

Chiến Lãm

HẮC KHIẾT MINH

Editor: mèo mỡ & đồ béo

Mục Lục

Quyển thượng

Giới thiệu quyển thượng

Lời mở đầu: Chiến tranh

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Quyển hạ

Giới thiệu quyển hạ

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương cuối](#)

Quyền thượng

Giới thiệu quyền thượng

Hắn là chiến sĩ, là binh lính, là quân cờ trong tay kẻ cầm quyền! Hắn ở đây chỉ vì kiếm miếng cơm. Ở cái thời đại này, người chỉ như con kiến, còn chẳng giá trị bằng con chó, biến mất còn nhanh hơn giọt sương trên cỏ.

Hắn luôn biết có ngày hắn sẽ chết, là người ai cũng sẽ chết. Nhưng hắn chưa bao giờ ngờ, có một ngày hắn sẽ tự tìm một cho mình tử thần nhỏ. Không chỉ mất cái mạng rách này, mà ngay cả linh hồn và trái tim đều trao cho nàng...

Lời mở đầu: Chiến tranh

Đêm đã khuya.

Người đàn ông nằm ở trên giường lặng lẽ ngồi dậy.

Người thân bên cạnh ngủ rất say, nhưng không hiểu sao ông lại cảm thấy bất an. Ông ngồi một lúc mới phát hiện ra là điều gì quấy nhiễu mình.

Tuy rằng đã nửa đêm, nhưng đêm quá yên tĩnh.

Quá yên tĩnh...

Tuy rằng nơi đây không phải địa bàn ông quen thuộc, nhưng ông cũng biết dù ở nơi hoang dã cũng không thể nào yên tĩnh đến như thế. Không khí như bị đông thành băng, đóng băng tất cả sự vật.

Ông đứng dậy khoác áo khoác, xuống giường đi giày, cầm ngọn nến trên bàn. Nghĩ lại ông lại đặt nến xuống, đẩy cửa đi ra sân, đến bên cửa, từ khe cửa nhìn lên ra bên ngoài.

Đầu mâu ánh bạc lấp lánh trong đêm tối.

Một đội binh mã trùng trùng điệp điệp tiến vào đầu đường cái.

Trong cửa, người đàn ông run lên, trong lòng lạnh ngắt.

Từ bảy tháng trước, vì thoát khỏi Vương gia, ông đã mang theo người thân cao chạy xa bay khỏi kinh thành. Ông còn tưởng rằng ông đã mang theo người thân đi đủ xa rồi.

Nhưng trong giây phút này, rốt cục ông cũng nhận ra, chỉ bằng này thôi là không đủ.

Ông sớm nên biết trong phủ Vương gia có gian tế. Ông không nên cho rằng chạy đến nước khác là có thể an tâm, hành tung chỉ sợ đã lộ ra từ lâu mới khiến quân đội tìm đến đây.

Chỉ tới phương Bắc vẫn là quá gần.

Ông lặng lẽ lùi về sau, vội vàng chạy về phòng. Có lẽ vì ông dậy nên thê tử cũng bị đánh thức, Dạ Nhi cũng vậy, hai người đều đã khoác thêm áo.

"Có quân đội."

Vừa nghe vậy, hai người lập tức cầm lấy tay nải đã chuẩn bị sẵn, lặng lẽ theo ông ra cửa. Sát khí bên ngoài đã nặng hơn vừa nãy, chỉ có lá khô bay lượn theo gió.

Thê tử còn định chạy cửa sau nhưng bị ông giữ lại. Ông lắc đầu, chỉ một cái lỗ chó bên cạnh tường, khẽ dặn dò: "Đừng đi cửa sau, chui qua đó. Sau khi rời khỏi đây, đừng đi trạm dịch mà hãy bán xe cho thương đội người Hồi, trốn ở gầm xe bảo bọn họ mang nạng và Dạ Nhi qua biên. Đi càng xa càng tốt, đừng trở về nữa."

Trượng phu nói vậy khiến bà căng thẳng, không khỏi ngạc nhiên quay đầu nhìn ông.

Cổ ông căng lên, gần như lại muốn ôm chặt thê tử vào lòng, nhưng đã không còn thời gian nữa rồi. Ông nắm chặt tay thê tử, sau đó buông ra.

Hốc mắt thê tử rung rung, một giây sau bà lập tức hiểu ông định làm gì. Dù sao vợ chồng hai người cùng giường chung gối đã hai mươi năm, khi cổ ông căng lên, bà đã biết ông đang nghĩ cái gì.

Không còn con đường nào khác sao?

Ông gần như có thể nghe thấy thê tử hỏi, nhưng bà không làm vậy. Mà ông lại lắc đầu.

Biết ông đã quyết, bà cắn răng rung rung quay đầu đi, chui vào lỗ chó.

"Cha, cha thì sao?"

Thê tử đã đi ra ngoài, nhưng con ông thật thông minh, nó không chui qua mà lo lắng nhìn ông.

Chỉ nhìn lỗ chó một cái ông đã biết hình thể ông quá lớn, không chui lọt.

"Ba người cùng đi rất gây chú ý. Cha sẽ trèo tường ra từ nơi khác, chúng ta hẹn ở ngoài thành."

Ông nói mà không dám nhìn đứa con thông minh: "Mau lên, còn chân chờ thì không kịp mất." Bởi vì ông chưa bao giờ nói dối, nên con ông không hề nghi ngờ, chui ra ngoài.

Biết không còn thời gian, nhưng ông vẫn không nhịn được nằm sấp xuống đất thông qua lỗ chó nhìn ra bên ngoài.

Thê tử ông cũng nằm xuống, nước mắt sớm tràn mi.

"Thiếp ra ngoài thành chờ chàng." Bà ôm tia hy vọng cuối cùng, khàn giọng nói.

"Là ta có lỗi với nàng, đời sau Tả Thanh Thu ta sẽ làm trâu làm ngựa cho nàng." Ông quyến luyến nói nhỏ: "Quyết không phụ nàng."

Trên mặt bà chảy xuống hai hàng lệ, khóe môi lại nở nụ cười dịu dàng.

"Đừng quên những lời chàng đã nói."

"Tuyệt đối không." Ông nói chắc như đinh đóng cột.

"Được, thiếp chờ chàng."

Cổ bà nghẹn lại, nhìn ông nói, sau đó đứng dậy kéo con chạy đi.

Ông đau lòng không dứt nhưng vẫn bò dậy, chạy về trong phòng, lôi một cái rương gỗ từ dưới giường, cẩn thận cầm hai bộ xương người ra, đặt lên trên giường. Từ mấy tháng trước, trong lòng ông đã sớm có linh cảm ngày này sẽ đến, vậy nên trong đêm khuya đi qua bãi tha ma, ông đã đào trộm hai bộ xương này.

Ông quỳ gối bên giường, đập đầu ba cái với hai bộ xương.

"Thật xin lỗi, xin mượn xương hai vị cứu người thân của ta. Đã mạo phạm hai vị, xin hãy tha lỗi." Nói xong, cửa đã bị đá văng ra, phần đông binh lính xông vào sân, vây quanh nhà. Võ tướng dẫn quân tiến lên, cao giọng hô lớn.

"Tả tiên sinh, tướng quân nghe danh ngài tài nghệ siêu phàm đã lâu, đặc biệt phái chúng ta đến mời ngài về phủ."

Ông đứng dậy, đốt nến.

Ánh lửa sáng ngời, bọn lính ngoài cửa giật mình, hơi bất an.

Ông mở cửa nhưng không bước ra, chỉ nhìn đội binh lính và võ tướng võ trang đầy đủ, nói: "Tả mẫu tài sơ học thiên, chỉ là một thợ thủ công nho nhỏ, giờ thân thể tàn tật không làm được nữa, thực không tiện tới cửa quấy rầy tướng quân."

"Tả Thanh Thu, hãy bớt sàm ngôn đi, ông đây đã đặc biệt đến mời, mẹ nó còn lên mặt cái gì! Một câu thôi, người đi không?"

Ông thản nhiên nhìn kẻ đang nổi giận, chỉ nhàn nhạt nói hai chữ: "Không đi."

Lần này, võ tướng kia nổi trận lôi đình, rút đại đao trên lưng ra, chỉ vào ông nói: "Được, người không đi cũng được, giao tất cả bản vẽ về Hắc Hỏa ra đây! Ta tạm tha chết cho người!"

Ông lạnh lùng nhìn tên kia, chỉ nói: "Thiên hạ này, lửa chỉ có màu đỏ, vàng, xanh, làm gì có lửa nào màu đen?"

Võ tướng then quá hóa giận, chửi ầm lên: "Tên khốn kia, mẹ nó rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Người đâu, bắt hấn cho ta..."

Ông nghe vậy, chỉ bước lên trước một bước, vẻ mặt nghiêm nghị lời nói sắc bén, hét lớn một tiếng.

"Ai dám tiến vào, ta sẽ đốt trời!"

Tất cả binh lính nghe vậy cứng đờ, không ai dám động đậy, cả viên võ tướng cũng bị khí thế lạnh lùng của ông làm khiếp sợ.

"Trung Nguyên hai trăm năm qua chinh chiến liên tục, thành nát ruộng hoang, ngàn dặm không có một ngọn cỏ, người chết đói khắp nơi. Ta tạo ra Hắc Hỏa là để bảo vệ quốc gia, không phải vì tranh vì chiến!" Ông trợn mắt nhìn chằm chằm mọi người trong sân, giương giọng hô lớn: "Nói cho tướng quân, nếu thực sự có lửa màu đen vậy nó cũng là 'đen' không nên tồn tại trên đời này! Cho dù Tả Thanh Thu ta thực sự có Hắc Hỏa, cũng sẽ không giao nó cho bất cứ kẻ nào, tuyệt đối không để các người khởi binh gây chiến! Ta tình nguyện mang theo nó cùng vợ con ta xuống Hoàng Tuyền!" Nói xong, ông ném ngọn nến trong tay xuống đất.

Chỉ nháy mắt, lửa từ phía trước ông bắn ra bốn phía dọc theo khung cửa, khung cửa sổ, cột nhà lan lên. Một tiếng nổ vang lên, cả căn phòng dần sụp xuống, sau đó lửa cháy ngùn ngụt đến tận trời, thổi tung đám người trong sân.

Bọn lính bị thổi bay đầu óc choáng váng, mê man ngẩng đầu lên, chỉ thấy lửa trong đêm tối bốc lên như rồng bay rồi lập tức thu lại. Mọi người thấy thế đều rợn tóc gáy, chẳng nghĩ được gì vội đứng lên hốt hoảng chạy trốn.

Lửa lại bùng lên, thổi bay mọi thứ quanh mình, không bao lâu đã nuốt trọn cả căn nhà.

Lửa thiêu cực mạnh cực nhanh không ai dám lại gần, đợi đến khi lửa tắt khói tan thì trời đã sáng bạch.

Bọn lính tìm kiếm trong căn nhà vẫn còn hơi nóng hừng hực, chỉ tìm được ba bộ xương bị

cháy biến thành màu đen, gần như vừa chạm vào đã vỡ vụn.

Đám người mặt xám mày tro, trong lòng còn sợ hãi nhìn nhau, chỉ có thể sờ mũi rồi đi.

Gió thổi ào ào cuốn theo hài cốt đã biến thành tro. Tro đen bay lên lướt qua bầu trời trong vắt.

Đến Tây Thiên...

Chương 1

Nóng...

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu khiến cỏ trên thảo nguyên cũng nóng đến hấp hối.

Gió nóng thổi qua cỏ khô, thổi cát vàng tung bay cuộn cuộn.

Một đôi giày da trâu bước trên thảm cỏ, giẫm bẹp lớp cỏ khô vàng.

Mặc dù có gió nhưng ngay cả gió cũng nóng, mồ hôi trong áo giáp da thấm ướt áo.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, bầu trời trong vắt mênh mông vô bờ, phóng mắt nhìn đến tận chân trời cũng không thấy một gợn mây.

"Giết!!!"

Đột nhiên, tiếng giết rung trời truyền vào tai, tiếng xung phong liều chết, máu đỏ tươi cắt qua trời quang vạn dặm.

Đó là một tòa thành đất nhỏ, lặng lặng đứng giữa thảo nguyên không biết đã bao nhiêu năm. Tường thành màu vàng đất được xây bằng rơm rạ, gạo nếp trộn cát đá, lại rất rắn chắc.

Quân đội thủ thành ra sức chống cự, nhưng sau hơn mười ngày tử thủ cuối cùng vẫn bị công phá.

Thang chống lên tường đất, cửa thành to nặng bị chùy gỗ đánh vỡ.

Người đàn ông từ trong đội ngũ xung phong liều chết tiến lên, loan đao trong tay ngăn cản đao kiếm của kẻ địch, xoay tròn, đỡ, cắt trên, chém dưới, cắt thịt chặt xương.

Máu tươi bắn tung tóe lên đầu lên mặt hắn, nhưng hắn không hề do dự.

Gió thổi cuộn cuộn, cát bụi tung bay, thổi tiếng sát phạt đi thật xa thật xa. Khuôn mặt kẻ địch vụn vỡ dữ tợn ngay trước mắt nhưng tiếng kêu gào sợ hãi đau đớn dường như lại ở rất xa.

Một thanh giáo chọc rơi mũ giáp trên đầu hắn, cửa qua trán hắn. Hắn kịp thời khom gối nghiêng người tránh thoát. Hắn xoay tay bắt lấy thanh giáo kéo giật lại, thanh đao được mài cực kỳ sắc bén phá gió, cắt qua cổ tên kỵ binh vừa bị hắn kéo xuống ngựa. Máu lại bắn tung tóe, hắn không dừng lại, buông thanh giáo tiếp tục xông lên.

Rốt cuộc thì chiến tranh bắt đầu như thế nào hắn cũng không rõ lắm, mà hắn cũng không để ý.

Hắn là chiến sĩ, là binh lính, là quân cờ trong tay kẻ cầm quyền!

Hắn ở đây chỉ vì kiếm miếng cơm. Đi theo quân đội, hắn có cơm để ăn, có chỗ để ngủ.

Làm lính, không cần phải nghĩ.

Hắn rất giỏi chuyện này, giỏi không tranh không đoạt cũng giống như hắn giỏi dùng đao, giỏi cách sinh tồn.

Hắn sống ở trong quân đội cũng không tệ. Từ rất nhiều năm trước, hắn đã lấy chiến công đổi lấy tự do. Hắn không muốn công danh, cũng không tích cực cố gắng. Hắn không giống một số người, luôn vọng tưởng yêu cầu xa vời. Có đôi khi, có thể sống sót đã là đủ lắm rồi.

Ngay từ đầu, hắn còn chẳng có đao. Sau đó hắn có tiểu đội năm người, từ từ lên Thập phu trưởng, Ngũ thập phu trưởng, cuối cùng là Bách phu trưởng [1]. Hắn mang theo đám binh lính được phân công đến dưới tay hắn xông pha chiến đấu, giống như vị Bách phu trưởng nhiều năm trước đã mang theo hắn cùng những người khác xông pha.

[1] Phu trưởng: chỉ huy một nhóm người lao động, ở đây là nô lệ. Thập phu trưởng - chỉ huy mười người, ngũ thập phu trưởng - chỉ huy năm mươi người, bách phu trưởng - chỉ huy một trăm người.

Bọn họ luôn đi đầu tiên, người bên cạnh chết rất nhanh. Đại quân đế quốc không ngừng tấn công giao chiến, mọi người chết quá nhanh, một người ngã xuống một người khác sẽ được bổ sung ngay lập tức.

Lâu dần, hắn không còn biểu lộ tình cảm với người khác, không giao lưu với người khác, không lãng phí thời gian nâng cốc nói cười với người khác.

Ở cái thời đại này, người chỉ như con kiến, còn chẳng giá trị bằng con chó, biến mất còn nhanh hơn giọt sương trên cỏ.

Hắn giẫm lên kẻ địch ngã xuống, cầm đao chém giết, toàn thân đầm máu xung phong liều chết xông vào trong thành.

Quân địch vừa chặn vừa lui, lấy đất đắp thành những tường thành nhỏ ở vị trí quan trọng. Trong thành các khu, các phường chẳng chịt, nhà ở cũng không xây sát vách, để phòng khi có

địch có thể kéo dài thời gian chặn địch lui quân.

Mỗi một khu xóm đều có tường vây, chỉ cần đóng cửa, sẽ tạo thành một cái thành nhỏ, dễ thủ khó công.

Khó công, chứ không phải không công được.

Bọn họ là quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, một bức tường nho nhỏ không ngăn nổi họ.

Hắn hít vào sau đó bật hơi, trong gió to vung đao lao vào đường nhỏ giữa khu, trong cát vàng rít gào anh dũng giết địch, cho đến khi không còn ai chặn trước mặt hắn.

"A Lãng Đằng!!!"

Đó là một giọng nói quen thuộc, hắn quay đầu, nhìn thấy cậu tiểu binh vừa mới được đưa vào đội.

Giọng nói hoảng sợ, đôi mắt rung rung, gương mặt non nớt trắng bệch. Tiểu binh chưa tròn mười bảy tuổi này là dân thường trong một tòa thành bị công phá. Cho nên trước khi cậu ta vào quân đội cũng chỉ là một người chăn dê, võ nghệ lại kém, hắn đành cho thằng bé này làm người bắn nỏ.

Nhưng giờ phút này, thằng bé ấy không có tên, đao thì gãy, đại đao của kẻ địch đang giơ lên định chặt đầu tiểu binh trẻ tuổi. Hắn không nên để ý tới nó, trên chiến trường chẳng ai quan tâm đến ai được, nhưng đó là lính của hắn, mà hắn đã theo phản xạ lia đao trong tay qua. Loạt đao sáng bạc xoay tròn trong không trung, chuẩn xác xuyên qua gáy kẻ địch.

Một đao từ bên cạnh chém tới, hắn nghiêng người tránh thoát, lấy khuỷu tay trái thụi lên ngực tên kia, đoạt được thanh đao, tiếp tục giết địch.

Hắn không ngừng liều chết lao lên, thậm chí không có thời gian nhìn kẻ địch ngã xuống.

Khi cuộc chiến kết thúc, hắn luôn là người biết đầu tiên, bởi lúc ấy không còn ai vung đao chặn trước mặt hắn nữa.

Binh lính cũng là người, là người sẽ biết sợ hãi. Lúc hắn cả người đầm máu lại vẫn không ngã, kẻ địch dù có anh dũng đến mấy cũng phải run tay.

Không biết qua bao lâu, không biết đã chém giết bao nhiêu người, khi gió lặng cát ngừng, dưới trời xanh trong suốt hắn cầm đầu tướng địch đứng lạng giữa quảng trường.

Máu tươi nhỏ giọt từ cái đầu, tất cả mọi người tránh xa ba bước, dù địch hay ta cũng đều nhìn hắn.

Hắn giơ cái đầu lên cao, ngửa mặt lên trời thét dài.

Tiếng thét truyền đi rất xa, khiến càng nhiều người quay đầu lại nhìn.

Không biết là ai bắt đầu hô.

"A Lãng Đằng!"

Một người hai người ba người bốn người, càng ngày càng nhiều người hô.

"A Lãng Đằng! A Lãng Đằng!"

Tiếng hô như thủy triều dâng lan tỏa ra bốn phía.

"A Lãng Đằng! A Lãng Đằng! A Lãng Đằng!!!"

Mọi người giơ đao lên, hưng phấn rít gào hô lớn tên hắn.

Theo tiếng hô âm ỉ lan xa dần, lòng quân rung động, quân địch chết thì chết, trốn thì trốn, tiếng xung phong liều chết lại vang lên nhưng trận chiến chỉ còn nhỏ lẻ. Sau đó không còn là hai quân đối chiến nữa mà là đuổi giết.

Các tướng sĩ đi qua bên người hắn, chỉ có hắn không tiếp tục xông lên.

Kích động dần dần tan biến, hắn đứng tại chỗ, quay đầu nhìn bốn kỵ binh giục ngựa tiến đến. Cát bụi cuộn cuộn, bốn lính lùi sang bên, nhường đường cho đội kỵ binh võ trang, mặc kim khí khôi giáp, tay cầm trường thương lưỡi mác.

Trong đội thiết kỵ, ngay cả đầu ngựa cũng được bọc giáp, thân ngựa cũng có chiến giáp.

Tướng lĩnh đi đầu toàn thân trắng tinh, khôi giáp trắng, mũ giáp trắng, tuần mã đang cưỡi là một con ngựa trắng, ngay cả ủng cũng trắng. Màu trắng sạch sẽ như vậy ở trên chiến trường có vẻ càng nổi bật. Tướng lĩnh từ đầu đến chân chỉ có dải tua trên đỉnh mũ là màu đỏ, khiến hắn ta nhìn chói mắt vô cùng.

Người nọ là tướng quân tiên phong, Lạp Tô.

Khác với tướng quân sạch sẽ, mặt và đầu hắn đầy máu, đao trên tay đã cùn, giáp da trên đùi chẳng biết đã cầm một mũi tên từ lúc nào, mũ giáp đã sớm rơi ở đâu chẳng biết, bộ bảo vệ tay bên trái đã sứt chỉ một đoạn, ủng da dưới chân gần như đã hở cả mũi, ngay cả giáp da trên người cũng bị chém toác cả ra.

Hắn tóc tai bù xù tiến lên phía trước, giơ tay giao đầu tướng lĩnh quân địch cho tướng quân.

Tướng quân ngồi trên ngựa, cao cao tại thượng nhìn xuống hắn, không đưa tay nhận, chỉ nhếch môi nhô một bãi nước bọt lên cái đầu kia.

Kỵ binh bên cạnh tướng quân cười ha hả.

"Mã Cáp Mục, thưởng cho hắn." Tướng quân nâng tay sai kẻ bên cạnh, sau đó giục ngựa rời đi.

Kỵ binh phía sau tướng quân lấy một thỏi bạc từ túi tiền treo bên hông, quăng về phía hắn. Thỏi bạc phải nặng đến mấy cân, rơi lún sâu vào trong đất vàng. Hắn ném cái đầu đi, ngồi xổm xuống nhặt thỏi bạc.

"A Lăng Đằng? Ta nhô vào! Cũng chỉ là một tên cầu nô tài chỉ biết đến ngân lượng mà thôi! Ha ha ha ha ha!!!"

Kỵ binh nhô nước bọt vào đầu hắn, cười to ra tiếng, giật dây cương. Tuấn mã ngẩng đầu cất vó chạy qua bên cạnh hắn, để lại một vùng cát bụi mù mịt.

Hắn không tức không giận, tựa như ra trận giết địch. Hắn đã sớm chết lặng với kiểu sỉ nhục ấy, trong thế giới này cái gì cũng là giả, chỉ có tiền là thật.

Đầu một viên tướng địch không chỉ đáng giá một thỏi bạc, nhưng hắn không ngu xuẩn đến mức tranh luận điều này với đám lính. Một thỏi bạc bằng năm mươi lượng, năm mươi lượng có thể nuôi sống một gia đình bình thường suốt một năm rồi.

Giữa cát vàng đầy trời, hắn nhét bạc vào trong ngực.

Tiếng la giết vẫn không dứt, nhưng đã từ từ đi xa. Hắn đứng dậy đi đến bên đường, rất nhiều đội ngũ tiếp tục đi qua bên cạnh hắn. Không ai thèm nhìn hắn, bọn họ vội vàng vào thành, vội vàng cướp bóc, sợ chậm chân thì ngay cả đồng nát sắt vụn cũng không còn mà nhặt. Để thưởng cho binh lính và tướng lĩnh, tướng quân cho phép cướp bóc tài vật.

Hắn đã từng nghe nói có vài quân đội không cho phép binh lính cướp đoạt của dân chúng, nhưng đó đương nhiên không phải quân đội của hắn, hắn cũng chưa bao giờ gặp được kiểu tướng lĩnh ấy. Tướng lĩnh chẳng khác gì cường đạo, binh lính như thổ phỉ, kỵ binh giống sơn tặc, mỗi lần công thành, đốt giết bắt người cướp của luôn xảy ra.

Hắn vác đao queo vào trong ngõ nhỏ. Đại đa số dân chúng đã chạy trốn, không ít cửa nhà đều rộng mở, có cái do bị đá vỡ, có cái vốn không đóng. Bên trong nhà thỉnh thoảng truyền đến tiếng khóc nức nở, tiếng la hét, phụ nữ, đàn ông, trẻ con, hắn không để ý.

Hắn tìm được một căn nhà mở cửa, một tiểu đội tiền trạm đã đoạt lấy nơi này. Căn nhà hoang tàn nhưng sân sau có giếng.

Hắn múc một thùng nước, nước trong thùng gỗ phản chiếu bầu trời xanh và khuôn mặt đầy máu của hắn. Hắn cúi đầu tạt nước lên mặt, rửa sạch máu xong mới quay lại đi tập hợp với quân đội. Đi trong ngõ nhỏ, hắn thỉnh thoảng có thể ngửi thấy mùi khói lửa, máu và mồ hôi hòa trong không khí.

Ngõ hẻm trở nên vô cùng yên tĩnh, quân đội như châu chấu quét sạch nơi này, tiếp tục sang con đường tiếp theo để cướp đoạt.

Xa xa còn có tiếng vó ngựa của đại quân, tiếng người khóc kêu, tiếng mắng, nhưng nơi này thật yên tĩnh, chỉ còn lại những căn nhà hoang tàn và cát vàng đầy trời.

Đột nhiên, có tiếng kêu thảm thiết từ trong căn nhà bên trái truyền ra. Hắn ngược mắt nhìn, chỉ thấy một binh lính từ trong cánh cửa rộng mở bay ra, trong hốc mắt cắm một mũi tên, trên ngực cũng có một mũi, nhưng vẫn còn rất nhiều mũi tên từ bên trong cửa liên tiếp bay ra.

Là nỏ liên hoàn.

Trong phòng truyền đến tiếng kim loại giao nhau, còn có tiếng đàn ông rít gào, tiếng phụ nữ rống giận. Hắn vốn không thèm để ý tới, nhưng một binh lính khác chạy ra, phía sau có tên bắn tới. Về mặt binh lính hoảng sợ giãy giụa vội chạy tới trước mặt hắn, cuối cùng vẫn ngã xuống, trên lưng cắm mấy mũi tên.

Hắn nhận ra khuôn mặt này. Hắn là Bách phu trưởng...

Đây là lính của hắn.

Hắn dừng bước, chạy vội vào, tên vẫn bắn ra như mưa, suýt nữa trúng hắn. Hắn vung đao gạt mũi tên ra, vượt qua cửa.

Ngoài phòng ánh mặt trời nóng cháy, trong phòng lại có vẻ rất tối. Hắn không nhìn thấy rõ lắm, nhưng nghe được tiếng tên ma sát với không khí. Một mũi tên khác lại bắn tới, hắn lại gạt ra, ai ngờ vẫn còn một mũi tên nữa ở ngay trước mặt hắn. Hắn nghiêng người kịp thời tránh thoát, mũi tên cửa qua khóe mắt tạo thành một vết thương dài, máu tươi trào ra che lấp tầm nhìn của hắn.

Trong bóng tối, mùi máu rất nặng, hắn nghe thấy tiếng đàn ông kêu thảm thiết, thấy một binh sĩ khác ngã xuống trước mặt hắn. Hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người bắn nỏ.

Hắn nhìn không rõ người nhưng hắn có thể thấy ánh sáng lóe lên ở đầu mũi tên. Hắn biết loại nỏ liên hoàn kích thước nhỏ này, tuy nhỏ tầm bắn cũng chỉ hơn hai mươi mét, nhưng tốc độ nhanh, một cái nỏ có thể lấp mười tám mũi tên, một lần có thể bắn hai phát. Loại nỏ này rất ít gặp, nhưng lại cực kỳ thực dụng ở mấy cuộc chiến đường phố.

Người nọ không ngừng nhắm vào hắn mà bắn tên. Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, hắn không

nghĩ, cũng không cần nghĩ, đây là kẻ địch, mà trong phòng không biết còn có bao nhiêu kẻ địch. Hắn vung đao gạt hai mũi tên đang bay tới, đương lúc người kia định bắn tiếp hai mũi tên nữa, hắn ném mạnh đao trong tay về phía đó.

Ngân đao trong tay hắn bay thẳng tắp, cắm vào cổ họng đối phương, ghim tên kia lên trên tường.

Nỏ liên hoàn trên tay kẻ địch rơi xuống mặt đất, sau đó hắn mới nhìn rõ bộ dạng người nọ.

Đó là một người phụ nữ mặc Hán phục, bộ dạng thanh tú mảnh mai. Quần áo bà ta không chỉnh tề, đã bị xé rách mấy chỗ, son trên môi loen ra xung quanh, mà có binh sĩ đã chết nằm trên đất đã cởi quần xuống. Tình huống này rõ ràng là có người định bắt buộc bà ta.

Bà ta còn sống, đôi mắt đen mở to, tay phải nắm đại đao cắm ở cổ họng. Bà hít vào, lại chỉ khiến máu tươi từ miệng vết thương chảy ra nhiều hơn.

Hắn ngăn cả người.

Hắn sống ở trên chiến trường không phải chưa từng gặp phụ nữ, nhưng hắn ít khi giết nhầm phụ nữ và trẻ em.

Chương 2

Trên chiến trường đa số là măng phu, ít có phụ nữ và trẻ em. Khi công thành, đại đa số phụ nữ sẽ chạy trốn, không đi lại trên đường, mà hắn lại rất ít khi vào nhà dân. Hắn giết tướng địch lấy thủ cấp lĩnh thưởng, không đoạt vợ con, không cướp tiền tài của người ta. Hắn vốn không phải là lính, năm đó đại quân đột kích, mẹ vì cứu hắn mà chết, nhưng cuối cùng cũng không thay đổi được gì. Hắn vẫn trở thành tù binh, thành nô lệ.

Bỗng dưng, có người từ bên cạnh rút kiếm tấn công. Người kia múa kiếm, chiêu thức rất đẹp, tấn công vào hai mắt hắn. Hắn không hiểu chiêu thức, nhưng hắn biết làm thế nào để giữ mạng. Hắn cúi người quét chân, khi đối phương mất thăng bằng liền tóm lấy tay người kia, đoạt kiếm, ấn người kia xuống đất, cầm kiếm đâm về phía cổ họng kẻ tập kích. Nhưng được nửa đường, hắn thấy rõ người kia.

Đó là một đứa nhỏ choai choai, chắc chỉ tầm mười một, mười hai tuổi.

Tay cầm kiếm kịp thời chuyển hướng, keng một tiếng đâm vào sàn đá cạnh cổ họng đứa nhỏ.

Nhưng cùng lúc đó, người phụ nữ bị hắn ghim trên tường phát ra tiếng rên giận dữ. Hắn liếc thấy bà ta vì đứa con mà bất chấp chảy máu, tay không ra sức rút đao cắm ở trên cổ xông về phía hắn.

Giữa lúc hoảng hốt, hấn dường như thấy mẹ nhiều về năm trước.

Tất cả chỉ xảy ra trong giây lát, máu tươi như mực từ miệng vết thương của bà bắn tung tóe lên đầu và mặt hấn.

Khung cảnh này rất quen, khiến hấn choáng váng ngừng thờ. Đợi tới khi hoàn hồn, hấn nhận ra mình đã đứng dậy, lấy kiếm gạt đao ra, đề lên miệng vết thương ở cổ, cố gắng cầm máu cho bà ấy. Nhưng miệng vết thương quá lớn, bà ấy mất máu quá nhiều.

"Mẹ!!!" Đứa bé bị hấn đánh gục xuống đất đứng lên thất thanh hét to, tiếng hét cực kỳ thê lương: "Buông mẹ ta ra!"

Đứa nhỏ không để ý trên tay hấn vẫn còn cầm kiếm, dùng hết sức đẩy hấn nhưng vô dụng. Hấn rất cao lớn, đứa bé trai này lại quá gầy yếu, giống hấn năm đó. Cái đẩy yếu ớt này chỉ làm cho máu của bà ấy từ tay hấn chảy ra càng nhiều hơn mà thôi.

Thằng bé đưa hai tay muốn hắt tay hấn ra.

Hấn giơ kiếm muốn ép nó lùi lại, nhưng người phụ nữ kia lại dùng chút sức lực cuối cùng nắm chặt cổ tay hấn. Tay bà ấy vừa trắng vừa lạnh như tuyết dưới mái hiên vào mùa đông. Hấn giương mắt nhìn bà ấy, chỉ thấy đôi mắt ấy đọng đầy nước mắt và khăn cầu tuyết vọng, bà sắp mất đôi môi đã mất đi huyết sắc, yếu ớt run rẩy nói:

"Dừng... Dừng... Giết con ta..."

Hấn biết bà ấy sắp chết, đao của hấn đâm xuyên cổ bà ấy, hấn có thể cảm nhận được sinh mệnh của bà đang từ từ trôi đi, hấn không thể ngăn cản hay thay đổi được gì.

Hấn buông tay ra, thấy sự nhẹ nhõm trong mắt bà ấy.

Thằng bé mặc Hán phục không tiếp tục tấn công hấn nữa mà ôm lấy người phụ nữ kia, quỳ rạp xuống đất, khóc hô: "Mẹ, mẹ ơi!!!"

Máu như suối chảy qua gáy bà, qua tay và đầu gối thằng bé, thấm ướt quần áo hai người, tạo thành một vũng máu nhỏ trên mặt đất.

Thằng bé muốn cầm máu cho bà nhưng vô dụng. Cả hấn và thằng bé đều biết bà ấy sắp chết. Bà ấy nâng đôi tay nhuộm máu muốn vuốt ve khuôn mặt thằng bé, nhưng vừa chạm vào đã vô lực buông thõng xuống.

Bà ấy hít vào một hơi rồi tắt thở.

Thằng bé rơi lệ đầy mặt, ôm chặt mẹ, khóc thất thanh, đã quên còn có người ở đây, hiển nhiên cũng không quan tâm chuyện gì sắp xảy đến với mình.

Đây là chiến tranh.

Trên chiến trường, người không giết người, người sẽ giết người.

Hắn không có lỗi.

Trên tay bà ấy cầm nỏ liên hoàn, bà ấy bắn tên về phía hắn, hắn chỉ có thể giết bà ấy, không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng nhìn thằng bé đau đớn khóc và người phụ nữ đã chết, hắn chỉ cảm thấy không thở nổi. Dường như hắn lại thấy chính mình nhiều năm trước, thấy người mẹ đã chết trong vòng tay hắn nhiều năm trước.

Tách.

Trong tiếng khóc thảm thiết của thằng bé kia còn có tiếng động kỳ lạ vang lên.

Tách.

Âm thanh ấy chậm rãi lặp lại. Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên tay hắn còn có máu của người phụ nữ kia. Chất lỏng ấm áp ấy tụ lại ở đầu ngón tay rồi rơi xuống.

Tách.

Tiếng rơi nghe rất rõ, không biết vì sao lại giống như mũi tên sắc nhọn đâm vào ngực.

Máu tanh giống thủy triều từ từ, cuộn cuộn bao phủ hắn.

Hắn không nghĩ được gì, cũng không muốn nghĩ, là binh lính không cần nghĩ. Hắn vứt bỏ tất cả cảm xúc và ký ức ra khỏi đầu.

Hắn khiến mình chết lặng, trở nên càng vô cảm, sau đó xoay người rời khỏi căn nhà này.

Ngoài phòng ánh mặt trời sáng chói mắt, khiến tầm mắt hắn trắng xóa một màu. Hắn bước trên đường đá, đi qua hẻm phố. Bão cát thổi qua khuôn mặt lạnh lùng ướt đầm của hắn, khiến máu trở nên lạnh lẽo. Hắn đã đi rất xa rất xa, lại tìm được một cái giếng khác, chết lặng rửa vết máu trên người và trên mặt, nhưng tiếng khóc của thằng bé kia lại cứ quanh quẩn đâu đây.

Đây là chiến tranh.

Hắn sai bước đi về phía trước, đây không phải lỗi của hắn, thằng bé kia cũng không phải trách nhiệm của hắn.

Hắn cần phải đuổi kịp quân đội, hắn phải đi tập hợp, bọn họ còn những trận phải đánh, những

tòa thành phải công.

Người phụ nữ chết cực kỳ bất hạnh, đứa nhỏ thật thê thảm, nhưng đây là chiến tranh, đây là cuộc sống, hắn rõ hơn ai hết. Cho dù thằng bé sẽ bị những binh lính khác giết, hoặc bị bắt, bị đánh, bị ngược đãi, bị đưa đến tòa thành tiếp theo, trước khi quân đội tấn công sẽ bị đẩy lên tiền tuyến làm lá chắn, rồi khi khai chiến sẽ đứng hàng đầu tiên làm kẻ chết thay.

Dù thằng oắt ấy gặp phải chuyện xui xẻo gì cũng chẳng liên quan đến hắn.

Hắn tiếp tục đi, một tiểu đội lướt qua hắn.

Chuyện này không liên quan đến hắn, không liên quan đến hắn...

Bọn họ quẹo vào cái ngõ nhỏ kia, hắn khựng lại.

Hắn không cần để ý tới sự sống chết của nó, dựa theo tình huống của hắn vốn không thể chăm sóc nó, hắn không giúp gì được.

Hắn siết chặt đao, lại bước đi, không quay đầu lại.

Mẹ ngừng thở nằm trong lòng cậu.

Không.

Nhưng dòng máu ấm áp của mẹ nhiễm đầy tay cậu, nhuộm ướt áo cậu.

Cậu không tin, không muốn tin.

Một phút trước mẹ còn sống, còn nhất quyết muốn cậu trốn.

Đây là chiến tranh, không phải trò chơi, không phải lý luận suông, kẻ địch vào trong thành, trong lúc chiến loạn chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Cậu biết tình thế không ổn, cậu có thể nghe thấy tiếng trống trận vội vàng, có thể nghe thấy tiếng vũ khí ma sát, nghe thấy tiếng sát phạt.

Mẹ giấu cậu vào trong tủ, không cho cậu ra. Một lát sau, có người xông vào, những người đó định làm nhục mẹ cậu. Trong lúc hỗn loạn, cậu xông ra.

Cậu thấy kẻ xông vào cầm đao đi tới, nhưng cậu quá chậm rồi.

Quá chậm...

Cậu ôm chặt mẹ, khóc đến khàn cả giọng, nhưng dù cậu lay thế nào, mẹ cũng không đáp lại cậu một tiếng. Đều là lỗi của cậu, đều là lỗi của cậu.

Kẻ vừa xông vào không biết đã chạy đi đâu, cậu cũng không quan tâm, nước mắt đã ngừng từ lúc nào, chỉ có tim đau như bị giày xéo.

Cậu ôm chặt mẹ, chỉ cảm thấy đau.

Nếu không phải cậu ham vui nhất thời, đắc tội Vương gia, cha sẽ không mang theo mẹ và cậu rời Trung Nguyên, sẽ không tin lầm chủ, sẽ không rơi vào kết cục bị thiêu chết. Nếu không tại cậu, cha và mẹ vẫn còn sống.

Hiện giờ cha đã chết, mẹ cũng đi rồi, tim đã ngừng đập, đã ngừng thờ.

Trên đời này, cậu không còn người thân, cậu rời quê hương rất xa rất xa, không còn cha thương, không còn mẹ yêu, chỗ kia từ lâu đã không còn là nhà cậu rồi. Không có cha mẹ, cậu còn sống làm gì? Còn sống làm gì? Trên đời này đã không còn ai, còn chỗ nào thuộc về cậu. Không bằng đi theo cha mẹ thì hơn.

"Người muốn ôm thi thể đấy bao lâu nữa?"

Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên, cậu ngẩng đầu, thấy con quái vật đầu tóc rối bù như sói.

Giáp da trên người quái vật dính đầy máu, nhưng tay và mặt lại sạch sẽ. Dù hấn đã rửa sạch mặt, nhưng vẫn là sói. Rửa máu trên tay và mặt chỉ càng khiến giáp da và giày nhuộm máu trên người hấn càng thêm kinh khủng.

"Người phụ nữ ấy đã chết rồi, người có ôm nữa thì bà ta cũng sẽ không thể sống lại đâu." Lời nói lạnh lẽo từ miệng hấn khiến đôi mắt đen láy vốn lạng lã của cậu hiện lên một chút tức giận.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, hấn sai bước tiến lên, bắt được cánh tay gầy yếu của cậu, lôi ra ngoài.

"Không! Người làm cái gì vậy? Buông ta ra." Cậu liều mạng giãy giụa, tức giận vươn tay đánh hấn, vừa đánh vừa kêu: "Ta muốn ở bên mẹ... Mẹ..."

Hấn kéo cậu ra phía trước, cúi đầu lạnh giọng nói: "Bà ta đã chết rồi, người ở bên bà ta làm cái gì? Chờ chết sao?"

Cậu kinh ngạc trợn mắt nhìn tên kia, mặc dù tên quái vật này đã rửa mặt sạch nhưng cậu vẫn nhận ra hấn là người phi đao, là người giết chết mẹ cậu, bây giờ còn giễu cợt cậu.

Hắn thù trào lên trong lòng, hắn chưa nói xong, cậu đã cầm kiếm trên mặt đất đâm về phía hắn.

Hắn chẳng thèm nhìn, dùng bộ bảo vệ tay đỡ kiếm, sau đó dùng sức gạt kiếm khỏi tay cậu. Hắn siết chặt tay trái cậu, tiếp tục lùi ra ngoài.

"Buông ta ra, người buông ta ra!"

Cậu tức giận gào thét, nhưng hắn kéo cậu bước ra cửa lớn.

Phía trước có một tiểu đội, Ngũ thập phu trưởng dẫn đội nhìn hắn một cái, gạt đầu chào hỏi.

Hắn không để ý, kéo cậu tiếp tục đi về phía trước. Cậu liều mạng giãy giụa, vừa dùng mũi giày ghì bùn đất dưới chân, vừa kêu: "Tên mọi rợ! Buông ta ra! Người muốn mang ta đi đâu..."

Quái vật không để ý đến những lời la hét của cậu, tiếp tục kéo cậu ra đường cái. Cậu há miệng cắn lên tay hắn, trong lúc rối loạn lại cắn nhầm vào bộ bảo vệ tay. Dưới bộ bảo vệ tay bằng da trâu dường như còn lót cái gì đó vô cùng cứng. Cậu cắn vào lại khiến răng đau buốt, vội che miệng, lệ rơi đầy mặt.

Hành động này khiến tất cả đám binh lính trên đường cái cười rộ lên. Cậu tức giận quay đầu nhe răng trợn mắt với bọn chúng, mắng: "Cười cái gì? Các người là đám giết người phóng hỏa khôn kiếp! Tất cả sẽ không được chết tử tế!"

Vài tên kỵ binh dừng mãnh cưỡi ngựa đi qua, nghe tiếng quay đầu lại nhìn. Quái vật tát cậu một cái đau điếng, khiến cậu không nói được nữa.

Cậu ngã xuống đất, máu tươi từ trong mũi chảy ra.

Hắn lại ngồi xổm xuống trước mặt thằng nhóc kia, túm vạt áo của nó, nói: "Từ hôm nay trở đi, người chính là nô lệ của ta, ta muốn người làm cái gì người phải làm cái đó! Ta cho người nói, người mới được nói; ta cho người mở miệng, người mới được mở miệng."

"Năm mơ!"

Thằng bé nhỏ một bãi nước bọt, căm giận nói: "Tên mọi rợ, có gan người một đao giết ta đi. Muốn ta hầu hạ người, ta thà chết ngay lúc này!"

Hắn không né tránh bãi nước bọt, khóe mắt giật giật, nhếch môi nở nụ cười lạnh lẽo. Hắn buông vạt áo bằng tơ đẹp để kia ra, ép thằng nhóc quay đầu, đè khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia xuống cát.

Thằng nhóc ra sức giãy giụa muốn đứng dậy nhưng không địch lại sức của hắn. Vì không thờ

được, hai tay thẳng nhóc không chống nữa mà quay ra cầm lấy tay hắn, không ngừng đánh đấm.

Binh lính bên cạnh nhìn bộ dạng đó của thằng nhóc, lại cười to.

Hắn nói tay, thằng nhóc lập tức đứng lên thở. Khuôn mặt nhỏ nhắn vì dính máu người phụ nữ kia và cát trở nên thật buồn cười.

Hắn lại kéo thằng oắt đẩy lên phía trước, cười khẩy nói: "Không phải ngươi muốn chết sao? Muốn chết còn giãy làm gì?"

"Phi."

Lần này hắn nghiêng đầu tránh bãi nước bọt, lại ấn đầu thằng nhóc xuống đất, tiến đến bên lỗ tai nó nói: "Chết rất dễ dàng, muốn chết lúc nào cũng có tường chờ người đập đầu vào, có dốc núi cho người nhảy, có dây thừng cho người thắt cổ. Nhưng chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù cho mẹ mình sao? Sống có thể tìm cơ hội giết ta. Chết rồi ngươi chẳng làm gì được nữa."

Thằng nhóc ngẩn ra, ngừng giãy giụa.

Hắn từ khoeo mắt nhìn thấy mấy đội kỵ binh dừng mãnh quay ngựa đi mới buông thằng nhóc ra, đứng lên. Hắn chống nạnh, xoắn chân, lạnh lùng nhìn xuống thằng oắt kia, ngoài cười nhưng trong không cười đề nghị: "Ngươi muốn báo thù thì phải sống, sống làm nô lệ của ta, rót rượu, cho ngựa ăn, giúp ta kỳ lưng, nấu cơm. Ngươi làm được hết, ta sẽ cho ngươi một thanh đao, nhìn ngươi tự giết bản thân hoặc nếu ngươi lợi hại thật thì đánh đổ ta giết ta cũng được."

Mấy tiểu binh khác nghe xong, lại cười âm lên.

"Ngài làm khó nó quá, thằng nhóc này chẳng khác nào con chuột, làm sao có thể đánh đổ người được xưng là A Lãng Đẳng như ngài. Làm vậy không bằng bảo nó đi hái mặt trăng còn dễ hơn? Ha ha ha ha..."

Trong đôi mắt đen của thằng nhóc ngập tràn thù hận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng. Có điều, tuy rằng tức giận nhưng nó không tiếp tục tấn công hắn nữa.

Hắn nhận ra thằng nhóc này đã đè nén ý muốn báo thù rửa hận vào cái đầu nho nhỏ kia rồi.

Trong hoàn cảnh này, chết tử tế không bằng sống sót. Có lẽ hắn nên để thằng nhóc này chết, như vậy đối với nó có khi còn thoải mái hơn.

Nhưng lúc này thằng nhóc kia sẽ không muốn chết nữa, nó sẽ nghĩ mọi cách để giết hắn, giống như hắn năm đó.

Lúc hắn xoay người rời đi, hắn biết thằng nhóc kia sẽ tự động đuổi theo.

Mà hắn quả thật đã nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ đi theo phía sau, đó là tiếng cái chết đếm ngược, đó là tử thần hắn tự tìm cho mình.

Chương 3

A Lăng Đằng có nghĩa là ‘mãnh thú’.

Tên kia là kẻ tàn nhẫn, kinh khủng nhất mà cậu từng gặp.

Cậu bé mặc Hán phục theo tên kia đi qua chiến trường như địa ngục, đi qua doanh trại của đội quân, đi đến doanh trại nhỏ nhất đồ nát nhất.

Cậu muốn báo thù, cậu muốn giết con mãnh thú kia, con sói ác độc giết người không chớp mắt.

"Này, con chuột nhắt nhà ngươi ở đâu ra vậy?" Một tên cao to đột nhiên vươn tay bắt lấy đầu vai nhỏ gầy của cậu.

Cậu quay đầu lại, nhìn thấy hông người đó đang treo mười mấy cái tai, những cái tai kia còn đang chảy máu đầm đìa, nhìn vô cùng kinh khủng. Cậu lật tay rút dao trên lưng người đó, đúng lúc cậu định đâm tên khốn kiếp kia, hắn đã đâm một phát. Tay cậu còn chưa kịp chạm vào dao thì đã bị đánh bay ra ngoài.

Một đám mây rất nặng, cậu còn chưa rơi xuống đất trước mắt đã gần như đen lại.

Cậu hoảng hốt, đang nhấc chân lên định đá tên độc ác kia thì một bàn tay to bắt được chân của cậu xách lên, dốc đầu cậu xuống đất.

"Buông... Buông ta ra..." Cậu mở miệng kháng nghị, nhưng bị lộn ngược như vậy khiến máu dồn lên não, cậu phun ra một búng máu, đầu càng choáng hơn.

Tên quái vật đáng khinh kia không buông tay ra, vẫn cứ dốc ngược cậu, nhìn tên to con kia bằng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, nói: "Con chuột nhắt này là của ta."

"Nó mới đến à?" Tên to con tỏ vẻ xem thường, nhổ nước miếng: "Phi, loại này thì làm được gì, chỉ lãng phí lương thực."

"Ta cần người làm chân chạy vặt, ngươi muốn làm sao?" Quái vật thản nhiên nói.

Tên to con sừng sốt, khóe mắt giật giật, hậm hực trợn mắt nhìn con chuột nhắt kia một cái rồi hừ một tiếng, vuốt mũi lầm bầm quay người đi đến chỗ lửa trại.

Cậu thở yếu ớt, chỉ cảm thấy máu nóng xông lên mũi rồi tràn ra. Cậu còn loáng thoáng nghe được tên to con kia chửi bới, nhưng quái vật làm như không nghe thấy, chỉ dẫn cậu đi vào một cái lều nát, sau đấy cậu ngất đi.

Bóng tối như thủy triều ập tới.

Cậu mở mắt ra, phát hiện ra mình đang ở trong một chiếc lều có đỉnh tròn, trong mũi tràn ngập mùi máu, mùi mồ hôi, mùi kim loại, mùi cỏ, mùi lông dê.

Cậu đang nằm trên nền đất.

Mới đầu, cậu vẫn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, sau đó cậu nhìn thấy một bóng đen khổng lồ xuất hiện trước mắt, con quái vật đã giết mẹ cậu.

Cậu sợ hãi muốn tìm vũ khí, nhưng còn chưa kịp động đây, một con dao đã cắm phập vào nền đất trước mặt cậu.

"Chỗ này không phải là phương nam, những kẻ ngoài kia cũng không phải là thư sinh yếu ớt. Nếu người cầm dao chĩa về phía chúng, người sẽ được ném trái cảm giác cái chết là thế nào đấy."

Con giận khiến cậu mất lý trí. Không đợi đối phương dứt lời, cậu đã cầm dao lên, xông về phía con quái vật kia lần nữa. Nhưng cậu còn chưa đến được gần hắn, mới giơ dao lên đã bị đá bay ra, cậu ngã xuống đất lần nữa, dao rơi ra khỏi tay.

Cú ngã lại khiến cậu choáng đầu hoa mắt, không bò dậy nổi. Tên dã man kia lại ngồi trước mặt cậu, chiêm chọc.

"Không có sức mạnh sẽ hiểu thấp hèn là thế nào."

Cậu buồn bực ngẩng đầu, phần nộ trợn mắt nhìn hắn.

"Giống như người ấy. Những kẻ chỉ biết đứng lên đánh lung tung là ngu xuẩn nhất. Cho dù mười năm nữa người cũng đừng mong giết được ta."

Máu từ trong mũi cậu chảy ra, cậu lấy tay lau đi.

Tên kia vô cảm nhìn cậu, nhặt dao dưới đất lên, nói: "Nếu người muốn chĩa dao vào người khác, ít nhất phải học được cách dùng nó như thế nào. Tốt nhất người nên quên sạch những chiêu thức biểu diễn, những màn múa kiếm trước đây đi. Nếu người muốn giết người, phải nắm chặt chuôi dao, khi đâm tay không được rụt lại, không được nâng lên. Người chỉ cần nắm chặt chuôi dao, sau đó..." Hắn nói, tay dùng sức cắm con dao lên mặt đất.

"Chỉ cần dùng hết sức đâm là được rồi." Tiếng nói trầm thấp thản nhiên như xuất phát từ địa

ngục.

Toàn bộ lưỡi dao lún vào đất khô, chỉ còn chuôi dao ở bên ngoài.

Cậu mở to mắt nhìn chuôi dao kia, không nói gì.

"Trước khi làm được điều đó, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên tự chuốc khổ vào mình." Quái vật kia lạnh lùng nói: "Bây giờ, đi nhóm lửa đi, khiến mình còn có chút tác dụng đi xem nào."

Cậu không động đậy, vẫn tròn mắt nhìn quái vật.

Quái vật nhíu mày, đôi mắt đen dường như cũng phát sáng được trong đêm tối. Hắn nói: "Ta có thể cho ngươi sống, cũng có thể khiến ngươi chết, ngươi tự chọn đi."

Nhìn quái vật lạnh lùng trước mặt, cậu biết hắn nói đúng. Chỉ dựa vào sức mạnh, cho dù có qua mười năm nữa cậu cũng không thể giết được hắn. Muốn báo thù trước tiên cậu phải sống đã. Vừa nãy vì quá xúc động, suýt nữa cậu đã chết trong tay quân Mông Cổ ngoài kia. Cậu phải kiên nhẫn, phải chờ cơ hội kết liễu hắn, cho dù có phải giả vờ làm trâu làm ngựa cho kẻ thù.

Cậu hít vào, rồi hít vào lần nữa, cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng xuống, bò dậy, từ từ đi tới lò sưởi trong lều, nhưng trong này không có gì cả.

Cậu quay đầu lại nhìn quái vật đang ngồi trên cái thảm rách, nói: "Không có củi."

"Thì sao? Chẳng lẽ muốn ta lấy giúp ngươi chắc?" Quái vật không kiên nhẫn nhìn cậu nói: "Đi ra ngoài tìm."

Cậu giật giật khóc mắt, siết chặt năm đấm, nhin cơn tức, sải bước ra ngoài.

Bên ngoài lều, những tên mạn rợ kia tốp năm tốp ba tập trung lại một chỗ. Trời sắp tối, bọn họ đều tự nhóm lửa. Cậu nhìn thấy họ lấy củi từ một cái xe đẩy, cậu cũng đi tới ôm lấy một ít.

"Này, ngươi ở đâu ra đấy." Một gã lính bắt cậu lại.

Nhớ tới bài học vừa nãy, cậu đè nén cơn tức muốn phản kháng. Những kẻ này thật sự không phải là quả hồng mềm, nếu cậu phản kháng không khéo sẽ bị giết trước khi kịp báo thù. Cho nên dù có vô cùng khó chịu, cậu vẫn cúi đầu khàn khàn nói: "A Lãng Đằng bảo ta tới lấy củi."

Vừa nghe đến cái tên kia, gã lính nhướn mày, "Ngươi mới tới? Mẹ kiếp, nhóc con như ngươi cầm đao nổi không đấy? Bây giờ chất lượng hàng càng ngày càng kém rồi nhì."

Cậu hơi nhăn mặt, nhưng ép mình phải ngậm miệng.

Gã lính buông đầu vai cậu ra, xua tay với cậu.

Cậu vội vàng ôm cùi trính ra, lại nghe thấy gió đêm truyền đến tiếng nói chuyện của gã lính kia với những kẻ khác.

"Thật không biết A Lăng Đằng nhặt một tên gầy nhom vô dụng thế về làm gì. Ta thấy có khi nó chẳng chịu được đến lúc công thành đâu."

"Chắc, nói không chừng hần nhắm trúng thằng nhóc kia đấy. Nhìn nó mặc Hán phục kia kìa, tám phần là người Tống. Mọi người đều nói người phương nam da mịn thịt mềm, dù sao tất lửa đi thì nam hay nữ cũng như nhau, có chỗ để *** là tốt rồi."

Cậu nghe vậy trong lòng run lên, bước chân trở về lều cũng chần chừ.

Mặt trời sắp ngả về tây, gió đêm thổi tới làm vải che cửa lều bay phấp phới.

Có lẽ cậu nên nhân cơ hội này chạy trốn. Cậu phát hiện chỗ này không ai quan tâm đến một thằng bé. Có lẽ là vì nhìn chẳng có chút uy hiếp nào nên cậu đi đi lại lại trong doanh cũng không khiến ai để ý. Có lẽ cậu có thể cứ thế mà đi ra ngoài, rời khỏi đây, chạy trốn thật xa thật xa.

Nhưng trên tay cậu vẫn dính máu của mẹ, trên mặt và quần áo vẫn còn những giọt máu đã hóa thành màu nâu của mẹ. Cậu vẫn nhớ rõ hình ảnh tên quái vật kia lấy đao cắm vào cổ mẹ, cảm nhận được máu của mẹ thấm ướt người cậu...

‘Không có sức mạnh, sẽ hiểu thế nào là thấp hèn.’

Câu nói của tên quái vật kia cứ vang lên trong đầu. Thù hận bùng cháy hừng hực trong lòng cậu. Giờ có chết cậu cũng không sợ, nếu có thể giết được tên quái vật kia muốn cậu làm thế nào cũng được.

Cậu không có sức mạnh nhưng cậu có thể học cách thấp hèn.

Cho nên, cậu nhấc chân lên, một lần nữa ôm cùi đi về phía trước.

Trong lều, quái vật kia ngồi khoanh chân trên thảm, đang xử lý vết trũng trên đùi.

Cậu mất một lúc mới dùng đá lửa nhóm được lửa. Trong lều thoáng cái đã sáng bừng lên.

Khi cậu giương mắt nhìn trộm tên quái vật kia thì hần đã cởi áo giáp trên người, cởi bộ bảo vệ tay suýt nữa làm gãy răng cậu đặt bên cạnh thảm. Hần thật hèn hạ, cố ý lấy da trâu bọc ngoài bộ bảo vệ tay bằng đồng làm người ta tưởng chỗ đó chỉ phòng hộ ít. Đợi đến khi đôi phương tấn công mới phát hiện ra mình mắc mưu.

Khi quái vật quay người, vừa thấy lửa thì lại mắng cậu.

"Đồ ngốc nhà ngươi chưa từng nhóm lửa sao? Đừng ném hết củi vào, củi khô là dùng để châm lửa, còn lại thì dùng phân khô trong cái sọt bên cạnh kia là được!"

Cậu sửng sốt, dừng tay. Cậu từng nghe nói người Man lấy phân trâu, phân ngựa làm củi đốt, không ngờ lại là thật.

Cậu quay đầu nhìn phân khô trong sọt, hơi lưỡng lự.

"Làm sao, sợ làm bẩn bàn tay luôn sạch sẽ của ngươi à?" Quái vật hừ lạnh một tiếng.

Cậu híp mắt lại, đưa tay cầm lấy một miếng ném vào lửa. Nhưng dù vậy cậu vẫn không nhìn được mà nín thở, sợ thứ kia phát ra mùi thối. Nhưng thứ phân khô này không nhão nhoét như cậu tưởng. Khi cậu không thể nín thở được nữa mới phát hiện ra nó cháy cũng không tỏa ra mùi gì lạ.

Trên thực tế, nó chỉ tỏa ra mùi cỏ, cũng không bốc khói nhiều, cho dù có khói thì nó cũng sẽ bay ra từ cái lỗ hình tròn trên đỉnh lều, trong lều sẽ không có khói.

Cậu ném mấy miếng phân khô vào trong đồng lửa, cho đến khi chúng cháy thành một vòng.

"Đủ rồi, đi múc nước đi." Quái vật không thèm nhìn, chỉ vào thùng gỗ bên cạnh nói.

Cậu mím môi, vẫn nghe lời đi múc nước, sau đó lại bị sai đi lấy bánh nướng, sữa ngựa.

Có thể thấy rằng đối với những binh lính khác, tên này cũng là quái vật. Chỉ cần nhắc tới tên hắn, bọn họ sẽ lập tức đưa đồ cho cậu. Khi cậu trở về lần nữa, quái vật đã cởi hết quần áo và đồ phòng hộ. Cơ thể hắn trần truồng cứng rắn như đá, ngồi bên cạnh đồng lửa, hơ đầu đao vào lửa đến đỏ bừng sau đó thả nhiên dí vào vết thương trên đùi hắn.

Trong nháy mắt mùi thịt nướng tỏa ra làm người ta chỉ muốn nôn. Nhưng cậu vẫn nhận ra rằng tên kia còn chẳng thèm nhăn mày, dường như hắn đã quen với cách xử lý vết thương này từ lâu. Khi cậu đưa thức ăn tới lại phát hiện ra trên khắp cơ thể cường tráng của quái vật đều là những vết sẹo tương tự như thế.

Thấy cậu tới gần, quái vật giương mắt nhìn cậu, cậu đưa thức ăn ra.

Quái vật đưa tay nhận lấy, ném một bộ quần áo vừa xấu vừa hôi ở bên cạnh cho cậu.

"Thay cái này vào."

Cậu không thể phản đối, cậu cần bộ quần áo xấu xí này. Quần áo trên người cậu là tơ lụa thượng hạng, dù dính đầy máu nhưng vẫn có người chú ý. Mỗi lần đi ra ngoài cậu có thể nhận

ra rằng mọi người đều nhìn vào quần áo của cậu, nhưng cậu không thể ra ngoài thay được, bên ngoài có quá nhiều người, bọn họ sẽ phát hiện ra bí mật của cậu mất.

Lúc trước, cậu không muốn sống, cho nên không sợ lộ. Nhưng giờ lại khác, cậu muốn sống tiếp, cậu muốn chính tay đâm chết kẻ thù, muốn thấy tên khốn kiếp này gặp báo ứng.

Nắm chặt bộ quần áo trên tay, cậu nhìn chăm chăm vào tên quái vật trước mắt. Tên kia đang ăn bánh nướng ngẫu nhiên, không nhìn cậu lấy một cái. Cậu thấp thòm cởi đai lưng, dùng tốc độ nhanh nhất cởi áo ngoài, mặc bộ quần áo màu tro xấu xí kia vào.

"Đổ nước đi, đổi một thùng sạch." Quái vật vừa ăn vừa nói.

Cậu nhanh chóng ra khỏi doanh trại, đến nguồn nước gần nhất thay nước, tiện thể rửa mặt mũi chân tay luôn. Máu của mẹ nhuộm đỏ nước, cậu cứ nghĩ mình sẽ bật khóc nhưng cậu lại cắn chặt hàm răng kìm nén dù nước mắt đã đọng đầy hốc mắt.

Cậu sẽ báo thù cho mẹ, cậu sẽ.

Lúc cậu trở về doanh trại đã thấy bảy người đàn ông và thiếu niên bị trói chặt bằng dây thừng, bắt quỳ gối trước mặt quái vật. Một đại binh tay cầm đại đao đứng ở bên cạnh.

Cậu xách thùng nước đặt vào chỗ cũ. Tên quái vật vẫn đang gác chân ăn, chờ uống xong ngụm sữa ngựa cuối cùng, hắn đặt chén gỗ xuống đất, mấy người quỳ phía trước đều run lên.

"Các người biết đây là đâu không?" Quái vật hỏi.

Đám đàn ông và thiếu niên đang quỳ tái mặt, vội vàng gật đầu.

Hắn dùng giọng điệu thật bình thản, nói: "Nơi này là doanh trại nô lệ, tất cả những gì tồi tệ nhất, kém cỏi nhất, tệ hại nhất trong quân doanh đều là công việc của chúng ta. Từ hôm nay trở đi, các người chính là lính ở nơi này. Các người có thể thử chạy trốn, nhưng như vậy chỉ làm tăng thêm lạc thú cho đội kỵ binh thôi. Kẻ bị bắt không có kết cục tốt đâu, ít nhất ta chưa thấy bao giờ. Cách duy nhất để rời khỏi nơi này chính là cố gắng sống sót. Nếu người sống đủ lâu, chờ người phía trên người chết, người sẽ thay vị trí của hắn." Lời này thẳng thắn đến mức làm cho người ta không biết phải nói gì.

Bảy người kia đều kinh ngạc trợn mắt nhìn quái vật. Quái vật chỉ vô cảm cầm một cái bánh nướng khác, cắn một miếng, lạnh lùng nhìn bảy người trước mắt, nói: "Ta sẽ không trói các người, nhưng nếu có ai gây chuyện thì phải tự phụ trách hậu quả, hiểu chưa?"

Nô lệ mới tới gật đầu lia lịa. Quái vật phát phát tay, chỉ vào hai người trẻ tuổi nhất, ra lệnh cho đại binh: "Cởi trói, dạy hai tên này bắn tên, sau đó xem đội nào thiếu người thì bổ sung vào."

"Vâng."

Đại binh chém đứt dây thừng, để những người đó dỡ dây thừng thô to trói trên cổ tay xuống.

Chương 4

"Được rồi, đi thôi, đi thôi, tất cả đi theo ta. Các người nghe thấy A Lăng Đằng nói rồi đó. Ở đây chỉ cần người có thể sống sót, sáng chiều hàng ngày đều sẽ phát cơm. Ở chỗ chúng ta năm người làm một đội. Bốn người dùng thương mâu, một người dùng nỏ, đêm trước khai chiến mới phát cho các người..." Đại binh mang theo bảy người đi ra ngoài, tiếng nói càng lúc càng xa.

Quái vật nhìn cậu một cái, chỉ vào cái chân lông rách nhất cậu từng thấy, nói: "Tự đi tìm chỗ đi."

Sau khi trời tối, nhiệt độ không khí giảm mạnh. Cậu hơi chán chờ, cuối cùng vẫn rúc vào góc, dùng cái chân rách quần lấy mình. Cậu lặng lẽ đưa tay để lên ngực, nắm chặt cọc gỗ sắc nhọn vừa mới lén giấu trong quần áo, sau đó chờ chuyện kia xảy ra.

Nhưng quái vật lại không để ý tới cậu, không đến làm xằng bậy với cậu, cũng không làm bất cứ chuyện gì. Tên kia chỉ đi đến bên tấm thảm ni gần đồng lửa nhất, đắp một chiếc chăn lông vừa hôi vừa cũ, ôm đại đao nằm xuống.

Gió ở bên ngoài lều thổi ào ào, ánh lửa trong lò đất bập bùng.

Cậu thỉnh thoảng nghe được tiếng có người đi qua ngoài lều, nghe thấy tiếng nói chuyện của mọi người phía xa. Cậu nhìn chăm chăm con quái vật dường như đã ngủ say kia, cậu không biết qua bao lâu, nhưng tên kia từ đầu tới cuối không hề xoay người lấy một lần.

Con quái vật đó nhất định vẫn còn thức, còn thức.

Cậu biết, nhưng cậu không thể không chú ý đến con dao vẫn còn cắm trên mặt đất, nó như đang dụ dỗ cậu. Tuy miếng cọc gỗ này vô cùng sắc nhọn, nhưng không thể nào chắc chắn được bằng dao.

Đêm đã khuya, củi lửa đã cháy hết, tiếng người bên ngoài cũng nhỏ dần.

Biết đâu hẳn có thói quen ngủ không xoay người?

Cậu nhìn tên quái vật kia, lại không tìm lòng được liếc con dao một cái. Sau một lúc lâu, cậu buông cọc gỗ, từ từ, cực kỳ cẩn thận, không dám phát ra chút tiếng động nào.

Quái vật vẫn không động đậy, chỉ có ngực phập phồng đều đều theo hô hấp.

Thật vất vả cậu mới tới được gần con dao, kích động cầm chuôi dao dùng sức rút ra. Vốn tưởng rằng như vậy có thể rút ra, ai biết nó lại không nhúc nhích.

Cậu sửng sốt, dùng hai tay nắm chuôi dao, cố hết sức rút ra, thậm chí còn giật giật day day nhưng con dao vẫn không nhúc nhích, giống như đã hòa vào đất.

Cái chết tiệt gì thế này?!

Cậu vừa nóng vừa giận, nhưng đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi. Cậu lo lắng nhìn về phía tên kia, lại thấy trên người quái vật đầy các vết sẹo lớn nhỏ khác nhau. Sau đó cậu nhận ra một chuyện, cho dù cậu có thể rút dao ra nhưng cũng không thể nào giết chết hắn.

Cậu bây giờ không thể giết được tên quái vật này.

Cậu rất muốn xông lên móc hai mắt hắn, dùng cọc gỗ sắc nhọn trong tay đâm cho hắn mấy phát. Nhưng cậu quá gầy yếu, không thể nào gây ra được vết thương lớn hơn, sâu hơn những vết sẹo kia, không đủ để trí mạng đưa con ác sói này vào chỗ chết. Cậu phải chờ, đợi đến lúc con quái vật này bị thương nặng, đợi đến ngày con sói này yếu ớt hơn cậu.

Nếu muốn báo thù cho mẹ thì cậu phải nhẫn nại chờ đợi.

Cho nên, dù có phần hận không cam lòng, cậu vẫn bỏ con dao, cẩn thận bò về chỗ cuộn mình lại.

Cậu có thể đợi, từ trước đến nay cậu rất giỏi chờ đợi.

Cậu sẽ chờ cơ hội giết con quái vật kia báo thù cho mẹ.

Đời này cậu chưa từng hận người nào như vậy.

Không, hắn không phải người, đám quân Mông Cổ này cũng không phải là người, là quỷ, ác quỷ.

Ác sói...

Mắt đỏ ngầu, cậu ôm đầu gối, trong đêm tối nhìn chằm chằm con quái vật kia.

Có người đá chân cậu hai cái.

"Oắt con, dậy mau!" Tiếng gầm không kiên nhẫn ừ ừ rót vào tai.

Cậu bỗng giật mình tỉnh lại. Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy tên kia hai tay khoanh trước ngực,

nhúu mày nhìn cậu, gầm lên.

"Trời sáng rồi, đi nhận cơm!"

Quái vật nhìn có chút mờ ảo, sau đó cậu mới phát hiện vì mơ thấy mẹ nên trong mắt cậu đọng đầy nước mắt. Nước mắt nóng bỏng chảy xuống gò má. Không biết vì sao cậu lại cảm thấy xấu hổ. Cậu giận dữ trừng tên kia, nâng tay lau nước mắt trên mặt, đứng lên, xoay người đi.

"Oắt con còn chưa dứt sữa."

Khóe mắt cậu giật giật, lửa giận lại trào lên. Cậu cắn chặt khớp hàm, nhịn xuống.

Cậu bò dậy, vồ vồ đất trên người, lau mặt, vén những lọn tóc xõa xuống ra sau tai rồi mới sải bước đi ra ngoài. Cậu không chú ý tới quái vật kia nhúu mày nhìn động tác của cậu, khóe mắt giật giật, chửi thề một tiếng.

Cho rằng hẳn còn có việc cần sai bảo nên cậu quay đầu lại, nhướn mày.

Quái vật chỉ trừng cậu, thô lỗ nói: "Nhìn cái gì, còn không đi mau?"

Cậu dùng hết sức để kìm nén mới không cãi lại hẳn, ép mình nhanh chóng quay đầu đi ra ngoài để tránh không nhìn được lại phản bác những lời nói ác ý của tên khốn này.

Phía chân trời trắng nhạt còn chưa sáng hẳn. Bên ngoài rất lạnh, thờ cũng thờ ra khói trắng. Nhưng ngoài lều mọi người đã tốp năm tốp ba bắt đầu hoạt động, cầm bát gỗ xếp hàng nhận cơm canh từ lính cần vụ.

Cậu xoa bàn tay nhỏ lạnh như băng, sải bước đi đến bếp.

Sau tối qua, lính cần vụ đã biết cậu là chân chạy vặt mới của A Lăng Đằng, ưu tiên cho cậu một chén cháo sữa ngựa cùng một đĩa thịt dê nướng.

Cậu nhận cháo cùng thịt về lều. Ngửi mùi thịt, cậu bắt đầu cảm thấy đói.

Trong lều, quái vật đã mặc xong quần áo và giáp da, đang mài một cây đao. Cậu đặt bát cháo và đĩa thịt đến. Còn chưa đặt xuống đất, quái vật đã dùng tay phải nhận lấy bát cháo uống một ngụm lớn, tay trái lấy đao cắt một miếng thịt bắt đầu ăn ngon lành.

Uc!!!

Tiếng vang như tiếng ếch kêu đột nhiên vang lên khiến quái vật sững sốt, dừng tay.

Quái vật từ từ ngược mắt lên.

Uc ục ục...

Cậu buồn bực lại xấu hổ, nhưng không ngăn cản được cái bụng đói kêu vang.

Từ sáng sớm hôm qua cậu đã không có hạt cơm nào vào bụng, thậm chí cả nước cũng chỉ uống hai ngụm. Đêm qua cậu còn chưa cảm thấy đói, nhưng ngủ một giấc tỉnh lại, ngửi thấy mùi thức ăn, bụng của cậu liền tự động kháng nghị.

Quái vật vẫn trừng mắt nhìn cậu, tuy rằng xấu hổ nhưng cậu vẫn cố trừng lại.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ giằng co.

Quái vật nhìn cậu chằm chằm, lại từ từ mở miệng cắn một miếng thịt.

Cậu ép mình không được nuốt nước miếng, ép mình nhìn đi chỗ khác, nhưng cậu thật sự rất đói bụng, đói đến mức bụng dán vào lưng rồi. Cho nên dù cậu đã nhìn sang chỗ khác nhưng vẫn ngửi được mùi thịt dê nướng. Trước kia cậu cảm thấy ăn không quen đồ ăn quan ngoại nhưng sau khi đói bụng một ngày một đêm, mùi thịt dê nướng đó khiến cậu chảy nước miếng.

Cho nên, bụng của cậu vẫn rất không phối hợp lại reo vang.

Uc ục... Uc ục ục...

"Mẹ kiếp."

Một tiếng chửi bổng vang lên. Cậu quay đầu chỉ thấy quái vật kia ăn nốt miếng thịt dê cuối cùng trên đao, lại cầm bát cháo sữa ngựa đặt lên mặt đất, thô lỗ trừng cậu, nói: "Cầm lấy, ăn nhanh lên."

Cậu cứng đờ nhìn tên kia, không chịu động đậy.

"Ăn mau, lát nữa còn phải làm việc, ta không muốn tối nay phải khiêng người về!" Nói xong, quái vật kia đứng dậy, sải bước đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, có một giây cậu rất muốn cầm bát cháo nện vào người tên khốn kia. Nhưng bát cháo lại bắn ra một chút khiến cậu nhớ ra đây là đồ ăn, mà trên đường xuất quan đi về phía Bắc cậu biết lương thực quý đến nhường nào. Thế nên dù khó chịu, cậu vẫn ngăn mình lãng phí đồ ăn.

Hơn nữa, là một nô lệ, cậu biết phải có thể lực mới có thể sinh tồn được, huống hồ cậu cũng đói khát lắm rồi.

Cho nên, tuy rằng không thích đồ ăn của người Mông Cổ, nhất là loại cháo trắng sữa ngựa này, cậu vẫn bịt mũi đổ cháo vào miệng.

Ai biết, cháo sữa ngựa này không những không có mùi giống trước kia cậu từng uống, mà còn có vị thanh khiết, hơi hơi ngọt. Tuy rằng không thể nói là rất ngon nhưng cũng không chua, không khó uống. Cậu hơi sững sờ, lại uống thử một ngụm nữa.

Thật sự không chua cũng không tanh. Cháo ấm nóng vào dạ dày khiến bụng thoải mái hơn. Cậu ngồi quỳ ở trên thảm nỉ, lại từ từ uống một ngụm nữa.

Sau khi uống cậu lại càng thêm ăn hơn. Uống xong cháo, cậu phát hiện quái vật kia không ăn hết đĩa thịt dê. Cậu không nhịn được vươn tay xé một miếng nhỏ, sau đó lại một miếng, một miếng nữa.

Chương 5

Thức ăn nóng làm tay chân lạnh như băng của cậu ấm dần lên, rốt cuộc cậu cũng không thấy mình kiệt sức nữa.

Một cơn gió thổi qua.

Khi cậu đã ăn no đi ra khỏi lều, bên ngoài trời đã sáng bạch.

Cậu quay đầu nhìn lại, thấy doanh trại bên cạnh cờ quạt tung bay phấp phới theo gió.

Hôm qua lúc bị bắt về, cậu còn đang ở trong trạng thái hoảng loạn nên không thật sự thấy rõ toàn bộ nơi này. Giờ cậu mới phát hiện ra doanh trại cậu đang đứng thật sự cũ nát hơn doanh trại bên cạnh nhiều. Nơi này chẳng có mấy căn lều nguyên vẹn, đa số binh lính chui vào trong lều nhỏ, ngủ dưới đất, có vài tấm chăn nỉ để đắp đã là tốt lắm rồi. Lều tròn duy nhất ở đây vừa thủng vừa bẩn, bám bụi đen sì, không giống các doanh trại khác chút nào.

Hơn nữa trong đại quân, xem ra chỉ có nơi này là không cấm cờ.

"Tập trung!"

Một tiếng hét to đột nhiên vang lên, cậu giật mình, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy mọi người đều lập tức đặt đồ trong tay xuống, vội vàng chạy đến bãi đất trống trước căn lều tròn cũ, xếp hàng chỉnh tề trước mặt tên quái vật đang ngồi giương chân kia.

Cậu không hề động đậy, vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhưng quái vật không để ý đến cậu, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một lúc mới bắt đầu nói. Hắn nói một lần bằng tiếng Mông Cổ, sau đó một đại binh đứng bên cạnh dùng tiếng dân tộc Hồi nói lại một lần, rồi lại dùng tiếng Hán nói lại một lần nữa.

Cậu nghe rồi mới phát hiện hóa ra tên này muốn dẫn đám lính nô lệ đến bãi chiến trường hôm qua nhặt xác.

"Công việc hôm nay là nhặt những thứ còn sót lại trên chiến trường. Nếu là thi thể của quân tướng chúng ta thì chuyển lên xe kéo về, giao cho Bộ Ngạch cúng tế. Tất cả vàng bạc châu báu, chiến giáp áo da, đao kiếm kích trên chiến trường đều phải nộp lại, không được giữ riêng. Nếu kẻ nào vi phạm, trừng trị theo quân pháp. Ta cũng sẽ không mất công nhặt xác hộ các người, nghe rõ chưa?"

"Rõ!"

Hôm đó, khoảng trăm tên lính nô lệ đều bị đưa ra chiến trường chất đầy xác chết. Tất cả xếp thành một hàng thẳng đi về phía trước, tìm kiếm tiền bạc và đao kiếm trên người binh lính chết trận. Nếu là thi thể người Mông Cổ thì sẽ được đưa về, nếu không phải thì tất cả vũ khí, áo giáp trên người sẽ bị lột sạch, rồi chất lên một chiếc xe.

Đã là chiến trường thì xác chết thường không nguyên vẹn được, có thi thể thiếu tay mất chân, thủng bụng lòi ruột.

Giờ vẫn còn sớm, ban đêm lạnh nên còn chưa bốc mùi. Nhưng hai canh giờ sau, trời bắt đầu nóng, mùi gì cũng bốc lên.

Mùi mồ hôi có, mùi máu tươi có, đến cả mùi nước tiểu và phân cũng lẫn vào.

Mới đầu còn có người muốn nói chuyện, về sau không ai muốn mở miệng nữa. Mấy canh giờ tiếp xúc với thi thể, trên người ai cũng có mùi hôi của xác chết bám vào, cái mùi đáng sợ đó như nhập vào máu thịt, chui qua da, đi vào tim phổi".

Rớt cuộc khi nhìn thấy một tròng mắt rơi ra khỏi hốc mắt, đầu chỉ còn một lớp da gắn với thân, cậu đã nôn ra hết những gì ăn vào buổi sáng.

Quái vật không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cậu một cái.

Cậu lấy mu bàn tay lau vết bẩn ở khóe miệng, kìm nén cảm giác buồn nôn, lão đảo quay lại tiếp tục việc cướp bóc trên thi thể.

Việc tốt duy nhất trong ngày hôm đó là nhân lúc nôn cậu tìm được một con dao giấu vào ngực. Cậu thấy một tên nô lệ mới đến khác cũng giấu một con dao đi, cậu biết nhất định cũng có người làm vậy.

Không biết đã qua bao lâu, khi tất cả lính nô lệ đi đến cửa thành, lúc đó cậu mệt đến mức chân tay đã nhũn ra, trên người dính đầy máu của người khác, suy nghĩ chết lặng rồi sau đó biến thành trống rỗng.

Những binh lính đã từng bảo vệ biên cương cuối cùng lại bị bỏ quên ở nơi đồng không mông quạnh thế này sao? Nhưng cậu đã mệt đến mức không còn cảm giác nữa rồi. Khi họ vào thành, rời khỏi bãi chiến trường, cậu chẳng áy náy gì với những thi thể đã bị cướp bị vứt sang một

bên ấy. Cho đến khi trở lại con phố quen thuộc, nhìn thấy con hẻm về nhà đã từng ở mấy tháng, cậu mới đột nhiên hoàn hồn.

Bức tường trong ngõ đã đổ nát, những khu nhà bên trong đều cháy đen. Từ đêm qua đến hôm nay, nơi này đã bị đốt trụi. Trận cháy đã thiêu trụi tất cả, chỉ còn lại đồng tro tàn đen sì.

Cậu hoảng hốt, không thể tin trọn mắt nhìn những phế tích cháy xém vẫn còn đang bốc khói, đầu trống rỗng.

Tuy nơi này hẻo lánh, nhưng người dân lương thiện.

"Chúng ta chỉ ở tạm nơi đây, chờ sóng gió đi qua, chúng ta xem tình hình rồi quay về quê hương, được không?" Tiếng nói dịu dàng của mẹ bỗng nhiên vang lên. Dường như giọng nói vẫn còn vương bên tai, nhưng tất cả đã bị đốt trụi rồi.

Mẹ... Mẹ vẫn ở đây... Vẫn ở đây...

Không nghĩ được nhiều, quên mất mình đang ở đâu, cậu xoay người bước đi, muốn chạy về nhà.

Một bàn tay to đột nhiên bắt lấy vai cậu.

"Không được đi!"

Cậu quay đầu lại, thấy tên quái vật cao lớn dơ bản đó.

Bởi vì rất mệt, rất đau lòng, rất tức giận, cậu đã quên mất mình nên đợi, đã quên mất mình nên nhẫn nại mới báo thù rửa hận được. Mọi nỗi đau đớn, bi ai đều trào lên trong lòng. Cậu bất chấp mọi thứ bắt đầu đâm đá tên khốn kiếp kia, thậm chí cậu đã quên mất nên dùng con dao đang giấu trong ngực.

"Đều tại ngươi! Đều tại ngươi! Ngươi khiến mẹ ta..."

Nhưng cậu quá yếu, mỗi cú đá, cú đâm đều giống như hạt mưa chẳng làm được gì tên quái vật kia. Thậm chí tên đó còn lười cản cậu lại. Quá kích động chỉ làm cậu hoa mắt, rồi khi bình tĩnh lại ngã ngối xuống đất ngẩng đầu lên nhìn trời. Bầu trời trong xanh không một gợn mây đã bị một điểm đen che mất.

Nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, cậu không kịp thở, mệt đến mức không đứng lên được.

"Trả lại mẹ cho ta... Trả lại cho ta..."

Đôi môi cậu tái nhợt run rẩy nói.

Trong lúc mơ hồ, cậu chỉ nhìn thấy bóng đen cao lớn che khuất bầu trời, ngòi xồm trước mặt cậu, lạnh lùng nói

"Đốt thành tro nát hết rồi còn đâu."

Cơn tức giận xông lên não, cậu chỉ có thể trừng mắt nhìn cái bóng mơ hồ trước mặt, khàn giọng nói: "Ta hận ngươi..."

Quái vật nhếch khóe miệng, cười lạnh.

"Kẻ hận ta không chỉ có mình ngươi đâu."

Cậu rất hận, rất hận, mẹ cậu chết mà ngay cả nhật thi thể của mẹ cậu cũng không làm được.

Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ tự tay giết chết ngươi...

Bóng tối dần dần lấy đi ánh sáng và ý thức của cậu.

Chắc chắn sẽ...

Ta biết mà...

Một con dao...

Khi những vì sao xuất hiện trên bầu trời, khi cậu về đến lều trại phải chôn con dao cậu lên giấu được xuống đất trước.

Cậu hoảng hốt ngồi dậy, vội vàng kéo vạt áo bản thủ ra, nhìn thấy quần mình vẫn như lúc đầu, đai lưng vẫn buộc chặt. Nhưng dù vậy, cậu vẫn có chút nghi ngờ. Không có người trong lều, chỉ có lửa đang cháy trong lò sưởi, xa xa ngoài lều có tiếng nói chuyện.

Cậu thật ngu ngốc, cực kỳ ngu ngốc.

Ngồi trên cái thảm nỉ bản, cậu biết suýt nữa thì mình đã chết oan rồi, có lẽ cậu nên bình tĩnh hơn nữa, bình tĩnh hơn nữa.

Nhưng mẹ...

Nhớ đến mẹ bị ngọn lửa thiêu cháy đến không còn hài cốt, lòng cậu siết lại, nước mắt lại trào ra.

Cậu sẽ không khóc, không bao giờ khóc nữa.

Có lẽ cậu nên hiểu ra từ lâu rồi, khóc lóc chẳng có ích gì cả, ở trước mặt kẻ thù phải bình

tĩnh. Cậu cố gắng bình tĩnh lại, sau đó mất một lúc mới phát hiện ra tay mình rất sạch. Cậu nhìn chăm chú vào đôi tay sạch của mình, đã có người lau cho cậu, còn cả mặt mũi nữa.

Trong nháy mắt, nỗi sợ hãi và lo lắng xông thẳng lên đầu cậu.

Bỗng dưng, có người xốc rèm cửa lên. Cậu quay ngoắt lại, phát hiện ra là tên quái vật đó. Tên này đã nói là sẽ không khiêng cậu về, nhưng hắn đã khiêng cậu về, lại còn rửa sạch mặt và tay cho cậu.

Vì sao?

Tim cậu đập mạnh, nuốt nước miếng, không hiểu sao lại hoảng loạn, sợ tên này phát hiện ra.

"Tĩnh rồi à?" Phát hiện cậu đã ngồi dậy, quái vật đi qua liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: "Được rồi. Đi múc nước đi, múc nước xong thì đi nhận cơm."

Cậu ngồi cứng ngắc nhìn tên vô lại đấy.

"Mẹ nó, ông đây đói bụng rồi, người đừng nghĩ có thể giả bệnh trốn việc!" Quái vật khó chịu trợn mắt nhìn cậu nói: "Làm nhanh lên! Chỗ này của ta không bao ăn miễn phí một tên ngu ngốc đâu!"

Mặc dù vẫn sợ hãi nhưng cậu lập tức đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi lều làm việc. Cậu múc nước, nhận cơm, tên kia vẫn ăn nhiều như mọi ngày, cũng không thèm nhìn cậu một cái, không giống như đã phát hiện ra.

Đêm hôm đó, cậu vẫn khó ngủ như hôm qua, nhưng quái vật không ra tay với cậu.

Ngày này qua ngày khác, hôm nào cậu cũng mệt đến mức tay chân như nhũn ra, hàng đêm lại nơm nớp lo sợ, ngủ không đủ giấc. Sau đó có một buổi sáng thức dậy, quái vật muốn cậu thu dọn đồ đạc trong lều, ra ngoài tuyên bố với mọi người hôm nay nhổ trại.

Đến lúc đấy, cậu mới phát hiện ra công việc thu dọn chiến trường đã xong. Cậu cứ tưởng mình có thể nhàn hơn một tẹo, nhưng cậu nhầm rồi. Đám nô lệ gần như là hai nhóm đi cuối cùng trong doanh trại, phải nhận nhiệm vụ dỡ lều, cũng phải vác phần lớn vũ khí và lương thực.

Mỗi ngày, họ đều xuất phát muộn hơn những đội khác, nhưng phải đến sớm nhất, phải dựng lều xong trước khi tất cả tướng lĩnh cao cấp đến.

Chưa đến hai ngày, hai chân cậu đã đầy bong nước, bong nước bị vỡ cũng không được nghỉ ngơi nên bước đi đã bắt đầu khập khiễng.

Đến giữa trưa tên khốn kia cuối cùng cũng tuyên bố dừng lại nghỉ ngơi. Cậu thả hành lý xuống, chân run rẩy muốn ngồi xuống, lại bị tên kia gọi qua: "Này, qua đây."

"Đến bên suối ngắt một túi cỏ này về." A Lăng Đẳng ném một nhúm cỏ cho cậu.

Cậu đã sớm mệt đến mức lười phản kháng, cũng không muốn hỏi hấn xem nhúm cỏ này làm gì, chỉ cầm lấy nhúm cỏ xanh đó, mệt mỏi lê bước đến dòng suối nhỏ bên cạnh ngắt một ít về.

Đương nhiên, đợi đến khi cậu trở về, tên khốn kia liền đứng lên tuyên bố khởi hành. Sắc mặt cậu tái nhợt, lưng vác bọc hành lý còn cao hơn cả đầu cậu, đi sau hấn. Bởi vì đã quá mệt suốt nửa cậu ngã xuống như chó đớp bùn, may mắn có người bên cạnh vươn tay ra đỡ lấy cậu.

"Tiểu huynh đệ, cậu có sao không?" Đối phương hỏi.

Cậu gật gật đầu, chẳng còn sức trả lời nữa.

Cái tên đáng chết kia cười ngửa bắt các nô lệ khiêng đồng hành lý nặng nề hành quân nhanh lên như xua dê xua bò. Đến đêm, ai cũng mệt đến mức ngã xuống đất liền ngủ luôn, riêng cậu vẫn chưa thể ngủ được vì đại gia quái vật kia muốn cậu lấy nồi đồng trên bếp lò xào đồng cỏ xanh đã được phơi khô lúc sáng.

Cậu mệt đến nỗi đứng ngủ gật, suốt nửa cầm đầu ngã vào trong nồi, nhưng tên đó lại túm được cậu, trợn mắt nói.

"Đứng vững, ngươi muốn chết sao?"

Cậu giật mình, liếm liếm đôi môi khô ráp, lắc đầu.

"Thôi, ngươi ra thăm ngồi đi, đừng có làm hỏng thuốc của ta." Tên kia xua tay với cậu, tự mình cầm lấy cái muôi bắt đầu rang xào.

Thuốc? Thuốc gì?

Cậu muốn hỏi nhưng thật sự đã mệt không thể hỏi được, liền tự mình đi về nằm vật bên cạnh thăm.

Cậu không nên ngủ trước hấn, như vậy không an toàn. Nhưng dù cậu cố sống cố chết ngồi thẳng, mí mắt vẫn từ từ trĩu xuống, thậm chí cậu còn nghiêng ngã trên thăm. Trong lúc mơ màng, cậu chỉ nhìn thấy quái vật vẫn đang xào cỏ, nghiền thành bột, gom lại thành một túi nhỏ.

Số còn thừa trong nồi, hấn ta lấy nước trộn nhão, cởi quần áo ra, đắp lên miệng vết thương ở chân hấn.

Hóa ra là thuốc trị thương.

Có được đáp án, cậu mới yên tâm nhắm mắt lại. Không biết qua bao lâu, tên đó lại đến đẩy cậu.

"Này, dậy, rửa nôi đi."

Cậu mệt chết mất, cậu không muốn đứng lên, cậu không muốn đứng lên giúp tên khốn kia rửa nôi, rửa chén, múc nước, hoặc làm chuyện vô ích chó má gì nữa. Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu nâng tay đẩy bàn tay đang lay vai mình ra, ngoài việc ngủ cậu chẳng muốn để ý đến cái gì hết. Dù sao cậu cũng không muốn làm theo lệnh hắn, muốn hiếp, muốn giết, muốn xé xác thì tùy.

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu, cậu đột nhiên thấy giày mình bị cởi ra. Cậu ra sức giãy giụa, nhưng lúc này cậu chẳng thể mở mắt ra nổi nữa chứ đừng nói đến chuyện trốn. Sức lực yếu ớt đó chẳng khác gì run rẩy. Tên kia đã cởi được giày và tất của cậu ra.

"Tránh ra..."

Cậu nhú mày mệt mỏi lắm lắm kháng nghị, nhưng đương nhiên là vô dụng. Vốn tưởng tên quái vật này cuối cùng cũng bộc phát cơn thú tính, cởi giày tất xong sẽ cởi quần cậu, cậu sống chết giữ chặt quần, sau đó mới phát hiện ra tên kia đang sờ chân cậu.

Cuối cùng cậu cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy quái vật đang vừa lau sạch, rịt thuốc lên chân cậu, vừa lắm bầm.

"Mẹ kiếp, đúng là tự hành xác..."

"Không..." Cậu vừa buồn ngủ vừa giận dữ chống cự: "Không cần người quan tâm..." Giọng cậu rất nhỏ, muốn rụt chân lại nhưng đôi chân đã mỏi đến mức không nghe lời, chỉ biết run rẩy. Nhưng cậu biết tên kia vẫn nghe thấy, dù hắn không ngẩng đầu, tay cũng không ngừng.

"Trước lúc tuyên chiến, ông đây không rảnh tìm nô tài mới đâu. Miệng vết thương không xử lý tốt sẽ thối rửa, ta cũng không muốn cái lều này tràn ngập mùi chân thối của người."

Cậu còn nhớ được cái mùi thối rửa ấy, cậu đã ngủ thấy quá nhiều khi ở trên chiến trường đầy xác chết. Nhớ lại cái mùi hôi thối đấy, cậu không nhịn được muốn nôn ra.

"Nếu không xử lý tốt, để lâu lở loét sẽ phải chặt hai chân của người, mà cũng chưa chắc đã cứu được đâu." Cậu cứng người, ngừng giãy giụa yếu ớt, ngả lên thảm thờ dốc.

Chương 6

Quái vật từ đầu tới cuối không hề nhìn cậu một cái, chỉ không ngừng nở nụ cười trào phúng.

Cậu biết hắn đang cười cậu, tên này cố ý dọa cậu, nhưng cậu không còn sức để mà phản kháng nữa rồi. Thuốc thấm vào hai chân dường như cũng đang hút dần đau đớn đi.

Quái vật quay về tắm thử nỉ của hần, dùng cục đá mài mài thanh loan đao như trăng khuyết.

Cậu không muốn ngủ nhưng mí mắt nặng trĩu cứ dúi lại.

Than lửa tuôn ra những chấm nhỏ đỏ hồng, phát ra tiếng lép bép nho nhỏ... Đó là những thứ cuối cùng cậu thấy được, sau đó cậu liền thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, bọc nước trên chân đã dính vào thuốc.

Cậu lột lớp thuốc đi, miệng vết thương bên trong xem ra đã đỡ hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn còn đau, nhưng so với ngày hôm qua không biết đã tốt hơn bao nhiêu lần.

Nồi thuốc bột tôi qua còn đặt ở bên cạnh tắm nỉ, trong đó còn sót một chút thuốc bột.

Quái vật kia nghiêng người, hai mắt vẫn nhắm, thở đều, dường như còn đang ngủ.

Thấy thế, cậu lén lấy nước trộn với thuốc bột thừa, bôi lên vết thương trên chân. Đang định đi tắt và ửng vào, cậu mới nhận ra là đôi tắt đang tỏa ra cái mùi thật đáng sợ.

Lúc này cậu mới nhớ đã mấy ngày đêm rồi cậu không cởi tắt và ửng ra, mồ hôi trộn với nước từ trong bọc nước vỡ chảy ra hôi đến mức làm cậu buồn nôn. Cậu thực sự không muốn xỏ chân vào nữa.

Lại cẩn thận nhìn lên quái vật kia một cái, trong lúc bất đắc dĩ, cậu dùng tốc độ nhanh nhất cởi áo khoác, xé tay áo trong làm tắt, rồi lại khoác cái áo xám vừa nặng vừa hôi kinh khủng vào. Đi tắt đi ửng xong, cậu ôm nồi đồng và thìa đứng dậy, vén rèm cửa nhanh chóng rời đi.

Rèm cửa buông xuống, lắc lư theo gió.

Người đàn ông mở mắt ra, nhìn chằm chằm rèm cửa, rồi khẽ chửi bậy ra tiếng.

Lúc trước hần đã cảm thấy có chút không ổn, thân thể thẳng bé này quá mềm, làn da quá mịn, dung mạo quá xinh đẹp. Nhưng hần cho rằng người phía Nam ai cũng mềm mại thanh tú như vậy, ai biết... Không có bất cứ người đàn ông hoặc đứa con trai nào có tay chân mềm yếu như vậy, còn có mùi thơm của cơ thể giấu dưới mùi hôi của lớp quần áo.

Hần không biết sao mình lại có thể không chú ý đến sự thật rành rành ra trước mắt như vậy. Hần nên đoán được từ sớm. Bộ dáng bất giác sửa sang lại vẻ ngoài của bản thân, khung xương nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, làn da trắng hồng, giọng nói mềm mại... Nhưng trời mới biết, tên kia mặc quần áo con trai, mà hần cũng đã từng gặp những bé trai xinh đẹp, vậy nên hần thật sự cho rằng giọng thẳng oắt này hơi cao là vì nó còn chưa lớn, còn chưa vỡ giọng... Mẹ kiếp, có lẽ là hần vốn không muốn thừa nhận mình đã phạm phải sai lầm lớn thì có.

Hần thở dài, ngồi dậy, đưa tay vò tóc, suy nghĩ.

Chết tiệt! Đó là một cô gái!

Nhìn xem, hần đột nhiên mềm lòng, giờ đã chuốc lấy phiền toái gì rồi?

Lại tiếp tục mấy ngày hành quân gấp gáp.

Quân đội Mông Cổ thật khổng lồ. Mỗi khi hành quân, bước đến chỗ cao cô có thể nhìn thấy đội quân hùng hậu kéo dài mấy dặm, như thể không có tận cùng. Khi bọn họ hạ trại, số lượng lều trại nhiều không đếm xuể, giống hệt một tòa thành loại nhỏ.

Thậm chí họ còn dựng hàng rào bằng gỗ ở nơi đóng quân, chia các khu doanh trại ra.

Cái lều tròn xa hoa nhất, lớn nhất luôn ở chính giữa, những cái khác tầng tầng lớp lớp bao quanh. Đương nhiên, doanh nô lệ của quái vật luôn ở sát bên ngoài, chỉ khi bọn họ dựng lều mới có thể thấy chiếc lều tròn hoa lệ đủ để chứa cả trăm người phía xa xa.

Cô nhanh chóng phát hiện, lều càng lớn chứng tỏ địa vị của chủ nhân càng cao, bình thường chỉ cần nhìn một cái cũng có thể thấy rõ.

Quân đội khổng lồ như thế cứ dừng ở đâu là lại để lại một đống hỗn độn. Cỏ bị người ngựa san bằng, khắp nơi đều là phân người, phân ngựa, phân bò dê.

Người của doanh nô lệ còn phải phụ trách lục tìm phân khô động vật làm nhiên liệu, có khi gặp phải phân của người ăn thịt, cái mùi đó đúng là thối không thể tả. Bình thường bọn họ sẽ bỏ qua phân người, chỉ nhặt phân động vật. Nhưng nói thật, mùi đấy có thối, cũng chẳng bằng mùi thi thể trên chiến trường.

Đêm đó, nhiệt độ giảm mạnh. Cái nóng ban ngày lập tức tiêu tan, cô có thể thấy mình thở ra khói trắng.

Cô thừa dịp quái vật không chú ý, trộm một ít thuốc bột cho những nô lệ bị nổi bọc nước ở chân, nhỏ giọng lấy tiếng Mông Cổ đơn giản, khua tay múa chân nói: "Đây là thuốc, trộn với nước rồi đắp lên vết thương."

"Thuốc này ở đâu ra vậy?" Nô lệ nằm ở trên thảm nỉ lộ thiên bò lên, cầm lấy, dùng tiếng Hán hỏi cô.

Có người biết tiếng Hán khiến cô thở phào, dùng tiếng Hán trả lời.

"A Lăng Đằng."

Nghe vậy, mấy tên nô lệ sợ tới mức để rơi hết thuốc xuống đất.

"Cậu điên rồi, đồ của A Lăng Đằng mà cũng dám trộm..."

"Không sao đâu, thuốc này là hắc bảo ta hái, ta hái nhiều một chút, đến khi chế thuốc thì tiện làm luôn." Cô nhặt thuốc lên, lại đưa cho họ, nói: "Đừng sợ, hắc không chú ý số lượng, sẽ không phát hiện ra đâu."

Nghe cô nói như vậy, mọi người mới thở phào. Khi cô định đứng dậy rời đi, một người đàn ông vạm vỡ gọi cô lại.

"Tiểu huynh đệ, ta tên Da Luật Thiên Tinh, người Khiết Đan, phải xưng hô với cậu thế nào?"

"Tả..." Suýt chút nữa thì nói ra tên thật rồi, cô kịp thời sửa miệng: "Tiểu Dạ, huynh gọi ta Tiểu Dạ là được rồi."

"A Lợi Lạp, người dân tộc Hồi." Một người đàn ông trên mặt có vết sẹo cũng tiến đến, tự giới thiệu xong liền chỉ sang người bên cạnh thấp hơn hẳn một cái đầu, nói: "Người tết tóc là A A, tộc Nữ Chân. Hắc bị cắt lưỡi rồi nên không nói được đâu."

Cô gật đầu với bọn họ rồi mới đứng dậy nói: "Ta về lều đây. Thuốc này mọi người cứ yên tâm dùng, ta từng nhìn thấy hắc bôi lên vết đao chém. Khi khác ta sẽ lại lấy thêm."

"Tiểu Dạ, cảm ơn." Da Luật Thiên Tinh cầm hai gói, nói.

Cô lắc đầu, xoay người xách xô, tiếp tục đi múc nước mang về lều. Qua mấy ngày, vết thương trên chân cô đã tốt lên rất nhiều. Cô trộm thuốc, là vì nhìn thấy có những nô lệ khác cũng bị như vậy. Mà cỏ này cô chỉ cần hái nhiều thêm một ít, rang nhiều một ít, xay nhiều một ít, quái vật kia cũng sẽ không chú ý.

Hắn chỉ bảo cô đi múc nước, lấy đồ ăn, thu dọn lều của hắn, gấp chăn cho hắn, rửa bát đĩa cho hắn, ngoài ra còn ngược đãi những nô lệ giống cô.

Hắn đối với nô lệ mới tới rất nghiêm khắc, ngày nào cũng tăng việc.

Hôm nay vác nồi sắt, ngày mai hắn sẽ chắt lên vai người thêm một cái chăn; ngày hôm đó người đến doanh trại sớm một phút, ngày mai hắn sẽ cho người khâu thêm hai cái màn che. Nếu hôm qua để hắn nhìn thấy người còn có sức nói chuyện không ngủ, vậy hôm sau người sẽ phải vác thêm càng nhiều bọc hành lý nặng trĩu.

Ai cũng vô cùng sợ hắn, vừa thấy hắn liền câm như hến.

Tuy rằng được gọi là Bách phu trưởng, nhưng đội của quái vật thực ra cũng không hoàn toàn tròn trăm người. Có khi nhiều hơn một chút, có khi lại ít hơn. Mỗi ngày số lượng đều sẽ thay đổi, tăng là vì có nô lệ mới, giảm là vì nô lệ chết.

Bọn họ là nô lệ, bao gồm đủ loại người khác nhau.

Không giống người doanh trại khác có rất nhiều lều trại vững chãi lại bền chắc, lính nô lệ của quái vật tuy rằng phụ trách hạ trại, nhưng chỉ có thể ngủ trên cỏ lộ thiên. Lính lâu năm có thể có thêm mấy thứ như áo lông giữ ấm, giày tốt, ấm nước; còn tân binh thì ngoài thăm nỉ ra gần như không có gì cả.

Lần thứ năm cô trộm thuốc cho đám nô lệ, một lão binh tốt bụng nhét một cái túi vải gai cho cô.

"Tiểu Dạ huynh đệ, cảm ơn thuốc của cậu. Cái này cho cậu, nhớ làm bản nó một chút rồi hãy dùng kéo người ta chú ý." Cô trở về mở ra mới phát hiện bên trong là một tấm vải bông trắng tinh sạch sẽ. Cô không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lén lút giấu đi.

Vài ngày sau, lục tục có người nhét đồ cho cô. Có người đưa cho cô một đôi ủng da bề ngoài nhìn rất cũ nhưng bên trong lại cực mới, một người khác cho cô một cái đai lưng da, còn có người cho cô một miếng pho mát. Cái người bị cắt lưỡi tên A A thậm chí còn cho cô một túi đường nhỏ.

Cô phát hoảng, đường ở phía Bắc rất hiếm chứ chưa nói đến quan ngoại. Ngay cả cô cũng mới chỉ được ném vài lần, đâu ngờ nô lệ lại có được thứ đồ cao cấp này.

"Cậu lấy cái này ở đâu vậy?"

"Cậu ta lấy từ trên chiến trường." Một người tên Trại Y Đề người Duy Ngô Nhĩ dùng tiếng Hán lưu loát cười trả lời thay A A: "Trên chiến trường có rất nhiều đồ tốt, đúng không, A A?"

A A gật gật đầu.

"Không phải A Lăng Đằng đã nói tất cả mọi thứ phải nộp lên trên sao?" Cô hỏi.

A Lợi Lạp chen vào, cười gian nói: "Hắn nói là vàng bạc châu báu chứ có nói mấy đồ bỏ đi đâu. Chỉ cần không lấy những thứ quá tốt quá mới sẽ không bị chú ý đâu. Nếu nhặt được ủng da mới thì làm hỏng làm xấu nó đi là được."

"Cái này là thượng có chính sách, hạ có đôi sách." Trại Y Đề nhíu mày nói.

Anh ta vừa dứt lời mấy người đều lén cười thầm, ngay cả cô cũng không nhịn được cong môi lên, sau đó lại hỏi: "Có ai có kim không?"

"Ta." A Lợi Lạp lấy một cây kim từ trong cái túi dặt trong thắt lưng đưa cho cô, "Đây, cho cậu."

Cô đưa túi đường A A cho cho anh ta, "Ta đổi với huynh."

A Lợi Lạp bật cười, nhét cây kim vào trong tay cô, lắc đầu nói: "Không cần, Tiểu Dạ huynh đệ, vết thương trên lưng ta ít nhiều là nhờ vào thuốc của cậu."

Thấy anh ta nói như thế, cô cũng không nhiều lời, chỉ cảm kích nhận lấy.

Nói thật, khi cô trộm thuốc cũng không ngờ sẽ nhận được nhiều báo đáp như vậy. Cô chỉ không đành lòng mà thôi, bởi cô biết bị thương đau đến mức nào.

Bỗng dưng, xa xa có tiếng bước chân truyền đến. Một người đàn ông ào ào nằm xuống, Da Luật Thiên Tinh thấy cô còn sững sờ ngồi đó, liền kéo cô nằm xuống, dùng một tấm thảm nỉ hôi kinh khủng che cho cô. Cô suýt nữa kháng cự theo phản xạ, may mà kịp thời nhịn xuống, chỉ hơi vén một góc thảm lên nhìn lên.

Đó là người đàn ông treo bên hông một đồng tai, muốn gây khó dễ cho cô lúc cô mới vào doanh trại. Một lính nô lệ đang ngủ, vô ý thò tay ra đường đi của hắn, hắn không thèm nhìn liền giẫm lên.

"Á!" Người kia đau tỉnh lại, đứng lên tức giận mắng, nhưng vừa thấy đối phương là người đàn ông kia bèn lập tức ngậm miệng, nằm xuống ôm lấy cái tay đau xoay người sang chỗ khác.

Người đàn ông kia nhỏ một bãi nước bọt, hừ lạnh tránh ra.

Đợi hắn đi xa, Da Luật Thiên Tinh mới xóc thảm nỉ trên người cô lên.

"Tiểu Dạ huynh đệ, khi cậu trở về nhớ cẩn thận một chút, đừng để Tháp Lạp Côn nhìn thấy, về sau thấy hắn cũng cách xa một chút. Tên kia không thật sự phục A Lăng Đằng, hắn luôn muốn tìm cơ hội xử lý A Lăng Đằng. Cậu là người hầu của A Lăng Đằng, nếu để hắn thấy cậu, chắc chắn sẽ cố ý gây khó dễ."

"Ta biết rồi, cảm ơn."

Cô gật đầu, cẩn thận rời khỏi nơi đó, trở lại lều.

Lại mười ngày đi qua, cô dần hiểu rõ tình huống trong doanh nô lệ này.

Quái vật là Bách phu trưởng, Tháp Lạp Côn và Ba Ba Hách mắt chột là Ngũ thập phu trưởng, xem như tay sai của quái vật kia. Nếu A Lăng Đằng là quái vật, là ác sói; vậy Tháp Lạp Côn chính là chó hoang ăn xác thối.

Mặc dù Tháp Lạp Côn cũng là nô lệ, nhưng hắn thường xuyên bắt nạt người nhỏ yếu. Khi không cũng sẽ đánh lính nô lệ địa vị thấp hơn. Cho nên mỗi lần thấy hắn từ xa, cô sẽ trốn càng xa càng tốt. Trong thời gian tới, cô cũng không muốn gây chuyện, lại càng không muốn vì quái vật kia mà bị đánh.

Làm nô lệ phải bán mạng làm việc, không thể tùy ý rời khỏi khu doanh nô lệ này. Sáng sớm ngày thứ mười, cô đã triệt để hiểu được chuyện này.

Đêm trước vẫn bình thường như mọi hôm, tất cả mọi người đều mệt đến mức ngã xuống đất liền ngủ. Nhưng sáng sớm hôm sau, cô vừa vén cửa lều lên bỗng phát hiện có chút không ổn.

Bình thường, lúc cô ra ngoài nhận cơm thì đã số mọi người đã thức dậy ăn cơm. Bắt đầu có tiếng nói chuyện lác đác, có người dọn lửa trại, có người gấp chăn tối hôm qua, có người mặc giáp da, bộ bảo vệ tay cũ nát. Lúc này mọi người đáng lý đã sớm hoạt động, nhưng hôm nay thì không.

Nơi đóng quân lặng ngắt như tờ, nhưng không phải bởi vì không có người, tất cả lính nô lệ đều đang đứng trước bãi đất trống trước căn lều tròn rách nát này. Trên mặt hơn trăm người đàn ông đều có vẻ sợ hãi, tất cả bọn họ nhìn chằm chằm vào cùng một vị trí. Cô nhìn theo ánh mắt bọn họ, chỉ thấy hai kỵ binh ngồi trên lưng ngựa đứng ở trước cửa nơi đóng quân. Một người trong số đó cầm đầu một sợi dây thừng, đầu kia của dây thừng trói hai tay một người đàn ông. Bọn họ kéo giật dây thừng, trói người nọ vào cọc gỗ dựng thẳng bên cửa ra vào.

Trong nháy mắt, người đàn ông kia bị kéo thành hình chữ thập, treo giữa không trung. Mà tai và lỗ mũi người nọ đã bị cắt, chỉ để lại lỗ máu đậm đặc. Mặc dù máu ở đó đã bắt đầu khô lại, nhưng nhìn vẫn rất ghê người.

Cô ngẩn ra, chỉ cảm thấy da đầu run lên.

"Đây là kết cục của kẻ có ý đồ chạy trốn." Một gã kỵ binh ngồi trên lưng ngựa, nhìn mọi người cao giọng hô.

"Các người ai có gan, có thể thử." Một tên kỵ binh khác liếm máu đao trên, cười độc ác, "Gia đang nhàn rồi, chán chết rồi đây, ha ha ha ha..."

Nói xong, bọn chúng liền cười cùng nhau giục ngựa rời đi.

Chương 7

Cô quay đầu, nhìn thấy quái vật không biết đã ra khỏi lều từ lúc nào. Hắn khoanh tay đứng sau lưng cô, tuy không cao giọng nhưng giọng nói trầm thấp như truyền từ địa ngục cứ vang khắp bãi sân rộng yên tĩnh.

"Kết cục của những kẻ đào ngũ không tốt đẹp gì đâu."

Hắn vừa nói vừa đi về phía trước. Mọi người vội vàng tránh ra, cô bất giác đi theo, chỉ nhìn thấy khắp người người đào ngũ đều là bụi đất và cát dính đầy mặt và cổ, ngay cả trên miệng vết thương cũng đầy cát. Khi tới gần, cô nhận ra đào binh trước mặt là người cũng lén giấu

binh khí giống cô hôm ở trên chiến trường.

Quái vật đi thẳng đến trước mặt người đào ngũ toàn thân là máu, quần áo rách nát kia, lạnh lùng nói: "Người có chạy nhanh cỡ nào cũng không nhanh bằng ngựa. Người muốn chạy thì ít nhất cũng phải trộm một con ngựa đã."

Người đào ngũ không nói nổi một câu, chỉ còn lại chút hơi thở mỏng manh.

Cô nghe quái vật nói vậy thì mới hiểu ra, quần áo anh ta rách nát, khắp người toàn là cát với vết thương như thế là do bị trời kéo lê sau ngựa.

Cô không khỏi khiếp sợ. Đúng lúc này, cô thấy người đó dường như muốn nói gì, bất giác tiến lên, nhưng một bàn tay to lại giữ lấy vai cô.

Cô cứng đờ, cô biết tay hắn đang nắm lấy vai cô. Sau đấy, cái tay kia buông ra, cô chỉ thấy quái vật từ phía sau đi qua cô, rút đại đao bên hông ra. Gần như cùng lúc đó, cô nghe rõ người kia nói gì.

Quái vật vung đao lên, cắm vào tim người đó.

Người cô run lên, mọi người xung quanh đều hít vào, sự yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn.

Quái vật rút cây đại đao ra, máu đỏ tươi nhanh chóng chảy ra theo thân đao, nhỏ xuống mặt đất.

Người đào ngũ đã chết, trút hơi thở cuối cùng ngay trước mắt cô.

Cô ở gần nhất nên cô có thể nhìn rõ sự sống mất đi trong mắt người đó, thoải mái đến kỳ lạ, thậm chí cô còn nghe thấy hai từ cuối cùng người đó mấp máy nói.

Cô vẫn còn đang khiếp sợ, không suy nghĩ được gì, cũng không thể làm gì được.

"Được rồi, quay về làm việc đi." Quái vật liếc nhìn mọi người, lạnh giọng hạ lệnh rồi mới sải bước xoay người đi.

Sau đó, mắt chợt bỗng hỏi.

"A Lăng Đằng, có cởi nó xuống không?"

Quái vật xoay người lại, lạnh lùng nhìn người kia, nói.

"Cởi nó xuống, thay người lên hả?"

Mắt chợt ngậm miệng lại, cũng xoay người rời đi.

Cô ngớ ngàng mở to mắt nhìn xác người đào ngũ.

Cô không thể tin được, nhưng người đó trước khi chết thật sự đã nói hai chữ đó với quái vật.

‘Cảm ơn...’

Cơ thể đã chết lác lác theo gió, từng giọt từng giọt máu đỏ tươi càng ngày càng chảy nhiều hơn.

"Tiểu Dạ, đi thôi." A Lợi Lạp đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ bả vai gầy nhỏ của cô.

"Có đôi khi chết cũng là giải thoát." Những lời này như tiếng sét giữa trời quang, đánh mạnh vào tâm trí cô.

Cho nên quái vật giết người đó là vì muốn giải thoát cho anh ta?

Không thể nào...

Quái vật chính là quái vật, tàn khốc, máu lạnh, vô tình, không có trái tim.

Nhưng cô nghe thấy, cô đứng gần nhất nên cô đã nghe thấy lời khẩn cầu kia.

‘Xin hãy... Giải thoát cho tôi...’

‘Cảm ơn...’

"Hắn đã chết rồi, người đừng tiếp tục treo hắn nữa." Ba ngày qua, người đó vẫn bị treo.

Khi dời doanh trại, quái vật thậm chí còn gọi người đến khiêng người đó theo, đến nơi hạ trại mới lại treo lên tiếp. Cô không tin quái vật giết người đó vì muốn giải thoát cho anh ta, nhưng không chỉ A Lợi Lạp nghĩ thế mà ngay cả Da Luật Thiên Tinh cũng nói như vậy.

Bọn họ đều cho rằng, nếu A Lăng Đằng không giết người đó, người đó sẽ bị treo cho đến chết. Đào binh không được tha, nếu không các nô lệ khác cũng sẽ muốn chạy trốn.

Biến thành xác chết bị treo còn tốt hơn sống mà chịu dày vò.

Cô không muốn tranh cãi, nhưng tới ngày thứ tư, khi cô đi rửa bát về, nhìn xác người đó dưới ánh trăng, về đến lều thì không nhìn được nữa mà nói.

Quái vật lạnh lùng nhìn cô: "Đây không phải là ý muốn của ta, đám ngu ngốc kia cần phải nhìn tên đó bị treo ở đây, nhắc nhở chúng rằng ý đồ chạy trốn của chúng ngu xuẩn cỡ nào. Kỵ binh treo tên đó lên cũng vì muốn thấy hắn ở đó. Người đó là lá cờ, là cảnh cáo của phía trên. Trước khi phía trên ra lệnh, hắn phải bị treo ở đó." Gương mặt cô tái xanh.

"Cho nên người cứ treo hần ở đây làm cờ."

"Đúng." Hần nói không chớp mắt.

"Người là đồ quái vật máu lạnh." Cô oán hận trợn mắt nhìn hần nói.

"Không sai." Hần nhếch môi cười nhạt.

Nhưng lần này, cô nhìn thấy sự dao động rất nhỏ chợt lóe lên rồi biến mất trong đôi mắt lạnh lẽo của hần.

Gần như là đau xót.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hần lại vút sự thông cảm đi, lạnh lùng nói: "Ta là quái vật máu lạnh, mà người là nhóc con không biết tự quản lý cái miệng thối của mình. Nếu ta là người, ta sẽ cầm miệng ngoan ngoãn làm việc, đừng có chọc ta." Nói xong, hần lại bắt đầu lau áo giáp, mài đao của hần, sai cô đi múc nước.

Cô không cãi lại, ra ngoài múc nước.

Hần chưa bao giờ sai cô mài đao hay sửa sang lại giáp da cho hần. Hần luôn tự mình xử lý chiến giáp đao giới của hần.

Đêm đó cô vẫn mặc quần áo nằm xuống, đợi đến khuya, đợi đến khi ánh lửa dần tắt, đợi đến khi quái vật ngủ say, mới lén đứng lên, lấy ít lửa trong lò, dùng kim chỉ với miếng vải sạch sẽ lúc trước người ta cho may cho mình một cái áo với đôi tất để thay.

Cô đã làm trộm vài đêm, cô thuê thừa không được giỏi lắm, nhưng miễn cưỡng cũng đủ dùng rồi.

Đến khi cô làm xong, cô không nhận được muốn thay ngay lập tức.

Thời gian này vì không dám cởi quần áo trên người mình ra nên người cô vừa hôi lại vừa bẩn, cũng đã bắt đầu ngứa rồi. Cô nhanh chóng liếc mắt nhìn quái vật một cái, tên kia vẫn gối đầu lên cánh tay, tuy rằng đối diện với cô nhưng hai mắt vẫn khép chặt, không giống như sắp tỉnh.

Cô nhìn hần chằm chằm, lén xé một miếng vải trên áo xuống, ngâm vào nước, sau đó cẩn thận vắt khô, lúc này mới xoay người sang chỗ khác, kéo vạt áo, cởi bộ quần áo cũ hôi bẩn trên người ra, lau rửa vết bẩn trên người.

Nói thật, ngày ấy mẹ bảo cô thay đồ nam vào, cô cũng không ngờ là phải mặc bộ quần áo này lâu như thế. Trong khoảng thời gian này, tuy thỉnh thoảng cô vẫn có thể lén lau người như vậy nhưng cô thật sự muốn tìm một chỗ khác kín đáo hơn. Tiếc rằng khắp nơi đóng quân, trừ nơi này có che chắn ra thì chẳng còn nơi nào riêng tư cả. Cô đành phải nhân lúc hần ngủ, mới to

gan lau người. Nhưng cô không dám cởi hăn áo ra, sợ hăn đột nhiên tỉnh lại nhìn thấy thân thể cô, phát hiện ra cô là nữ chứ không phải là nam.

Có lẽ quái vật không có hứng với con trai, nhưng cô không tin hăn cũng sẽ không có hứng với con gái.

Cô cẩn thận quay đầu lại nhìn hăn, xác định hăn có còn đang ngủ hay không. Cuối cùng cô không nhin được cởi hăn áo ra, cũng cởi cả mảnh vải bó ngực. Vừa thoát khỏi sự gò bó, cô khẽ thở dài.

Ban đêm nước rất lạnh, nhưng cảm giác được lau người thật sự rất tuyệt.

Từ nhỏ lớn lên ở vùng sông nước nên cô cũng không biết rằng hóa ra không có nước lại khôn khổ đến vậy. Tuy thời tiết ở quan ngoại vô cùng khô hanh, không dễ chảy mồ hôi, nhưng mấy ngày không lau người, cô thật sự khổ không tả nổi, có khi còn khó chịu hơn cả vết thương ở chân trước đây.

Cô vừa run rẩy vừa lau người.

Hăn không biết nên làm gì với cái phiền phức này bây giờ.

Nếu là một đứa bé trai hăn biết mình nên đối phó thế nào, bởi hăn cũng từng như vậy.

Nhưng đây là một cô gái?

Hăn có thể coi như là lớn lên ở trong doanh trại nô lệ, trong doanh nô lệ không có phụ nữ, ít nhất là ở nơi đóng quân không có. Đương nhiên cũng có nữ nô lệ, nhưng họ đều bị đưa đến cuối đội ngũ, ở cùng gia quyến quân Mông Cổ, lẫn trong đám súc vật dê bò. Quân Mông Cổ đánh giặc xong có thể vào thành vui đùa nhưng các nô lệ thì không. Bọn họ vĩnh viễn làm không hết việc.

Phụ nữ duy nhất hăn gặp sau khi thành niên là quân kỹ trong quân đội. Đám phụ nữ ấy sẽ chào đón hăn bởi vì hăn có bạc. Ai cũng biết hăn giết địch lĩnh thưởng, mặc dù hăn là thủ lĩnh đám lính nô lệ, nhưng cũng không vì thế mà ảnh hưởng đến giá trị của bạc.

Nhưng sau này vì quân Mông Cổ khó chịu nên các ả liền từ chối hăn. Dù ngân lượng của hăn nhiều, các ả cũng không dám vì hăn mà đắc tội với đám lính.

Mà cô, không chỉ là một bé gái.

Thân hình trước mắt này xem ra đã là phụ nữ rồi.

Tuy cô đưa lưng về phía hăn, nhưng vì cô luôn quay đầu nhìn hăn, nên hăn vẫn có thể hé mắt nhìn đường cong mê người của cô, hình dáng dưới ánh lửa bập bùng có vẻ rất chộc người.

Hắn có thể thấy da thịt trắng ngần của cô, thấy cô cắn đôi môi cánh hoa, run lẩy bẩy, lông mi dài rung khẽ, bầu ngực tròn trịa phập phồng theo mỗi nhịp thở.

Một người phụ nữ.

Hắn có thể ngửi thấy mùi thơm trên người cô.

Cô không nên có mùi thơm mới đúng, hoàn cảnh doanh trại nô lệ kinh khủng như thế cô nên hôi chết mất mới đúng, nhưng cô thật sự rất thơm, có lẽ là vì cô thích tắm rửa. Trừ hai ngày đầu vì quá sốc mà quên mất, cô gái này cứ ba ngày hai bữa là lại không nhìn được cố gắng lau người. Mới đầu cô chỉ đưa vải ướt vào trong lau, nhưng hai lần gần đây, có lẽ vì nghĩ hắn ngủ say nên cô bắt đầu cởi vạt áo trước, hôm nay còn dám cởi hết ra.

Hắn không ngờ cô lại to gan như thế, hắn cũng không nghĩ hóa ra cô luôn dùng vải để bó ngực.

Sau khi đã chắc chắn cô không phải là con trai, hắn biết cô không chỉ mới mười hai tuổi. Người phương nam thấp bé, da trắng non mềm, nhìn không ra tuổi. Con gái lại càng khó xác định, cô không thể nào chỉ mới mười hai tuổi bởi cô có cơ thể của phụ nữ. Nhất định cô đã mười sáu, mười bảy tuổi, thậm chí hơn hai mươi cũng có khả năng.

Trong ánh sáng mờ, hắn có thể nhìn thấy cô dùng miếng vải ướt lau đầu vai. Giọt nước trong suốt lướt qua cánh tay trắng nõn của cô, rơi xuống tấm lưng mềm nhũn như mỡ dê, sau đó lưu lại ở đốt cuối xương sống hơi lõm vào, rồi mất hút ở cặp mông, thấm ướt lưng quần đang nói lỏng.

Hắn nên ngăn cô tiếp tục lau người, lau quá sạch sẽ làm hương vị tươi ngọt trên người cô càng rõ hơn. Hắn chỉ cần lật người thể nào cũng khiến cô sợ tới mức mấy ngày tới không dám lau người nữa.

Nhưng đã rất lâu rồi hắn không nhìn thấy phụ nữ.

Rất lâu rồi.

Mà cô là của hắn.

Nếu hắn muốn, hắn có thể đứng dậy đè cô ngã xuống đất, muốn làm gì với cô thì làm, đem dục vọng đang phẫn chấn bùng bùng của mình vùi vào trong thân thể cô, rũ bỏ mệt mỏi và áp lực từ lâu.

Ý nghĩ này thật mê người, khiến hơi thở hắn bỗng trở nên nặng nề hơn. Hắn biết cô không có sức phản kháng hắn, thậm chí hắn có thể ép cô thuận theo hắn. Hắn chỉ cần dọa sẽ ném cô đang trần truồng ra ngoài là có thể khiến cô ngoan ngoãn nghe lời hắn.

Hắn biết hơn trăm cách để cô thuận theo hắn, thậm chí mở miệng cầu xin hắn.

Cô là nô lệ của một mình hắn.

Những chữ này, ý nghĩ này bỗng khiến sự phản cảm ghê tởm trào lên cổ họng, đập tắt hưng phấn và kích thích của thị giác. Đây không phải lý do hắn đưa cô về, hắn cũng không muốn làm cái việc nhục nhã này trên người cô, hắn cũng không muốn kiêu phục vụ bị ép buộc âys.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không thể nhắm mắt lại, không thể ép mình không nhìn nữa.

Tuy trên người cô có vết trầy da và bầm tím, tuy quá nhỏ gầy, nhưng thân thể của cô rất xinh đẹp, rất mềm mại, vô cùng... Quyên rũ!

Nhìn cô lau người lại mang đến một cảm giác thật kỳ diệu.

Ngoại trừ hưng phấn, kích thích, cảm giác tội lỗi, ham muốn chiếm hữu, còn có một chút bình tĩnh.

Hắn biết cả đời hắn sẽ không còn cơ hội nhìn thấy phụ nữ lau người như thế này nữa, nhất là một người phụ nữ có gia cảnh trong sạch.

Không giống hắn, cô có xuất thân rất tốt. Hắn có thể nhận ra điều đó từ thói quen và hành vi của cô.

Trời mới biết, cô thậm chí còn không biết dùng phân khô nhóm lửa.

Cô còn mang thuốc cho người khác.

Hắn biết cô làm gì, cô luôn lén làm nhiều thuốc một chút, thậm chí mỗi lần thu dọn còn cạo số thuốc còn sót lại trong nồi. mấy lần gần đây, số thuốc càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều. Không biết cô to gan hay là nghĩ hắn ngu ngốc không phân biệt được xào một nồi thuốc thì cần dùng bao nhiêu.

Hắn giả vờ như không nhận ra, cứ để cô cảm thấy hắn ngu ngốc đi.

Hắn biết cô đòi được vài thứ, cây kim, miếng vải, ủng da, đai lưng, phô mai, vỏ trấu... Còn có cả một con dao nhỏ.

Cô vẫn không từ bỏ ý định giết hắn.

Hắn giết mẹ cô, hắn biết cô sẽ vĩnh viễn không quên chuyện này.

Nhưng trước khi cô ra tay, hắn có thể tiếp tục nhìn cô như vậy, giả vờ như tất cả không tồn tại, giả vờ như cuộc đời giết chóc đầm máu của hắn chỉ là cơn ác mộng, giả vờ như hắn chỉ là một người nuôi dê đuổi ngựa trên thảo nguyên, nhìn cô gái thuộc về hắn đang lau người trong lều của hắn.

Chuyện này thật ngu xuẩn.

Nhưng hắn vẫn lặng lẽ nhìn cô trong ánh sáng mờ nhạt, nhìn cô gái bé bỏng quật cường, to gan lớn mật kia.

Kiểu phụ nữ gì sẽ cầu xin cho người chết? Kiểu phụ nữ gì lại mạo hiểm trộm thuốc cho người xa lạ? Kiểu phụ nữ gì khi lâm vào nguy hiểm, lại vẫn muốn phản kháng?

Chương 8

Cô biết rõ hắn tàn khốc vô tình, giết người không chớp mắt, lại vẫn không quản được cái miệng nhỏ nhắn kia. Nếu có thể, hắn rất muốn tự tay lột sạch những món quần áo dơ bẩn trên người cô, dùng đôi tay này nắm lấy vòng eo mềm mại của cô, vuốt ve khuôn mặt cô, nhìn thật kỹ bộ dáng của cô, nếm thử hương vị của cô.

Cô nhất định sẽ muốn cắn lại hắn một cái, giống như một ngày nào đó cô nhất định sẽ giết hắn.

Hắn lẳng lặng nhìn, cảm thấy giữa hai chân hơi hơi co rút, dục vọng nóng bỏng sung đến phát đau, nhưng hắn vẫn nằm im không nhúc nhích.

Vì cái gì? Thực ra hắn cũng không rõ, hắn chỉ lẳng lặng nhìn, cho đến khi cô lại bọc kín cơ thể, mặc một chiếc áo trong mới, rồi nhấn mũi khoắc chiếc áo khoắc vừa bẩn vừa hôi kia, cuộn mình nằm xuống thảm nỉ.

Cô rất mệt, dường như chỉ nháy mắt đã ngủ thiếp đi.

‘Thực non.’ Hắn nghĩ.

Tự cho là an toàn nên mới có thể ngủ dễ dàng như vậy. Hắn đã sớm quên cảm giác an tâm ngủ một giấc là như thế nào rồi. Nhìn cô tự cho là an tâm ngủ ngon lành, có một giây, cảm xúc sâu xa vụn vặt bị đè nén sâu trong nội tâm bỗng bùng lên, khiến hắn muốn đứng dậy, tiến lên, phá nát ảo giác an toàn giả dối của cô, hung hăng chà đạp tra tấn cô, thỏa mãn dục vọng của bản thân, dạy cô biết cuộc đời có thể đáng sợ đến nhường nào, khiến cô biết cái gì là tuyệt vọng

‘Ngươi là đồ quái vật máu lạnh.’ Cô nói. Dùng cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp nói, dùng đôi mắt sáng ngời lên án.

Hắn nghĩ hắn quả thật là một con quái vật, từ rất lâu rất lâu trước kia, hắn đã không còn buồn nôn hay run tay vì giết người, hắn thậm chí còn không bao giờ gặp ác mộng.

Hắn đã sớm trở nên chết lặng.

Quái vật.

Quái vật máu lạnh...

Lương tâm của hắn đã bị chó tha, bị sói ăn từ lâu rồi. Đến nay hắn vẫn không biết tại sao mình lại nhặt cô về, mà không phải để cô ở đó tự sinh tự diệt.

Mẹ cô không phải mẹ hắn, cô cũng không phải hắn năm đó.

Thật ra hắn hiểu những chuyện này hơn ai hết, nhưng thân thể đã tự hành động trước suy nghĩ, hắn đã nhặt cô về. Ai biết cô lại không phải là một bé trai, thậm chí còn không phải là một bé gái.

Nếu là một đứa con trai, hắn có thể dạy cô cách chiến đấu, dạy cô sinh tồn như thế nào. Cho đến một ngày đứa bé trai ấy biến thành một người đàn ông, cường tráng đủ để giết chết hắn.

Nhưng cô là con gái...

Là con gái...

Hiện giờ mỗi lần nhìn cô, hắn lại cảm thấy đau đầu. Hắn đã rất lâu không cần suy nghĩ rồi, mà người phụ nữ này lại khiến hắn không thể không suy nghĩ?!

Hắn không thể nào giấu cô mãi được, mặc dù cô đã rất cố gắng giả làm con trai, hạ thấp giọng, duy trì vẻ ngoài bản thủ, cố ý hành động cho thô lỗ. Nhưng nếu cô đã không thể qua mắt hắn vậy cũng không thể nào lừa dối được những người khác quá lâu.

Trong quân doanh, heo mẹ cũng có thể hóa thành Điều Thuyền, ở trong doanh nô lệ lại càng không phải nói. Nếu để người khác phát hiện ra cô là nữ, cô sẽ bị những người đó nuốt sống ngay lập tức. Những nô lệ khác sẽ không bảo vệ cô, họ sẽ chỉ gây chiến để tranh đoạt cô.

Cô là phiền toái, phiền toái rất lớn.

Hắn thật sự không biết nên làm gì với cô bây giờ, có lẽ hắn nên tìm cơ hội, nghĩ cách đưa cô đến cuối đội ngũ, để cô ở cùng gia quyến quân Mông Cổ. Làm nữ nô dù sao cũng tốt hơn ở tiền tuyến đánh giặc.

Bởi vì ngựa, cô mơ màng cọ mặt vào thảm hai lần, giống như con mèo con vậy.

Hắn nhận ra khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn bản, không khỏi cong khóe miệng. Người phụ nữ này quả nhiên vẫn có chút thông minh, biết làm thế nào để giữ cho bề ngoài lôi thôi bản thủ. Cô gái cuộn mình trên tấm thảm nỉ nhìn giống như một đứa con trai, nhưng hắn đã nhìn thấy dáng vẻ thực sự dưới bề ngoài bản thủ kia. Hắn nghĩ hắn sẽ không thể nào quên được thời khắc tốt đẹp ngắn ngủi vừa rồi.

Hắn chậm rãi nhắm mắt, khép lại chút ánh sáng hư ảo kia, để mình quay trở về với bóng tối.

Tu tu!!!

Dưới bầu trời xanh trong vắt, tiếng tù và bằng sừng trâu truyền đi thật xa.

Bọn họ tiếp tục hành quân về phía Tây Bắc, đi qua vài tòa thành nhỏ, từng có vài cuộc chiến linh tinh, nhưng đại đa số đều nhanh chóng mở cửa thành đầu hàng, không ngóc đến mức đối chọi với đại quân tây chinh này. Họ đều đã nghe nói về những cuộc chiến lần trước, sức mạnh quân sự của bọn họ cũng không đủ, cũng đã học được bài học từ lần tây chinh nhiều năm trước.

Nhưng tòa thành trước mắt này không giống.

Bọn họ đóng cửa thành, dựng cờ trên đầu thành, thổi kèn.

Cô không biết đây là đâu, cũng không rảnh nghe nói, tất cả nô lệ trong doanh đều bị tập hợp ở hàng đầu, vội vàng chỉnh đốn trang bị chuẩn bị tấn công.

Hai ngày này, bởi vì tòa thành này không chịu đầu hàng nên quái vật đã bị gọi đến lều lớn, lúc trở về cũng có thêm hai Bách phu trưởng đi theo hẳn. Cô ở bên nghe bọn họ nói chuyện, mới phát hiện doanh nô lệ không chỉ có duy nhất một doanh này của quái vật, mà còn có hai doanh đội khác đều là lính nô lệ. Hai vị doanh trưởng doanh nô lệ này dù mang binh gấp hai ba lần hẳn nhưng lại có vẻ vô cùng nghe lời hẳn.

Từ đầu tới cuối cô chỉ yên lặng cúi đầu rót rượu sữa ngựa cho bọn họ, nghe bọn họ thảo luận quân tình. Nhưng cô phát hiện, lính nô lệ bị yêu cầu gần như tay không tác sát đứng dưới thành dụ địch.

"Mẹ kiếp, không khiêu chiến là sao? Chẳng lẽ lần này muốn bất chấp để công thành?"

"Vô nghĩa, phải công phá cửa thành thì đám kỵ binh cưỡi ngựa kia mới có thể phát huy tác dụng. Chết vài lính nô lệ chẳng có nghĩa lý gì với bọn họ cả, đương nhiên là họ muốn chúng ta liều mạng mà tấn công cửa thành rồi." Hai vị doanh trưởng ngồi khoanh chân trên thảm nỉ, vừa uống rượu vừa mắng. Nhưng dù đây là doanh nô lệ, bọn họ cũng không dám thóa mạ. Mắng xong một tràng, hơi hết giận, một người trong đó mới quay sang nhìn quái vật kia.

"A Lăng Đằng, ngươi thấy thế nào?"

Quái vật gãi cằm đầy râu, nhìn tám bản đồ đặt giữa ba người, thần nhiên nói: "Tòa thành này, cửa trước vững chắc, cửa sau còn có ụng thành (bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), cho dù tấn công từ cửa thành vào cũng sẽ có rất nhiều người bị vây ở ụng thành. Chúng ta tấn công cũng sẽ bị nhốt ở ụng thành mà thôi. Vậy nên ngoại trừ xe chùy, chúng ta sẽ cho người mắc thang, tiến hành tấn công đồng bộ."

"Nhưng phải làm thế nào, phía trên sẽ đồng ý sao?"

"Đại tướng quân chỉ cần phá thành, phá như thế nào, hấn cũng không thêm đề ý."

"Nhưng những kẻ khác cũng sẽ không câm miệng đâu." Người đàn ông có khuôn mặt dữ tợn hừ lạnh.

Một vị khác dáng người hoàn mỹ trầm thấp giọng, nói: "Đặc biệt là tướng quân tiên phong, hấn từ trước đến nay đều không vừa mắt với ngươi, nên bây giờ mới yêu cầu nhất định phải tấn công cửa thành. Bề ngoài lấy lý do đe dọa thị uy, nhưng thực chất là muốn gây khó dễ cho ngươi thôi. Bằng không, từ xưa đến nay có ai lại yêu cầu một mình tấn công cửa thành? Còn gia hạn trong một ngày nhất định phải phá thành, căn bản chính là muốn ngươi đi chịu chết."

"Ta thấy, hấn định sẽ không cho chúng ta mắc thang." Người đàn ông vạm vỡ đập bát rượu xuống, đỏ gầu mặt nói.

Quái vật thân nhiên nói: "Hấn tuy là tướng quân tiên phong, nhưng chúng ta mới là người ở tuyến đầu. Ta sẽ lãnh binh phá cửa thành, tiến vào ủng thành như hấn mong muốn. Lúc ấy, hấn sẽ không chú ý đến các ngươi nữa. Khi ta dẫn đội phá tan cửa thành, lực chú ý của kẻ địch sẽ tập trung vào ta, hai ngươi phải người bắn nỏ lấy hỏa tiễn tấn công vọng lâu. Thừa lúc kẻ địch cứu hỏa và bảo vệ ủng thành, binh lực phân tán, thì tìm vài người cơ trí leo lên thang mây. Chỉ cần mở cửa ủng thành, vậy chúng ta thế như chẻ tre rồi."

"A Lăng Đằng, ngươi phải biết nếu đã vào ủng thành rồi thì tên kia sẽ không để ngươi lùi lại đâu?" Người đàn ông dáng người hoàn mỹ trừng mắt nói.

Mây rậm nhún lên, hấn chỉ nói: "Ta chưa bao giờ lùi lại."

Cô nghe vậy liền sững sờ. Theo như lời hấn, hấn muốn lấy thân mạo hiểm, dùng mình làm bia. Nếu như không có ai leo lên được tường thành mở cửa cho hấn, vậy hấn sẽ bị nhốt trong ủng thành chờ chết.

"A Lăng Đằng, ngươi thật sự không sợ chết sao?" Người đàn ông cường tráng thất thần nhìn hấn chằm chằm.

Hấn cong khóe miệng, cười nói: "Lập Tư, nói không chừng, ta sẽ tấn công vào thành nhanh hơn ngươi đó."

Người đàn ông cường tráng trợn trừng mắt như chuông đồng, sau đó cất tiếng cười to, nói: "Được, chúng ta làm như lời ngươi nói. Nếu chúng ta vào thành sau ngươi, không kịp mở cửa cho ngươi, vậy tiền thưởng của Lập Tư ta sẽ cho ngươi hết!"

"Một lời đã định."

Hấn giơ bát rượu, cùng đôi phương uống một hơi cạn sạch.

Cô nhìn ba người kia lại tiếp tục thảo luận kế hoạch công thành, buồn bực phát hiện quái vật kia vô cùng am hiểu cách đánh giặc. Hắn chú ý tới tất cả những chi tiết quan trọng, không phải loại đàn ông đầu óc ngu si chỉ được cái tứ chi phát triển. Sau khi thảo luận, bọn họ quyết định làm theo chiến lược công thành hắn đưa ra, sau đó ai trở về lều người đó.

Khi lấy bát rượu đi rửa, cô có thể thấy tòa thành cách đó không xa đèn đuốc sáng ngời. Mặc dù trời đêm đầy sao, nhưng gió Bắc thổi tới đã bắt đầu trở nên lạnh lẽo, mùa hạ đã sắp đi qua, gió thu vừa lớn vừa lạnh thổi những lá cờ bay phát phới.

Tuy rằng đi về phía Tây, nhưng nơi này cũng rất gần Bắc, cát cũng ít hơn sa mạc mấy hôm trước, nhưng vào đêm chỉ cần hít vào thôi cũng cảm thấy đau đớn.

Nước lạnh như băng khiến hai tay cô đông cứng, thân thể phát run.

Cô có thể hiểu vì sao tòa thành này ngoan cố chống lại quân Mông Cổ. Trời lạnh, nước cũng sẽ đóng băng, nếu có thể có tuyết thì thủ thành sẽ dễ mà công thành lại khó. Quân đội công thành bên ngoài trừ nước không dễ, nước kết băng sẽ tốn cả củi để đun nóng, lương thực cũng tiêu hao nhiều hơn. Bọn họ chỉ cần chống cự đủ lâu, kéo dài tới lúc tuyết rơi, đại quân Mông Cổ sẽ phải tự động rút quân.

Trừ phi quái vật kia thật sự có thể công phá cửa thành vào ngày mai.

Hoặc chết ở nơi đó.

Cô hy vọng hắn chết.

Nếu hắn bị thương, cô có lẽ có thể tìm được cơ hội giết chết hắn.

Đêm tối vắng vẻ...

Người của ba doanh nô lệ đều bị đánh thức. Nói thực ra, cô nghĩ chẳng có mấy người thật sự ngủ được.

Cô không có thời gian nghĩ nhiều, các đội đã bắt đầu tập hợp, mỗi người đều lấy một thanh đao, một lá chắn, mũ giáp, bao gồm cả cô.

Cô cầm lá chắn gần cao hơn cả cơ thể mình, bên ngoài lớp gỗ bọc một lớp da dày. Điều khiến cô ngạc nhiên là tấm lá chắn này nhẹ hơn cô tưởng. Có lúc cô còn nghĩ rằng lá chắn này dùng gỗ đều. Nhưng chất liệu gỗ tuy không quá tốt nhưng cũng không kém. Sau đó cô mới phát hiện, không phải vì chất liệu không tốt mà bởi cô đã khỏe mạnh hơn xưa. Quái vật kia hàng ngày sai cô khiêng nồi khiêng chậu, thăm nỉ, dụng cụ, còn phải múc nước làm cu li sáng tối. Những thứ tra tấn này giúp thể lực của cô gia tăng.

Cô quay đầu liếc nhìn người nọ một cái, chỉ thấy hắn đã đội mũ giáp, đang hạ lệnh cho hai tên

phó thủ hạ của hắn.

Sau khi mặc khôi giáp võ trang, nhìn hắn lại càng khổng lồ khủng bố, kiên cố vững chãi, càng giống quái vật hơn.

Dường như nhận thấy được tầm mắt của cô, hắn quay đầu lại. Nhìn thấy cô, hắn hơi ngừng một chút, nhíu mày, sau đó lại quay đầu đi.

Đội ngũ xe lắp hào bắt đầu tập hợp, cô cầm lá chắn, quay người vội vàng đuổi theo đội ngũ. Ai ngờ mới đi được vài bước, lại bị người từ sau túm lấy cánh tay trái.

Cô phát hoảng, quay đầu thấy hắn không biết đã đến phía sau cô từ lúc nào, khuôn mặt phóng đại gần trong gang tấc. Hắn cầm lấy cánh tay cô, vẻ mặt căng thẳng, cúi người dặn dò.

"Nghe cho kỹ đây, lúc tên bắn tới nhìn có vẻ nhiều nhưng vẫn sẽ có khe hở. Mắt ngươi rất tinh, tay chân cũng linh hoạt, cho nên đừng vội rút đao mà hãy nắm chặt lá chắn, nhưng đừng để nó che khuất tầm mắt của ngươi. Cho dù sợ tới mức tè ra quần cũng không được nhắm mắt. Muốn sống thì đừng chớp mắt, nhìn kỹ hướng tên ngươi mới biết được phải chắn ở đâu, hoặc tránh thế nào. Có thể tránh thì tránh, không tránh được thì chắn. Nhưng đừng chắn chính diện, mà hãy nghiêng lá chắn, dốc nó sang bên cạnh. Càng gần tường thành, uy lực của tên nỏ càng mạnh, chắn chính diện sẽ khiến mũi tên xuyên qua lá chắn, đừng cứng đối cứng với nó." Đó là một cảnh cáo, hắn đang dạy cô cách sống sót.

Cô kinh ngạc tròn mắt nhìn tên quái vật kia, không chắc mình có nghe đúng hay không.

Nhưng hắn thật sự đang nói, còn kéo đao treo trên đai lưng da của cô ra phía sau, dùng đôi mắt sâu như ác quỷ nhìn thẳng vào mắt cô, hung ác nói: "Dùng hai tay nắm chặt lá chắn, đừng dùng một tay, sức ngươi yếu, cầm lá chắn bằng một tay nhất định sẽ rơi, cũng đừng rút đao. Nếu quân địch ra khỏi thành, chưa đến lúc nguy cấp thì đừng bao giờ rút đao. Vóc ngươi người nhỏ bé, không rút đao, cũng không lao lên, bọn chúng sẽ không coi ngươi là uy hiếp."

"Không phải ngươi nói không cho phép lùi bước sao." Cô thốt lên.

Hắn lạnh lùng trừng cô, nói: "Ta không cho ngươi lùi bước, ngươi đi theo đoàn xe lắp hào, đuổi kịp đội ngũ, không cho rời khỏi đội. Nghe rõ chưa, dùng cả hai tay!" Dứt lời, hắn buông tay cô ra, xoay người lên ngựa, vung tay ra lệnh.

"Xuất phát!"

Lúc Da Luật Thiên Tinh đi qua bên cạnh cô bèn hỏi.

"Tiểu Dạ, A Lăng Đằng nói gì với cậu vậy?"

Cô chột hoàn hồn, không biết vì sao cô không trả lời thật, chỉ khàn khàn nói.

"Không có gì."

Dứt lời, cô lập tức cầm lá chắn, sai bước vội vàng đuổi theo đội ngũ được phân công.

Chương 9

Chiến tranh bắt đầu...

Tình huống còn khủng bố hỗn loạn hơn cô tưởng.

Bởi vì bây giờ là ban đêm, trời rất tối, cô không phân biệt được đông tây nam bắc. Trong bóng đêm, chỉ có ngọn lửa đang thiêu đốt tòa thành là rõ ràng và to lớn nhất. Khi vọng lâu bị trúng tên lửa, nó càng trở nên rõ ràng hơn.

Xe lắp hào là một chiếc xe chở ván cầu tạm thời. Có tất cả bốn chiếc, bọn họ đẩy xe vuông góc với tường thành, ván cầu cũng sơn màu đen, rất khó phát hiện trong bóng tối.

Nhưng ngay cả như thế, đoàn xe lắp hào vẫn không an toàn như cô nghĩ. Dù lính nô lệ có cẩn thận cỡ nào thì đối phương vẫn phát hiện ra. Tất cả đều trở nên vô cùng cấp tốc mà lại thông thả, mũi tên từ hai bên không ngừng lồng vào nhau, tiếng giết rung trời.

Quái vật không đợi xe lắp hào buông ván cầu xuống đã sớm xông pha giục ngựa kéo chỉ huy xe chùy đi đến. Cô nghe thấy tiếng vó ngựa, quay đầu nhìn hắn. Ngay khi hắn tiến đến, cô không kịp suy nghĩ đã lập tức rút đao chém đứt dây thừng buộc ván cầu.

Dây thừng bị chặt đứt, ván cầu đổ rầm lên chiến hào. Gần như cùng lúc ấy, hắn vung giáo về phía cô. Cô định nghiêng người tránh, hắn lại đưa giáo sang bên cạnh, cô nhìn thấy ngọn giáo của hắn cản được một mũi tên.

Đôi mắt hắn như sói lờm cô, vó ngựa đạp lên ván cầu, dẫn cái xe chùy khổng lồ đi qua.

Suýt nữa thì cô rơi xuống chiến hào, người bị cắt lưỡi tên A A tóm được cô, nhét lá chắn cô bỏ lại lúc này vào tay cô.

Cô đúng là đồ ngốc, cô không biết mình đang làm cái gì nữa. Nhưng trên chiến trường không có thời gian để người ta suy nghĩ, đến cả thở một hơi còn chưa kịp thì tên trên tường thành đã bắn xuống như mưa.

Trái tim trong lồng ngực đập điên cuồng.

‘Nắm chặt lá chắn...’

Lời quái vật nói vang lên trong đầu cô.

‘Đừng để nó che khuất tầm mắt của ngươi, cho dù sợ tới mức tè ra quần cũng không được nhắm mắt...’

Trên tường thành lập lòe ánh lửa, cô không nhìn rõ, chỉ biết mũi tên bay tới sẽ tạo thành điểm đen trước ánh lửa.

‘Đừng chớp mắt, nhìn kỹ hướng tên bay tới...’

Cô không chớp mắt, bởi vì ngoài việc nghe theo lời hăn thì cô hoàn toàn không biết nên thế nào. Sau đó, cô nhìn thấy, mũi tên nghiêng, điểm đen lớn dần, biến thành một đường thẳng.

‘Đừng cứng đối cứng với nó... Dùng hai tay nắm chặt lá chắn...’

Giọng nói của hăn văng vẳng bên tai.

Cô ném đao xuống, lấy hai tay nắm chặt lá chắn.

‘Đừng chắn chính diện mà hãy nghiêng lá chắn, dốc nó sang bên cạnh...’

Mũi tên bay đến rồi.

Cô chắn rơi một mũi tên, sau đó lại một mũi, lại một mũi nữa.

Mỗi khi lực tên bắn đến đánh bật tay cô, cô lại nghe thấy tiếng hăn rít gào.

Mỗi khi mồ hôi chảy xuống hai mắt, làm cô chỉ muốn chớp mắt, cô cũng sẽ nghe thấy tiếng hăn gầm thét.

‘Không được chớp mắt, nhìn kỹ!’

Cô không dám buông lá chắn ra, không dám chớp mắt, cô chú ý đến từng mũi tên bắn đến, cô cố sống cố chết đuổi kịp đội ngũ, không dám rời khỏi đội.

Cô thật ngốc, còn tưởng rằng sẽ có cơ hội báo thù, ai ngờ ngay cả bảo vệ tính mạng cũng rất khó khăn. Thậm chí cô còn không rảnh để nhìn tình hình chiến đấu phía trước, chỉ chú ý tới chòi gác bắt lửa, chú ý tới đội kỵ binh chạy qua bên cạnh, chú ý tới rất nhiều người bị trúng tên ngã xuống bên cạnh.

Cô tiến lên theo đội ngũ, nhưng Ngũ phu trưởng A Lợi Lạp dẫn đầu đội xe lại không sốt ruột chạy lên phía trước lập công, hăn thậm chí còn không vội vào thành.

Cô rất mệt, mệt đến mức thở cũng khó, nhưng mưa tên đầy trời lại dần dần, dần dần thưa thớt, cho đến khi ngừng hăn.

Cuối cùng cô cũng rảnh để nhìn tình hình chiến đấu. Trời đã sáng bạch, cô thậm chí còn không biết trời sáng từ lúc nào, mà trên tường thành trước mắt đã treo mấy chiếc thang, chòi gác vẫn tỏa khói mù mịt, cửa thành dày đã mở rộng... Thành thất thủ rồi.

Cô không biết sao mình vẫn còn sức để đi, nhưng cô thực sự đã bước đến trước cánh cổng thành vỡ nát.

Bên trong cổng thành là ừng thành.

Ngoài dự đoán là trong số người chết có một nửa là binh lính trong thành.

Đội xe chùy không chỉ phá tan cửa thành mà ngay cả cửa bên trong ừng thành cũng đã bị phá vỡ. Khi chiếc xe chùy vĩ đại đi ngang qua cô, nó cũng chỉ còn sót lại xác xe vỡ nát.

Mùi thuốc nổ, mùi mồ hôi, mùi máu tươi tràn ngập không khí.

Vì nguồn gốc của gia tộc nên từ nhỏ cô đã được tiếp xúc với đao kiếm cung tên, áo giáp vũ khí. Cô có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra trong ừng thành từ những thứ cô nghe và nhìn thấy.

Hắn chẳng những dùng ngựa kéo xe chùy đến trước cửa thành bằng tốc độ nhanh nhất mà còn lập tám ván gỗ ở hai bên để chắn tên, giúp đội ngũ ở giữa tiến lên phá cửa. Tám ván gỗ hai bên có thể ngăn tên, chẳng khác nào một tòa thành bằng gỗ di động.

Đương nhiên, mấy con ngựa kéo xe đã chết.

Hắn không cho ngựa mặc giáp, man tộc ở phương Bắc cũng không bao giờ làm vậy bởi áo giáp sẽ làm chậm tốc độ của ngựa.

Binh lính giữ thành dùng thuốc nổ, có một số người bị nổ chết, nhưng hắn vẫn dùng cây gỗ to trên chiếc xe chùy phá tan cửa trong thành.

Hoặc có lẽ hắn cũng đã chết rồi...

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, một bàn tay đã tóm lấy chân cô. Cô hoảng sợ, quay lại cúi đầu thì chỉ thấy một người nằm trên mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ.

Người đó còn sống, cô kiểm tra miệng vết thương của anh ta, cầm máu cho anh ta, rồi đỡ anh ta đứng dậy. Khi A A đỡ bên kia của người bị thương, cô mới phát hiện ra người cầm này luôn đi theo cô.

Không biết A A kiếm được ở đâu ra một chiếc xe kéo, giúp cô đỡ người bị thương lên xe. Cô tìm thêm được hai người sống sót ở cổng thành đổ nát, hai người cùng đỡ ba thương binh ra ngoài thành. Trên đường đi lại nhặt được thêm ba người nữa.

Vật vả lăm mới đến được bên cạnh chiến hào, ai ngờ lại gặp phải Tháp Lạp Cồn từ trong thành đi ra. Thấy họ, hắn đạp một phát làm đổ xe kéo. Cô không kịp phản ứng, ngã xuống đất, lại nghe thấy hắn ta chửi ầm lên.

"Đồ ngu! Cứu bọn bị thương làm gì? Những kẻ này cũng chỉ sống thêm được mấy canh giờ thôi, vừa phí thời gian vừa phí lương thực của chúng ta."

Hắn gào lên với mấy tên nô lệ phía sau: "Còn không mau qua đây ném hết lửa này đi cho ta! Ném vào chiến hào, đốt hết, để chúng chết sớm đầu thai sớm!"

Đám nô lệ đều trợn mắt nhìn hắn, không ai động dậy.

"Mẹ nó, tại các người điếc sao?!" Tháp Lạp Cồn nổi trận lôi đình, rút cái roi dài trên lưng vung mạnh xuống đất: "Muốn tạo phản sao? Còn không mau làm đi!"

Những lính nô lệ đứng gần đấy chỉ biết nhìn nhau. Cô có thể nhìn thấy tuy họ thật sự không muốn, nhưng trên mặt đã bắt đầu lộ ra sự do dự và sợ hãi.

Cô đứng lên, mệt mỏi nhìn hắn nói: "Hôm nay đã có quá nhiều người chết rồi, nếu họ đã không chết, người cần gì phải..."

Hắn vung roi dài lên, thân roi như xé rách bầu trời, đánh lên người cô. Cô quá mệt mỏi, không thể tránh được bèn nâng tay lên chắn, nhưng dù đã đánh lên cánh tay thì đầu roi vẫn quất được đến lưng cô. Con đau bỏng rát từ cánh tay và sau lưng trào ra. Dù đã mặc quần áo dày nhưng cô vẫn cảm thấy rát như bị rắn độc cắn. Cô đau đến mức rụt người lại, nhưng hắn vẫn không ngừng tay.

"Này thì nói! Này thì nói!"

Con rắn độc đấy lại đánh tiếp, roi dài quất trên người cô kêu đồm độp, roi đánh nát quần áo dày, roi đánh bong tróc da thịt cô. Hắn không cho cô thở dốc nói, thậm chí cả cơ hội xin tha cũng không, cứ độc ác không ngừng quất roi đánh cô. Cô đau đớn nhưng lại không có chỗ để trốn, chỉ có thể ôm đầu cuộn người trên mặt đất.

Không có ai muốn cứu cô, không ai.

Ai cũng sợ nếu xin cho cô, mình sẽ là người kế tiếp.

Cô nghĩ mình đúng là đồ ngốc.

Cô sẽ chết ở đây, bị con chó khốn kiếp này quất đến chết.

Cô không cam lòng, không cam lòng.

Đột nhiên âm một tiếng, cái roi dài không ngừng quất cô cũng ngừng lại.

Cô thở hổn hển mở mắt ra, qua hai cánh tay đau đớn nhìn thấy Tháp Lạp Cỗ ngã trên mặt đất. Nơi hắn đứng lúc trước đã thay bằng một người khác.

A Lăng Đằng...

Quái vật lạnh lùng nhìn tên kia, quát: "Người đang làm gì thế hả?"

"Thằng nhóc, thằng nhóc đó không nghe lời..."

Cô buông hai tay đầy vết thương xuống, dốc một hơi nói: "Lính nô lệ đánh giặc cho chủ tử, bị thương không cứu, còn muốn ném vào kênh rạch phóng hỏa thiêu chết, từ đây ai còn... Còn dốc lòng trung thành?"

Hắn liếc cô một cái, cơn tức trong mắt không hề giảm.

"Đám thương binh ngay cả đi cũng không nổi đó chỉ là gánh nặng!" Tháp Lạp Cỗ tức giận nói.

Cô vừa định mở miệng phản bác, đã thấy quái vật thân nhiên cầm một đao lên cẳng chân Tháp Lạp Cỗ, ghim chặt hắn ta trên mặt đất. Tốc độ của quái vật quá nhanh, cô thậm chí còn không nhìn thấy hắn rút đao ra thế nào nữa.

"A Lăng Đằng" Tháp Lạp Cỗ đau đớn hét lên.

A Lăng Đằng ngồi xổm xuống, tay phải vẫn nắm chuôi đao, lạnh lùng nói: "Giờ người không đi được nữa nên cũng là gánh nặng rồi, ta giết người nhé?"

Tháp Lạp Cỗ đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, vừa sợ vừa e ngại trợn mắt nhìn quái vật, lắp bắp nói: "Không... Người không thể... Không thể làm như vậy..."

"Vì sao?"

"Ta là... Ta là Ngũ thập phu trưởng... Ta có chiến công... Là quân Mông Cổ..."

Nghe vậy, hắn cười lạnh một tiếng: "Không, người không phải. Người phải hiểu rằng, có lẽ chúng ta đã không còn là nô lệ, nhưng cũng không phải là quân Mông Cổ, cả đời cũng không. Chúng ta chỉ là con chó của bọn chúng."

Tháp Lạp Cỗ nghe vậy mặt từ trắng chuyển sang xanh mét.

"Bây giờ, nói cho ta biết, chúng ta có nên đưa những thương binh này lên xe không? Hay là theo ý người, ném xuống hào thiêu?"

Tháp Lạp Côn nuốt nước miếng, run rẩy nói: "Đưa... Đưa thương binh lên xe."

Quái vật đứng dậy, thuận tay rút đại đao lên, động tác này làm Tháp Lạp Côn đau đến run người, mồ hôi trên mặt hắn chảy xuống, nhưng vẫn nhanh chóng bịt vết thương bị đại đao đâm chảy máu.

A Lăng Đằng không thèm nhìn hắn lấy một cái, chỉ nhìn mọi người xung quanh, hờ hững nói: "Các người nghe thấy chưa, đưa thương binh lên xe."

Đám lính nô lệ nhẹ nhàng thở ra, ào ào tiến lên giúp đỡ.

A A vội vàng đi đến bên cạnh cô, lại bị quái vật quất.

"Đừng có chạm vào thằng nhóc chết tiệt kia! Nó không cần ai giúp cả!"

A A sợ hãi, hơi chân chờ, cuối cùng vẫn lùi ra một bên.

Cô hấp hổn nhìn quái vật đi đến trước mặt cô, hai tay ôm ngực, hai chân giang rộng, rũ mắt cúi đầu nhìn cô, ra lệnh.

"Đứng lên."

Cô không thể, khắp người cô đều đau, ngay cả thở cũng đau.

Nhưng hắn lại lặp lại lần thứ hai, giọng điệu không hung ác nhưng vô cùng kiên quyết.

"Đứng lên."

Cô đau đón ngược mắt lên nhìn hắn, thấy trong mắt hắn là sự kiên quyết và chút sợ hãi lo lắng.

Không phải mệnh lệnh, mà là yêu cầu.

Hắn hí mắt lại, huyết thái dương run rẩy, đôi môi mím lại, hàm dưới siết chặt.

Trong chớp mắt, cô bỗng hiểu ra... Hắn đã biết, hắn đã biết từ trước rồi.

Cô phải đứng lên, phải tự mình đứng lên, cô không thể biến thành thương binh. Nếu là thương binh cô sẽ bị đưa lên xe kéo, mọi người sẽ cởi lớp áo dày của cô ra, bôi thuốc chữa trị, sau đó phát hiện ra cô không phải là con trai.

Cô dùng đôi tay đau đến phát run, run rẩy nâng người lên. Đầu tiên là nửa người trên, sau đó là nửa người dưới. Cô cắn răng, nhin đau, lão đảo, khắp người đầm đìa máu nhưng vẫn đứng lên trước mặt hắn.

"Người có đi được không?" Hấn hỏi.

Câu hỏi này rất nhỏ.

Cô đau đến mức ngay cả ngón tay cũng đang run, nhưng vẫn nuốt nước miếng, gật đầu.

"Nhìn ta."

Cô ngược mắt lên, chỉ cảm thấy choáng váng hoa mắt.

"Đừng ngất." Hấn nhìn cô, sâu xa nói: "Nếu người ngã ta sẽ không đỡ người, không ai đỡ người đâu, hiểu chưa?"

Cô hiểu ngụ ý của hấn. Thật ra không phải cô ngất thì không ai đỡ, mà là nếu để người khác đỡ, họ sẽ phát hiện ra thân thể của cô.

Gió lạnh thổi vào vết thương, cô phát hiện ra quần áo dày trên người đã bị roi quất rách hết, mảnh vải dùng để buộc ngực bên trong cũng vậy, hiện giờ nó chỉ treo hờ trên người cô thôi. Chỉ cần có người đỡ cô, đụng chạm vào thân thể cô, họ sẽ phát hiện ra cô không phải là con trai.

Nếu họ phát hiện thân thể của cô, sẽ không có ai đứng ra bảo vệ cô, nâng đỡ cô.

Vừa nãy đã không có rồi.

Có lẽ họ cảm kích cô, nhưng ai cũng sợ chết. Ở nơi này lâu, mọi người đều ưu tiên bảo vệ mình trước. Cô cũng đã hoàn toàn hiểu rõ rồi. Còn ai không hiểu đều đã chết hết rồi.

Cô không phải đồ ngốc, cô biết nếu bị họ phát hiện ra cô là con gái thì sẽ xảy ra chuyện gì. Cô đã từng nghe họ nói những câu dung tục về phụ nữ.

Đối với đám đàn ông, cô là một miếng thịt.

"Hiểu chưa?" Hấn lặp lại một lần.

Cô gật đầu.

"Đi theo ta." Hấn nói.

Cô lại gật đầu.

Thấy thế, hấn mới xoay người đi về phía trước.

Hấn không quay đầu nhìn xem cô có đuổi kịp không, nhưng cứ cách một đoạn hấn sẽ dừng lại

dẫn dò chút việc. Cô cẩn thận đuổi theo, mỗi bước đi đều có thể cảm thấy vết thương do bị roi quất ở hai tay, lưng và trên đùi khê căng ra, chảy máu. Cho dù cảm thấy mình sắp ngất nhưng cô vẫn nặng nề bước đi, cố gắng đi theo phía sau hắn.

Giọt mồ hôi trên trán cô lăn xuống, hòa với máu thấm ướt bộ quần áo dày trên người cô.

Cô không biết sao mình có thể tiếp tục đi được. Đến cuối cùng, cô thậm chí còn không mở nổi mắt, chỉ có thể dùng đôi mắt càng ngày càng mờ nhìn đôi ủng nhuộm máu của hắn, mờ mịt đi theo.

Bỗng nhiên, không thấy đôi ủng kia đâu nữa. Cô hoảng sợ cố gắng giương mắt lên tìm kiếm, thế giới trước mắt vụn vỡ nghiêng ngả, nhưng cô đã nhìn thấy hắn. Hắn dừng lại, đang nói chuyện với ai đó. Sau đó cô nhìn thấy cái lều cũ nát quen thuộc ngay trước mặt cách cô có mấy mét.

Chỉ cần vào được lều, vào được lều là ổn.

Cô tiếp tục lê đôi chân như nặng ngàn cân, dùng tất cả sức lực đi về phía trước. Cố thêm mấy bước nữa thôi, mấy bước nữa thôi, cô có thể, cô biết mình có thể.

Nhưng ngay lúc cô vừa cất bước thì thân thể cũng không đứng vững nổi nữa. Chân cô mềm nhũn, mất thăng bằng đổ sang bên cạnh.

Không, cô không thể ngã xuống, không thể ở đây, không thể để bất kỳ ai đỡ cô.

Chương 10

Cô hoảng loạn nghĩ, muốn vịn vào cái gì đó để đứng vững, nhưng hai chân cô đã không còn sức, thế giới bắt đầu nghiêng ngả.

Ngay lúc cô cho rằng mình té ngã, quái vật đi qua bên cạnh cô, túm được cánh tay của cô.

"Tiểu quỷ chết tiệt, nhanh tay nhanh chân lên một chút, đừng có mà ỳ ra đó! Đừng tưởng rằng có thể nhân cơ hội mà chây lười!" Hắn thô lỗ kéo cô, sai bước lôi cô vào lều. Cô lao đảo bước theo, đau đến mức nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, nhưng cô đã vào được trong lều, mà khi cửa lều còn chưa buông xuống hắn đã buông lỏng tay ra, thay vào đó là đỡ lấy vòng eo không bị thương nhờ có đai lưng da bảo vệ của cô, ôm cô vào bên trong.

Cô vừa vào cửa liền mềm nhũn, nhưng hắn đỡ được cô, ôm cô vào lòng.

Cửa hạ xuống, trong lều chỉ còn ánh sáng yếu ớt từ ngoài chiếu vào.

Cô thở hắt hắt, không thể ngăn được dòng nước mắt trào ra.

"Cô làm tốt lắm." Giọng hần khàn khàn vang lên bên tai. "Tốt lắm."

Cô không ngừng run rẩy vì đau, vì mệt, nhưng cũng lại vì run rẩy mà đau đớn.

"Ta hận ngươi..." Cô yếu ớt nói.

"Được, cứ tiếp tục cố gắng hận đi." Hần cẩn thận bế cô, đặt lên thảm nỉ, "Bởi vì ta sẽ không vì cô hận ta mà chết ngay được đâu."

Hần không biết cô gái này sống sót bằng cách nào.

Hần cởi áo giáp rách nát nhuộm máu trên người cô, nhóm lửa, lấy rượu trắng, sau đó lật cô lại để cô nằm sấp, cởi mũ giáp quá lớn của cô, lấy dao cắt quần áo rách rưới trên người cô, nhanh chóng nhưng cẩn thận cởi phần vải dính vào miệng vết thương rồi dùng nước rửa sạch.

Phần lưng của cô vô cùng thê thảm, ngay cả dùng nước rửa cũng khiến cô đau đến run rẩy như chiếc lá rụng trước gió. Lúc hần rửa sạch máu loãng, vết roi quất da tróc thịt bong dần dần lộ ra.

Điều khiến hần kinh ngạc là thậm chí có một mũi tên gãy cắm trên bả vai phải của cô, nếu không có xương bả vai chặn nó, đầu mũi tên đó sẽ xuyên qua cơ thể cô.

"Hít vào." Hần nói.

Cô nghe theo, cùng lúc ấy hần rút mũi tên ra.

Thân thể cô run lên, đau đến ngất đầu hét lớn một tiếng.

"Đừng kêu." Hần khàn giọng cảnh cáo cô.

Hần nhanh chóng lấy rượu trắng đổ vào vết thương để sát trùng. Rượu đổ vào rất xót, cô cắn chặt răng, siết chặt tay, nước mắt lại trào ra. Hần đè lên miệng vết thương ngăn máu chảy ra, giúp cô ngồi dậy, để cô tựa vào đầu vai hần.

"Miệng vết thương của cô quá lớn." Hần nhẹ nhàng vén mái tóc xõa của cô ra trước, nói: "Chặn huyết đạo cũng không thể cầm máu được."

"Ta... Biết..."

Cô run lên, cánh môi cũng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ngay cả bụi đất dơ bẩn cũng không che được sự tái nhợt ấy.

Hần nghĩ cô quả thật đã biết. Hần rút con dao sạch sẽ bên hông, hơ lên lửa.

"Ta đã bảo cô không được nhắm mắt, chú ý nhìn rồi cơ mà. Sao cô lại dám nhắm mắt."

Quả thật cô đã nhắm mắt nhưng roi da màu đen đánh vào người rất đau, rất đau.

Cô rất sợ hãi, cho nên đã nhắm mắt lại.

"Ta cho rằng... Người nói tên..." Cô suy yếu mấp máy đôi môi, nói: "Chứ không phải... Không phải roi..." Cô gần như không nghe thấy tiếng mình chống chế, nhưng hấn thì có.

"Chẳng lẽ cô ngu xuẩn đến mức cho rằng Tháp Lạp Côn không phải kẻ địch sao."

Tuy rằng ý thức mơ hồ nhưng kỳ lạ là cô biết hấn đang làm cái gì. Cô nhìn hấn hơ nóng con dao, trong thời gian chờ nó nóng, hấn mắng cô là để dời sự chú ý của cô.

"Người mới... Mới là kẻ địch của ta..."

"Đúng vậy." Hấn nói xong, đề đầu cô vào bả vai mình, nói: "Nhưng nô lệ không có bạn bè, chỉ có kẻ địch."

Cô không cãi lại, cô cảm giác được hấn thở sâu, thấy hấn nắm chặt con dao hơ trên lửa.

"Quá đau thì không cần cố gắng gượng, cô muốn ngất cũng được. Ta không thích phụ nữ không phản ứng, nếu ta muốn cô cũng sẽ đợi đến lúc cô tỉnh táo."

Lời hấn nói vừa thô tục vừa hạ lưu, nhưng quả thật đã kích thích cơn tức của cô. Giây tiếp theo hấn thả tay đang ấn miệng vết thương trên bả vai của cô, sau đó dí con dao đã hơ nóng lên miệng vết thương.

Đau, đau quá đau quá...

Thời gian càng lâu, đau đớn càng sâu càng kịch liệt, giống như muốn xuyên thấu qua thân thể của cô vậy.

Không, không, mau dừng lại, mau lấy ra!

Cô hít vào, hít vào, lại hít vào, níu chặt lấy vạt áo nhuộm máu của hấn, đau đến mức gần như kêu thảm thiết ra tiếng, nhưng hấn không lấy con dao ra.

Cô muốn hét lên, muốn đẩy hấn ra, đánh hấn, nhưng lý trí còn sót lại khiến cô cố nén không kêu lên, cô bèn cắn lên đầu vai hấn.

Cô cắn rất mạnh, hàm răng lún sâu vào làn da hấn, cắn ra máu.

Người đàn ông này không đẩy cô ra. Cô có thể cảm nhận được nước mắt của cô chảy xuống

đầu vai hắn, có thể nghe được tiếng khóc kìm nén của mình, có thể cảm nhận được đau đớn xuyên qua toàn thân cô.

Mùi thịt người bị nướng chín lan tỏa khắp không khí, làm cho người ta ngửi thấy mà buồn nôn.

Hắn đã quen làm bỏng miệng vết thương của mình, đây là phương pháp cầm máu nhanh nhất, hắn còn tưởng rằng hắn đã sớm quen với cái mùi này. Nhưng cô da mịn thịt mềm khác hắn, khác hắn với đám lính nô lệ phía bên ngoài lều kia.

Hắn chưa bao giờ đối xử như vậy với phụ nữ. Khi cô khóc thét, tay hắn run lên một cái, gần như muốn rút tay về. Nhưng hắn biết làm vậy chỉ khiến cô phải chịu đau thêm một lần nữa mà thôi, cho nên hắn dẫn lòng dí chặt lưỡi dao nóng đỏ lên da cô, cho đến khi chắc chắn rằng miệng vết thương đã ngừng chảy máu.

Cô suýt chút nữa đã cắn đứt một miếng thịt của hắn, nhưng hắn biết nỗi đau của cô hơn hẳn cả ngàn vạn lần.

Lúc hắn lấy con dao khỏi miệng vết thương của cô, cô vẫn chưa chịu nhả ra, toàn thân vẫn đang run rẩy vì đau đớn, nước mắt trào ra, tiếng nức nở thỉnh thoảng lại truyền đến, siết chặt trái tim hắn.

"Ta xin lỗi..."

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy cô, lời xin lỗi đã bị hắn lãng quên từ lâu đột nhiên thốt ra. Cho đến khi nghe thấy giọng mình hắn mới chợt nhận ra mình đang nói cái gì.

Đã rất lâu rất lâu rồi hắn không xin lỗi ai cả. Nhưng hắn nghe thấy mình tiếp tục nói.

"Ta xin lỗi."

Cô nhả ra, cơ bắp thả lỏng, lúc này hắn mới phát hiện cô đã ngất lịm đi rồi.

Mưa phùn lất phất rơi trên tàu lá chuối...

Cô bừng tỉnh trên sạp mi nhân, thấy tàu lá xanh biếc ngoài khung cửa sổ mở rộng trước mắt, thấy ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu trên bàn, thấy váy bằng tơ thượng hạng trên người. Cô nhẹ nhàng thở ra.

Chuôi tây ngoài cửa sổ khẽ lay động theo gió, giọt mưa tụ lại thành giọt trên mặt lá xanh biếc rồi lặng lẽ rơi xuống.

Cô không ở trên sa mạc hay thảo nguyên tái ngoài [1], không mặc quần áo cũ nát, không giả

làm con trai, không ở trong cái lều vừa hôi vừa cũ dựng bằng cành cây và thảm nỉ.

[1] Tái ngoại: phía Bắc Trường Thành Trung Quốc.

Cô ở nhà, khuê phòng của cô, trên bàn có bút có mực, bên giường còn treo một chiếc lư hương chạm rồng làm bằng bạc.

Cô có thể nhìn thấy mình trong gương đồng, tuy rằng lúc ngủ đã khiến trâm cài tóc rơi ra, tóc đen rũ xuống đất, ống tay áo và trên má còn dính vết nước nhưng cô mặc nữ trang, hơn nữa không hề hôi hám.

Cô ngủ trên sạp cạnh cửa sổ, bản vẽ cung nỏ tán loạn khắp sạp, còn có một vài bản rơi trên mặt đất.

"Tú Dạ, xem con kia, lại ngủ trên sạp rồi, còn không chịu đóng cửa sổ. Trời còn đang mưa, cẩn thận bị mưa hắt cảm lạnh. Con đúng thật là." Theo tiếng căn nhần, mẫu thân vừa bực mình vừa buồn cười bùng một chén canh hạt sen nắm tuyết đẩy cửa đi vào.

"Hôm qua mẹ bảo con lên giường đi ngủ sớm, con đã nói thế nào?"

Hóa ra là mơ, chỉ là mơ thôi.

Thấy mẫu thân, cô vỗ về trái tim vẫn đang đập điên cuồng, vội vàng xuống giường, cùng bà thu dọn bản vẽ và trâm cài trên giường. Gấp vội cất bản vẽ, đặt lên trên bàn, lại vừa tùy tay cài trâm bạc lên đầu vừa giải thích: "Con vốn đã lên giường rồi, nhưng đột nhiên nghĩ đến cách thay đổi sàng nỏ. Con sợ không vẽ lại ngay thì khi ngủ dậy sẽ quên mất..."

Hàng lông mày thanh tú của mẫu thân hơi nhíu lại, rút khăn tay trong lòng ra, thấm một ít nước trà rồi lau vết mực trên mặt cô. Bà vừa thở dài bất đắc dĩ vừa buồn cười nhìn cô nói: "Tú Dạ, con là con gái, con gái phải có dáng vẻ của con gái. Mẹ không cần con lúc nào cũng đánh phấn thoa son, nhưng ít nhất cũng phải ra dáng con gái. Con như thế này nếu để người ta thấy thì còn ai dám tới cầu hôn nữa?"

"Không có người tới cầu hôn càng tốt, Tú Dạ sẽ ở bên cha mẹ cả đời." Cô nhỏ giọng nói.

"Đứa bé ngốc, mẹ cũng không muốn nuôi con cả đời đâu, mẹ còn chờ ôm cháu ngoại đây." Mẫu thân bật cười, đặt bát canh hạt sen nắm tuyết vào tay cô, "Được rồi, mau uống bát canh này rồi thay quần áo, lát nữa ra ngoài mua đồ với mẹ. Mẹ đi hầu hạ lão gia nhà chúng ta ra ngoài làm việc, đỡ để ông ấy đi hai chân chung một giày cũng không phát hiện. Con và cha con thật đúng là giống nhau y như đúc."

Lời này khiến cô bật cười. Mà khi cô nhìn bóng lưng mẫu thân cầm chiếc ô đặt bên cạnh cửa đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, không khỏi mở miệng kêu to.

"Mẹ."

"Ừ? Sao thế?"

Mẫu thân nghe tiếng quay đầu, nhúu mày nhìn cô.

"Không, không có gì..." Nhìn khuôn mặt dịu dàng của mẫu thân, cô lắc đầu, sửa lời: "Mẹ đừng để mắc mưa."

"Mẹ có mang ô đây này. Nha đầu ngốc."

Mẫu thân cười, xoay người, khép cửa lại giúp cô, sau đó bung ô rời đi.

Cô lo cái gì, đó chỉ là mơ, đều chỉ vì cô ngày đêm mong muốn cải tạo nỏ liên hoàn, mới nằm mơ đáng sợ như thế.

Ngọn đèn trên bàn đã cháy hết.

Cô thêm dầu thấp, ngồi xuống, vuốt vàng trán đầm mồ hôi lạnh.

Xem cô kia, bị một giấc mơ dọa.

Cô tự giễu cong môi cười.

Gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, thổi tung bản vẽ cung nỏ xếp ngay ngắn trên bàn. Cô tùy tay cầm chặn giấy đặt lên, xoay người ra sau bình phong thay quần áo. Nhưng kỳ lạ là dù cô đã cởi áo khoác vẫn đột nhiên cảm thấy nóng.

Mồ hôi lạnh trên trán chẳng biết đã hóa thành mồ hôi nóng từ lúc nào.

Sức nóng đến từ phía sau.

Cô xoay người, chỉ thấy bình phong bị một cơn gió to thổi đổ, ngọn đèn trên bàn cũng đổ, lửa bùng lan ra bản vẽ cung nỏ. Cô định xông lên chữa cháy, lại đột nhiên phát hiện mình đã sớm chìm trong biển lửa.

Cô muốn chạy trốn nhưng không thể nào nhúc nhích được, chỉ cảm thấy ngọn lửa từ bốn phương tám hướng vây quanh cô, thiêu đốt cô. Càng làm cho cô hoảng sợ là ngọn lửa thiêu hủy toàn bộ thế giới yên ả an lành, hương khí lượn lờ, mưa phùn lất phất.

"Không, không, không... Đây không phải thật sự, không phải thật sự... Mẹ..."

Cô hét lên, gào khóc, nhưng ngọn lửa lại đốt trụi tất cả, để lộ ra phía sau nó là lều trại rách nát, để lộ ra quái vật tàn bạo giữa ánh lửa.

Hắn vươn bàn tay to bịt miệng cô, chặn tiếng khóc của cô, chặn tiếng hét của cô.

"Chết tiệt!"

Hắn giữ chặt gáy cô, bịt miệng cô lại, ấn cô vào người hắn, mắng bên tai cô.

"Đừng khóc, đừng khóc, được không?"

Nước mắt làm tầm mắt cô trở nên mờ hồ.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cô biết đây mới là hiện thực.

Hắn mới là hiện thực.

Nước mắt nóng bỏng trào ra, cô run rẩy chìm vào tuyệt vọng, để nhiệt độ cao chiếm hữu tất cả ý thức.

Cô không biết mình hôn mê bao lâu.

Vết thương trên lưng khiến cô liên tục nóng lên, đầu óc choáng váng. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô chỉ nhớ quái vật kia cho cô uống canh, bôi thuốc thay cô, bắt cô ăn cơm.

"Uống hết bát thuốc này đi."

"Không... Không cần..."

"Không phải cô muốn giết ta báo thù sao, không khỏe lại sao mà báo thù được?"

"Sao ta biết... Đây... Không phải độc?"

Hắn trừng mắt nhìn cô, uống trước một ngụm, sau đó đỡ lấy sau gáy cô, cúi người dùng miệng ép buộc mớm sang cho cô. Cô phát hoảng, thuốc đắng quá. Cô đưa tay đẩy hắn lại chỉ làm đau vết thương sau lưng. Cô định cản hắn thì hắn đã lùi về rồi.

"Ta muốn giết cô lúc nào mà chẳng được, không cần mất công dùng độc."

Cô giận dữ trừng hắn, suy yếu nói.

"Người nói... Người sẽ không chạm vào ta..."

"Là không làm chứ không phải không chạm vào cô, trước khi cô tỉnh táo."

"Ta thà chết còn hơn..."

Hắn không tức không giận, chỉ cẩn thận đỡ cô, để cô nằm sấp trên thảm, hỏi.

"Cô tên là gì?"

"Người... biết để làm gì?"

"Để lúc cô chết xin Bột Ngạch tiễn đưa cô cho dễ."

"Bột Ngạch... Là cái gì?"

"Phù thủy Mông Cổ."

"Người cứ dùng lửa hỏa thiêu ta là được..."

"Cô muốn làm cái xác vô danh sao?"

"Trước khi người chết... Ta sẽ không chết đâu..."

Quái vật nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp quanh quần bên tai, nhưng cô nhìn thấy ưu lo và quan tâm trong mắt hắn.

Hắn lại lấy vải ướt lau người cho cô, giúp cô hạ sốt.

Cô nên kháng cự, nhưng cô không có sức, hơn nữa cô lại bắt đầu phát sốt, thậm chí không rõ đây là mơ hay là hiện thực. Có lẽ cô đang nằm mơ, còn đang nằm mơ, tất cả đều chỉ là mơ mà thôi.

Chương 11

Cô nên kháng cự, nhưng cô không có sức, hơn nữa cô lại bắt đầu phát sốt, thậm chí không rõ đây là mơ hay là hiện thực. Có lẽ cô đang nằm mơ, còn đang nằm mơ, tất cả đều chỉ là mơ mà thôi.

Một cơn ác mộng.

Có lẽ cha và mẹ vẫn còn sống, mà cô vẫn đang ở tại căn nhà ở miền Nam, ôm bình thư, vẽ cung nỏ, sửa vũ khí...

Tất cả đều là lỗi của cô, sau khi tỉnh mộng, cô tuyệt đối sẽ không lặp lại sai lầm nữa. Không bao giờ vẽ và chế tạo vũ khí nữa, không bao giờ chạm vào lưu huỳnh, diêm tiêu [1] nữa. Nếu thế vương gia sẽ không đến nhà cô, cha sẽ không phải chết, mẹ cũng sẽ không chết vì cô.

[1] Diêm tiêu: quặng nitrat kali

Đây là báo ứng của cô.

Báo ứng...

‘Cô rất ngọc, trên đời này làm gì có báo ứng.’

Một đôi bàn tay to ôm cô vào lòng, giọng nói khàn khàn, chua xót nói nhỏ bên tai.

Khi nhiệt độ cơ thể và cơn ác mộng của cô cùng tăng cao, khi cô mệt mỏi, không muốn vùng vẫy nữa, hẳn sẽ đến quấy rầy cô, lấy mảnh vải ẩm lau người cho cô, bắt cô phải uống hết sữa ngựa ấm áp, dù cô có nôn lên người hẳn, hẳn cũng không tránh.

Cô rất đau rất mệt, kiệt sức muốn bỏ cuộc, nhưng hẳn không buông tay, hẳn không ngừng dùng lời nói kích thích cô, đâm chọc cô, chọc giận cô.

Khi cô lại phát sốt, hẳn mạo hiểm bọc cô vào cái thảm nỉ, nhân lúc đêm tối khiêng cô ra khỏi lều.

Cô không biết hẳn muốn đưa cô đi đâu, cô cũng không để ý nữa.

Gió đêm rất lạnh, nhưng không thể giảm bớt nhiệt độ của cô, cô cảm thấy mình như đang ở địa ngục A Tì.

Cô nóng đến mức không thể suy nghĩ được gì nữa, đầu sền sệt như tương, thân thể đau đớn đến mức chỉ muốn chết đi. Trong chớp mắt, một cơn lạnh thấu xương quán lấy cô, nhấn chìm cô trong đó.

Cô mở mắt, phát hiện ra mình đang ở trong một con suối nhỏ.

Đêm thu nước lạnh như băng, nhưng lúc này cô lại chỉ cảm thấy dòng nước lạnh buốt ấy đang gột rửa, mang đi đau đớn tra tấn cô, khiến đầu óc đang trì trệ của cô hoạt động trở lại.

Giây phút ấy, cô cho rằng cuối cùng quái vật cũng đã tha cho mình. Hẳn lười nhật xác cô nên đã ném thẳng cô vào nước. Nhưng chỉ chớp mắt tiếp theo, cô phát hiện quái vật đang ôm cô, đang cùng cô ngâm mình trong con suối nhỏ lạnh như băng.

"Nói cho ta biết, cô tên gì?"

"Ta hy vọng... Người đi chết đi..."

"Ta đã nói rồi, nếu muốn ta chết, cô phải tự mình ra tay."

Hắn nhìn cô nói, lại đi nói.

"Tên cô là gì?"

Có lẽ biết tên cô, hẳn sẽ hết hy vọng.

"Tú Dạ... Tên ta là Tú Dạ..."

Hắn không buông cô ra, không để cô chìm vào nước, hắn chỉ ôm lấy eo cô, siết chặt cô lại, nâng tay để đầu cô tựa vào bờ vai cường tráng của hắn.

"Có lẽ có một ngày cô sẽ giết ta, nhưng cô phải khỏe lại cái đã."

"Vì sao?"

Cô không hiểu, cô muốn hắn chết, muốn giết hắn, nhưng hắn lại muốn cô sống.

"Vì sao? Vì sao lại... Cứu ta?"

Cô hoảng hốt khi nghe thấy mình hỏi vậy.

"Ta cần chân chạy vật."

Quái vật nhún vai nói, nhưng cô biết đấy không phải là sự thật.

"Vì sao?"

Cô nghe thấy mình hỏi lại.

"Bởi vì ta chán, ta muốn nhìn xem cô có thể sống trong doanh trại nô lệ này bao lâu."

Hắn nhếch khóe miệng, giọng điệu trào phúng.

Cô lại nghe thấy mình hỏi lại.

"Vì sao?"

Lần này, hắn không trả lời, chỉ im lặng.

Cô muốn hỏi lại, nhưng cô biết hắn sẽ không trả lời, sẽ không nói cho cô biết đáp án thật sự.

Con suối lặng lẽ chảy, dịu dàng chảy qua bên người.

Cô có thể cảm thấy được thân hình cường tráng của hắn run rẩy vì lạnh, nhưng hắn vẫn không buông tay ra, hắn dùng nước suối làm dịu nhiệt độ cơ thể cô, giảm cơn sốt của cô.

Người này điên rồi, không chừng hắn sẽ bị đông chết mất.

Cô không hiểu hắn đang làm gì, không hiểu hắn đang nghĩ gì, không hiểu vì sao hắn lại để ý

đến sự sống chết của cô.

Nương theo ánh sáng yếu ớt từ xa, cô có thể nhìn thấy bờ môi của hắn đã bắt đầu tím tái.

Không biết tại sao, tay cô lại trượt lên cổ hắn, ôm lấy hắn.

Chỉ vì dù cô có chết thì cũng phải kéo hắn xuống cùng thôi.

Cô tự nói với mình, tiếp tục tự nhủ với bản thân.

Chỉ vậy thôi...

Sau đó, không biết qua bao lâu, cơn sốt dầy vò cô cuối cùng cũng hạ xuống, cô có thể thở được rồi.

Ánh lửa lập lòe.

Cô mệt mỏi chớp mắt, lại chớp một lúc nữa mới nhìn rõ tình huống trước mắt.

Cô đang ở trong lều, trong lều ngoài cô ra thì không còn ai khác. Mà cô đang nằm trên một chiếc thảm nỉ cũ kỹ nhưng khô ráo, thảm nỉ vô cùng mềm mại, làm từ lông dê tốt nhất, không hề thấy cộm người.

Đây không phải là thảm của cô, cũng không phải vị trí bình thường cô hay nằm. Từ chỗ này cô có thể nhìn thấy nơi cô hay ngủ, ngay trong góc thùng gỗ, cách xa cái lò đất.

Chỗ này là giường của quái vật, thảm của quái vật.

Ngay lập tức, cô muốn ngồi dậy, cô không muốn nằm trên chỗ của tên đó, nhưng cô rất mệt, rất rất mệt, không còn chút sức nào hết. Vết thương trên lưng đau đến mức thở thôi cũng thấy đau, vai phải bị bỏng cứ nóng lên từng cơn, giống trăm ngàn cây kim đâm vào cùng lúc.

Nhưng dù vậy, cơn sốt dầy vò cô lúc trước đã không còn, suy nghĩ của cô cũng không mơ hồ như trước nữa.

Có người xóc rèm cửa đi đến, cô kích động nhắm mắt lại, nghe tiếng bước chân tới gần, dừng lại, lấy đồ xung quanh, sau đó tiếng thùng thùng có quy luật vang lên.

Bởi vì tò mò, cô lén mở mắt ra nhìn, chỉ thấy một tấm lưng trần rộng lớn cơ bắp rắn chắc che mắt tầm nhìn.

Cô biết đây là quái vật.

Cô có thể nhìn thấy mái tóc đen hơi xoắn rối tung xõa trên lưng hắn. Lưng hắn rất xấu, cơ bắp

cuồn cuộn, vết thương mới vết sẹo cũ chẳng chịt, còn có một dấu ấn bị bỏng.

Trước đây cô chưa từng nhìn kỹ lưng của quái vật, dù hắn luôn chẳng kiêng kỵ gì cởi quần áo trước mặt cô, nhưng hắn rất ít khi đưa lưng về phía cô. Nói đúng hơn là hắn ít khi lưng đưa về phía bất cứ ai, kể cả khi ngủ trong lều, hắn cũng ngủ dựa vào lò, trước mặt sau lưng đều đặt một cái thùng, sẽ không bao giờ dựa lưng vào lều vải mà chỉ cần một thanh kiếm thôi cũng có thể đâm thủng.

Hắn không tin ai, dù là ai đi chăng nữa.

Cô đã nhìn thoáng qua lưng hắn một hai lần, biết trên lưng hắn có thương tích, nhưng chưa bao giờ nhìn kỹ.

Cô kinh sợ trợn mắt nhìn dấu ấn kia.

Cô đã từng nhìn thấy dấu ấn đó trên lưng những nô lệ khác, ai cũng có.

Đó là dấu ấn của nô lệ.

Tim cô đột nhiên như bị siết lại.

Đáng lẽ cô cũng phải có, nhưng quái vật dường như chưa bao giờ có ý định để lại dấu ấn này trên người cô.

Có lẽ là vì hắn không rảnh. Trước đây, cô luôn tự nhủ với mình như vậy, hắn bận quá, hắn quên mất, cô hy vọng hắn không nhớ đến việc ấn dấu lên người cô.

Mấy ngày hôm nay, hắn không lấy que hàn đối phó cô, in ấn ký nô lệ lên người cô là vì hắn bận đến mức không có thời gian, không có... Hắn đột nhiên xoay người lại, cô vội vàng nhắm mắt.

Cô không biết hắn là nô lệ, cô vẫn cứ tưởng rằng hắn là quân lính Mông Cổ.

Không phải hắn là Bách phu trưởng sao? Sao hắn lại là nô lệ được?

‘Có lẽ chúng ta đã không còn là nô lệ, nhưng cũng không phải là quân Mông Cổ, cả đời cũng không. Chúng ta chỉ là con chó của bọn chúng mà thôi’ - Bỗng nhiên cô nhớ tới cảnh hắn châm biếm Tháp Lạp Cỗn, cô sửng sốt, đột nhiên hiểu ra, hắn thật sự chỉ là nô lệ. Lúc đó cô nghe thấy, nhưng không suy nghĩ kỹ. Cô cho rằng hắn mắng Tháp Lạp Cỗn, nhưng hắn nói ‘chúng ta’ chứ không phải ‘ngươi’. ‘Chúng ta chỉ là con chó của bọn chúng.’

Hắn nói...

Hắn cũng là nô lệ, ít nhất là đã từng.

Điều này làm sáng tỏ rất nhiều thứ, hẳn không phải là người Mông Cổ cho nên hẳn không cạo đầu giống người Mông Cổ, cũng không tết tóc hai bên giống họ. Hẳn không kiêng kỵ việc đặt đao lên lửa, cũng không rửa tay bằng nước miếng giống đám người đó.

Hẳn không phải người Mông Cổ, hẳn cũng từng là nô lệ giống cô.

Cô tự nhủ với mình, hẳn giết rất nhiều người nên mới thoát khỏi thân phận nô lệ, mới lên làm lính Mông Cổ, lên làm Bách phu trưởng, hẳn không thể tha thứ...

‘Chúng ta chỉ là chó của chúng.’

Giọng điệu trào phúng của hẳn lại vang lên lần nữa.

Bỗng dưng có tiếng nước khe khẽ, cô cảm thấy được khăn ướt đang lau lưng cô, đau đớn khiến cô bất giác cắn răng run rẩy, một bàn tay to lại lau đi mồ hôi lạnh toát trên trán cô.

Cô không cần sự an ủi của hẳn, không cần.

Cô muốn vươn tay đẩy cái tay kia ra, nhưng nó cứ tự di chuyển, xoa một thứ mỡ lạnh lạnh lên lưng cô. Cô ngẩn ra một lúc, mới biết đó là thuốc, hẳn đang bôi thuốc cho cô.

Thuốc mỡ lạnh lạnh làm giảm những cơn đau do bị bỏng trên vai.

Cô khẽ thở ra, nghe thấy tim mình đập chậm lại, cảm giác được nước mắt thoải mái chảy xuống khóe mắt.

Một ngón cái nhẹ nhàng đặt lên mặt cô.

Cô bất giác ngừng thở.

Ngón tay thô ráp ấy lau nước mắt đi.

Cô không nên mở mắt ra, nhưng mí mắt cô không nghe theo chỉ huy, cô mở mắt ra nhìn người đàn ông kia.

Hẳn là quái vật, máu lạnh tàn khốc, quái vật không có tim.

Nhưng hẳn ở trước mắt cô cời trần nửa người trên, tóc tai bù xù ngồi quỳ bên cạnh, cạnh đầu gối đặt một bát gỗ đựng thuốc mỡ, trong đôi mắt đen hiện lên một thứ cảm xúc cô không muốn nhìn thấy.

Hẳn nói: "Ta xin lỗi."

Không, cô không nghe thấy gì hết.

Quái vật không bao giờ nói xin lỗi.

Cô không nghe thấy gì hết, nhưng hắn không chỉ nói một lần, khi làm bỏng vết thương cho cô hắn cũng đã từng nói.

‘Ta xin lỗi.’

Cô không muốn nghe, cô sẽ không vì thế mà tha thứ cho hắn, cô hận tên quái vật này, cô hận hắn; cho nên cô mới cố gắng ngắt đi, coi như không nghe thấy.

Nhưng giây phút này, lúc hắn nhìn cô, đôi mắt đen kia tràn ngập rất nhiều cảm xúc khác nhau, không giống con quái vật máu lạnh, mà lại giống con người.

Một người đàn ông có máu có thịt.

Đột nhiên, cô rất sợ, rất sợ hắn mở miệng lặp lại câu nói kia.

Không, hắn là quái vật, hắn phải là quái vật.

Cô bám chặt vào ý nghĩ này, không dám thả lỏng.

Cho nên, lúc hắn hít vào định nói chuyện, cô bật thốt lên.

"Người chỉ là... Một con chó... Chó của quân Mông Cổ..."

Lúc này đồng tử màu đen trong mắt hắn co rút lại.

Không, không nên cảm thấy đau đớn mới đúng, hắn là quái vật. Huống hồ những lời này là tự hắn nói ra.

"Không sai, ta là chó." Hắn nở nụ cười, thu tay lại, cười lạnh nói: "Mà cô là chó của nô lệ." Nhưng cô nhìn thấy nỗi đau trong mắt hắn.

Cô luôn biết, có đôi khi lời nói còn tổn thương người ta hơn đao kiếm. Cô làm tổn thương hắn, đáng lý ra cô phải thấy hả hê, nhưng trong lòng cô lúc này lại không hề thoải mái chút nào, ngược lại, nó giống như một khối đá đè nặng lên trái tim cô.

Hắn vốn là chó, chó của quân Mông Cổ.

Nhưng cô không dám nhìn hắn nữa, rũ mắt xuống. Mà hắn chỉ xoay người đi, tiếp tục phát ra những tiếng thùng thùng thùng.

Hắn đang già thuốc, rất nhiều thuốc, để dùng cho cô.

Hắn là con quái vật.

Quái vật...

Cô nhắm mắt lại, vẫn nghe thấy tiếng giã thuốc không ngừng vang lên theo quy luật, mỗi một tiếng đều đập vào trong lòng cô.

Quái vật...

Cô ở trong lều mấy ngày.

Khi cảm thấy đã khá hơn, cô bắt mình phải đứng lên, mặc quần áo vào, chịu đựng cơn đau sau lưng đi ra ngoài nhận cơm.

Đây không phải là mệnh lệnh của hắn, nhưng cô biết cô không thể tiếp tục ở trong lều nữa, như thế rất đáng ngờ.

Mấy ngày nữa sẽ nhỏ trại, cô biết, cô nghe thấy mọi người bàn tán ở ngoài lều.

Trước khi rời doanh trại, cô nhìn thấy những người lính nô lệ bị thương bị ném ở trong góc chờ chết, không ai muốn phí sức khiêng họ cả.

"Người anh em Tiểu Dạ, cậu khỏe không? Tôi còn tưởng rằng cậu đã chết rồi cơ, chỉ sợ A Lăng Đằng sẽ bắt chúng tôi đi nhặt xác." Thấy cô, mọi người quan tâm bu lại xung quanh cô hỏi nhỏ. "Vết thương trên lưng cậu thế nào rồi? Chỗ tôi vẫn còn ít thuốc, hay để chúng tôi bôi thuốc cho cậu nhé?"

Nghe vậy, cô lập tức lắc đầu, trả lời: "Không cần đâu, tôi có bôi thuốc, đã tốt hơn nhiều rồi."

"Rất xin lỗi, chúng tôi muốn đi thăm cậu, nhưng người khác không được vào lều của A Lăng Đằng."

"Tôi biết, không sao đâu." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt.

"Mấy hôm nay cậu thế nào?"

"Mê man ở trên thảm thôi." Cô ậm ờ, hỏi ngược lại: "Đã qua bao nhiêu ngày rồi?"

"Sáu ngày rồi."

Hóa ra đã sáu ngày rồi, cô không biết mình hôn mê lâu như vậy.

"Sắc mặt cậu khó coi quá, đến đây, tôi cho cậu ít sữa ngựa, sữa ngựa bổ lắm, có thể bổ sung thể lực, nhớ là uống từ từ thôi." A Lợi Lạp mở lời, những người khác nhao nhao chia ít sữa

ngựa trong bát mình cho cô.

"Tôi cũng có."

"Tôi cũng chia một ít cho cậu."

"Tôi có túi, đổ vào trong này đi."

Da Luật Thiên Tinh lấy túi ra, để mọi người đổ sữa ngựa vào trong, A A còn giúp cô đưa com của A Lăng Đằng đến trước cửa lều.

Ngày hôm đây, cô ép mình phải lên chiến trường giúp nhật xác.

Trong trận đánh này, rất nhiều người chết, nhiều hơn lần trước.

Bởi vì quân đội Mông Cổ có ý định chiếm tòa thành này, cho nên chúng sẽ để lại một bộ phận quân đội ở đây. Điều đó có nghĩa rằng họ phải thu dọn tập trung hết toàn bộ thi thể.

Chương 12

Bột Ngạch đại quân Mông Cổ là một người đàn ông. Tên phù thủy kia mặc áo choàng hoa lệ, trên cổ đeo vô số răng thú, san hô, vàng bạc.

Cô nhìn lão ta lắm bả, ngửa mặt lên trời vung hai tay, sau đó mai táng binh lính Mông Cổ. Những kẻ cấp cao thậm chí còn được chôn theo cả ngựa và lều. Bọn họ giết một con ngựa, ăn thịt nó, sau đó nhồi cỏ khô vào da ngựa làm thành ngựa giả. Sau khi nghi thức hoàn thành sẽ hạ táng cùng lều và ngựa.

Cô thật sự không dám tin vào hai mắt của mình.

Nô lệ trong doanh nô lệ đừng nói đến ngựa, ngay cả lều cũng không có. Vậy mà những kẻ đã chết này lại được chôn cả lều theo.

Làm vậy thật vô lý, cô nghĩ không chỉ mình cô có suy nghĩ này thôi. Cô thấy gương mặt A Lợi Lạp vắn vẹo, mắt lóe lên sự phẫn nộ; thấy Da Luật Thiên Tinh lấy khuỷu tay thụi anh ta một cái, ý bảo anh ta che giấu biểu cảm trên mặt đi.

Đại đa số binh lính không được hưởng loại đãi ngộ này, nhưng dù sao họ cũng có ngựa để cưỡi. Đương nhiên, đãi ngộ cho kẻ địch càng kém hơn, tên phù thủy kia chỉ sai nô lệ tập trung thi thể lại rồi đốt.

Khi trở lại doanh trại, cô đã không còn chút đói bụng nào nữa, mọi người cũng vậy.

Điều khiến cô kinh ngạc là khi trở về, cô phát hiện trong doanh nô lệ có thêm một cái lều tròn. Bên ngoài lều cắm một cây thương, phía trên quấn một tấm vải nỉ màu đen. Cô hỏi thăm, A Lợi Lạp mới nói cho cô biết nơi đó là lều của người bị thương, sắp chết.

Không ai tới gần nơi đó, dù A Lãng Đằng cho phép bọn họ đưa người bị thương về, nhưng không ai biết cách chăm sóc bọn họ. Nhiều người ốc còn không mang nổi mình ốc, hơn nữa đa số mọi người đều sợ vào đó sẽ bị lây mùi chết chóc.

Cô nhìn căn lều tròn, một lúc lâu sau, cô bung bát cơm của mình tới đó. Không ai ngăn cản cô, nhưng tất cả đều dõi nhìn cô.

Trong lều rất đơn sơ, còn rách rưới hơn lều của A Lãng Đằng rất nhiều. Những người bị thương có ngồi có nằm, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên đau đớn, trong không khí tràn ngập mùi vị của cái chết.

Cô đưa bát cháo sữa ngựa cho người ở gần nhất sau đó đi ra ngoài, về lều của quái vật lấy thùng nước và thuốc mang đến nơi này.

Khi cô vén cửa lều lên cho không khí lưu thông thì lại thấy A A, Da Luật Thiên Tinh và A Lợi Lạp đã đứng trước cửa. A A đỡ lấy thùng nước, Da Luật Thiên Tinh đem cơm cho cô, A Lợi Lạp cũng vậy. Phía sau bọn họ lục tục có người đi tới, hết người này đến người khác đưa bát gỗ đựng thức ăn trên tay họ cho cô.

Cô không từ chối sự giúp đỡ của họ, cố gắng chịu đau, chăm sóc những người bị thương này.

Khi cô trở lại trong lều thì trời đã tối từ lâu.

Tên kia không hề phản nản gì về chuyện cô biến mất hơn nửa canh giờ cả.

Cô nghĩ có lẽ hẳn biết rõ cô ở đâu.

Cô bung thịt đến cho hắn, sau đó mới chợt nhận ra rằng những người cô quen như A A, A Lợi Lạp, Da Luật Thiên Tinh... v... v..., những lính lâu năm của doanh nô lệ này không ai chết trên chiến trường cả.

Vài ngày sau, cô mới xác định được doanh nô lệ không phải không có người chết mà là chết rất ít. Người bị thương tuy nhiều, nhưng người trọng thương không nhiều.

Người sống sót đa số là lính lâu năm, cũng có vài lính mới may mắn thoát được.

Mấy lính mới tới cùng ngày với cô trong thời gian ngắn ngủi đã dần dần trở nên cường tráng, chân chắc, ngực dày, vai rộng như đám lính lâu năm.

Không phải doanh nô lệ nào cũng ít thương vong như vậy. Doanh đội của hắn làm chuyện nguy

hiểm nhất, nhưng số người sống sót lại cao nhất. Cô đã tính thử, lính lâu năm ở trong doanh của hấn đa số đều đã ở đây hai ba năm, mà nô lệ trong doanh khác bình quân là từ ba ngày cho đến một tháng, cái này còn phải xem có gặp phải trận đánh nào không.

"Thăng thất lưng lên, xoạc rộng chân ra! Đứng vững! Tay nâng lên! Cao nữa lên!"

"Vác có bằng nấy mà đã không thở nổi rồi, mẹ nó, người lên chiến trường chờ bị tên bắn đi!"

"Nhanh chân lên! Nhanh chân lên! Chạy chậm như vậy là muốn chết hả?"

Lúc nhỏ trại hấn lại quát mắng đám nô lệ. Trước kia cô luôn thấy hấn xua họ giống như xua bầy dê vậy, chưa từng chú ý xem hấn quát cái gì. Nhưng hôm nay cô mới phát hiện, hấn mỗi ngày gia tăng gánh nặng cho tân binh là có nguyên nhân, hấn nghiêm khắc với tân binh là có ý nghĩa.

Hấn dạy họ dùng phương thức chính xác để khiêng đồ, rèn luyện đùi, chân, tay bọn họ.

Hấn không lưu tình chút nào, bởi vì nếu lưu tình, lên chiến trường bọn họ sẽ càng chết nhanh hơn mà thôi.

Chân cường tráng giúp cho bọn họ chạy nhanh; cánh tay mạnh mẽ có thể giúp bọn họ giữ lá chắn, kéo dây cung, vung đao kiếm; thể lực dồi dào giúp bọn họ có thể bền bỉ hơn người khác.

Cô không muốn biết việc này, không muốn nhận ra ý nghĩ của hấn.

Hấn phải là quái vật, phải là.

Nhưng cô biết hấn nhìn thấy cô, nhìn mọi người giúp cô che giấu, giúp cô san sẻ gánh nặng trên vai. Những thứ cô phải mang nhìn có vẻ không khác mọi người nhưng thực chất lại không hề nặng.

Hấn không nói gì, chỉ quay đầu đi, tiếp tục quát mắng những người khác.

Sau khi tỉnh lại, cô luôn nơm nớp lo sợ hấn sẽ thật sự giở trò với cô, nhưng hấn không làm như vậy. Vào lúc thay thuốc hàng tối hấn mới để ý tới cô.

Những lúc khác, hấn như thể đã quên sự tồn tại của cô.

Hấn thậm chí không quát cô đi làm việc, ngược lại là cô tự động đi làm. Mặc dù không thích nhưng cô biết mình cần hấn giúp thay thuốc, chính cô không thể xử lý được vết thương trên lưng, mà cô thì không muốn nợ hấn.

Hấn là quái vật, chờ cô tìm được cơ hội giết hấn, cô không muốn mình còn nợ hấn.

Mọi người thay phiên đến bên cô, giúp cô lấy nước, nhận cơm, chăm sóc thương binh, che giấu sự yếu ớt của cô. Thậm chí khi nhỗ trại bọn họ còn giúp đỡ cô tháo dỡ hoặc lắp ráp lều, bọn họ che giấu cơ thể nhỏ bé yếu đuối của cô, để cô có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi.

Dù vậy, hấn vẫn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy cô.

Cô cứu đám thương binh này, ai cũng có khả năng bị thương rồi bị vứt bỏ sau mỗi cuộc chiến. Dù vậy, không phải tất cả mọi người đều có hảo cảm với cô, ví dụ như Tháp Lạp Cỗn. Sau khi bị thương ở chân, hấn ta an phận hơn rất nhiều, phần nhiều là chui vào góc nào đó nghỉ ngơi, dùng cặp mắt dê hèn của hấn ta lặng lẽ nhìn mọi người, đặc biệt là người của hấn. Tháp Lạp Cỗn là Ngũ thập phu trưởng, hấn ta mà chết thì kẻ khác sẽ được lên thay. Tương tự như Tháp Lạp Cỗn luôn luôn muốn thay thế hấn vậy, hấn cũng chưa bao giờ tin tưởng tên tay sai này.

Hấn thấy ánh mắt Tháp Lạp Cỗn nhìn cô lóe lên sự hung ác, trong lòng hấn biết Tháp Lạp Cỗn sớm hay muộn sẽ tìm cơ hội trả thù.

Hấn lạnh lùng nhìn Tháp Lạp Cỗn theo dõi cô, nhìn những người đó tới gần cô, giúp đỡ cô, tụ tập bên cạnh cô. Hấn chú ý những người đó, thấy cô bất giác nở nụ cười với vài người trong số họ, đặc biệt là tên câm kia.

"Cô không nên quá thân thiết với tên câm ấy."

Buổi tối, khi cô mang cơm đến cho hấn, hấn không nhận được, nói.

"Cậu ấy tên A A." Cô chẳng thèm ngược mắt lên, nói: "Cậu ấy là người tốt."

"Hấn sẽ phát hiện ra cô là phụ nữ." Hấn nhíu mày cảnh cáo cô.

"Cậu ấy sẽ không nói." Cô lạnh lùng, giương mắt nhìn hấn: "Cho dù biết cũng sẽ không thể nói ra."

"Sẽ không nói và sẽ không phản bội là hai việc khác nhau." Hấn hừ lạnh một tiếng, cầm thịt dê trên bàn cắn một miếng, dùng sức nhai. "Nếu những kẻ bên ngoài kia biết cô là phụ nữ, vì cướp cô chúng sẽ đánh nhau giống lũ chó đói. Tốt nhất là cô đừng ngốc đến mức tin rằng có kẻ nào trong số đó là bạn của cô."

Nô lệ không có bạn, chỉ có kẻ địch.

Đó là kinh nghiệm của hấn, cô biết.

"Ta không ngốc." Cô gắt lên, cầm thùng nước đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng người con gái kia rời đi, hấn âm thầm mắng một tiếng, càng dùng sức cắn miếng thịt dê. Có trời mới biết vì sao hấn lại nhân nhượng cô như vậy.

Được rồi, hẳn biết.

Mấy ngày nay, khi cô phát sốt, khi ý thức của cô mơ hồ, khi cô không nhớ rõ thâm thù đại hận với hẳn, cô sẽ chủ động tiến sát vào hẳn, dựa vào hẳn, tìm kiếm hơi ấm và che chở.

Hẳn nhớ cảm giác cô co người lại run rẩy nằm trong lòng hẳn, nhớ lúc cô trần truồng ở khe suối áp sát vào hẳn. Thân thể yếu ớt bé nhỏ, tinh tế nhẵn nhụi, cần người che chở chăm sóc như thế. Mặc dù vết thương chồng chất, cô vẫn khiến hẳn cứng như cây gậy nung nóng. Trong giây phút ấy, hẳn chỉ muốn vùi mình vào trong thân thể nóng ấm của cô.

Dù sao cô cũng sắp chết, nếu sốt cao không giảm cô sẽ chết nhanh thôi.

Vì sao hẳn không thể nhân cơ hội này thỏa mãn một chút?

Hẳn đã rất lâu không có phụ nữ rồi.

Sau đó cô hỏi hẳn vì sao muốn cứu cô.

Trong nháy mắt đó, cảm giác tội lỗi và dằn vặt trào lên trong lòng.

Cô nói không sai, hẳn là con quái vật, đã sớm là con quái vật, hẳn là quái vật bị quái vật nuôi dưỡng...

Hẳn không thở nổi, chỉ cảm thấy muốn nôn ra.

Nhưng sau đó, cô đưa cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé ôm lấy cổ hẳn, dựa vào hẳn, sưởi ấm cho hẳn.

Chưa từng có ai dựa vào trong lòng hẳn như vậy, cũng chưa từng có ai ôm hẳn, cần hẳn như vậy.

Cô sao có thể ngu ngốc đến mức này? Sao có thể ngốc đến mức cần hẳn cơ chứ?

Hẳn giận dữ nghĩ, gần như muốn buông tay để cô trôi theo dòng nước. Nhưng hai tay lại trái với ý chí của hẳn, ôm cô càng chặt, khiến cô dính sát vào hẳn, áp lên lồng ngực hẳn, khiến hẳn cảm nhận được cơ thể nhỏ nhắn, nóng ấm và nhịp tim dồn dập của cô.

Sau đó mấy ngày nay, cô gắng gượng đứng dậy làm việc. Hẳn nhìn cô quật cường đi lại trong đám nô lệ, cô không cự tuyệt sự giúp đỡ của bọn họ, nhưng cô đem sữa ngựa, lương khô người ta đưa cô cho những người cần nó hơn. Mặc dù không biết giới tính thật sự của cô nhưng cô vẫn giống thời nam châm, hấp dẫn đám đàn ông, làm cho bọn họ vây quanh cô. Bọn họ biết cô sẽ đưa những thứ này cho người khác nhưng họ vẫn chia thức ăn của mình cho cô.

Hẳn biết, đó là bởi vì bọn họ cho rằng cô còn nhỏ, cho rằng cô là con trai. Cũng bởi vì cô

công bằng, không tham gia bè cánh, không quá tốt cũng không quá ghét ai.

Ngoại trừ hấn và Thập Lạp Côn, cô đối xử với ai cũng bình đẳng.

Nhưng hấn vẫn thấy rất ngứa mắt.

Người con gái đáng chết kia khiến lương tâm đã biến mất từ lâu của hấn trở dậy, khiến hấn thấy bản thân thật xấu xí, khiến hấn hết lần này đến lần khác thấy rõ sự đê tiện, hèn hạ và tàn khốc của mình.

Khi cô nở nụ cười với tên câm kia, hấn chỉ muốn đám bắt tỉnh tên khốn ấy, sau đó khiêng cô về lều, trả lại cho cô tất cả dục vọng và áp lực cô mang đến cho hấn. Nhưng hấn không làm như vậy, hấn không thật sự muốn làm như vậy, hấn không muốn lại thấy sự sợ hãi trong đôi mắt đen láy kia, không muốn nhìn thấy sự chán ghét và khinh bỉ trong mắt cô.

Hấn uống sạch bát rượu sữa ngựa, sau đó dùng sức ném chén gỗ ra ngoài.

Hấn nên giết cô từ lần đầu tiên gặp cô mới đúng!

Tú Dạ gặp A A ở chỗ múc nước.

Không phải cô không nhận ra rằng người đàn ông này luôn ở bên cô. Cô biết cô nên coi chừng anh ta, bởi anh ta cũng là đàn ông, nhưng anh ta luôn đối xử với cô rất tốt.

Từ ngày cô có thể đứng dậy, chỉ cần cô vừa ra khỏi lều là A A sẽ chạy tới giúp cô.

Cô biết, anh ta cảm thấy ray rứt, vì không đứng ra bảo vệ cô khi cô bị Thập Lạp Côn đánh.

"Huynh không cần phải áy náy, đừng lúc nào cũng giúp ta như vậy." Cô nhìn người đàn ông bị cật lười này, nói: "Ngày đó là ta xen vào việc của người khác, huynh cũng không nợ ta cái gì cả."

A A nhìn cô, sau đó gật đầu, nhưng vẫn vươn tay ra định giúp cô lấy nước.

Cô nghĩ mình nên cự tuyệt, nhưng anh ta chỉ chỉ vào một chỗ rách trên áo, làm động tác vá áo. Lúc này Tú Dạ mới thấy áo của anh ta rách một lỗ.

"Huynh muốn ta vá giúp huynh?" Cô hỏi.

Anh ta gật đầu.

"Ta cũng không giỏi may vá đâu." Cô nói.

Anh ta nhe răng cười, chỉ chỉ cô, lại chỉ chỉ mình, so một ngón tay cái.

Cô biết thế có nghĩa là ‘dù thế nào cũng khá hơn anh ta’.

Cô nhin không mỉm cười, thỏa hiệp: "Được rồi."

Anh ta nhắc thùng nước lên, cùng cô đi về.

Đến cửa lều trại, cô nhận lấy thùng nước từ tay anh ta, đang định vào cửa chột nghe trong lều truyền đến tiếng đàn ông nói chuyện.

Cô sững sốt, bất giác dừng bước.

Đây không phải giọng quái vật, là một người đàn ông khác. Quái vật rất ít khi có khách, hẳn không thích để cho người khác vào lều của hắn, hắn không tin ai cả. Cô không muốn đi vào quấy rầy bọn họ nói chuyện, hoặc khiến cho một người đàn ông khác để mắt đến mình, cho nên cô xoay người định sang bên cạnh chờ người nọ đi rồi mới vào, lại bỗng nghe thấy người đàn ông đó nói.

"Người có biết lúc trước người tìm đến ta làm giao dịch, ta còn cho rằng mình nghe nhầm không."

Cô sững sốt, quay đầu nhìn lên từ khe hở, chỉ thấy một tên Mông Cổ lạ mặt ngồi ở trên thảm, tay bưng một chén rượu sữa ngựa, cười nói.

Chương 13

"Người ta nói, chó ăn quá no sẽ không săn thú, để nó nhin đói nó mới đi theo người. Ai dè người lại tới tìm ta mua lương thực nuôi chó. Kiểu làm ăn lỗ vốn này cũng chỉ có người mới nghĩ ra được."

Quái vật lấy trong cái rương bên cạnh ra một cái bao nhỏ, ném tới, lạnh lùng nói: "Nếu ăn không đủ no, chạy còn không nổi, sao có thể săn thú được? Hơn nữa nếu chúng chết, ta sẽ phải huấn luyện đám mới, rất phiền."

Tiếng bạc trong túi vải kêu leng keng, nhưng tên Mông Cổ kia vẫn mở nó ra, lấy một thỏi bạc cân thử một cái. Sau khi chắc chắn độ tinh khiết của nén bạc, hắn còn cẩn thận đếm số lượng bên trong, vừa lòng cất kỹ đồng bạc rồi cười cười nốc hết chỗ sữa ngựa còn lại.

"Rất vui được làm ăn với người, lương thực người cần, ta sẽ cho người trực tiếp đưa tới."

Cô không thể tin những gì mình vừa nghe thấy, không thể tin những gì mình nhìn thấy, nhưng người kia quả thật đã nói như vậy, cũng đã nhận bạc.

Chẳng trách doanh trại nô lệ của quái vật không thiếu lương thực, chẳng trách doanh trại nô lệ

khác có người gầy như củi khô, chẳng trách doanh trại khác lại nhiều người chết như vậy.

Ăn không đủ no thì đánh giặc thế nào được?

Nhưng quân Mông Cổ không quan tâm, nô lệ vốn là để đứng trước tiên tuyến chịu chết, làm tiêu hao tên, sức chiến đấu của quân địch, chờ kẻ địch mệt mỏi, quân chính quy mới tấn công, một lần là thắng.

Nhưng hãn quan tâm, hãn quan tâm cho nên mới mua lương thực cho họ ăn no.

Nhận ra điều này khiến cô không khỏi khiếp sợ.

Ai cũng nói hãn yêu tiền, hãn chặt đầu tướng địch nhận thưởng, kiếm tiền lại không nở tiêu. Ai biết được rằng hãn đem tất cả tiền đi mua lương thực.

Hãn là quái vật, là quái vật...

Cô không thở được.

"Đúng rồi." Trước khi đi Cổ Mã xoay người lại nhìn hãn cười.

"Đã quên chúc mừng ngươi, trận đánh vừa rồi đánh rất hay, làm cái tên Lạp Tô kia tức muốn chết. Hãn vốn muốn chờ vào ủng thành nhật xác cho ngươi đấy. Người như ngươi chỉ làm Bách phu trưởng thật sự là quá lãng phí nhân tài." Khóe miệng Cổ Mã cong cong, tiếc nuối nói: "Đáng tiếc ngươi không phải là người Mông Cổ, nếu không thì đã sớm leo lên chức tướng quân rồi."

Mặt hãn vô cảm nhìn người kia, chỉ thản nhiên nói: "Ta chỉ cần có cơm để ăn, có lều để ngủ là đủ rồi."

Tên Mông Cổ đi ra. Trước khi hãn ta ra ngoài, cô vội núp vào một bên, chờ hãn ta đi rồi mới mang nước vào trong lều.

Quái vật đang lau binh khí của hãn, tất cả binh khí của nô lệ trong doanh trại đều do Ba Ba Hách mắt chột quản lý, chỉ có lúc chiến đấu mới phát binh khí cho nô lệ. Nhưng hãn không phải nô lệ, trong lều của hãn có đao có thương, có cung có tên, thậm chí hãn còn có một cái rìu trăm cân. Nhưng hãn chưa bao giờ để cô chạm vào binh khí của hãn, dù là áo giáp, đao kiếm, cung dãi, mũi tên, hay là cái rìu nặng kia.

Hãn không tin ai cả, đương nhiên cũng không tin cô, hãn biết cô sẽ giở trò.

Cô vút thêm một miếng phân khô vào trong lò, thấy hãn đang bôi dầu lên đao, động tác của hãn rất cẩn thận, hãn giữ gìn vũ khí bảo vệ bản thân rất tốt.

Hắn nhận ra ánh mắt của cô, ngược mắt lên nhìn.

Mắt hắn rất đen, rất nóng, giống một thanh đao cắm vào mắt cô, làm lòng cô kinh hãi.

Không biết vì lý do gì, cô vội vàng nhìn ra chỗ khác, rời khỏi bên lò, cách xa hắn. Cô quay về vị trí của mình, đưa lưng về phía hắn cuộn mình trên thảm nỉ.

Cô nghe thấy tiếng hắn mài đao, lau áo giáp, nghe thấy hắn thu dọn vũ khí, nghe thấy hắn bắt đầu giã thuốc.

Giờ cô đã biết lá thuốc không nhất thiết phải rang lên nghiền thành bột, nhưng vì hắn muốn để cô mang đi phát cho những người khác nên xay thành thuốc bột sẽ dễ cất, dễ mang theo hơn chứ lá thuốc này cũng không phải tùy tiện là có thể hái được.

Hắn không phải là người tốt, cũng không nên làm người tốt. Là kẻ cầm đầu nô lệ, hắn phải làm kẻ ác, làm một quái vật khiến tất cả nô lệ sợ hắn, biết sợ hắn thì mới có thể giữ được tính mạng.

Cho nên hắn không trực tiếp phát thuốc mà hắn để cô làm.

Cô không muốn biết hắn mua lương thực cho nô lệ, không muốn biết hắn hành hạ họ là để rèn luyện, không muốn biết suy nghĩ của hắn đằng sau sự hung ác tàn khốc kia.

Cô không muốn biết hắn còn có trái tim.

Cô phải giữ chặt suy nghĩ hắn là con quái vật.

Nhưng dù vậy, cô vẫn không thể không nhìn thẳng vào sự thực là hắn không thật sự máu lạnh.

Hắn giúp đỡ cô.

Hắn nói hắn sẽ không đỡ cô nhưng hắn vẫn vươn tay ra, tuy bằng cách thức thô bạo, nhưng hắn không để cô ngã ngoài lề.

Cô tự nhủ với bản thân mình, đó chỉ là hắn diễn trò thôi.

Chính hắn đã nói, hắn chán, muốn nhìn xem cô có thể sống trong trại nô lệ này bao lâu. Nhưng cô biết đó không phải là lời thật lòng, không phải sự thật. Nếu thật sự như thế, có lẽ hắn đã không cần phải cảnh cáo cô, không cần dạy cô cách cản tên, không cần đỡ cô, không cần bôi thuốc chữa thương cho cô, không cần cùng cô ngâm mình trong nước suối lạnh thấu xương... Nếu hắn thật sự máu lạnh, hắn sẽ in dấu ấn nô lệ cho cô. Sau đó cưỡng bức cô rồi vứt cô cho những người khác.

Cô không hiểu vì sao hắn lại cứu cô, hắn biết rõ cô sẽ tìm cơ hội giết hắn. Hắn nói là vì hắn

cần chân sai vật, nhưng tìm chân sai vật chỗ nào chẳng được? Cả trại nô lệ đều là chân sai vật của hấn... Tiếng giã thuốc đã ngừng.

Cô nghe thấy tiếng hấn bung thùng nước và bát thuốc đi tới, nghe thấy hấn ngồi xuống phía sau mình, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn. Cô muốn giả vờ ngủ, hôm nay cô đi ngủ sớm hơn bình thường, giờ có thiếp đi cũng là điều dễ hiểu. Có lẽ khi phát hiện ra cô đã ngủ, hấn sẽ quên thôi.

Cho nên cô không động dậy, cố hết sức thở đều.

Cô cảm thấy được hấn cúi người, cúi đầu xuống nhìn cô. Hơi thở ấm áp lướt qua mặt cô, vờn qua tai cô, khiến tim cô đập nhanh hơn.

"Đừng có giả vờ, ta biết cô còn tỉnh, ngồi dậy cởi quần áo ra." Giọng hấn không lớn, nhưng lại làm cô đỏ mặt, vươn tay ra dụi tai. Chỉ vì hấn ngồi gần quá, gần đến mức làm cô tưởng rằng môi hấn chạm vào tai cô.

Vì luống cuống lùi về sau xoay người ngồi dậy, động tác quá nhanh quá mạnh đã động đến miệng vết thương, khiến cô đau đến mức rên lên một tiếng. Cô vội cắn môi, nhin đau, mở mắt nhìn người đàn ông đang ngồi khoanh chân kia.

"Ta đã... Đã khỏi rồi, không cần phải thay thuốc nữa..."

Cô biết mấy câu này của cô chẳng có tý sức thuyết phục nào, nhất là đôi lông mày của cô còn đang nhíu chặt không giãn ra vì đau đớn, giọng nói cũng vì đau mà run run.

"Cởi quần áo ra, hoặc ta có thể giúp cô."

Cô trợn mắt nhìn hấn, biết cái giúp mà hấn nói chính là lấy dao cắt quần áo của cô, mà cô cũng chẳng có thừa quần áo để hấn cho hấn cắt.

Hấn nhíu mày, đưa tay nắm lấy chuôi dao bên hông.

Biết hấn sẽ không nhượng bộ, không thể chống lại, cô đành phải chấp nhận số mệnh quay lưng đi, hai tay run rẩy cởi đai lưng, sau đó là áo khoác, rồi đến áo trong, tiếp theo là mảnh vải quấn quanh ngực.

Hấn cầm lấy khăn vải đã được thấm ướt, rửa sạch thuốc nhão trên lưng cho cô.

Nước ấm... Cô biết hấn đun nước nóng, mấy hôm nay hấn đều làm vậy. Đun nước, rồi lại nhẹ nhàng thay thuốc cho cô.

Cô không hiểu, hấn để ý cái gì? Vì sao lại đối xử với cô như vậy? Chẳng lẽ là vì áy náy?

Khăn vải thấm nước ẩm cực kỳ nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng chồng chất vết thương của cô. Khi khăn được bỏ ra, cô thoáng thở nhẹ, trong chớp mắt tiếp theo, lại cảm thấy được ngón tay của hắn nhẹ nhàng xoa lên xương vai bên phải bị bỏng của cô.

"Kết vảy rồi."

Hắn nói với cô, giọng trầm thấp vang lên rất nhỏ, hơi khàn.

Cô thở gấp một hơi, không nhìn được run rẩy.

"Xin lỗi." Hắn nói xong, rút tay về.

Cổ họng cô đột nhiên nghẹn ngào, trái tim khẽ thắt lại.

Hắn lấy ngón tay vết thuốc trong bát, cẩn thận xoa lên giúp cô, ngón tay cái thô ráp di chuyển xuống theo vết roi.

Từ vai phải đến eo trái, từ vai trái sang eo phải.

Sau đó là eo.

Lúc hắn định đi xuống nữa, cô túm lấy tay hắn.

"Ta có thể..." Cô nuốt nước miếng, khàn giọng nói: "Tự làm được."

Người đàn ông phía sau không trả lời.

Cô nghe thấy tiếng tim mình đập, cảm giác được hơi thở thoáng dồn dập của hắn. Trong chớp mắt, cô còn tưởng rằng hắn sẽ cố chấp, nhưng hắn lại rút tay về, nghiêng người đưa bát thuốc cho cô.

Sau đó hắn đứng dậy, cầm lấy thùng nước bẩn mang ra ngoài đổ.

Cô nhân cơ hội đó cởi quần dài, vội vàng lau nhanh chân và mông mình. Vết thương ở hai nơi này không nhiều lắm, cũng không quá nghiêm trọng, đã bắt đầu khép miệng từ lâu. Cô dùng tốc độ nhanh nhất xử lý hết, không dám nhớ lại khi cô bị thương mê man, hắn xử lý vết thương trên mông cô như thế nào.

Nhưng cô vẫn nhớ được hắn dốc lòng tận tâm chăm sóc cô thế nào.

Trước khi hắn về cô mặc quần vào. Hắn đặt sẵn một mảnh vải sạch mới ở bên cạnh, cô muốn quần mảnh vải lên người, nhưng vết thương trên lưng khiến động tác tưởng như đơn giản này trở nên vô cùng khó khăn. Cô không thể vươn tay phải ra sau, gấp khuỷu tay lại cũng khiến xương vai cô đau đớn.

Sau đó hắn trở lại, lặng lẽ tiếp nhận công việc này.

Cô cũng không có đề sức phản đối. Cô biết nếu để cô tự làm thì có lẽ mất cả tiếng đồng hồ cũng không xong được. Mới chỉ là quần mảnh vải một vòng quanh người đã khiến cô đau đến mức ứa ra mồ hôi lạnh.

Trên thực tế, ngay cả việc nâng cánh tay lên như bây giờ thôi cũng khiến cô đau đớn.

Hắn đứng ở sau lưng cô, hơi thở phả phát qua đầu vai, rồi trượt xuống bộ ngực sữa để trần, làm cô run rẩy không phải vì đau đớn, làm gương mặt cô xấu hổ nóng lên. Cứ nghĩ đến lúc hắn cúi đầu rũ mắt sẽ nhìn thấy cái gì, cô lại xấu hổ, chỉ có thể thấy may mắn là mình vẫn đưa lưng về phía hắn.

Dường như tên kia không bị ảnh hưởng gì, hai cánh tay cường tráng và bàn tay to của hắn luôn qua nách cô một vòng rồi một vòng. Quần qua đầu vai, rồi lại quần trước ngực cô, sau đó đổi mảnh vải sang tay kia. Nhiều lần suýt nữa chạm vào cô.

Cô bất giác căng thẳng cúi đầu nhìn hai tay của hắn giao trước ngực cô, buộc nút thắt xuống dưới ngực, ngón tay to nhưng vô cùng linh hoạt.

Sau đó, hắn nhét nút thắt vào trong vải, hơi vuốt lên nó. Cô có thể cảm nhận được hắn giang cánh tay ra, đặt trên eo cô, lồng ngực áp vào lưng cô.

Hắn cúi đầu, đến gần bên tai cô.

Cô ngừng thở, sợ hắn sẽ tiến thêm một bước nữa.

Trong lều cực kỳ yên tĩnh, cô có thể nghe thấy, cảm thấy được hơi thở của hắn; cảm thấy nhiệt độ cơ thể của hắn bao trùm phía sau, cảm thấy được nhiệt độ bàn tay to của hắn đặt trên người, thấm qua mảnh vải, truyền vào da thịt.

Cô không biết hắn đang nghĩ gì, trong lúc này, đột nhiên cô hy vọng hắn sẽ làm bậy với cô, từ đó, cô sẽ tìm được cơ hội giết hắn. Con dao của hắn dắt ở thắt lưng, cô biết chỉ cần xoay người, điểm yếu là cổ họng của hắn sẽ gần ngay trước mắt... Bỗng dưng, hắn rút tay lại, nói.

"Lên vậy sẽ rất ngứa, không được gãi, gãi sẽ làm nó vỡ ra, lâu lành hơn mà thôi." Giọng hắn khàn khàn quanh quần bên tai.

"Quay lại đây."

Cô không muốn, cô không muốn đối mặt với hắn, cô không muốn nhìn hắn. Nhưng cô biết phản kháng hắn sẽ chẳng có ích gì, chỉ là dè dặt một cách vô nghĩa mà thôi. Mà cô lại thật sự rất muốn hắn nhanh chóng cách xa cô ra.

Cô hít sâu xoay người lại, thấy trên tay hấn cầm một cái áo trong làm bằng lông dê, mặt ngoài của cái áo là màu nâu đậm, bề ngoài nhìn vừa bản vừa cũ, cổ tay áo còn hơi sờn, nhưng bên trong lại là lông dê trắng bông xù như tuyết.

"Nâng tay lên." Hấn nói.

Cô rất muốn, áo lông dê nhìn qua đã thấy vừa sạch vừa thoải mái, nhưng cô không muốn tiếp tục nợ hấn.

"Ngây ra đó làm gì." Nhìn ra sự lưỡng lự của cô, hấn nói: "Mấy ngày nữa sẽ còn lạnh hơn, tuyết sắp rơi rồi, cô không mặc áo da lông thì sẽ chết rét."

Cô chết rét thì liên quan gì tới hấn?

Suýt nữa thì cô thốt lên câu này, lại sợ nghe thấy câu trả lời cô không muốn nghe. Mà hấn nói không sai, không có áo lông cô sẽ chẳng sống qua được trời tuyết. Cho nên cô đành ngậm miệng, nâng tay lên, để hấn mặc vào cho cô. Lông dê thật ấm, thật mềm, bọc lấy cả người cô.

Hấn thắt đai lưng cho cô, mặt vô cảm nói: "Nếu có ai hỏi thì nói đây là áo ta vứt đi, cô lấy sửa mặc."

"Người lấy đâu ra cái áo nhỏ thế này?" Cô chưa kịp nghĩ đã thốt ra.

Hấn thoáng ngừng tay rồi lại tiếp tục, giọng khàn khàn: "Cướp được." Nói xong, hấn rút tay về, xoay người tránh ra.

Nhìn bóng lưng người đàn ông kia, cô bỗng nhiên hiểu ra, trái tim thất lại.

Cướp được sao có thể vừa với người cô như vậy? Cái áo này là hấn cố ý nhờ tên thương nhân Mông Cổ chuyển lương thực làm riêng cho cô.

Cô không dám nhìn hấn nữa, ngồi xuống, cẩn thận cuộn mình vào thảm nỉ, lại bất ngờ phát hiện ra cái áo lông dê xù mềm mại này làm giảm đau đớn của vết thương.

Trước đây cô vẫn cho rằng hấn là quái vật tàn bạo hung ác. Nhưng hôm nay, cô biết hấn cũng là con người, một người đàn ông, một người đàn ông đã giết mẹ cô.

Cô cắn môi, chỉ cảm thấy muốn khóc.

Cô không muốn nhận ra sự quan tâm của hấn, sự cẩn rứt của hấn, không muốn thừa nhận là hấn đối tốt với cô.

Nhưng quả thật hấn đối xử rất tốt với cô.

Rất tốt với cô.

Cô nhắm mắt lại, ngăn cản tất cả mọi thứ ở bên ngoài, trốn vào trong bóng tối.

Nhưng hắn vẫn là người đã giết mẹ cô.

Là hắn giết, cô nhìn thấy tận mắt, không có người thứ hai.

Không có ai khác...

Chương 14

Cô bỗng trở nên lặng lẽ.

Người con gái kia vốn không nói nhiều, nhưng cứ thấy chuyện không vừa mắt là cô sẽ không kìm chế được mà tranh cãi với hắn. Cho dù có khi không nói ra miệng, hắn cũng có thể nhìn thấy sự chán ghét từ vẻ mặt của cô.

Nhưng hôm nay cô yên lặng đến lạ thường.

Dù hắn quát tháo đám tân binh, hay ra tay đánh cái tên không biết sống chết cản đường kỵ binh kia. Cho dù hắn làm những chuyện khiến người người phẫn nộ, cô vẫn mím chặt môi, vẻ mặt bình thản, yên lặng nhìn, chờ đến khi hắn xoay người rời đi mới bước lên dọn dẹp tàn cuộc.

Hắn không cho rằng cô bị cái áo lông kia mua chuộc, nếu cô dễ dàng từ bỏ báo thù như thế thì cô đã không mạo hiểm tính mạng theo hắn đến nơi này.

Hắn không thích đôi mắt vừa đen vừa to, sâu như màn đêm của cô; không thích cô yên lặng nhìn hắn chăm chú. Cô dường như nhìn thấu được cái gì đó, dường như đã biết được bí mật hắn không muốn ai biết.

Cô trở nên... Không sợ hắn.

Hắn không thích như vậy, cô phải sợ hắn mới đúng.

Sợ hãi sẽ lây lan, nếu cô không sợ hắn, cũng sẽ có người ngu xuẩn tin rằng có thể chống lại hắn.

Sau cuộc chiến, lại có thêm ba mươi mấy nô lệ mới tới bị đưa vào lập chỗ trống. Hắn không biết lần khai chiến tiếp theo là khi nào, hắn không có thời gian để mà lãng phí, chỉ đành càng nghiêm khắc hơn.

Khi tên tân binh ngu ngốc thấy đội kỵ binh tới gần mà không biết tránh, hắn liền ra tay trước,

đánh ngã người kia xuống đất.

"Thằng ngu này, cút xa ra!"

Giây phút ấy, hắn thấy cô, thấy cô nhìn hắn.

Hắn không thể không nhấc chân, đá túi bụi tên ngốc kia trước mặt cô.

"Mẹ nó không có mắt hả? Không thấy có kỵ binh đi qua à?" Mỗi một đá, hắn đều cảm thấy như mình đá vào bùn nhão, càng ngày lún xuống càng sâu.

Cô không nói gì nhưng ánh mắt cứ dán chặt lấy hắn, giống như bàn tay bóp nghẹt lấy trái tim dường như đã vô cảm của hắn.

Khi đội kỵ binh đi qua, hắn dừng lại, thở ra hơi nóng màu trắng, tầm mắt cũng đối diện với cô. Trên mặt cô dính máu tên kia nhưng trong đôi mắt đen vẫn không có chút sợ hãi hay tức giận nào.

Hoàn toàn không có.

Mà hắn bắt đầu sợ hãi, vì cô mà cảm thấy sợ hãi.

Cô không thể không sợ hắn.

Không thể.

Ở đây không thể, ở trong doanh nô lệ không thể.

Hắn biết hắn đã để cô ở quá gần, nhìn thấy quá nhiều, cô gợi lên rất nhiều cảm giác mà hắn cho rằng mình đã sớm lãng quên, khiến lương tri của hắn lại trỗi dậy.

Giờ khắc này, lúc hắn nhìn cô, hắn biết mình đã chần chờ quá lâu rồi.

Hắn không thể để cô cho rằng đi theo hắn là an toàn nữa, loại ảo giác này rất nguy hiểm.

Hắn phải đưa cô đi.

Hắn bắt buộc mình nhìn ra chỗ khác, xoay người đi tìm Cổ Mã.

Hắn đá người tân binh kia.

Bởi vì lạnh nên hắn thở ra khói trắng, khiến người ta tưởng rằng hắn đá rất mạnh. Nhưng cô biết đó đều là vết thương da thịt mà thôi, không tổn thương đến gân cốt. Từ trước đến nay hắn luôn biết cách điều khiển sức lực.

Bị hấn đánh còn tốt hơn để đám kỵ binh máu lạnh kia chơi đùa. Nô lệ nào mà rơi vào tay bọn chúng, bọn chúng vui thì sẽ buộc vào sau ngựa kéo đi; nếu không vui, một cái quạt cũng đủ lấy mạng người.

Cô đã chữa cho vài người... Chẳng biết từ lúc nào mà mọi người bị thương sẽ lại đến tìm cô.

Cô không phải đại phu, nhưng ở trong doanh nô lệ thì không thể kén chọn.

Nhưng bọn họ không biết rằng chút kiến thức y dược cô có đều là do hấn giả vờ vô ý dạy cô.

Không có ai bị thương nhiều bằng hấn, cũng không có ai biết cách chữa thương rõ ràng bằng hấn, lại càng không có ai biết cách đánh cho người khác thâm tím mặt mũi nhưng lại không ảnh hưởng đến một cái xương như hấn.

Lúc hấn dừng lại, hấn giương mắt nhìn cô, khóe mắt hơi giật giật.

Lúc ấy, cô bỗng nhận ra mình sai lầm rồi.

Cô không nên nhìn hấn, cô không nên không biết sợ như thế, cô phải tỏ ra sợ hãi mới đúng.

Nhưng cô biết là không kịp nữa rồi.

Hấn quay đầu đi, cô biết hấn đã có quyết định.

Tối hôm đó, hấn ăn cơm xong nhưng không lau binh khí của hấn như mọi hôm mà lại ngăn cản cô dọn dẹp bát đĩa, đứng dậy nói.

"Dừng dọn." Hấn dắt đao bên hông, không thèm nhìn cô một cái đã đi ra ngoài, chỉ bỏ lại một câu, "Đi theo ta."

Cô hơi sững sốt, vội vàng đuổi theo.

Ban đầu, cô không biết hấn muốn làm cái gì, nhưng hấn mang cô ra khỏi doanh nô lệ, qua vài doanh đội, đi thẳng đến đầu kia nơi đóng quân.

Sau đó, khi cô nhìn thấy hấn đi về phía nơi đóng quân, thấy lá cờ kia, cô chợt hiểu ra hấn muốn làm gì. Đó là doanh lương thực, là địa phận của tên quan binh Mông Cổ giống hệt gian thương Cổ Mã kia. Cô tức giận, vội bước đuổi theo hấn, quên cả quy định đi theo phía sau cách hấn ba bước, túm lấy cánh tay hấn, chắt vắn.

"Người muốn bán ta?"

Hấn vung tay định tát cô một cái, đến gần mặt cô lại đột nhiên khựng lại.

Chết tiệt, hắn không xuống tay được.

Hắn chửi thề một tiếng, nhanh chóng đổi thành túm lấy vạt áo cô, lôi cô về phía trước, tức giận mắng.

"Thằng oắt con, không biết đi sao? Ông đây cũng không phải gây chông của mày!" Hắn vừa nói vừa kéo cô đi nhanh về phía trước. Cho đến khi rời khỏi cửa lớn doanh trại vừa rồi, đến góc tối ở chỗ rẽ mới buông cô ra.

Cô tức giận, trừng mắt nhìn hắn, thậm chí to gan hỏi lại.

"Người muốn bán ta?"

Cơn tức xộc lên não, hắn bật thốt lên: "Cô là nô lệ của ta, ta muốn làm gì cô chẳng được..."

"Bốp!" Cô tát hắn một cái.

Hắn không tránh, chỉ nhìn cô chằm chằm.

Không phải không tránh được, cô biết, hắn cố tình để cô đánh.

"Cho nên, đây là phản kháng tốt nhất cô có thể nghĩ ra được sao. Khi cô có cơ hội, cô chỉ có thể tát ta một cái?" Hắn lạnh lùng nhìn cô, tàn khốc nói: "Cô muốn báo thù? Mẹ nó, cô vốn chẳng thể nào giết người được! Cho dù bây giờ ta đưa đao cho cô, cô cũng không làm được."

Hồ thẹn, phần nộ cùng trào dâng, cô rút cây đao bên hông hắn, quắc mắt bỏ về phía cổ hắn.

Hắn không hề động đậy, hoàn toàn không tránh, không nâng tay cướp đao, ngay cả chớp mắt cũng không.

Lưỡi đao sắc nhọn đặt lên cổ hắn, cắt ra một vết máu.

Cô đáng lẽ phải giết chết hắn, chém mạnh một nhát, chỉ cần một nhát là tốt rồi, cô có thể báo thù cho mẹ. Cô đã nhìn thấy trên chiến trường, chỉ cần dùng đao tấn công nơi này, máu sẽ phun ra rất nhiều, người bị chém sẽ chết ngay tại chỗ. Nhưng hắn không tránh, không phản kháng, mà cô không thể xuống tay được.

Cô không biết vì sao hắn không tránh, không phản kháng, không đánh cô ngã xuống đất, không đoạt lại thanh đao này. Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt, hắn rũ mắt nhìn cô chằm chằm, trong mắt không hề có chút sợ hãi nào.

Lưỡi đao sắc bén bị hắn mài đến trắng sáng dính sát mạch máu trên cổ hắn. Cô nắm chặt chuôi đao, lại vẫn không thể nào ra tay được. Cô hít vào, lại hít vào, rõ ràng chỉ cần lại nhấn sâu một chút, cắt đứt mạch máu đang khê giật giật kia, sau đó rút đao lại là cô sẽ được như ý,

nhưng cô lại không thể nào làm được.

Chỉ có tay nắm chuôi đao là hơi run rẩy.

"Cô không làm được."

Giọng nói trầm thấp vang lên, rõ ràng không lớn nhưng cô lại như nghe thấy tiếng sấm.

Người đàn ông ở trước mặt rũ mắt nhìn cô, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp không tên, nhưng trong nhiều cảm xúc như vậy lại không có cái gọi là sợ hãi.

"Người nghĩ rằng ta không giết được người sao?" Cô tức giận đè mạnh cây đao một chút.

Chất lỏng màu đỏ tươi trào ra, nhuộm đỏ lưỡi đao, một giọt chậm chậm trượt xuống.

Chỉ như thế đã làm cho lòng bàn tay cô đỏ mề hôi, trong lòng không hiểu sao bỗng cảm thấy chua xót, mềm nhũn.

Nhưng người đàn ông trước mặt còn chẳng thêm nhú mày, chỉ chậm rãi nói: "Từ bỏ đi, cô không thể tự tay giết ta. Nếu ở trên chiến trường, khi tính mạng của cô hoặc người thân của cô bị uy hiếp có lẽ cô còn làm được. Nhưng cơ hội ấy đã qua rồi."

Cô tức giận nhìn hắn, nhưng vẫn không thể ép đao sâu hơn được nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy tức giận, vô cùng tức giận. Hận bản thân không xuống tay được, hận chính mình vô dụng.

Nước mắt xấu hổ trào lên, đầy trong hốc mắt.

"Cô đã thấy tình cảnh trong doanh nô lệ rồi đấy, ta sớm hay muộn cũng sẽ chết, sớm muộn gì cũng sẽ có người báo thù cho cô, không phải hôm nay thì là ngày mai, không phải tháng này thì là tháng sau. Ta bị cô giết hay bị người khác giết cũng chẳng khác gì nhau."

Gió đêm, lướt qua góc áo hai người, thổi mái tóc rối của hắn.

Hắn nhìn xuống cô, trong khoảnh khắc này vẻ mặt hắn dường như vô cùng mệt mỏi.

Hắn nói đúng, cô biết trong quân doanh hắn không được người ta thích. Các nô lệ căm ghét hắn bởi vì hắn là thủ lĩnh đám nô lệ; người Mông Cổ cũng ghét hắn bởi danh tiếng của hắn quá lớn, sợ hắn đoạt công lao. Ở nơi nguy cơ bủa vây tứ phía như vậy, lúc nào cũng có thể mất mạng.

Sau đó, chẳng biết từ lúc nào, hắn đã giơ tay lên. Cô run lên một cái, nhưng vẫn không ra tay.

Hắn cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, chậm rãi gỡ thanh đao trong tay cô ra, đút lại vào vỏ.

Cô không phản kháng, cô biết phản kháng cũng vô dụng. Nếu hắn muốn, giết cô là chuyện dễ dàng, sức cô hoàn toàn không địch lại hắn.

Cô vốn không giết được hắn.

Hắn nói đúng, cô quả thực không xuống tay được.

Hắn thật đáng chết, hắn giết mẹ, nhưng cô không thể giết hắn.

Nếu hắn là quái vật thì tốt rồi, nếu hắn không có tim thì tốt rồi, nếu hắn thật sự máu lạnh vô tình thì tốt rồi, nếu cô không nhìn thấy rõ ràng như vậy thì tốt rồi.

Đao đã vào bao, mà tầm mắt của cô đã sớm bị nước mắt che phủ.

Hắn không buông tay cô ra, vẫn nắm chặt, giọng nói khàn khàn: "Cổ Mã ngày mai sẽ đưa lương thảo đến cho cuối đội, hắn sẽ đưa cô đi cùng. Cô sẽ ở cùng gia quyến quân Mông Cổ. Nơi đó có ăn có ở, lại không cần đánh giặc, nếu cô muốn chạy trốn cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn."

"Ta không muốn trốn, ta chỉ muốn nhìn người chết." Cô rung rung nói.

Bàn tay to nắm tay cô hơi siết lại.

Cô có thể thấy đáy mắt hắn lóe lên một tia đau đớn, nhưng hắn lại bình tĩnh nói.

"Vậy thì đến đó chờ đi. Dù có muốn thì cô cũng không thể ở lại trong doanh nô lệ nữa, đám đàn ông đó không ngốc, có một số người đã nghi ngờ cô là nữ. Thậm chí không cần biết cô là nam là nữ, nguyên nhân duy nhất khiến họ chưa ra tay là vì cô là của ta. Nhưng ta không cho rằng lý do này có thể ngăn cản bọn họ quá lâu. Hắn cô cũng biết rằng nơi đó không phải ai cũng giống tên câm kia. Cường bức rồi giết chết vứt xác cũng không phải chuyện gì khó."

Cho nên, đây mới là nguyên nhân.

Hắn vì cô mới đưa cô đi?

Điều này càng khiến cô hận tên khốn này.

Cô rút tay về, lại tát hắn một cái, gầm nhẹ: "Người cho rằng tên gian thương kia sẽ không cường bức rồi giết chết ta? Sẽ không bán ta đi làm quân kỹ? Người cho là gia quyến quân Mông Cổ sẽ không ngược đãi ta? Chính người cũng từng là nô lệ, người biết số phận của nô lệ. Nô lệ không phải là người, là chó, là súc sinh, là vật phẩm có thể hy sinh..."

"Hắn không dám, Cổ Mã sẽ không bán cô làm quân kỹ." Khóe mắt hắn hơi giật giật, cắn răng nói.

"Vì sao? Bởi vì ta kỹ nữ của người sao?" Cô giận dữ trừng hắn, tức giận nói: "Người đã nói, người chẳng qua cũng chỉ là một con chó của quân Mông Cổ, hắn sợ một con chó làm cái gì? Nhưng người nói đúng, ta không giết được người, nhưng ta có thể trở nên dè tiện, ta có thể hiến thân cho quân Mông Cổ, ta sẽ tìm được người tình nguyện vì ta mà giết người." Nói xong, cô quay đầu bước đi, sai bước về cửa lớn nơi đóng quân của Cổ Mã.

"Chết tiệt!" Hắn nổi trận lôi đình bắt lấy cô, lôi cô về góc tối, cắn tức cúi đầu trừng mắt với cô, gầm khê: "Cô muốn làm kỹ nữ sao? Cô có biết kỹ nữ phải làm gì không?"

"Đương nhiên là ta biết! Dạng chân mở miệng hoan nghênh những kẻ sẵn sàng vì ta mà lóc từng miếng thịt của người..." Cô giận dữ thốt ra những câu chữ tục tĩu từng nghe thấy ở trong doanh nô lệ mặc dù cô thực chất không hiểu hết ý nghĩa. Nhưng nói được một nửa, hắn lại tách chân cô ra, đè cô lên tường khiến cô hít sâu một hơi. Cô thậm chí còn chưa kịp thở ra, đã bị hắn hôn, thô lỗ đè lên người cô.

Hắn mút, liếm, hôn, cắn cô. Bàn tay to cũng luồn vào trong áo cô, kéo mảnh vải buộc ngực của cô xuống, vôn vôn nơi mềm mại của cô.

Mặc dù cách một tầng quần áo thật dày, cô vẫn có thể cảm nhận được nam tính nóng bỏng cứng rắn của hắn đang đè ép, cọ cọ lên nơi mẫn cảm giữa hai đùi cô.

Cô hoảng sợ muốn đẩy hắn ra nhưng vô ích. Hắn quá cường tráng, quá cao lớn, lúc hắn lột quần cô xuống, bàn tay to phủ lên cặp mông trần trụi của cô, lôi cô đến gần để nơi nóng rực của hắn cách một lớp quần chạm vào cô thì khuôn mặt cô đã sớm đầm nước mắt, thân thể phát run.

"Cô có biết kỹ nữ phải làm gì không? Đây là chuyện kỹ nữ phải làm." Hắn áp lên môi cô, đôi mắt đỏ ngầu trừng cô, nói: "Mở miệng, dạng chân hoan nghênh mỗi một người đàn ông? Đây là chuyện cô muốn làm! Phải không?"

Mỗi một câu hắn liền dùng sức chọc vào người cô, cho dù cách một lớp vải cũng không ngăn được nhiệt độ nóng rực của hắn.

Động tác ấy cực kỳ dâm loạn, thô lỗ, tràn ngập cảm giác xâm lược.

Chương 15

Cô thở dốc, nâng tay đánh hắn lại bị hắn bắt được, kéo tay cô lên đỉnh đầu, đè lên tường.

"Buông ta ra!" Trong lòng cô kinh hoàng, hoảng sợ hết nhỏ, sợ hắn sẽ thật sự cường bạo cô ở

đây, sợ sẽ vì thế mà bị người khác phát hiện ra, sợ bị phát hiện xong sẽ rơi vào địa ngục muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

"Buông cô? Dựa vào cái gì? Chỉ bởi vì cô là con gái sao?" Đôi mắt đen của hắn âm u, tràn ngập tức giận và dục vọng, thở gấp, khàn khàn nói: "Kỹ nữ làm việc vì tiền, ai trả tiền người đó chính là ông chủ. Cô cho rằng đàn ông sẽ nâng niu kỹ nữ? Cô cho rằng người không có chút kinh nghiệm nào như cô có thể đùa giỡn đàn ông? Cô cho rằng có thể dựa vào cơ thể đầy sẹo xấu xí này hấp dẫn được đàn ông? Có lẽ ta nên dạy cô cách lấy lòng đàn ông, dạy cô lợi dụng cái miệng nhỏ nhắn đáng chết này của cô đúng cách..."

"Buông... Buông ta ra..."

Cô không muốn mình yếu thế, không muốn thể hiện sự sợ hãi ra ngoài, nhưng cô không thể ngăn cơ thể run rẩy, không thể không chế nước mắt chảy xuống.

Cơn giận của hắn vẫn còn, nhưng sự sợ hãi của cô làm hắn nguôi giận hơn một chút.

Cô sợ hãi như thế, thân hình bé bỏng run rẩy dữ dội như vậy.

Hắn hận mình làm cô sợ; hận cô làm hắn không thể không khiến cô sợ; hận mình lúc này rồi mà vẫn muốn không để ý đến sự chống cự của cô, chôn sâu mình vào trong thân thể cô, khiến cô siết chặt lấy mình, bắt cô phải tiếp nhận hắn.

Hắn hận cô khiến hắn thấy rõ mình đã sớm biến thành con quái vật.

Hắn không muốn biến thành quái vật, nhưng chết tiệt là tất cả đều đã muộn, đã không còn kịp nữa rồi. Hắn giết người, rất nhiều người, trải qua rất nhiều cuộc chiến. Từ lâu hắn đã không còn là đứa bé trai năm đó, đời này hắn đã không còn hy vọng nữa rồi... Nhưng cô vẫn còn có cơ hội, còn có cuộc sống của mình.

Trán hắn nổi gân xanh, bắt mình phải dừng lại, nhưng không thể lùi lại được... Còn chưa được. Cảm giác chôn mình giữa hai chân cô rất tuyệt, thân thể căng cứng của hắn hò hét không chịu rời đi.

Nhưng cô sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, trong đôi mắt to tràn ngập hoảng sợ, toàn thân căng như sắp đứt.

Đúng vậy, lúc cô đối mặt với hắn thì nên có vẻ mặt như thế này, cô phải sợ hắn... Nhưng trước giờ hắn chưa khi nào thích dáng vẻ này của cô.

Hắn không muốn cô sợ hắn.

Hắn buông lỏng tay ra, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đầy nước mắt của cô, khàn giọng nói: "Đàn ông sẽ không để ý đến cảm nhận của cô, sẽ không vì cô nói không muốn mà dừng

lại, sẽ không vì cô nói buông ra mà thả cô. Chúng chỉ biết lợi dụng thân thể của cô, chỉ muốn phát tiết trên người cô, đến khi làm xong sẽ trở về cuộc sống của mình."

Cô vì sự đồng cảm của hắn mà thờ dốc, vì đôi mắt đen sâu không thấy đáy của hắn mà đau đớn; vì yếu thế hơn hắn mà cảm thấy nhục nhã, đôi mắt ảm ướt khép lại.

Nhưng giọng nói khàn khàn đau khổ của hắn lại gần sát bên tai, chui vào trong lòng.

"Cho nên, đừng ngu xuẩn đến mức vứt bỏ tự tôn và sự kiêu ngạo của cô. Hãy nhân lúc còn cơ hội mà rời khỏi đây thật xa, quên chuyện báo thù này mà sống qua ngày. Nếu không cô không những phải trả giá bằng thân thể và tính mạng, mà còn cả linh hồn và trái tim cô nữa." Hắn dần lên môi cô nói, gần từng tiếng, nóng như lửa làm cô bị bỏng.

Cô có thể cảm nhận được hắn đang dịu dàng vuốt ve mặt cô, có thể nếm từng chữ động lòng mà hắn nói.

"Sau đó chờ cô phát hiện ra chuyện dơ bẩn gì mình cũng đã làm, trên tay trên người là vết máu không tài nào rửa sạch, ngay cả tim cũng đã biến thành màu đen, ngay cả cô cũng không nhận ra bản thân nữa, khi soi gương sẽ chỉ thấy một con quái vật máu lạnh. Đến lúc đó, kẻ cô phi nhổ, căm ghét sẽ không phải là ta mà là sự lựa chọn của chính bản thân cô."

Cơ thể cô run lên, không kìm được mà mở mắt ra, chỉ nhìn thấy đau khổ và hối hận khó diễn tả bằng lời trong mắt hắn.

Giây phút ấy, cô biết hắn không phải đang nói cô mà là nói chính hắn.

Cô kinh sợ mở to mắt nhìn hắn, á khẩu không trả lời được, chỉ có đôi môi khẽ run.

Bỗng dưng, hắn chuyển tầm mắt, kéo quần dài của cô lên, bó bộ ngực của cô vào trong mảnh vải, gần như thô lỗ kéo lại áo cho cô, sau đấy mới lùi ra.

Khi hai chân chạm đất cô có chút lảo đảo, cô đưa tay ôm lấy đôi môi sưng đỏ đang run rẩy, chỉ có thể hoảng hồn dựa vào bức tường gỗ sau lưng, hai mắt đầm nước mắt mông lung nhìn người đàn ông trước mắt.

"Cổ Mã sẽ đưa cô ra cuối đội, hắn sẽ tìm người chăm sóc cô. Chỉ cần cô quản được cái miệng mình, đừng xen vào việc của người khác, ngoan ngoãn làm việc, một ngày nào đó cô sẽ tìm được cơ hội rời đi." Hắn cầm lấy cánh tay cô, cô thờ hờn hờn lảo đảo đi theo, cũng chẳng có sức phản kháng lại.

Như chấp nhận số mệnh, cô bị hắn nửa kéo nửa lôi đến nơi đóng quân của Cổ Mã. Trước lều của Cổ Mã, thủ vệ vừa thấy hắn thì tự động tránh ra, thậm chí còn vén rèm lên hộ hắn, cũng bảo với hắn rằng Cổ Mã đã đi ra ngoài, sẽ trở lại ngay.

Hắn kéo cô vào lều, lúc này mới thả cô ra.

Cô không đứng vững, ngã xuống đất.

Trong chớp mắt ấy, hắn vươn tay ra, nhưng sắp chạm vào cô lại vội rút về.

Cô thở hổn hển, ngược đôi mắt đầy nước nhìn khung cảnh xa hoa trước mặt.

Nơi này hoàn toàn khác với chỗ của hắn, thoải mái, ngăn nắp và sạch sẽ. Mỗi một tác đất đều trải thảm dệt nhiều màu đẹp đẽ. Ở giữa là lò sưởi, có một cái lò bằng sắt, trên lò sắt là một chiếc ống thông thẳng lên đỉnh lều, không để khói lọt ra ngoài.

Trong lều ngoài hòm quần áo, giường, thậm chí còn có một cái bàn nhỏ, trên bàn là một chiếc đĩa ngọc lưu ly bày đủ loại hoa quả khác nhau.

Hắn không đợi cô đứng lên, lạnh lùng nói: "Đừng có gây chuyện, những người khác không kiên nhẫn như ta đâu." Nói xong, hắn xoay người định đi, lại nghe tiếng cô thở gấp, lạnh giọng trào phúng.

"Người nói hắn sẽ chăm sóc ta? Tới khi nào? Cây đồ bày khi tan. Nếu người chết, ta cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp."

Hắn siết chặt nắm tay hơn, tàn nhẫn bỏ lại một câu.

"Vậy cô cũng đành tự cầu nhiều phúc thôi."

Hắn đi rồi

Tú Dạ trừng mắt nhìn bóng lưng người đàn ông kia, nhìn hắn nhấc rèm cửa lên, thông thả đi ra ngoài.

Thân thể cô rất đau, lưng cô cũng đau lâm râm, bộ ngực vì bị hắn xoa nắn thô lỗ mà phát đau, cổ tay cũng còn vết hồng do bị hắn siết chặt.

Thân thể của cô rất đau, thật sự rất đau, nhưng trái tim trong lồng ngực cũng siết chặt, không hiểu sao lại đau hơn cơ thể gấp mấy lần, mấy trăm lần.

Đương nhiên không phải vì hắn, đương nhiên không phải vì hắn.

Cô hận người đàn ông đó, cô rất hận hắn.

Hắn khiến cô nhìn rõ bản thân mình, hận mình không thể đổ hết mọi tội lỗi lên người hắn.

Khi cô bò dậy, mới phát hiện phía sau đai lưng có cái gì đó. Cô rút ra nhìn... Chẳng biết tên

khôn kia lại dắt con dao của hấn vào đai lưng cô từ lúc nào.

Hấn cho cô con dao hấn luôn mang theo.

Ai cần hấn quan tâm?

Cô không cần sự đồng cảm của hấn, không cần sự thương hại của hấn! Không cần! Cô ném mạnh con dao ra ngoài.

Con dao giản dị va vào cọc gỗ chống lều, rơi xuống phát ra tiếng leng keng, nằm trên thảm dệt.

Lớp bao màu lá cọ sẫm cũ kỹ, sợi dây buộc quanh chuôi dao để chống trơn vì dùng lâu nên nhìn như đã hợp làm một với chuôi dao khiến con dao nằm trên thảm dệt đủ màu càng trở nên nổi bật hơn. Cô thở dốc, lau nước mắt trên mặt, nhưng không thể nào không chú ý đến con dao bắt mắt như vậy.

Đáng ghét! Chết tiệt!

Phát tiết tức giận xong, lý trí cũng quay về. Cô muốn sống tiếp thì phải có vũ khí phòng thân. Cô phải thừa nhận rằng hấn đúng, cô hận bản thân phải nhận sự bố thí của hấn, nhưng cô biết rõ hơn ai hết dao của hấn lợi hại đến mức nào. Hấn giữ gìn đao kiếm của hấn rất tốt, mài vô cùng sắc bén.

Mắng thầm một tiếng, cô đứng dậy đến nhặt con dao lên, giấu vào trong mảnh vải buộc ngực, mang theo bên người.

Cô biết một ngày nào đó cô sẽ phải dùng đến nó.

Không phải dùng để tấn công người khác thì là để tự sát.

Cô hy vọng không phải phương án thứ hai.

Khi ra ngoài, hấn nghe thấy tiếng cô ném đồ. Hấn biết cô ném con dao đi, nhưng hấn không quay đầu, ép mình phải quay về doanh nô lệ.

Từ nay về sau, cô không còn là phiền phức của hấn nữa.

Cô sống hay chết cũng chẳng liên quan đến hấn.

Hấn đi thẳng về cái lều cũ nát cách biệt một trời với cái lều tròn xa hoa của Cổ Mã, ném ít phân khô vào lò sưởi, sau đó ngồi xuống thảm bắt đầu lau vũ khí của hấn. Lửa cháy chậm chậm, khói trắng lượn lờ bay lên, thông qua lỗ hồng trên mái bay ra ngoài.

Việc hẩn làm vào cuối ngày là mài tất cả vũ khí đến mức sắc bén nhất, bôi dầu xong mới nằm xuống tắm, gội đầu lên cánh tay mà ngủ.

Trong lều thật yên tĩnh.

Cái ổ của cô ở đây, cách bên trái hẩn không xa lắm. Hẩn không cho cô cơ hội thu dọn đồ. Không giống chỗ hẩn, chỗ Cổ Mã ăn ngon mặc ẩm, ngay cả thảm trải trên đất cũng tốt hơn cái thảm hẩn cho cô nhiều.

Hẩn nhắm mắt lại, không để mình nhìn vào cái thảm trông rỗng kia nữa.

Cô ở chỗ Cổ Mã sẽ được chăm sóc tốt hơn, cô đi làm tôi tớ còn tốt hơn làm lính nô lệ.

‘Người cho rằng tên gian thương kia sẽ không cưỡng bức rồi giết chết ta? Sẽ không bán ta đi làm quân kỹ? Người cho là gia quyến quân Mông Cổ sẽ không ngược đãi ta?’

Hẩn bực bội nhíu mày, xoay người lại.

Chết tiệt, Cổ Mã sẽ không, cũng không dám. Để đưa cô đến cuối đội, tên kia đã lấy của hẩn năm mươi lượng bạc. Cổ Mã nhìn giống quan binh, nhưng thực chất lại là thương nhân, hẩn biết đạo lý lấy tiền làm việc.

‘Chính người cũng từng là nô lệ, người biết số phận của nô lệ. Nô lệ không phải là người, là chó, là súc sinh, là vật phẩm có thể hy sinh...’

Hẩn không cho rằng tên kia có gan đắc tội với hẩn.

‘Cây đồ bày khi tan. Nếu người chết, ta cũng sẽ chẳng kết cục tốt đẹp.’

Những lời nói lạnh lùng của cô lại mang theo sự mỉa mai và tuyệt vọng.

Khóe mắt hẩn giật giật, bất an xoay người.

Chết tiệt! Đưa cô đến cuối đội là cách tốt nhất hẩn có thể nghĩ ra được. Cô không thể ở lại đây, không chỉ vì trong đám lính nô lệ có thể đã có người phát hiện ra giới tính của cô, mà trên hết là bởi hẩn không cho rằng mình có thể tiếp tục kìm chế, không ra tay với cô.

Muốn cưỡng bức cô là chuyện rất đơn giản. Muốn vứt bỏ lý trí với lương tâm đã mất từ lâu là chuyện rất đơn giản.

Rất đơn giản.

Vừa rồi hẩn đã chứng minh chuyện này. Trong lòng bàn tay hẩn dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể cô, dường như vẫn có thể ngửi được mùi hương trên người cô.

Nhịp tim dồn dập, da thịt mịn màng, nơi tròn trịa mềm mại mượt mà...

Nhũ hoa của cô cọ vào lòng bàn tay thô ráp của hắn. Hắn biết là vì cô sợ hãi chứ không phải hưng phấn. Nhưng cảm giác đó vẫn rõ ràng như thế, tuy chỉ cọ qua lớp quần nhưng hắn đã sướng hẳn. Hắn nhớ nơi cứng rắn của hắn cọ sát vào trong thân thể nóng ẩm của cô, khiến dưới hông hắn cứng rắn phát đau.

Hắn không thể giữ cô ở đây, như thế sẽ khiến hắn thật sự biến thành dã thú, biến thành quái vật.

Mà hắn biết chỉ cần có lần đầu tiên, hắn sẽ không dừng lại được. Một khi đã vượt qua ranh giới đó, hắn sẽ ép cô ngày đêm thỏa mãn dục vọng của mình. Hắn sẽ thật sự coi cô là của hắn, sẽ ham muốn nhiều hơn, sẽ muốn rời khỏi nơi này, sẽ yêu cầu xa rời những thứ mà hắn vốn không nên mong ước, cho đến khi hắn hại chết cô và chính mình.

Cô đến ở với gia quyền quân Mông Cổ sẽ tốt hơn, Cổ Mã hứa sẽ xếp cô đến gia đình tốt.

Chỉ cần cô không làm loạn, cô sẽ ổn thôi.

Tốt hơn ở đây.

Nhưng trời ạ, cảm giác chạm vào cô... Thật sự rất tuyệt... Trong bóng tối, hắn từ từ nhắm hai mắt lại, không thể không chế đưa tay vào trong quần, nắm lấy chính mình bản thân, bắt đầu ma sát. Tưởng tượng rằng cô đang tiếp nhận, bao bọc lấy hắn; tưởng tượng cô vươn tay ôm cổ hắn; thân hình bé bỏng vặn vẹo khát vọng thuận theo hắn; tưởng tượng hơi thở ấm áp của cô, tiếng thở gấp rên rỉ lướt qua tai hắn; tưởng tượng con tim đang đập dồn dập của cô áp vào tim hắn; tưởng tượng cô chủ động quấn lấy hắn, muốn hắn, khát vọng hắn...

Thân thể hắn cứng ngắc, bắn ở trong tay mình. Hắn biết rõ chuyện đó tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Cô gái đó hận hắn.

Đời này cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn vì đã giết mẹ cô.

Nhưng không biết vì sao, hắn vẫn không nhịn được nhớ tới ánh mắt cô nhìn hắn lúc hắn đập tên nô lệ kia. Cô nhìn thẳng vào hắn, không hề có chút sợ hãi nào, đôi mắt dường như nhìn thấu tất cả.

Dường như cô biết hắn đang nghĩ gì, cô biết sự bất đắc dĩ của hắn.

Đó là ảo giác.

Hắn thở dốc, tự nhủ rằng chỉ vì cô bắt đầu không sợ hắn mà thôi. Cho dù cô thật sự biết, cô

cũng sẽ không vì thế mà tha thứ cho hắn, hoặc có tình cảm gì với hắn ngoại trừ thù hận.

Vừa nghĩ vậy hắn lại nhớ đến đôi mắt đầm nước của cô.

Hắn biết mình đưa cô đi là đúng, nhưng trong đầu lại không ngừng hiện lên những khả năng xấu nhất giống như lời cô nói.

Chương 16

Đêm hôm đó, cả đêm hắn không ngủ được.

Hừng đông, hắn nhìn chân trời trắng xóa, gió lạnh ào ào thổi lá cờ trước mắt bay phấp phới. Nhìn biển cỏ dập dờn, hắn mới phát hiện chẳng biết từ khi nào mà hắn đã bước đến cửa lớn nơi đóng quân, đối mặt với hàng lều chi chít trước mắt. Từ đây không thể nhìn thấy cờ của Cổ Mã, nhưng hắn biết nó ở đâu đó sau biển cờ này, khuất sau một căn lều nào đó.

Hắn nhếch môi, thả năm tay rồi lại siết chặt, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Cho dù hắn dẫn cô trở về, cô cũng không thể là của hắn, hắn cũng không thể có cô mãi mãi.

Quá nhiều người muốn mạng của hắn, quá nhiều người muốn hắn chết. Dẫn cô trở về, chỉ khiến cô chết nhanh hơn mà thôi. Hắn đứng sau cửa nhìn rất lâu, cuối cùng vẫn xoay người, không bước ra.

Nhìn bóng lưng A Lăng Đằng đứng ở cửa lớn nơi đóng quân, gã đàn ông lạnh lùng cười, trong lòng mừng thầm.

Đêm qua, thấy A Lăng Đằng mang theo tên chạy vật đi ra ngoài, hắn ta liền đoán ngay ra là có gì đó không ổn, vội vàng lên đi theo phía sau. Tuy rằng không dám theo quá gần nhưng hắn ta có thể nhìn thấy A Lăng Đằng mang theo thằng oắt kia đến nơi đóng quân của Cổ Mã.

Hắn sớm biết A Lăng Đằng đối xử với thằng oắt kia có phần đặc biệt nên mới lấy đao đâm vào chân hắn ta.

Hắn ta cũng biết A Lăng Đằng và Cổ Mã lén lút giao dịch, thấy A Lăng Đằng một mình trở về, hắn ta còn không dám chắc chắn. Nhưng hiện giờ nhìn A Lăng Đằng như vậy, hắn ta biết A Lăng Đằng nhất định đã nhờ Cổ Mã đưa thằng oắt kia đi rồi.

Tuy rằng A Lăng Đằng chiến công lừng lẫy, nhưng hắn ta biết nên tìm ai để báo lại chuyện này.

Tướng quân tiên phong Lạp Tô thường bị người ta châm chọc rằng nhờ có thuộc hạ như A Lăng Đằng nên mới lập được nhiều chiến công. Nhưng vì A Lăng Đằng quả thật trăm trận trăm thắng nên Lạp Tô cũng chỉ có thể âm thầm đổ kỵ, không dám trắng trợn giết hắn.

Chưa được cho phép mà đã lên thả nô lệ là tội lớn.

Hắn ta biết, lần này dù A Lăng Đằng không chết thì cũng bị giáng cấp, nói không chừng sẽ bị tước thân phận, giáng làm nô lệ.

Đến lúc đó, doanh nô lệ này sẽ là của hắn ta.

Hắn ta cẩn thận che giấu vẻ hưng phấn trên mặt mình, chờ A Lăng Đằng quay lại liền lập tức chân thấp chân cao ra khỏi nơi đóng quân, đi về phía lều tròn màu trắng lớn nhất nơi này.

Tầng mây nặng nề ép xuống rất thấp, thấp gần như sắp đè lên đỉnh đầu.

Trong doanh nô lệ, mọi người uể oải, sắc mặt u ám hết như đám mây đen trên trời.

Mạng nô lệ không đáng giá, sau một cuộc chiến, ít đi một nửa số người cũng là chuyện bình thường, ngay cả ngày thường cũng thường xuyên có người đột nhiên biến mất.

Đương nhiên không phải chạy thoát. Ở đây, chưa có ai chạy trốn thành công, cho nên người mất tích sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tiểu Dạ bị A Lăng Đằng mang ra ngoài.

Rất nhiều người đều thấy, hắn đưa cậu bé đi ra ngoài, sau đó trở về một mình.

Bọn họ cũng thấy từ sáng sớm hắn đã lăm lăm đứng ở cửa lớn nơi đóng quân, vẻ mặt u ám.

Thằng bé kia không trở về. Tuy rằng vì thời tiết không tốt nên đại quân quyết định đóng quân tại chỗ, không hành quân nữa nên mọi người được một ngày nghỉ tạm hiếm có. Bởi vì sắp có tuyết nên bọn họ cũng đã được phát lều trại, tuy rằng đơn sơ nhưng dù sao cũng tốt hơn màn trời chiếu đất trong những ngày tuyết rơi.

Nhưng ngày đó, lại không ai có hứng thú mở miệng nói chuyện phiếm, mọi người đều ủ rũ làm việc được phân công giống như anh em ruột của mình vừa qua đời vậy.

Không ai có gan hỏi A Lăng Đằng thằng bé kia đâu.

Tuy Tiểu Dạ lương thiện, nhưng vì một thằng bé mà mất mạng thì thật không đáng.

Mất tích không chỉ có mình Tiểu Dạ, Tháp Lạp Côn cũng không thấy đâu nữa. Không giống Tiểu Dạ, ban đầu còn không ai chú ý tới hắn ta, cho đến khi trời tối, tay sai của Tháp Lạp Côn mới phát hiện cả ngày nay không thấy bóng dáng hắn ta đâu liền kích động chạy tới báo cáo cho A Lăng Đằng.

"Lần cuối người thấy hắn là khi nào?"

"Buổi trưa ngày hôm nay."

"Có chắc không?"

"Chắc ạ, tiểu nhân đếm rồi, từ sau buổi trưa thì không có ai bị Ngũ thập phu trưởng đánh nữa, vậy nhất định là từ sau sáng sớm rời khỏi đây thì ngài ấy không trở lại nữa."

Sắc mặt hần hơi tối lại, trong lòng có chút bất an, nhưng vẫn xua tay để tên lính nô lệ kia rời đi.

"Biết rồi, nếu hần về thì bảo hần tới gặp ta."

Không xin phép mà rời doanh là tội lớn, nếu như Thập Lạp Côn chạy trốn, vậy chắc chắn sẽ phải chết.

"Vâng." Tên kia nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng: "A Lăng Đằng, vậy chức vụ của Thập Lạp Côn?"

"Người tạm thời thay hần."

"Vâng." Tên kia khó nén hưng phấn xoay người rời đi.

Thập Lạp Côn mất tích không hiểu sao lại khiến hần khó chịu. Tên kia không phải loại tốt lành gì, hần không cho rằng Thập Lạp Côn sẽ ngu xuẩn đến mức chạy trốn. Ở doanh nô lệ lâu, bọn họ đều biết chạy trốn gần như là chuyện bất khả thi. Mặc dù doanh nô lệ ở mép ngoài cùng nhưng bên ngoài còn có hàng rào, cự mã [1], còn chưa kể đến thảo nguyên mệnh mông vô bờ kia. Lính phòng thủ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hướng đi của đào binh. Ai gặp may sẽ bị cung thủ bắn chết; không may gặp phải kỵ binh cưỡi ngựa trên thảo nguyên, bọn chúng sẽ chơi mèo vờn chuột, cho người thỏa sức chạy rồi đùa chết người. Chưa kể đến sau khi bị đội kỵ binh bắt, bọn chúng sẽ nghĩ ra đủ cách để chơi đùa.

[1] Cự mã: Một loại hàng rào ngăn ngựa trong trường hợp đóng quân ở nơi không có tường thành bảo vệ.

Khi nô lệ chạy trốn bị mang về không chết thì cũng bị ngược đãi chỉ còn lại hơi tàn, sau đó còn bị treo lên triển lãm đến chết mới thôi.

Hần không cho rằng Thập Lạp Côn sẽ chạy trốn, tuy rằng hần đâm vào chân tên kia, khiến đám tay sai của hần ta rục rịch. Nhưng vết thương này không quá nghiêm trọng, hần đã cố gắng tránh để không làm bị thương gân cốt hần ta. Mà cho dù Thập Lạp Côn bị thương ở chân thì hần ta vẫn biết cách đối phó với đám tay sai lắm le chức vụ của mình, bằng không hần ta cũng không sống đến bây giờ.

Không, không phải Thập Lạp Côn muốn chạy trốn.

Hắn nhìn chăm chăm đồng lửa trước mắt, sau đó ngược mắt nhìn về phía cái góc chưa ai thu dọn kia, khóe mắt bỗng nhiên giật giật.

Hắn không chút suy nghĩ lập tức đứng dậy, sải bước đi ra ngoài, tìm Ba Ba Hách mắt chột, hỏi.

"Tôi qua sau khi ta ra ngoài, Tháp Lạp Côn có đi ra ngoài không?"

Ba Ba Hách sững sốt, đang định sai người đi tìm vệ binh gác đêm qua, Da Luật Thiên Tinh đã đứng lên, chủ động nói.

"Ngài vừa đưa Tiểu Dạ đi là hắn cũng ra ngoài theo."

Mẹ kiếp!

Sắc mặt hắn nặng nề, chửi thề một tiếng. Đang định xoay người muốn đi tìm người của Cổ Mã để thăm dò tin tức, liền thấy một đội lính thiết giáp đi đến cửa doanh nô lệ.

Đội binh lính võ trang đầy đủ, áo giáp, đại đao, cung nỏ, đội trưởng dẫn đội nhìn hắn, lạnh giọng nói.

"A Lăng Đằng, tướng quân cho mời."

Các nô lệ bỗng im lặng, trong lều lặng ngắt như tờ, mọi người đều nhìn hắn.

Họ nhận ra đám lính này, đây là vệ sĩ của tướng quân tiên phong, mà tất cả mọi người đều biết tướng quân tiên phong Lạp Tô ghét A Lăng Đằng. Hiện giờ hắn phái lính võ trang đến tìm A Lăng Đằng, chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Khóe mắt hắn lại giật giật, không quay đầu lại hét lớn một tiếng.

"Ba Ba Hách!"

"Có!" Ba Ba Hách đi đến trước mặt hắn lớn tiếng trả lời.

Xác định mọi người đều nghe rõ, hắn nhìn mắt chột, dùng âm lượng chỉ đủ để đối phương nghe thấy dạn dò.

"Nếu Tháp Lạp Côn trở về hãy giết hắn, không cần khách khí. Ta không ở đây, hắn nhất định sẽ làm loạn."

Ba Ba Hách mắt chột híp mắt lại, nhếch môi, khẽ gật đầu.

"Nếu có người làm loạn, đừng nương tay, phải kiên quyết. Mềm lòng sẽ càng chết nhiều người

hơn thôi." Đây là lời khuyên, Ba Ba Hách sừng sốt, ngược mắt nhìn A Lăng Đằng, nhưng A Lăng Đằng đã lạnh lùng lướt qua hắn, đi về phía đội lính võ trang.

Lều của Lạp Tô rất lớn.

Lạp Tô là tướng quân tiên phong, thống lĩnh mấy vạn tinh binh, chỉ riêng kỵ binh đã hơn năm nghìn.

Cửa lều của Lạp Tô có khung gỗ khắc hoa, rèm cửa còn được làm bằng vải dệt xa hoa in hình hoa thú. Bên trong lều đằng sau bức rèm lại càng tráng lệ hơn. Trên giường không phải thảm dệt thông thường mà là lông hồ ly trắng như tuyết. Lò sưởi không làm bằng sắt mà là bằng đồng, được cạo sạch đến phát sát lấp lánh, phía trên còn đúc hoa văn hình thú. Những vật khác lại càng không cần phải nói, đều là những thứ tốt nhất. Lều của Cổ Mã so với nơi này đúng là thua xa.

Trước khi vào, hắn được yêu cầu cởi bỏ tất cả binh khí trên người. Đám vệ sĩ này chẳng những cầm mắt đao của hắn, mà còn lục soát khắp người hắn. Hắn không hề phản kháng bởi hắn biết Lạp Tô sẽ không để hắn giấu vũ khí mang theo vào lều của mình.

Trong lều vẫn có hơn hai mươi vệ binh xếp hàng đứng hai bên. Trên ghế chủ chính giữa lều lót da gấu, một người đàn ông lưng hùm vai gấu ngồi ở phía trên, nửa người hắn ta dựa vào da gấu, một chân gấp lại đặt lên ghế, chân kia gác lên một tấm thảm nỉ cuộn tròn đặt dưới chân ghế.

Lạp Tô.

Thấy hắn, Lạp Tô híp mắt lại.

Hắn bước đến trước ghế dựa lớn, bởi vì đứng cho nên gần như có thể nhìn thẳng tên kia. Người đàn ông kia có chút bức mình, bất giác nâng cằm lên, ngồi thẳng dậy.

Không muốn khiêu khích, hắn chậm rãi khụy gối, nửa quỳ trước ghế, rũ mắt cúi đầu.

"Tướng quân." Mắt cũng không chớp, hắn nói.

Lạp Tô hếch mày, nhắc chân đá tấm thảm nỉ xuống khỏi đài cao. Thảm nỉ lăn xuống cầu thang, đến bậc thềm gỗ thì mở ra, một người bị trói từ trong thảm lăn ra. Tả Tú Dạ nhất định đã bị bọn chúng đánh, mái tóc đen rối bù, trên quần áo dơ bẩn dính lương thảo và máu tươi, trên mặt sưng đỏ xanh tím, trán còn có một vết sưng rất lớn, trong miệng bị nhét vải.

Hắn buộc mình không được thể hiện cảm xúc hay có bất kỳ phản ứng nào. Từ lúc nhìn thấy tấm thảm được cuộn lại đặt dưới chân Lạp Tô, hắn đã biết bên trong có người. Hắn vẫn hy vọng cô đã được Cổ Mã đưa đi rồi. Nhưng xem ra Cổ Mã vẫn chậm một bước.

Trong chớp mắt ấy, hắn cho rằng cô đã chết, sau đó hắn thấy ngực cô phập phồng.

Cô còn thở, vẫn chưa chết.

"A Lăng Đằng, người biết tên nô lệ này không?"

"Không biết." Hắn đáp không cần nghĩ. Hắn biết rõ chuyện này không thể có đáp án thứ hai.

Lập Tô đứng lên, chậm rãi đi xuống bậc thềm, đi đến trước mặt hắn. "Người không biết?"

"Không biết." Hắn lại ngược mắt, nhìn thẳng người đàn ông kia.

"Người không mang nó về doanh trại làm nô lệ? Không cho nó làm chân chạy vặt của người? Không dẫn nó đi tìm Cổ Mã?"

Hắn nhìn thẳng tên kia, mắt cũng không chớp nói: "Bẩm tướng quân, tên chạy vặt ta mang về đã chết trong cuộc chiến lần trước. Tên nô lệ này rất giống hắn, chắc là ai nhớ lầm rồi."

Thái dương Lập Tô giật giật, hừ lạnh một tiếng, búng tay ra hiệu cho hạ nhân.

"Người đâu, cởi trói cho nó."

Vệ binh bên cạnh tiến lên lấy đao cắt đứt dây trói trên người cô, lấy vải trong miệng cô ra. Bởi vì động tác của tên kia rất thô lỗ nên cô không nhìn được rên rỉ ra tiếng. Khi cô cố đứng lên, lại bị một vệ binh đập một cái vào sau đầu gối, cô lập tức quỳ rạp xuống đất.

Lúc này, cô không cố đứng lên nữa, chắc cũng đã biết mình không thể đứng lên được.

Lập Tô đứng trước mặt cô, nhìn cô, hỏi bằng tiếng Mông Cổ.

"Oắt con, mày biết người này không?"

Nói xong, Lập Tô nâng tay chỉ vào hắn.

Cô ngẩng đầu lên, quay đầu, mặt vô cảm dùng đôi mắt đầy tơ máu nhìn hắn đang quỳ một gối trên đất.

Một giây đó, gáy hắn bắt giác căng lên.

Câu trả lời của cô có thể lấy mạng hắn.

Cô muốn báo thù, chỉ cần nói một chữ.

Hắn mím môi, ép mình không thể hiện ra mặt. Cho dù cô thật sự nói ra, hại hắn bị chặt đầu,

hắn cũng không có gì oán trách.

Hắn giết mẹ cô, chỉ đơn giản như vậy.

Cô nhìn hắn, trên khuôn mặt sưng đỏ cũng không hề có cảm xúc, chỉ nâng tay lau đi vết máu trên mặt, sau đó dùng giọng nói khàn khàn nói ra mấy từ Mông Cổ đơn giản.

"Không biết."

Hắn ngừng thở, đột nhiên cảm thấy khí huyết bốc lên. Hắn còn tưởng rằng mình nghe nhầm, nhưng Lạp Tô đột nhiên tát cô một cái, khiến cô ngã xuống đất ngay trước mắt hắn, cách mũi chân hắn không đến ba tấc[2]. Sau gáy hắn căng lên, gân xanh trên trán giật giật.

[2] 3 tấc $\approx$ 30 cm

Hắn có thể thấy trán cô chảy máu, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô xanh tím, nhịp đập dồn dập trên cái gáy trắng nõn.

"Nhìn lại lần nữa, mày biết hắn không?" Giọng nói lạnh lùng độc ác của Lạp Tô lại vang lên.

Cô không quay đầu nhìn hắn, chỉ run rẩy chống người lên, rời khỏi tầm mắt của hắn, ngẩng đầu nhìn Lạp Tô, quật cường lặp lại.

"Không biết."

Lạp Tô nhắc chân đá cô ngã lăn ra.

Khi ấy, hắn suýt nữa đã đưa tay ra đỡ. Nhưng lý trí khiến hắn siết chặt nắm tay, không hề động đậy.

Đây là đại doanh, là lều của tướng quân tiên phong. Trong lều đầy binh lính, bên ngoài cũng có mấy ngàn kỵ binh, cho dù hắn có thể lấy một địch trăm, cũng không thể đưa cô ra khỏi đây.

Nếu hắn muốn sống chỉ có thể phủ nhận đến cùng...

Một đạp kia đá trúng ngực cô nhưng lại giống như đá vào lòng hắn. Hắn thấy cô bị đá bay ra sau, bịch một tiếng rơi xuống đất.

p. s: Thằng cha Lạp Tô này thật đáng bị xxx n lần =v= để xem anh chị thoát thế nào nhé, không tin anh ngồi im cho thằng khác đánh vợ anh

Chương 17

Hắn không quay đầu lại, hắn biết mình không được phép quay đầu lại, nhưng hắn có thể thấy bóng cô phản chiếu trên chiếc bát đồng đặt trên bàn trà ngay trước mắt.

Cô còn chưa kịp ngồi dậy, Lạp Tô đã đi đến bên cạnh cô, túm lấy tóc cô, kéo lê cô tới trước mặt hắn, ép cô nhìn hắn.

Bởi vì đau, nước mắt của cô bất giác trào ra. Cô khó nhọc thở dốc, hai mắt đăm lẹ nhìn hắn.

Giây phút ấy, đột nhiên hắn không thở được, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của cô, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô, thậm chí có thể cảm nhận được cơn đau của cô đang trườn trên làn da hắn, chui vào ngực hắn, xoắn thật mạnh, thật mạnh lương tâm của hắn.

Lạp Tô lại lạnh lùng hỏi.

"Ta cho mày một cơ hội nữa, nhìn cho kỹ, có phải hắn thả mày ra khỏi trại nô lệ không? Có phải hắn đưa mày đến doanh lương thực, bảo mày trốn vào xe lương thực? Trà trộn vào cuối đời không?" Chuỗi câu hỏi liên tục này đã chứng minh Lạp Tô muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Lạp Tô sẽ đánh cô đến khi nào có được câu trả lời hắn ta muốn nghe, cho dù hắn không làm, Lạp Tô cũng muốn cô đổ cho hắn.

Môi cô khẽ run, mặt trắng bệch, lồng ngực vì đau mà không thở nổi, hàng nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, chảy xuống gò má, dòng nước mắt rửa trôi đi vết bẩn trên gương mặt tái nhợt của cô.

"Không... Không phải..."

Hơi thở mỏng manh phả lên mặt hắn, hắn có thể thấy hình ảnh phản chiếu máu lạnh của mình trong mắt cô, có thể nhìn thấy một con quái vật vì muốn tự bảo vệ mình, vì muốn sống sót mà cố tỏ ra vô cảm.

Hắn không biết cô đang nghĩ gì, hắn không biết tại sao cô không nói. Hắn là con quái vật máu lạnh vô tình, là tên khốn chỉ vì lợi ích của bản thân, rõ ràng cô biết hắn có chết cũng không đáng tiếc. Hắn sẽ không cứu cô, sẽ không giúp cô, cho dù cô nói dối giúp hắn, hắn cũng sẽ để cô chết!

Đây chính là cách hắn sống - nhìn người bên cạnh chết đi!

Nhưng cô vẫn nói.

"Không phải."

Trong lúc này, tai hắn ù đi, giọng nói yếu ớt của cô như sấm vang trong đầu.

"Mày nói cái gì?" Trán Lạp Tô nổi gân xanh, dùng sức nắm chặt tóc cô, khiến đầu cô bị kéo giật ra sau, tức giận hỏi lại: "Nói lại lần nữa?"

Cô đau đớn hét lên, gương mặt đầy nước mắt, nhưng vẫn run giọng kiên quyết.

"Không phải hần... Không phải... Người có hỏi một trăm lần cũng vậy thôi... Ta không phải là nô lệ của hần... Không phải là người trong doanh trại của hần... Ta không biết hần..." Cô bị kéo ra, Lạp Tô không có được đáp án mình muốn liền túm cô đập vào cái bàn bên cạnh.

Hần có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, có thể nghe thấy cô hoảng sợ thở dốc.

Cô chết chắc rồi.

Hần biết, cô cũng biết.

Cô không muốn chết, cô rất sợ. Hần có thể thấy nỗi sợ hãi và hoảng hốt của cô, nhưng cũng có thể thấy sự dũng cảm và kiên cường của cô. Cô không hy vọng xa vời rằng hần sẽ cứu cô, cô vươn tay rút con dao giấu trong ngực ra, lúc bị kéo đến cái bàn thì dùng sức xoay người, tấn công tên Lạp Tô đang túm tóc cô.

Không ngờ tên nô lệ đã bị đánh đến hấp hối kia lại giấu vũ khí trong người, Lạp Tô phát hoảng, không kịp tránh ra, trên mặt đã bị rạch ra một vết máu.

Một nhát dao này khiến Lạp Tô rít gào, rút đại đao bên hông ra chém tới chỗ cô.

Cô cầm con dao ngắn nhỏ, muốn đỡ, nhưng ai cũng biết, cô không thể nào đỡ được. Sức lực và binh khí của hai người quá chênh lệch, cô sẽ bị chém một đao, chết ngay tại đây.

Giúp cô rất ngu xuẩn, sẽ chỉ làm hai người cùng chết ở đây mà thôi. Muốn chạy thoát là chuyện bất khả thi, muốn cứu cô lại càng không thể. Chỉ cần là người có suy nghĩ, chắc chắn sẽ biết mình nên tiếp tục giữ yên lặng, tiếp tục quỳ gồi tại chỗ. Hần không phải là người Mông Cổ, nhưng hần rất biết cách đánh giặc, đó là chuyện duy nhất hần am hiểu. Trong quân đội ai cũng biết hần giỏi đánh trận, hơn nữa hần cũng rất nghe lời.

Hần là A Lăng Đăng, là dã thú, nhưng hần là dã thú được chúng nuôi lớn, hần đã bị thuần dưỡng.

Chỉ cần hần để yên, chờ mọi chuyện trôi đi, tướng quân của bộ tộc khác sẽ đuổi đến bảo vệ hần. Bọn họ thích nhìn Lạp Tô cao ngạo bị sỉ nhục, thậm chí bằng lòng nhận mệnh tướng như hần, sau đó hần có thể trở về tiếp tục làm Bách phu trưởng của hần, sống cuộc đời của hần.

Dù sao sớm hay muộn gì cô cũng sẽ chết, là người ai cũng sẽ chết...

Cô chết chắc rồi...

Tú Dạ biết, cô không hiểu vì sao mình lại nói dối giúp hắn.

Cô hận người đàn ông đó, nhưng cô cũng không muốn hắn chết vì cô.

Tên tướng quân tiên phong đáng chết đó bị cô rạch mặt, tuy vì thế mà hắn ta thả tóc cô ra, nhưng hắn ta cũng đã rút đao. Ánh sáng bạc lóe lên, đại đao chém xuống, cô giơ chủy thủ lên chắn.

Lưỡi dao chạm vào nhau, tuy cô đã cố nắm chặt con dao, nhưng vì sức không địch lại nổi tên kia mà phải lùi lại, con dao gần như trượt khỏi tay cô, lưỡi đao cắt đứt túm tóc đen trên trán cô, trượt qua tai cô, chém về phía đầu vai cô. Cô biết cô sẽ chết ở đây.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một bàn tay to đến từ phía sau cầm lấy bàn tay đang nắm dao của cô, giúp cô đẩy bật lại đại đao, quét về phía bên cạnh nửa vòng. Hai lưỡi dao vì lực ma sát nhanh và mạnh mà tóe ra tia lửa, thậm chí cô có thể nghe thấy âm thanh chói tai hết như khi người ta rèn sắt.

Gần như cùng lúc ấy, một nắm tay từ bên còn lại đấm mạnh vào mặt tên khốn trước mắt. Cô có thể nghe thấy tiếng nắm tay đấm vào xương đầu, thấy mắt tên kia hơi lồi ra như muốn bay ra khỏi hốc mắt.

Tên tướng quân tàn nhẫn đó vẫn không vì thế mà lùi bước, hắn ta gào thét, xoay ngược chuôi đao, chém về phía eo cô.

Người đàn ông phía sau nắm chặt tay cô, xoay cổ tay chặn đao, xoay tròn, lại một lần nữa hất đại đao ra, cùng lúc đó hắn nhắc chân ngăn cản chân đối phương quét về phía cô.

Sau đó, khi cô còn chưa kịp chớp mắt, hắn dùng hai ngón tay chọc vào mắt trái tên kia, móc con ngươi ra. Con ngươi tròn vo bay lên không trung lướt qua trước mắt cô, làm cô suýt nữa nôn ra. Hắn nhân lúc tên kia đang hét thảm thiết, cướp lấy đại đao trên tay tên tướng quân đặt ngang cổ hắn ta, từ sau lưng cô xoay đến sau lưng tên tướng quân, uy hiếp hắn ta, lạnh giọng hét to.

"Không ai được nhúc nhích! Ai dám động đây, ta sẽ làm thịt Lạp Tô!"

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, cô thấy tất cả binh lính trong lều đều đã rút đao ra, nhưng không ai kịp tiến lên. Câu nói này của hắn càng làm mọi người trong lều cứng đờ.

Sự thay đổi này quá bất ngờ.

Không ai nghĩ rằng hắn sẽ phản kháng, không ai nghĩ hắn lại dám ra tay trong tình huống bất lợi như vậy.

Hắn không nên ra tay, không thể ra tay, nhưng hắn đã làm mất rồi.

Ngón tay hần còn cắm trong hốc mắt chảy máu đầm đìa của tướng quân, máu đỏ tươi từ hốc mắt tên kia ào ào chảy ra. Cô có thể thấy con ngươi đầy máu của tướng quân đang nằm trên nền thảm trắng như tuyết.

"A Lăng Đằng, người thật to gan! Người điên rồi!"

Tướng quân tức giận, còn chưa chửi xong hai ngón tay hần đã dùng sức chọc vào hốc mắt hần ta, lập tức khiến hần ta đau đến mức phải kêu rên.

Hần không để ý đến tên kia, chỉ nhìn cô, nói.

"Qua đây."

Mặt cô trắng bệch, không nghĩ nhiều, cà nhấc đến bên cạnh hần, giờ con dao lên, đề phòng nhìn những người khác.

Sắc mặt đám vệ binh tái nhợt, lính canh ngoài cửa cũng cầm đao xông vào, nhìn thấy thì ngẩn ra.

Hần nhìn binh lính xung quanh, dùng giọng điệu lạnh lùng nhất cảnh cáo.

"Tất cả mọi người trong doanh trại này đều biết Lạp Tô là em vợ Đại Hần, nếu hần chết, các người cũng đừng mong sống sót. Nghe đây, ta muốn ra khỏi nơi này, ai dám ngăn ta, ta cắt mũi Lạp Tô; ai dám nâng đao, bắn tên, ta cắt tai hần, sau đó là bàn tay trái, tay phải, cánh tay, hai chân..."

Lạp Tô đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, sau khi thở lại bình thường, không nhịn được nói: "Bên ngoài có mấy vạn đại quân, ta còn có năm nghìn kỵ binh, người không trốn thoát được đâu."

Hần vừa nhìn chằm chằm đám người đứng phía trước vừa ấn mạnh vào hốc mắt tên kia, nói: "Tướng quân, nếu ta là người, ta sẽ thức thối một chút. Người phải biết cho dù bây giờ ta chết, ta cũng có thể kéo người theo làm đệm lưng. Nếu người phối hợp, cũng chỉ mất một con mắt, còn không sẽ là cái mạng chó của người. Bây giờ bảo mọi người lui ra ngoài, nếu không ta cắt lưỡi người trước."

Lạp Tô cắn răng nhịn đau, lúc đầu còn không chịu, nhưng A Lăng Đằng cầm chặt ngón tay trong hốc mắt hần ta, khiến mặt tên kia vắn vẹo, đau đớn lập tức gào lên.

"Tất cả lui ra..."

Tất cả vệ binh người nhìn ta, ta nhìn người, đành phải lục tục đi ra ngoài.

Đến khi tên lính cuối cùng ra khỏi lều, hần kéo Lạp Tô đi về phía trước. Cô tập tễnh đuổi

theo, thấy hắc đả đổ cái lò giữa lều. Lò lửa đổ xuống đất, trong chớp mắt lửa đã bén sang cái thảm lông dê trắng như tuyết, lan ra nhanh chóng.

"Người là đồ súc sinh trời đánh..."

Hắc không để Lạp Tô mắng xong, lật tay lấy chuôi đao đánh hắc ta bất tỉnh, sau đó cởi chiến giáp tơ vàng trên người tên đang hôn mê kia ném cho cô.

"Mặc vào."

Cô không có thời gian suy nghĩ, cô biết tình huống đang nguy cấp nên vội vàng mặc áo vào. Hắc không đi đến cửa lớn mà lại xoay người đi lên đài cao của Lạp Tô, đứng trên ghế dựa, vung đại đao rạch một đường từ gần đỉnh lều xuống, sau đó quay đầu vươn tay với cô.

"Chúng ta phải ra ngoài ngay."

Cô bước lên đưa tay cho hắc, để hắc đỡ cô trèo lên đỉnh lều. Quân lính bên ngoài xôn xao, nhưng đều tập trung ở trước cửa lớn. Sắc trời đã gần tối, không ai chú ý cô đang ở trên đỉnh lều.

Nhưng cô biết, cho dù như thế chỉ cần hai người sơ sẩy một chút sẽ bị bắt ngay lập tức. Cô có thể nhìn thấy rất nhiều căn lều ở gần đây, lập tức rút đầu lại.

"Cô..." Nghĩ rằng cô sợ, hắc đang định nói, cô đã ngắt lời hắc.

Cô giẫm xuống đầu vai hắc, vội vàng nói: "Lấy cung với túi tên treo trên tường cho ta."

Không cần cô giải thích, cô vừa nói đến cung, hắc đã hiểu ngay, lập tức thả cô xuống, xoay người chạy tới lấy cung và tên. Cô vội vàng kéo giạt lá cờ treo phía sau ghế của Lạp Tô xuống, lấy đao cắt ra, sau đó thấm dầu lên.

Trong lúc này, cô không nhin được liên tục nhìn về phía cửa, sợ có người xông vào. Nhưng hiển nhiên là bọn chúng đều kiêng kỵ Lạp Tô sẽ bị thương, hoặc người được phép ra quyết định vẫn chưa đến.

Hắc thuận tay giật một miếng thảm nỉ bắt lửa xuống. Cô cầm lấy cung tên, hắc bọc vải đã thấm dầu lên mỗi một cung tên, châm lửa rồi đưa cho cô. Cô giẫm lên đầu vai hắc lần nữa, xé đỉnh lều, bắn mũi tên lửa ra. Hai người hợp tác vô cùng ăn ý, trong nháy mắt tám căn lều tròn ở tám hướng khác nhau đồng thời bốc cháy.

Cháy cùng lúc khiến mọi người hoảng loạn.

Càng lúc càng hỗn loạn hơn.

Đến lúc này cô mới đeo dây cung lên người, cầm lấy ống đựng tên hắn đưa buộc vào eo. Nhân lúc mọi người rối loạn, lợi dụng dây lều và lớp thảm nỉ dày trượt xuống. Lều rất cao, cô gần như ngã dúm lên thảm cỏ. Còn chưa đứng vững, hắn đã khiêng tên tướng quân nhảy xuống, vươn tay kéo cô lên, chạy sang bên trái. Đây không phải là hướng chạy ra ngoài, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, đành phải đi theo hắn.

Mặc dù trên vai còn khiêng tên tướng quân đang hôn mê, nhưng tốc độ của hắn vẫn nhanh hơn cô rất nhiều. Hắn chạy tới trước một căn lều, đảo mắt nhìn quanh, đánh ngất hai gã canh cửa, sau đó khiêng tên tướng quân và hai gã canh cửa vào trong lều.

Cô đi vào theo, đứng sau màn cửa thở dốc. Cô đang định nói cho hắn rằng trốn ở một căn lều khác cũng không giải quyết được vấn đề, thì lại phát hiện ra căn lều này không giống với những căn lều bình thường. Trong này có rất nhiều hòm gỗ, hắn mở hai cái hòm ra, cô còn chưa nhìn thấy rõ đã ngửi thấy mùi lưu huỳnh và tiêu thạch (quặng nitrat kali). Cô không khỏi sững sờ, trong nháy mắt liền hiểu ra trong hòm gỗ là thuốc nổ.

Trời ạ, để thuốc nổ gần lều chủ tướng như vậy? Bọn người kia thật quá ngu ngốc!

Cô quả thật không thể tin được, nhưng đó đúng là thuốc nổ. Hắn mang thuốc nổ ra ngoài, mà cô biết hắn muốn làm gì.

Cô lập tức tiến lên giúp, thuận thực đưa ngòi nổ vào.

Hắn để thuốc nổ vào một bao tải, đưa thanh đao sắc bén của Lạp Tô cho cô: "Kê đao trên cổ Lạp Tô, ta phải đi tìm ngựa, cô chờ ở đây. Ai muốn đi vào, thì cắt tai Lạp Tô, bảo hắn rút đi."

Cô nắm chặt đao, còn chưa kịp mở miệng, hắn đã lột giày của một gã canh cửa đi vào, nhặt đao của gã canh cửa lên, chạy ra ngoài.

Bởi vì không có lựa chọn nào khác, cô chỉ có thể tóm lấy Lạp Tô đang nằm trên mặt đất, kê đao lên cổ tên kia. Không chỉ vì cô sợ có người xông vào, mà còn vì cô lo tên này sẽ đột nhiên tỉnh lại.

Thời gian chậm chậm trôi qua, cô có thể nghe thấy tiếng xôn xao bên ngoài, nghe thấy tiếng người hét ngựa hí.

Tim cô đập mạnh từng tiếng nặng nề; lòng bàn tay đỏ mề hôi, làm ẩm cả chuôi đao.

Ngoài lều có ánh lửa lóe lên mà bên trong lại ảm đạm u ám.

Chương 18

Mùi mề hôi, gỗ, lưu huỳnh, tiêu thạch, máu và than hòa vào nhau khiến cô căng như dây cung

bị kéo hết cỡ. Nơi này vốn là cái hồ thuốc nổ, là nơi ẩn nấp tệ nhất. Cô vừa lo lắng ba người đàn ông trước mắt đột nhiên tỉnh lại, vừa sợ đám lửa từ những căn lều cháy bên cạnh bị gió thổi tới đây.

Chỉ cần bắt lửa một cái là cô chết chắc.

Trong giây phút ấy, cô đã cho rằng hắn sẽ không quay về.

Cô là gánh nặng, là phiền toái, mà hắn đã có thuốc nổ, một mình chạy trốn sẽ dễ dàng hơn, hắn không cần thiết phải quay lại cứu cô.

Có lẽ cô không nên ngốc nghếch tiếp tục chờ ở đây?

Cô lo lắng nuốt nước miếng, tự nhủ với mình rằng người đàn ông kia vừa rồi không cần phải cứu cô, không cần phải giúp cô, nhưng hắn đã cứu, đã giúp cô rồi.

Nhưng, người không vì mình trời tru đất diệt, không phải sao?

Vì sao hắn phải quay về cứu cô?

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh truyền đến khiến cô giật thót.

Tiếng nổ kia dường như ở rất gần, hại cô tưởng rằng thuốc nổ phía sau nổ, tim suýt nữa thì ngừng đập. May mà ngay sau đó không hề có động tĩnh gì nữa.

"Tả... Dạ!"

Tên cô từ bên ngoài truyền đến, hòa trong tiếng nổ. Cô ngẩn ra, đột nhiên quay đầu lại, còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Nhưng đó là giọng hắn, sau đó hắn lại gọi một lần.

"Tả Tú Dạ."

Cô không kịp nghĩ gì liền bỏ tên tướng quân lại, xông ra ngoài.

Trời đã tối hẵn, ngoài cửa hỗn loạn, bốn phía đều là lều trại đang cháy, mọi người đang vội vàng cứu hỏa. Mọi lửa mới nhất ở hàng rào bên trái trước mặt vừa to vừa sáng, lửa cháy hừng hực tận trời. Ngọn lửa màu đỏ lan ra bốn phía, tỏa ra khói đặc đen ngòm, chiếu sáng lên mọi thứ xung quanh.

Trong ngọn lửa đỏ kia có một người đàn ông cao lớn tay cầm đại đao cán dài. Mái tóc đen xõa rối, đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt hung ác, tay áo phần phật, cưỡi một con ngựa đen rắn chắc cường tráng, giống như ác quỷ từ trong lửa lao ra.

A Lăng Đằng.

Hắn không hề giảm tốc độ, nhưng hắn vươn tay ra với cô.

Gần như cùng lúc đó, cách đó không xa lại vang lên tiếng nổ mạnh. Cô không hề chần chờ mà đưa tay ra. Hắn giục ngựa phi tới trước cửa lều, bắt được tay cô.

Thế giới lửa đỏ trước mắt chao đảo, cô còn tưởng rằng tay mình sẽ đứt mất. Nhưng khi cô hoàn hồn, hắn đã lôi cô lên ngựa, để cô ngồi ở đằng sau hắn.

"Ôm chắc vào!" Hắn gầm nhẹ bên tai cô, tiếp tục giục ngựa lao về phía trước.

Cô đưa hai tay ra ôm chặt lấy hắn, bởi cô biết hắn không rảnh quan tâm xem cô có ngã xuống hay không.

Tiếng gió gào thét bên tai, tiếng nổ mạnh lại vang lên, khí nóng từ bốn phương tám hướng tuôn ra.

Bốn phía đã có người phát hiện ra hắn là người khởi xướng, ào ào tới đuổi giết.

Ngựa phi như bay, tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng lại vẫn không chạy về phía cửa lớn. Cô nhanh chóng phát hiện hắn quay đầu ngựa, chạy về phía ban đầu.

Nơi đó lửa vẫn cháy đến tận trời, mọi người vội vàng cứu hỏa. Thấy hắn quay trở lại, có binh lính rút đao rút kiếm. Hắn không dừng lại, chỉ vung đại đao cán dài trong tay, quét ngang những kẻ xông ra cản đường. Ngựa đen dũng mãnh vô ngần xông qua bức tường người, không hề chần chờ phi vào ngọn lửa.

Cô hoảng sợ hít vào một hơi. Vào lúc hắn giục ngựa nhảy qua, cô sợ ngã xuống nên ôm hắn càng chặt hơn, dán sát mặt vào lưng hắn. Lửa nóng bao trùm xung quanh, ngọn lửa đỏ liếm qua mặt cô, mái tóc dài của cô. Cô tưởng rằng sẽ cảm thấy nóng, nhưng hắn giục ngựa nhảy rất cao, gần như cao hơn ngọn lửa khiến lửa chỉ nhẹ nhàng lướt qua, chỉ tồn tại trong một nhịp thở, giây lát sau liền biến mất ở sau lưng.

Sau khi vó ngựa hạ xuống đất cũng không hề ngừng lại.

Cô quay đầu mới phát hiện hàng rào cao lớn đã bị thủng một lỗ, hắn vừa giục ngựa nhảy ra từ đó. Phía trước vẫn có quân đội, nhưng binh lính ở nơi này vẫn còn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra. Hắn không phải quân địch từ bên ngoài tấn công tới, mà là quân từ trong đại doanh chạy ra.

Hắn là A Lăng Đằng, tất cả binh lính đều nhận ra hắn, ai cũng biết hắn.

Tuy có vài người phản ứng khá nhanh, dũng cảm muốn ngăn cản hắn, nhưng mới giơ đao đã bị hắn đánh ngã. Mà gần như có hơn một nửa số người ở đây đã chùn bước khi thấy hắn. Hắn nhân cơ hội, lấy tốc độ nhanh như tia chớp xông ra cửa lớn trước khi mọi người kịp phản ứng.

Đêm nay không trăng.

Bên ngoài nơi đóng quân đen đặc như mực.

Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như vậy, đại doanh phía sau xôn xao. Cô quay đầu có thể thấy ánh lửa tận trời, thấy trên tường đã có xạ thủ lấp tên.

Giây tiếp theo, tên bay đến như mưa.

Cô nhìn mà da đầu run lên, càng ôm hắn chặt hơn, hét lên.

"Tên đến!"

Hắn rạp người xuống, bỗng dung kéo giật dây cương, ép ngựa quay ngược trở lại.

Hai người một con ngựa tránh thoát cơn mưa tên đầu tiên trong gang tấc. Còn chưa kịp thở phào, cơn mưa tên thứ hai thứ ba lại đến, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

Hắn chạy quanh co, rẽ trái quẹo phải, tránh thoát lần thứ hai, sau đó dùng đao đánh rơi những mũi tên lần thứ ba đến gần người.

Chạy quanh co tuy rằng có thể tránh thoát tên, nhưng lại hạn chế tốc độ.

Khi hai người sắp thoát khỏi tầm bắn, cô thấy một đội kỵ binh từ cửa lớn giục ngựa đuổi theo. Quân Mông Cổ giỏi cưỡi ngựa bắn tên, bọn chúng một người một ngựa nên tốc độ nhanh hơn hai người một ngựa rất nhiều. Thấy đội kỵ binh càng ngày càng gần, có người còn đã cài tên, cô liền hoảng hốt.

Lúc này hần không được phép chậm, không thể chạy quanh co như lúc trước. Hần mà chậm lại, hai người sẽ bị bắt mất.

Cô chưa bao giờ ngồi trên lưng ngựa bắn tên, cô thậm chí còn chưa bao giờ cưỡi ngựa. Nhưng lúc này đã không còn thời gian để cô sợ hãi và suy nghĩ nữa. Cô buông lỏng tay đang ôm chặt eo hần, gỡ trường cung trên người, rút tên trong bao đựng tên trên lưng, lắp tên vào cung, ngắm bắn.

Gió rất to, lưng ngựa xóc nảy, mũi tên đầu tiên cô bắn vì trọng tâm bất ổn mà khiến cô suýt ngã xuống ngựa. Cô cho rằng mình sẽ ngã chết ngay tại chỗ. Cô có thể thấy giày hần đặt trên bàn đạp, tim suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng khi cô rơi xuống, hần kịp thời quay người đưa tay kéo cô lại, ôm cô ra đằng trước, để cô ngồi trên chân hần.

"Cô điên rồi sao?!" Hần hét lên với cô.

Trong lòng cô hoảng sợ, không tự chủ được ôm chặt lấy cổ hần, nhưng cũng đồng thời nhìn

thấy truy binh sau lưng hắn, mà tay hắn đang giữ chắc lấy eo cô.

Cô nhìn khuôn mặt chìm trong bóng tối của hắn, hô to.

"Đừng buông ta ra!"

Nói xong, cô bạo gan buông hai tay ra, đưa cung lớn qua đầu vai hắn, lại một lần nữa rút tên từ bao đựng tên bên hông ra, lắp vào cung.

"Chết tiệt, tư thế này cô bắn kiểu gì."

Hắn chưa xong nói, cô đã nhấc chân đạp lên cánh cung, kéo dây cung, nhắm bắn trên đầu vai hắn. Lúc này đây, mũi tên xé gió, bay đi.

Cô dùng chân kéo cung, kéo dây cung đến cực hạn, nên sức bắn hơn hẳn người bình thường, tầm bắn cũng xa hơn. Tuy rằng vì quá xóc mà không chính xác lắm, nhưng cô có thể thấy mũi tên cửa qua mặt tên kỵ binh đi đầu. Đội kỵ binh không hề dừng lại, tiếp tục đuổi theo, thậm chí cũng bắn tên, nhưng tên còn chưa đến được chỗ hai người đã rơi xuống đất, ít nhất phải xa ba mét.

Phát hiện cô kéo cung với tư thế này, hắn kinh hãi, không ngăn cô nữa, chỉ ôm chắc lấy eo cô, giục ngựa chạy như bay về phía trước, nói.

"Đừng bắn tên chạy đầu, hãy bắn vào giữa đội!"

Cô lại rút một mũi tên, nhắm.

Lúc này tên bắn trúng cánh tay trái một kỵ binh.

Tầm bắn của cô xa hơn bọn họ. Cô và hắn chạy về phía trước, bọn chúng vẫn đuổi theo. Độ chính xác của cô ngày càng lớn, tầm bắn cũng vì bọn chúng tới gần mà ngắn lại. Thay vào đó là chính đội kỵ binh tự động kéo dài khoảng cách.

Cô biết mình đã dọa được bọn chúng.

Tên của bọn chúng còn không đến được đuôi ngựa, nhưng tên của cô có thể dễ dàng lấy mạng chúng.

"Hiện giờ hãy bắn ngựa của kẻ chạy đầu!"

Hắn nói với cô, cô lại rút tên, lại lấy chân kéo cung, lại bắn một mũi tên.

Mũi tên bắn trúng con ngựa của kẻ đi đầu, kỵ binh trên ngựa ngã xuống, khiến hai kỵ binh đằng sau ngã theo.

Tốc độ của kỵ binh dần chậm lại, nhưng hấn thì không.

Hai người một con ngựa trong đêm tối điên cuồng chạy băng băng. Tinh thần cô vẫn căng lên đề phòng, cảm cung, cảm tên. Sau đó, cô thấy gió bắt đầu mang theo thứ gì đó. Ban đầu cô không nhận ra đó là cái gì, nhưng sau mới phát hiện đó là tuyết.

Tuyết rơi.

Gió lạnh gào thét, mang đến từng bông tuyết, đầu tiên là vài bông, sau đó là một túm, chớp mắt đã bắt đầu che phủ tầm mắt.

Cô sững sờ ngửa mặt lên nhìn gió tuyết đầy trời, chỉ thấy đại doanh trước ánh lửa càng ngày càng xa, đội kỵ binh cũng càng ngày càng xa.

Nước mắt bỗng làm ướt hốc mắt.

Cô buông cung, ngồi trên đùi hấn, lấy hai tay ôm chặt lấy hấn, dựa đầu trên vai hấn, rốt cục có thể thở phào.

"Tuyết rơi rồi..."

Cô nói cho hấn, lại nghe thấy giọng mình có chút nghẹn ngào. Cô nghĩ hấn cũng biết, hấn nhất định cũng thấy bầu trời đầy tuyết, nhưng cô vẫn không nhìn được muốn tự mình nói ra.

Tuyết rơi, cô biết trận tuyết này sẽ làm kỵ binh tạm thời rút về, cho dù bọn chúng không rút, tuyết cũng có thể che giấu dấu vết của hai người.

Tuy rằng cô không biết nên sinh tồn như thế nào trong trời tuyết giá lạnh, nhưng ít ra đã có một tia hy vọng.

Người đàn ông kia không trả lời, không nói gì, nhưng hấn siết chặt cánh tay đang ôm cô, sau đó giục ngựa chạy băng băng trong đêm tuyết bay tán loạn.

Đêm rất tối, gió tuyết lúc lớn lúc nhỏ.

Hấn giục ngựa không ngừng, đi trong tuyết cả đêm.

Sau đó lại một ngày rồi lại một đêm, lại một ngày rồi lại một đêm nữa.

Ngoại trừ những lúc cần thiết như là cần giải quyết vấn đề sinh lý, hấn dường như rất ít dừng lại.

Hấn ăn ở trên ngựa, ngủ ở trên ngựa.

Cho dù thỉnh thoảng xuống ngựa, hấn cũng không nhóm lửa, trừ phi cần nếu không hấn cũng không nói chuyện với cô.

Tú Dạ không kháng nghị, bởi vì cô đã từng nhìn thấy hai đội kỵ binh đuổi giết phía xa, nhưng đều bị hấn khéo léo lợi dụng địa hình nhấp nhô và gió tuyết tránh thoát.

Đến sáng sớm ngày thứ tư, tuyết ngừng. Cô thấy rằng núi xuất hiện ở phía đường chân trời.

Ban đầu thoát nhìn ngọn núi không cao lắm, thậm chí có chút thấp bé. Nhưng khi hấn giục ngựa tới gần, ngọn núi dần lớn lên, chiếm hơn nửa tầm nhìn.

Đến đêm, tuyết lại bắt đầu rơi.

Cô không biết sao hấn có thể thấy đường đi, nơi này đã không còn là thảo nguyên hoàn toàn bằng phẳng nữa. Đêm tối như vậy, hơn nữa trời đầy tuyết, cô chẳng nhìn thấy gì cả, kể cả khi cô ngẩng đầu cũng không nhìn thấy mặt hấn.

Nếu không phải hấn vẫn ôm chặt cô, nếu không phải cô có thể cảm nhận được một cách rõ ràng nhiệt độ cơ thể hấn, cảm nhận được nhịp tim hấn cách lớp áo thật dày truyền đến, cô sẽ cho rằng mình vẫn bị nhét trong tấm thảm nỉ dày, bị trói chặt, có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Cô rất mệt, vừa lạnh vừa mệt mỏi, nhưng cô không cô đơn.

Không hiểu sao điều này lại khiến cô thấy được an ủi.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ngay cả mùi mồ hôi đáng ghét của hấn cũng có thể làm cho người ta an tâm.

Ngựa vẫn phi như bay, như thể muốn chạy đến tận cùng thế giới. Chẳng biết từ lúc nào cô cũng đã quen với xóc nảy và chấn động trên lưng ngựa.

Cô nhất định đã ngủ được một lát, bởi khi cô hoàn hồn, ngựa đã ngừng lại.

Cô mở mắt ra, thấy phía chân trời hơi trắng.

Tuyết lại ngừng rơi, không biết đã ngừng bao lâu.

Hấn nhìn tầng mây xám dày phía Đông, nhìn ánh sáng nhạt lan ra ở nơi giao thoa giữa trời và đất, sau đó nhét dây cương vào trong tay cô, xoay người xuống ngựa.

Cô phát hoảng, nắm chặt dây cương và yên ngựa, lo lắng nhìn hấn.

"Sao vậy?"

"Ta chán cực nợ như cô lắm rồi."

Câu nói này quá bất ngờ, khiến cô kinh ngạc trợn mắt nhìn hắn. Người đàn ông kia tháo đại đao cán dài trên lưng xuống, quắc mắt hung dữ lấy sống dao vỗ lên đùi ngựa.

"Cút đi cho ta!"

Con ngựa bị đau, lập tức tung bốn vó, chạy như bay về phía trước.

Không ngờ hắn sẽ làm như vậy, cô hoảng sợ nắm chặt dây cương, kẹp chặt hai chân, đề phòng mình ngã xuống.

Tên khốn chết tiệt! Hắn uống nhầm thuốc sao?!

Cô vừa giận dữ thầm chửi rửa tên kia, vừa vội vàng không chế con ngựa, hoặc nên nói là tìm cách dừng lại.

Ôi trời, cô thậm chí còn không biết cách để con ngựa này dừng lại.

Chương 19

Con ngựa chở cô nhanh chóng đi xa.

Hắn biết mình không nên để cô một mình, nhưng con ngựa này đã đến cực hạn, mà đội kỵ binh đã đuổi theo sát nút. Hắn dùng hết mọi cách nhưng vẫn không bắt đuôi được bọn chúng. Bây giờ gió tuyết ngừng sẽ chỉ khiến đội kỵ binh đuổi theo hai người bọn họ nhanh hơn mà thôi.

Khả năng cưỡi ngựa và truy tìm tung tích của đám người Mông Cổ này tốt đến chết tiệt.

Ngay từ đêm đầu tiên hắn đã không dám dừng lại nghỉ ngơi nhiều, hắn biết đội kỵ binh chỉ tạm thời quay về, chờ Lạp Tô tỉnh, hắn ta sẽ phái người đuổi giết họ.

Lạp Tô sẽ không cho phép binh lính vì tuyết lớn mà buông tha cho bọn họ.

Bị hắn uy hiếp là một sỉ nhục, huống chi hắn còn khoét mất một con mắt của hắn ta. Lạp Tô nhất định sẽ muốn giết hắn để rửa sạch nỗi nhục này.

Đáng lý ra hắn nên giết tên kia khi có cơ hội, nhưng lúc đó hắn cần giữ Lạp Tô làm con tin, hắn ta phải sống mới có giá trị. Hắn chỉ cảm thấy may mắn vì khi ấy không có tướng quân nào có địa vị cao ở đó, để hắn nhân cơ hội lợi dụng tên kia trốn thoát.

Hắn không dám dừng ngựa, hắn phải đưa cô chạy xa khỏi doanh trại, càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt.

Hắn cần tranh thủ thời gian và khoảng cách, nếu có thể thoát khỏi khu thảo nguyên, tiến vào núi rừng phương Bắc, bọn họ còn có khả năng thoát khỏi chúng. Cho nên hắn ăn ngủ trên ngựa, rất ít khi dừng lại.

Hắn vốn còn ôm chút hy vọng, nhưng hắn quá nặng, thể lực của con ngựa đã cạn. Hắn biết hôm nay hắn và cô sẽ bị đuổi kịp.

Đối với Lạp Tô, cô không có giá trị gì, nhưng hắn thì khác.

Người Lạp Tô muốn là hắn, muốn bắt hắn, muốn giết hắn.

Mục tiêu là hắn chứ không phải cô, tiếp tục ở cạnh hắn sẽ chỉ khiến cô chết oan chết uổng.

Con ngựa này không thể chở hắn và cô thoát khỏi kỵ binh, nhưng nếu chỉ có mình cô, tốc độ của nó sẽ nhanh hơn rất nhiều, cô còn cơ hội thoát khỏi sự truy lùng của kỵ binh. Tuyết lớn sẽ che giấu vết tích của cô; lương khô và rượu sữa ngựa trong túi trên yên ngựa cũng đủ cho cô cầm cự được mười ngày nửa tháng.

Cô rất thông minh, rất có sức chịu đựng, cô bắn tên cũng chính xác kinh người. Hắn biết cô sẽ sống sót. Gió nổi lên, những hạt tuyết từ tầng mây xám dày lại lác đác rơi xuống.

Nhìn bóng một người một ngựa chạy như bay đến núi rừng phía bắc xa xa kia, hắn cầm đại đao trong tay, xoay người, một mình trong gió tuyết đối mặt với đội kỵ binh đang đến gần.

Tay hắn nắm chặt cán đao, hít thật sâu.

Hắn không muốn chết, cũng không muốn đưa tay chịu trói, nếu chúng cho rằng hắn sẽ không chống cự chút nào vậy thì nhầm to rồi.

Có lẽ vì hắn cứ đứng không nhúc nhích nên chúng không bắn tên, hắn đoán Lạp Tô muốn chúng bắt sống hắn.

Một kỵ binh giục ngựa đi đến phía trước, đang định nói gì đó với hắn, hắn đột nhiên từ trạng thái hoàn toàn bất động xông lên, vươn tay kéo tên ngồi trên ngựa xuống.

Máu văng khắp nơi, hòa lẫn với tuyết rơi từ trên trời xuống.

Tầm mắt trở nên mơ hồ, hắn không nhận cơ hội xoay người lên ngựa mà cầm lấy đại đao đâm vào ngựa của một kỵ binh khác. Lên ngựa sẽ chỉ khiến hắn biến thành mục tiêu rõ ràng hơn mà thôi. Ở trong trời tuyết, bên cạnh còn có ngựa có người, hắn mới có thể nấp được.

Tên bắn vào thân ngựa, vào người, có vài mũi tên cũng bắn trúng hắn, nhưng đều chỉ trầy da mà thôi. Những mũi tên bắn vào điểm yếu đều bị hắn đỡ được.

Hắn khiến chúng cho rằng có thể bắt được hắn, dụ chúng tới gần.

Nhưng đội kỵ binh này cũng không phải loại bỏ đi, Lạp Tô biết thân thủ hắn ra sao nên phải tới toàn cao thủ.

Hắn không biết mình đã giết bao nhiêu người, không đếm được lưỡi đao của mình đã chém qua cổ bao nhiêu người, đâm vào cơ thể của bao nhiêu người, càng không đếm được rốt cuộc hắn đã trúng bao nhiêu mũi tên, bị chém bao nhiêu nhát.

Cho dù chết, hắn cũng không theo chúng về. Hắn biết Lạp Tô sẽ không cho hắn có cơ hội nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa, tên kia có rất nhiều cách khiến hắn sống không bằng chết.

Máu tươi văng khắp nơi, nhuộm đỏ màn tuyết trắng, nhuộm đỏ bông tuyết, rồi lại rơi lên người hắn.

Đại đao chẳng biết đã gãy từ lúc nào, hắn cướp lấy đao của một kẻ khác tiếp tục chiến đấu, cho đến khi người cuối cùng ngã xuống, cho đến khi hắn quỳ rạp xuống đất.

Máu từ trong mũi hắn chảy xuống, nhuộm đỏ nền tuyết, sau đó lại bị tuyết trắng che lấp.

Người duy nhất còn thở chính là hắn, hắn muốn đứng lên, nhưng cố sức chỉ làm cho vết đao trên đùi chảy nhiều máu hơn, làm hắn mất thăng bằng ngã vào trong tuyết.

Hắn nên đứng lên cầm máu, nhưng không, hắn chỉ xoay người lại, nằm ngửa ra.

Thôi.

Hắn kiệt sức rồi.

Cho dù hắn có đứng lên cũng chỉ phí công mà thôi, xương sườn của hắn đã gãy mấy cái, trên eo vẫn còn cắm một cây đao, trên người cũng có bảy tám vết đao chém, trúng tên. Tất cả vết thương đều đang chảy máu, hắn không thể dùng cơ thể tả tơi này thoát khỏi đội kỵ binh đuổi giết tiếp theo được, càng không thể chỉ dựa vào cái chân bị thương này thoát khỏi trời tuyết.

Bông tuyết lạnh như băng không ngừng rơi xuống.

Hắn nhìn bông tuyết bay, cười tự giễu.

Thật ngu xuẩn.

Hành vi của hắn vô cùng ngu xuẩn.

Nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ nghĩ có ngày hắn sẽ vì một cô gái căm ghét mình mà hy sinh tính mạng.

Quả nhiên cô là tử thần của hắn, tử thần nhỏ của hắn.

Nhưng hắn cũng không hối hận.

Vì xúc động nhất thời mà cứu cô thật ngu xuẩn, thật sự rất ngu xuẩn.

Nhưng làm vậy là đúng. Tuy rất ngu xuẩn, nhưng đúng. Tuy phải đền bằng cái mạng của hắn, nhưng vẫn đúng. Không hiểu sao cứu cô lại làm hắn có cái cảm giác dễ chịu mà nhiều năm rồi chưa xuất hiện.

Đời này, hắn chỉ sống vì sinh tồn; nhưng dù sống sót hắn cũng không thấy vui vẻ, ngày ngày cứ không ngừng giết người mà chẳng được gì cả.

Nhưng những ngày qua, cô y lại vào hắn, tin tưởng hắn, thậm chí còn vươn hai tay ra ôm lấy hắn, tuy rằng không phải cô tự nguyện mà chỉ vì đội kỵ binh đuổi giết họ, nhưng cảm giác ấy rất tuyệt, thật sự rất tuyệt.

Bây giờ, cuối cùng hắn cũng cảm thấy mình không dơ bẩn như trước nữa, không phải là con quái vật khát máu nữa.

Tuyệt thật trắng, thật thuần khiết, thật xinh đẹp.

Bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, một bông rồi lại một bông, từ từ vùi lấp hắn, hấp thu nhiệt độ cơ thể hắn.

Rất lạnh...

Hắn mơ hồ nghĩ, chỉ cảm thấy đau đớn trên người dần bị cái rét mang đi, màu đen từ từ ập tới thay thế cho màn tuyết trắng. Hắn cảm thấy bản thân bắt đầu chìm xuống, như thể đang chìm xuống âm phủ sâu không thấy đáy vậy.

Chết đi cũng tốt.

Dù sao, từ rất lâu rất lâu trước kia, hắn cũng đã mất đi lý do để sống rồi.

Kỳ lạ là ngay giây phút cận kề cái chết, hắn không nghĩ đến gì khác mà lại là dáng vẻ của cô trong đêm đó, dưới ánh sáng mờ nhạt của lò lửa, cô đưa lưng về phía hắn cẩn thận lau người.

Khung cảnh ấy lặng lẽ mà bình yên, khiến hắn cảm thấy thanh thản.

Có lẽ để kiếp sau đi, nếu hắn còn có thể có kiếp sau...

Tú Dạ mất rất nhiều sức, cuối cùng cũng khiến con ngựa dừng lại.

Cô cưỡi ngựa không tốt lắm, nhưng bốn ngày ăn ngủ trên ngựa với hấn, cô cũng học được chút kiến thức cưỡi ngựa.

Cô thử mấy lần, cuối cùng con ngựa cũng dừng lại theo yêu cầu của cô, cô khẽ thở ra.

Sau đó cô nghe thấy tiếng rít gào đáng sợ, tiếng la giết và tiếng kim loại va chạm từ phía xa truyền đến. Âm thanh ấy làm con ngựa dựng tai ra sau, thân thể căng lên.

Cô học hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ cổ ngựa an ủi, quay đầu nhìn nhưng không nhìn thấy gì.

Tuyết vẫn đang rơi, nhưng đây không phải nguyên nhân khiến cô không nhìn thấy mà do cô bị một rừng núi nhỏ nhấp nhô chặn tầm mắt. Nhưng tiếng đao kiếm va chạm, tiếng ngựa hí vẫn theo gió to truyền tới.

Đội kỵ binh...

Không, không đúng.

Là hấn cố tình để chúng tìm được hấn.

Cô nhìn chăm chăm vào ngọn núi kia, đột nhiên tỉnh ngộ.

Người đàn ông kia nói dối, hấn không tin người khác, cũng không để người khác tin hấn, bởi vì tin tưởng người khác sẽ chỉ hại chết bản thân.

Hấn xuống ngựa đuổi cô đi là vì bọn chúng đuổi tới, tốc độ của những người đó rất nhanh, hấn và cô cưỡi chung một con ngựa không thể nào thoát khỏi chúng.

Người đàn ông kia còn cố tình chọn vị trí, bởi vì chỉ cần đi qua ngọn núi vừa rồi chúng sẽ không nhìn thấy cô, cô có thể kịp chạy vào vùng rừng núi trước mặt.

Còn chỗ hấn không có nơi ẩn nấp, chúng liếc mắt một cái là có thể thấy hấn.

Vậy nên chỉ cần hấn đuổi cô đi, cô sẽ không quay về, sẽ không vì nghe thấy tiếng sát phạt mà quay về tìm hấn.

Chết tiệt!

Không nghĩ nhiều, cô khẽ kéo dây cương, giục ngựa quay đầu chạy về.

Nhưng ngựa đã chạy được một đoạn xa, thảo nguyên nhìn như rất gần nhưng đi lại như xa ngàn dặm.

Cô vội vàng chạy về, thậm chí còn lấy cung trên lưng xuống, giương cung cài tên. Nhưng khi

cô có thể nhìn thấy hắn, nơi đó chỉ còn lại ba người cuối cùng. Khi hắn giết người thứ nhất, người thứ hai cùng lúc đâm đại đao vào thắt lưng hắn, hắn xoay tay giết tên kia, sau đó cúi đầu nhìn đao, quỳ rạp xuống đất.

Cô tiếp tục giục ngựa chạy về phía trước, thấy hắn đứng lên, lại gục xuống, sau đó không bò lên nữa.

Từ lúc cô thấy hắn ngã xuống cho đến khi cô xuống ngựa chạy tới bên cạnh hắn, hắn vẫn không hề nhúc nhích.

Người đàn ông đó gần như bị lớp tuyết bao phủ, trên thắt lưng vẫn còn cắm một thanh đao.

Cô vội vàng quỳ xuống cạnh hắn, gạt tuyết trên mặt hắn ra, dò hơi thở của hắn.

Sắc mặt hắn trắng bệch, môi cũng trắng, nhưng hắn còn sống, chỉ là không lâu nữa mà thôi. Mạch người đàn ông này đập yếu ớt, tuy vẫn còn thở, nhưng chỉ cần tiếp tục chảy máu, tiếp tục nằm trong tuyết, hắn sẽ chết rất nhanh. Cô có thể để hắn chết, chỉ cần cô đứng lên bỏ đi, mặc kệ hắn, hắn sẽ chết.

Cô nên để hắn chết.

Ngồi bên cạnh hắn, đột nhiên cô không biết nên làm thế nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn nhịp tim và hơi thở của người đàn ông này dần dần yếu đi.

Trải qua một thời gian dài, lần đầu tiên lập trường của hai người đảo ngược.

Mạng của hắn nằm trong tay cô. Cô nên để hắn chết, hắn giết mẹ cô, giết rất nhiều người, hắn gánh trên mình mạng của hàng vạn người.

Hắn chết cũng không đáng tiếc.

Tú Dạ, mau đứng lên, rời đi!

Chỉ cần đứng lên rồi bỏ đi là cô có thể báo thù, thậm chí còn không cần làm bẩn tay mình.

Hắn không phải do cô giết, không cần cô ra tay hắn cũng sẽ tự chết thôi.

Vì cô.

Vì muốn cứu cô.

Chết tiệt! Tuy hắn giết mẹ cô, nhưng hắn cũng đã cứu cô vô số lần.

Mặc dù hắn biết cô hận hắn, nhưng người này vẫn giúp cô, cứu cô, thậm chí còn đuổi cô đi.

Cô rất hận người đàn ông này, càng hận hấn khiến cô thấy rõ mình tội tệ đến mức nào. Tên đê tiện, quái vật máu lạnh vô tình, đáng chết, đáng ghét là hấn mới đúng!

Đôi mắt mờ đi vì nước mắt, cô đưa tay cầm lấy thanh đại đao cắm trên eo hấn.

Lúc này hấn tỉnh lại, mở mắt ra nhìn cô, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc và hoang mang.

Sau đó, hấn lại giơ tay lên, ngón tay nhuốm máu lướt nhẹ qua mặt cô.

Cô bất giác ngừng thở, chỉ có thể nhìn hấn.

Ngón tay thô ráp của hấn lướt qua mặt cô, tai cô, dừng lại ở cổ cô.

"Cô... Không nên... Quay lại..."

Môi hấn tái nhợt không còn chút máu, khẽ nói: "Đi đi... Đi xa một chút... Đi được càng xa càng tốt... Càng xa càng tốt..."

Tay hấn đang run, đôi mắt gần như không có tiêu cự khiến trái tim cô run rẩy.

Cô biết thần trí hấn lúc này không rõ ràng nên mới có thể thả lỏng như vậy.

Cô dùng sức rút đao ra, ném lên nền tuyết, đè lên miệng vết thương của hấn để cầm máu.

Hấn đau đến mức rên ra tiếng, cô cời đai lưng của hấn buộc lên vết đao, thắt nút, cúi người trên người hấn, gào lên với hấn.

"Không cho phép người chết, có nghe thấy không? Người giết mẹ ta, người nợ ta một mạng!"

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng thực chất cô biết đó là chiến tranh, biết hấn xông vào là vì người của hấn bị tấn công, biết hấn giết mẹ vì mẹ bắn tên về phía hấn nên hấn mới phản kích.

Trên chiến trường, nếu mình không giết người, người khác sẽ đến giết mình.

Mấy ngày nay, cô đã hiểu, hoàn toàn hiểu rồi.

Nhưng cô không muốn thừa nhận, vì nếu cô thừa nhận chuyện này mọi chuyện sẽ biến thành lỗi của cô. Là do cô cố chấp muốn tạo ra thứ vũ khí ấy, là do cô dám không cúi đầu trước Vương gia, là do cô khiến cha mẹ không thể không đưa cô đi xa..... Cho nên cô đổ hết mọi chuyện lên đầu hấn, bởi trách tội hấn dễ hơn là tự thừa nhận sai lầm của mình. Hấn biết điều ấy thế nhưng vẫn cứu cô.

‘Cô rất ngốc, trên đời này làm gì có báo ứng.’

Cô nhớ hẳn đã từng nói vậy, biết hẳn nghe thấy những lời nói mơ vô nghĩa của cô nên ít nhiều cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng hẳn không hỏi, không vạch trần, hẳn cứ để cô trách hẳn.

"Đứng lên!" Cô tức giận nắm lấy vạt áo hẳn, bắt hẳn ngồi dậy.

"Người đứng lên cho ta!"

"Cô điên rồi..." Hẳn thở dốc. Cô rút thanh đao kia ra khiến cơn đau kéo tinh thần hẳn về. Hẳn mở to mắt nhìn cô, khàn khàn nói: "Cô không thấy sao? Ta sắp chết rồi! Lạp Tô... Khụ khụ... Sẽ phải người đến... Chém đầu ta khụ khụ khụ... Ta phải ở đây..." Hẳn nói xong thì ho, máu trào ra từ khóe miệng.

Trời ạ, cô không thể tin được những gì hẳn vừa nói. Hẳn thật sự biết hẳn đang nói gì sao?

"Vì sao người lại ở đây để Lạp Tô chém đầu người?"

Còn chưa kịp nghĩ, miệng cô đã tự hỏi.

"Người hẳn muốn là ta... Không phải cô..." Hẳn choáng váng muốn nằm xuống nền tuyết, nhưng cô túm chặt lấy hẳn không để hẳn ngã ra sau. "Đầu ta có thể để chúng mang về báo cáo kết quả..."

Nghe giọng nói khàn khàn của hẳn, không hiểu sao trái tim cô như thắt lại, tức giận buộc mảnh vải lên vết thương trên chân hẳn: "Mạng người là của ta, không phải của Lạp Tô! Hẳn ta muốn chém đầu người thì bảo hẳn ta xếp hàng đi!"

Chương 20

"Chết tiệt, cô không thể... Để mặc ta... Chết ở đây được sao?" Hẳn lại ho, thở dốc mệt mỏi nhìn cô nói.

"Không được." Cô nắm chặt vạt áo hẳn, trừng mắt nhìn người đàn ông đang hấp hối kia, nói chắc như đinh đóng cột: "Người không có tư cách được chết, mạng người là của ta!"

Câu nói này khiến tim hẳn run lên.

Cô gái trước mặt đang trừng mắt nhìn hẳn, trong đôi mắt đen đong đầy nước mắt, tức giận nhưng cũng kiên quyết, chỉ không có hận.

Cô vòng tay hẳn qua cổ mình, xóc dưới nách hẳn, "Bây giờ ta muốn đứng lên, người tốt nhất hãy giúp ta, bằng không ta sẽ cho người thêm hai nhát đao nữa đấy!"

"Mẹ kiếp..." Hấn tức giận, cắn răng nhắc nhở cô: "Ta giết mẹ cô... Cô quên rồi sao?"

Cô trừng mắt với hấn, nói: "Không quên, cả đời ta cũng sẽ không quên, cho nên trước khi ta chết, ngươi đừng hòng được chết, ta không cho phép thì ngươi không được phép chết."

Tim hấn bỗng đập nhanh và rối loạn, thất thần nhìn cô gái trước mắt không nói gì, sau một lúc lâu, mới khàn khàn hỏi: "Cô không cho phép thì ta không được phép chết?"

"Đúng vậy, ta không cho phép, ngươi không được phép chết."

Cô nói mà mắt cũng không chớp lấy một cái. Lúc này đây hấn biết cô sẽ không buông tay.

Khi cô đứng lên, hấn không thể không đứng lên theo, nhưng vì chân đau mà suýt nữa kéo cô ngã theo. Cô bước sang bên cạnh một bước, dùng hết sức đỡ hấn, hấn không thể không giúp cô, miễn cho cô bị hấn đè chết.

"Cô phải biết rằng... Sớm muộn gì ta cũng sẽ chết... Không phải hôm nay... Thì là ngày mai..." Cô nura khiêng hấn đi đến bên ngựa, hấn không nhìn được nhắc nhở cô. "Cô làm như vậy... Chỉ phí công mà thôi..."

Cô đỡ hấn bước lên bàn đạp, đẩy mông hấn, giúp hấn lên ngựa, sau đó nói với hấn: "Nếu ngươi chết, ta sẽ chặt đầu ngươi mang đến chỗ Lạp Tô lĩnh thưởng."

Nói xong, cô quay lại chỗ đóng thi thể, nhanh nhẹn cởi áo choàng, rượu sữa ngựa của đám kỵ binh, cho tất cả những thứ hữu dụng vào trong áo choàng buộc lại, không những thế còn cởi mũ da trên đầu hai người. Đi được hai bước thấy thảm tử của một người nằm trên đất, cô quay lại nhặt nó, sau đó mới trở về chắt đồ lên ngựa.

Cô đưa mũ da cho hấn. Hấn đội vào, có chút hoảng hốt nhìn cô thử mấy lần vẫn không lên được ngựa, chỉ đành đưa tay ra kéo cô lên. Động tác này khiến hấn suýt nữa ngã lộn xuống ngựa, nhưng may là cô lên kịp, đỡ được hấn.

Hấn tựa vào vai cô thở dốc, cảnh cáo cô.

"Đi tìm Lạp Tô... Sẽ tự hại chính cô mà thôi..."

"Vậy ngươi tốt nhất đừng có mà chết."

Đó là uy hiếp kỳ quái nhất mà hấn từng nghe, nhưng không hiểu sao lại siết lấy trái tim hấn.

Gió tuyết đầy trời.

Hấn bắt đầu hoài nghi, là vì mình quá mức khát vọng nên trước khi chết mới mơ thấy cảnh tượng kỳ quái này. Cô gái này hận hấn, không thể nào có chuyện cô quay lại cứu hấn được, cô

muốn giết hắn còn không kịp, sao có thể quay về cứu hắn?

Cho nên đây là mơ, chỉ là mơ mà thôi.

‘Ta không cho phép, ngươi không được phép chết.’

Cô nói, nhìn thẳng hắn mà nói. Thay vì nói là mệnh lệnh thì đây giống như một yêu cầu hơn. Cũng vì một nguyên nhân không tên nào đó hắn không thể không nghe theo.

Mặc dù cảm thấy đây là mơ, hắn vẫn cứ thử cố chống đỡ, không để mình kéo cô cùng ngã xuống ngựa.

Con ngựa chở hai người, trong gió tuyết chậm rãi đi về phía trước, càng lúc càng xa, biến mất trên một góc nào đó của thảo nguyên.

Hắn ngã xuống ngựa.

Cô mắng rồi lại đẩy hắn, ép hắn đứng lên, ép hắn lên ngựa.

Đi được một lúc, hắn lại ngã xuống.

Lúc này, hắn không thể đứng dậy được nữa. Trong lúc mơ hồ, hắn nghe thấy cô liên tục mắng, cảm thấy cô đẩy hắn lên một cái thảm nỉ, để ngựa kéo hắn đi.

"Cô không cần thiết... Phải làm như vậy... Mặc kệ ta đi..."

Hắn nói, cô lại không để ý đến hắn, chỉ cởi khăn nỉ trên cổ mình xuống, quần lấy đầu lấy mặt hắn, kiên quyết tiếp tục.

"Ta đã nói, ta chưa cho phép thì ngươi không được phép chết. Ta còn chưa đồng ý đâu. Có nghe không, ta còn chưa đồng ý. Đây là ngươi nợ ta, ngươi nợ ta."

Hắn không thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng giọng nói của cô lại rõ ràng đến lạ thường.

Hắn muốn nói cho cô rằng hắn đã cứu cô không chỉ một lần, nhưng lại thấy nói ra cũng vô dụng, cho nên hắn nhắm nghiền mắt, cố gắng duy trì hô hấp.

Hắn không biết rốt cuộc cô muốn kéo hắn đi đâu, cũng không hiểu vì sao cô không chịu từ bỏ.

Hắn chết chắc rồi, cho dù cô quay lại cứu hắn, hắn cũng chỉ còn con đường chết mà thôi. Nhưng cô kiên trì không sợ gió tuyết, tra tấn hắn, ép hắn sống sót.

Dù vậy, hắn vẫn hôn mê.

Hắn tỉnh lại là vì đau đớn ở chân. Hắn mở mắt ra, phát hiện mình nằm trong một túp lều tạm bợ được dựng từ tấm vải xám kéo căng, tiếng gió vẫn gào thét, thổi tấm vải xám kêu phàn phật.

Một cơn đau khác truyền đến, khiến hắn phải rũ mắt nhìn lại. Bên trái hắn có một đồng lửa, cô gái kia đang khâu vết thương trên đùi hắn.

Hắn không thể tin được cô lại luôn mang theo kim chỉ theo người. Có lẽ hắn đã phát ra tiếng, cho nên cô ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Miệng vết thương của ngươi quá lớn, ta phải khâu nó lại."

Sắc mặt cô vô cùng tái nhợt, khiến đôi mắt đượm vẻ sợ hãi của cô càng to, càng đen hơn.

"Yên tâm, kỹ thuật của ta bây giờ tốt lắm, ta đã từng khâu rất nhiều vết thương rồi."

Giọng nói khàn khàn của cô quanh quẩn trong không khí, nghe như xa như gần. Có lẽ cô đã kéo hắn đến chỗ nào đó có thể che gió tránh tuyết, hắn muốn mở miệng hỏi cô, nhưng hắn không còn sức, chỉ có thể mệt mỏi nhắm mắt lại, để cô tùy ý muốn làm gì hắn thì làm.

"Này, này, A Lăng Đằng! Chết tiệt! Nhìn ta! Mở mắt ra nhìn ta!"

Cô vỗ mặt hắn rất mạnh khiến hắn không thể không mở mắt ra. Hắn thấy cô đã thay đổi vị trí, chạy sang bên phải, còn đưa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến trước mắt hắn. Lúc hắn mở mắt ra, rõ ràng cô đã thở phào nhẹ nhõm.

"Xin lỗi, nhưng ngươi vừa mới ngừng thở."

"Ta mệt..." Hắn nghe thấy mình mệt mỏi nói.

"Ta biết, nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất nên tỉnh táo."

Cô vừa cảnh cáo hắn vừa quay về ngang eo hắn, tiếp tục khâu vết thương bên hông hắn. Hắn có thể cảm nhận được kim chỉ lôi ra đâm vào, nhưng hắn không còn cảm giác được chân mình nữa.

Hắn muốn nói cho cô rằng cô làm vậy cũng vô ích thôi, nhưng cuối cùng hắn không nói. Bởi lúc trước hắn cũng đã cho rằng cô không thể đưa hắn đến nơi che gió tránh tuyết trong thời tiết này nhưng cô đã làm được.

Hắn nửa mê nửa tỉnh nhìn cô gái đang chăm chú lấy kim chỉ tra tấn hắn, sau đó ngoan ngoãn hít vào thở ra như cô mong muốn.

Mỗi khi hắn ngừng thở, mất ý thức, cô sẽ vỗ mặt hắn, cho đến khi hắn không thể không mở mắt

ra, đáp lại tiếng gọi của cô. Nếu hắn không đáp lại, cô sẽ dùng lưỡi dao nung đỏ dí lên những vết thương của hắn, khiến hắn đau tỉnh lại.

Làm vậy thật sự đau muốn chết, cũng chết tiệt là rất hữu dụng!

Không biết qua bao lâu sau, rốt cục cô cũng đã xử lý hết những miệng vết thương chảy máu, mà hắn thì vẫn còn thở, chỉ có điều hắn đã không còn cảm nhận được tay chân của mình nữa rồi.

Hắn mất máu quá nhiều.

Cô hiển nhiên cũng phát hiện ra nhiệt độ cơ thể của hắn quá thấp, vội lấy rượu sữa ngựa cho hắn uống. Nhưng làm vậy cũng vô dụng, nó không thể khiến hắn ấm lên, hắn thậm chí đã không phát run nổi nữa.

Hắn nằm trên mặt đất, suy nghĩ mờ mịt nhìn cô trừng hắn, dường như cô đã nhận ra cô đã làm hết khả năng rồi.

Còn bây giờ cô sẽ buông xuôi...

Khi cô thả cánh tay đỡ lấy đầu hắn, hắn mơ hồ nghĩ, thậm chí không còn sức mở miệng, ngay cả nhịp tim cũng dần chậm lại.

‘Ta xin lỗi.’

Hắn nghĩ.

‘Thật sự rất xin lỗi...’

Mí mắt hắn nặng trĩu, từ từ khép lại.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, hắn đột nhiên cảm nhận được hơi ấm từ bên cạnh truyền tới.

Đó là nhiệt độ cơ thể người, trực tiếp áp lên người hắn.

Hắn ngạc nhiên cố gắng mở mắt ra, chỉ nhìn thấy cô cởi quần áo trên người, nằm xuống bên cạnh hắn, tựa vào người hắn, còn xoay hắn nằm nghiêng để cô có thể áp vào người hắn nhiều hơn.

Mặc dù cô đã đắp thảm nỉ và áo khoác lên người hai người nhưng cô vẫn phát run. Tuy hắn lạnh như khối băng, nhưng cô vẫn áp chặt vào hắn, bàn tay nhỏ bé ấm áp xoa xoa lồng ngực lạnh như băng của hắn.

Hắn suy yếu nhìn cô, chỉ thấy cô cũng đang nhìn lại hắn.

"Ta còn chưa cho phép."

Cô nói thật kiên quyết.

Hắn không biết nên nói cái gì, hành vi của cô khiến trái tim vốn yếu ớt trở nên nóng rực, mạnh mẽ nhảy lên. Để chữa thương cho hắn, không biết cô đã lột sạch quần áo hắn từ khi nào, mà hiện giờ cô cũng đã cởi hết quần áo, không để ý đến xấu hổ dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho hắn.

Chỉ một lát sau, hắn bắt đầu phát run, run lẩy bẩy như con chó vừa rơi xuống nước.

Cô phát ra tiếng rên kỳ lạ nghe như tiếng khóc nức nở, cho đến khi nước mắt nóng ấm chạm lên môi hắn, hắn mới xác định cô quả thật đang khóc.

Chưa từng có ai khóc vì hắn. Trên đời này những người hắn quen đều hận hắn, sợ hắn, hắn còn tưởng rằng ngày nào đó hắn chết, cũng sẽ không có ai vì hắn mà rơi một giọt lệ.

Ai biết, người đầu tiên trên đời này khóc vì hắn lại là cô.

Là cô...

Không hiểu sao, cổ họng hắn nghẹn ngào, trái tim cũng trở nên ấm áp.

Hắn đang phát run, vì lạnh mà run.

Tú Dạ ôm chặt người đàn ông bên cạnh, gò má dựa vào ngực hắn, lỗ tai áp lên tim hắn, không thể ngăn cản được nước mắt trào ra.

Hắn run lẩy bẩy, nhưng thân thể lạnh như băng này cuối cùng cũng bắt đầu ấm lên.

Sau một lúc lâu, cô thấy hắn đưa tay lên ôm lấy thân thể cũng đang run rẩy của cô.

Cô không đẩy hắn ra, chỉ cảm thấy hắn tỳ cầm lên đầu cô, khàn khàn lại run rẩy oán hận:

"Cô đúng là... Ngoan cố... Đến đáng hận..."

Nước mắt tiếp tục trào ra, cô ôm lấy hắn, không ngừng vuốt lưng hắn.

"Đúng vậy, ta rất ngoan cố, ngoan cố ngoài sức tưởng tượng của ngươi." Cô khàn khàn đáp.

Cô đã từng hy vọng hắn chết, hiện giờ cô lại chỉ mong hắn có thể tiếp tục sống.

Sống để cô trách tội, sống để cô thóa mạ, sống để cùng cô gánh vác tất cả.

Cô biết đôi với hấn mà nói, chết còn thoải mái hơn sống, chết là xong hết mọi chuyện, mười tám năm sau lại là một hảo hán, nhưng nếu sống chỉ còn lại sự đau khổ vô tận.

Nhưng hấn đã cố, cố sống sót, cố chống đỡ vì cô ra lệnh, vì cô yêu cầu, vì cô bắt buộc hấn sống. Cho nên cô đưa hai tay ra ôm lấy hấn, cũng để hấn ôm mình, cho đến khi nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của hấn dần trở nên bình thường, cho đến khi hô hấp của hấn cũng quay lại quy luật.

Lúc hấn nhắm mắt lại, cô không ngăn cản nữa, hấn còn đang thở, cũng không phát run.

Cô muốn chống lại cơn buồn ngủ, cô phải ra ngoài kiểm tra, xác định cửa túp lều làm bằng áo choàng này không bị tuyết bít kín, xác định nhánh cây cô dùng để chống lều không sập xuống do tuyết phủ, xác định con ngựa đã được buộc chặt, không chạy đi được.

Nhưng mấy ngày chạy trốn trên ngựa, cảm giác được nằm xuống thật sự rất tuyệt. Tim hấn đập đều đều, cô có thể cảm nhận được cơ bắp căng cứng dần thả lỏng.

Bởi vì thật sự quá mệt nên chỉ sau mấy nhịp thở cô đã thiếp đi.

Trời sáng...

Hấn tỉnh lại trong ánh sáng mờ nhạt, phát hiện mình đang ôm cô gái kia.

Cô đang ngủ, nhịp thở sâu mà quy luật, thân thể trần trụi vô cùng ấm áp, giống cái lò sưởi nhỏ, sưởi ấm cho hấn.

Lửa chẳng biết đã tắt từ khi nào, khuôn mặt hấn lộ ra ngoài thăm nỉ lạnh như băng nhưng thân thể lại vô cùng ấm áp do được cô sưởi.

Mấy ngày qua, hấn khi ngủ khi tỉnh.

Cô cho hấn ăn lương khô và rượu sữa ngựa trong túi, ép hấn ăn hết. Lúc hấn phát sốt, cô dùng nước tuyết bên ngoài giúp hấn hạ sốt.

Cô chăm sóc hấn rất chu đáo, nếu không nhờ cô, hấn đã chết từ lâu rồi.

Tình trạng của cô thực chất cũng chẳng tốt hơn hấn là bao, cô bị đánh sau đó lại liên tục chạy trốn. Hấn có thể thấy vết máu bầm trên mặt cô, khi cô đi chân phải cũng cà nhấc.

Hấn biết cô nhường đa số đồ ăn cho hấn.

Khi chạy ra khỏi doanh trại, vì tình huống khẩn cấp mà hấn chỉ có thể thuận tay lấy một túi lương khô và hai túi rượu sữa ngựa trong lúc trộm ngựa. Tuy rằng cô lấy thêm được từ đám kỵ binh, nhưng cũng chỉ có hai túi mà thôi. Tất cả lương khô đã cạn từ mấy ngày trước, hấn

thấy cô cho hần uống rượu sữa ngựa, còn mình thì uống nước tuyết.

Hần không kìm chế được mà nâng tay vuốt ve khuôn mặt sưng đỏ xanh tím của cô. Mũi cô tróc da, môi cũng bắt đầu khô lại, nhìn cô vô cùng chật vật, gầy yếu, tái nhợt, không có chút gì gọi là xinh đẹp, nhưng hần lại vẫn cứng lên. Hần có thể cảm nhận được dục vọng của mình áp lên đùi cô, khẽ run rẩy.

Hần nhắm mắt lại, nuốt nước miếng.

Đây không phải ý kiến hay, trước kia không phải, hiện giờ lại càng không phải.

Cho nên hần ép mình lùi lại, gian nan ngồi dậy. Toàn thân hần đều đau, miệng vết thương bị cô khâu lại vẫn còn sưng đỏ, nhưng tình huống đã khá hơn rất nhiều. Hần đã hạ sốt, thân thể cũng có thể hoạt động. Hần nhìn quanh mình, hai ngày nay thỉnh thoảng hần tỉnh lại, phát hiện nơi này là do cô dùng áo choàng của kỵ binh vắt lên cành cây làm thành một túp lều tạm bợ.

Hần cần xem xét tình huống bên ngoài, truy binh đuổi giết bọn họ có khả năng xuất hiện bất cứ lúc nào.

Hần khoác áo, chân thấp chân cao ra khỏi lều.

Chương 21

Bên ngoài gió tuyết đã ngừng, vì tầng mây rất dày cho nên dù là ban ngày nơi này vẫn có vẻ âm u. Thế nhưng chút ánh sáng ấy đối với hần vẫn hơi chói, khiến hần hoa mắt, phải mở to mắt mới nhìn rõ chỗ mình đang đứng.

Ngoài lều đã không còn là thảo nguyên vô tận nữa, mà là núi rừng gập ghềnh uốn lượn. Nơi này vẫn chưa vào quá sâu, nhưng cây cối rậm rạp um tùm, cũng đủ dày để cô lợi dụng thân cây và áo choàng làm thành một cái lều bốn góc. Vì có tuyết, nên cho dù hần có quay đầu nhìn cũng chỉ thấy một thế giới trắng xóa. Nơi che giấu hần và cô dù có cao cũng không quá nổi bật giữa núi rừng.

Con ngựa đen được cô buộc vào một gốc cây đại thụ, thân hình nó được cây cối che lấp, không nhìn cẩn thận thì cũng không thấy rõ lắm. Nghe thấy tiếng bước chân của hần, con ngựa xoay tai, ngẩng đầu lên nhìn hần.

Hần nhin đau, cố gắng đi lên phía trước, nhìn thấy một đống cỏ khô không biết cô cắt được ở đâu về, chất trước mặt con ngựa. Đống cỏ khô đã bị ăn gần hết rồi, nhưng có thể thấy rằng cô không để nó đói bụng.

Địa hình phía trước cao hơn một chút, hần đi đến đó, từ đây có thể nhìn thấy thảo nguyên xa xa dưới sườn núi. Nhờ có cây cối che lấp, người tới không dễ dàng phát hiện ra chỗ này,

nhưng hấn và cô lại có thể nhìn thấy rõ kẻ địch tới gần.

Cô chọn được một chỗ trốn rất tốt, hấn chưa dạy cô điều này, cũng chưa dạy cô chăm ngựa, hấn thật sự không ngờ cô lại chú ý nhiều như vậy.

Hấn tìm chỗ giải quyết nhu cầu sinh lý, lại thấy một con thỏ trong đồng tuyết. Bởi vì màu lông trắng, nó gần như đã hòa với tuyết.

Hấn nhìn con thỏ đang căng thẳng không nhúc nhích, rút con dao dắt ở đai lưng ra, phi mạnh tới. Con thỏ muốn chạy trốn, nhưng vẫn bị con dao đâm trúng. Cùng lúc con thỏ ngã xuống đất, hấn cũng vì kéo căng thắt lưng mà khụy xuống không dậy nổi.

Mẹ kiếp...

Chỉ là con thỏ mà thôi... Hấn nghĩ, nếu kẻ địch xuất hiện thật có lẽ hấn cũng sẽ bị xử lý trong chớp mắt.

Quỳ trong tuyết, hấn toát mồ hôi, thở hổn hển, chửi thành tiếng. Rất lâu sau hấn mới có thể đứng lên đi nhặt con thỏ kia. Lúc hấn mang theo cái thắt lưng khốn khổ quay lại căn lều dựng tạm thì cô đã mặc quần áo đứng trước cửa nhìn xung quanh. Khi thấy hấn, rõ ràng cô đã thở phào nhẹ nhàng.

"Người không nên đi lại lung tung."

"Ta đã hạ sốt rồi."

Nói xong, hấn vặn gãy cổ con thỏ. Lúc hấn định lột da nó, cô đã bắt giác co lại. Hấn đoán đó là nguyên nhân vì sao mấy ngày nay cô không dùng cung tên. Dù cô đói bụng, cô vẫn chần chừ không muốn dùng cung tên săn động vật.

"Đi nhóm lửa đi." Hấn ngừng tay, nhìn cô nói.

Cô không phản đối, chỉ xoay người vào lều nhóm lửa, cô biết phải ăn thì mới có sức.

Hấn lột da con thỏ, cắt thành từng miếng thịt, cắm vào cành cây xong mới mang vào trong lều để cô nướng.

Cô không nói gì cầm lấy xiên thịt hơ lên lửa nướng.

Hấn khó khăn ngồi xuống thảm, lúc này mới mở rộng vạt áo, cạo mảnh vải cô băng vết thương cho hấn, kiểm tra miệng vết thương trên thắt lưng. Cô không nói dối, kỹ năng may của cô rất tốt, chỉ khâu trên eo hấn hàng lồi chính tề. Tuy rằng vừa rồi vì bắt con thỏ mà ảnh hưởng tới vết thương, nhưng nó chỉ rỉ ít máu chứ không vỡ toác ra.

Hắn định lấy mảnh vải vừa nãy để lau máu, nhưng không biết cô đã qua đây từ lúc nào, còn bắt lấy tay hắn.

"Dùng dùng cái đó." Nói xong, cô cầm một mảnh vải nhỏ sạch sẽ đã được cắt sẵn đặt lên miệng vết thương của hắn. "Không dùng vải sạch, sẽ làm miệng vết thương mưng mủ."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong miếng da dê đặt trên gối của cô có một hàng kim, ngoài ra còn có một miếng vải đã được cắt sẵn và một túi vải nhỏ đựng thuốc bột.

Hắn biết cô hay giúp thương binh, nhưng lại không biết cô chuẩn bị đầy đủ như vậy.

Hắn giương mắt nhìn cô, cô đang rũ mắt xuống, hai tay thuần thục thay thuốc cho hắn. Xử lý xong vết thương ở phần eo lại đến vết thương trên chân hắn.

Động tác của cô rất cẩn thận, nhưng khi bàn tay nhỏ của cô tới gần giữa hai chân hắn, cơ đùi của hắn vẫn bất giác căng lên. Hắn kéo ống quần lên, chỉ đủ để che nơi đang nhô lên giữa hai chân. Không biết cô không phát hiện ra hay cố ý xem nhẹ, mà tay cô vẫn không hề ngừng, cũng không nói bất cứ điều gì.

Hắn nhìn cô xếp đồ vào cái bọc da dê, buộc lại rồi nhét vào giày.

"Cô luôn mang mấy thứ này bên mình?" Hắn nghe thấy mình nói.

"Ai mà biết được khi nào thì ta cần dùng nó." Câu hỏi của hắn làm cô ngừng lại, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, nói: "Một khi đã lên chiến trường, sẽ không ai để ta quay lại doanh trại lấy kim chỉ." Cho nên cô luôn mang theo nó, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Ai ngờ bất cứ tình huống nào lại là dùng cho hắn.

Thịt nướng tỏa ra mùi hương thơm phức, mỡ nhỏ vào lửa phát ra tiếng xèo xèo. Cô ngửi thấy mùi liền quay lại lấy thịt thỏ đã nướng xong cho hắn.

Tuy con thỏ kia béo tốt nhưng cũng chẳng có mấy lạng thịt, chỉ đủ hai xiên thịt bé. Nhưng dù sao thịt tươi cũng hơn xa thịt khô. Hắn lấy một xiên, nhìn cô ban đầu còn hơi chần chừ, nhưng đến khi ăn miếng đầu tiên thì bắt đầu ngấu nghiến thậm chí còn không nhin được liếm nước thịt chảy trên ngón tay.

Dáng vẻ đó lại khiến bộ phận nào đó của hắn cứng lại, nhưng hắn vẫn không thể dời mắt đi được.

Phát hiện ra hắn đang nhìn mình, cô cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên chút xấu hổ, nhanh chóng để ngón tay xuống.

Hắn nghĩ cô không biết động tác đó mập mờ biết nhường nào. Cô chẳng hiểu gì về chuyện nam

nữ, cô xấu hổ là vì không muốn hấn nghĩ cô ăn giống quỷ chết mà đói.

Hấn nghĩ nên đưa miếng thịt thỏ cuối cùng của mình cho cô nhưng lại sợ cô không nhận, nên hấn đành ăn nốt. Lúc hấn định nằm xuống nghỉ ngơi, cô lại cản hấn.

"Vết thương trên lưng người cũng phải thay thuốc."

Vết thương trên lưng hấn đã bị cô đốt bỏng, ngoài hai vết thương ở eo với chân thì những chỗ khác cũng không nghiêm trọng lắm. Hấn tránh được chỗ hiểm, vết đao không tổn thương đến gân cốt.

Phát hiện ra hấn không động đậy, Tú Dạ ngẩng đầu, thấy hấn đang nhìn cô, đáy mắt hiện lên một chút do dự, một chút đấu tranh. Cứ thế một lúc, cô tưởng hấn sẽ không xoay người lại.

Người đàn ông này không bao giờ tin người khác. Lúc hấn tỉnh táo, có thể nắm mọi thứ trong tay, hấn chưa bao giờ để người khác đến gần mình trong phạm vi đủ để gây hại cho hấn, chứ đừng nói đến chuyện hoàn toàn không phòng bị đưa lưng về phía cô.

Không biết vì sao việc hấn không chịu xoay người lại khiến cô bắt đầu tức giận. Cô còn tưởng rằng qua mấy ngày nay hấn đã học được cách tin tưởng cô. Nếu cô muốn làm gì hấn, thì có vô số cơ hội... Đúng lúc này, hấn cử động, im lặng quay lưng lại.

Ánh lửa chiếu lên tám lưng chong chất vết thương của hấn. Con tức của cô bỗng nhiên biến mất, chỉ có trái tim không hiểu sao lại siết chặt.

Chết tiệt, cô không thể giận người này được, thậm chí cô còn không thể trách hấn không tin cô.

Nhìn tám lưng rộng đầy vết thương cả cũ lẫn mới, cô thật sự có thể hiểu vì sao hai người đã cùng chung hoạn nạn mà hấn vẫn không thể dễ dàng tin tưởng người khác... Tin tưởng cô.

Tám lưng của hấn thật đáng sợ, gần như không có chỗ nào lành lặn. Dường như mỗi lần quay lưng về phía người khác, sẽ lại bị người ta đâm một kiếm, chém một đao.

Cô chậm chậm ngồi quỳ sau lưng hấn, vén mái tóc đen dày mà hơi rối của hấn lên, lấy một nhánh gỗ nhỏ cài lại. Cô đã đốt bỏng vết thương cho hấn nên nó đã không chảy mủ từ hôm qua rồi. Tình hình hôm nay xem ra còn tốt hơn ngày hôm qua nhiều, tuy bị rách ra một chút, nhưng chẳng là gì so với ngày đầu tiên.

Mấy hôm trước cô không đói bụng. Không chỉ vì số lương thực còn lại không đủ, mà còn bởi sau khi lấy dao nóng ấn lên vết thương của hấn, mấy ngày sau đó chỉ nghĩ đến thôi cô cũng đã muốn nôn. May là cô ăn thịt thỏ trước, chứ nếu không chỉ sợ cô không nuốt nổi một miếng.

Cô cẩn thận lau thuốc trên lưng hấn, rồi thay thuốc mới.

Mấy hôm nay, phần lớn thời gian hấn đều ở trong trạng thái nửa hôn mê, không tỉnh táo như bây giờ. Ngay cả thế, hấn cũng thường bất giác cứng người vì cô ở sau lưng hấn. Giờ lại càng không cần phải nói, lưng hấn cứng ngắc, cơ bắp căng chặt làm ảnh hưởng đến vết bỏng, khiến cô nhìn thôi cũng cảm thấy đau.

Cô theo thói quen giống mấy ngày trước đây vừa bôi thuốc cho hấn vừa học mẹ cô ngày trước đưa tay lên vuốt ve sau tai hấn, gáy hấn, muống động viên hấn, làm hấn bình tĩnh lại. Ai biết hấn không những không bình tĩnh mà còn cứng ngắc hơn, ngay cả hô hấp cũng ngừng, giống như hoàn toàn bất động.

Cô ngẩn người, đột nhiên nhận ra động tác này quá thân mật, mà lúc này hấn lại đang tỉnh táo, vô cùng tỉnh táo.

Cô cũng ngừng thở, nhưng cô không biết nên rút tay lại hay là nên tiếp tục, bàn tay nhỏ bé cứ đặt trên cái cổ cứng như đá của hấn.

Trong giây phút ngắn ngủi đó, hấn không nhúc nhích, chỉ có nhịp đập dưới đầu ngón tay cô là vừa vội vừa nhanh.

Cô rút tay về nhanh như bị bỏng, không hiểu sao, tim lại đập rất mạnh.

Không biết vì sao cô lại luống cuống tay chân, lúc thì rơi thuốc bột, lúc thì làm rơi vải. Ba chân bốn cẳng vất vả thay xong thuốc cho hấn, cô nói qua loa muống ra ngoài xem con ngựa, rồi chạy trốn chết.

Hấn không quay đầu lại, không lên tiếng trả lời, nhưng sau khi cô rời khỏi lều, lại nhin không được đưa tay đặt lên chỗ cô vừa xoa.

Động tác của cô rất dịu dàng, không làm hấn đau, chỗ cô xoa vẫn còn nóng.

Rất nóng... Rất nóng.

Hấn không biết nên làm gì với cô bây giờ, đáng lẽ cô nên bỏ mặc hấn, nhưng cô không làm vậy.

Trước giờ chưa có ai đối xử tốt với hấn, chưa từng có.

Sắc trời càng ngày càng tối, mặt trời đã sắp xuống núi rồi.

Lúc cô về, hấn đã nhắm nghiền mắt, nằm đắp thảm nỉ. Hấn nghe thấy cô sờ trái sờ phải, nhưng mãi vẫn chưa chịu về chỗ thảm nỉ.

Sau đó, khi trời tối hấn, cô vẫn cứ tiếp tục lần khăn. Mãi đến khi không khí càng ngày càng lạnh, cô mới cam chịu tới gần hấn, chui vào thảm nỉ, nằm xuống cạnh hấn.

Không giống mấy hôm trước hấn hôn mê, vì sưởi ấm cho hấn mà cô cởi áo ra, đêm nay cô vẫn mặc quần áo, hấn lại không mặc gì. Mặc quần áo vào sẽ cọ đau vết thương trên lưng nên hấn chỉ đắp mỗi lớp thảm. Khi cô phát hiện ra chuyện này, cả người cứng ngắc.

Hấn không mở mắt ra, chỉ cảm thấy cô nằm cứng đờ, giữa hai người còn một khoảng trống lớn khiến gió thổi vào. Cô co rúm lại, run rẩy. Hấn có thể nghe thấy tiếng răng cô đập lập cập vào nhau. Cô cố gắng chịu đựng, sau một lúc lâu không chịu lạnh được nữa mới lặng lẽ dịch lại đây, một lúc sau, lại lén dịch tiếp. Cô tới gần từng chút một, đầu tiên là một tấc, rồi một tấc, rồi lại một tấc, cho đến khi hấn không thể chịu được cô cứ dịch chậm như thế nữa, đột nhiên vươn tay ra kéo cô lại gần.

Cô hoảng sợ, hít vào một hơi. Hấn mở mắt ra, thấy mặt cô trắng bệch, hai mắt tròn tròn.

Hấn rũ mắt nhìn cô, khóe mắt giật giật. Tay cô đặt ở trên ngực hấn, hấn chờ cô đẩy hấn ra.

Cô không đẩy.

Ngốc quá, cô phải nằm sát vào hấn mới có thể chống chịu được đêm lạnh.

Hấn biết, cô cũng biết, cô cũng đau ngốc.

Cho nên khi hấn kéo thảm ní cao lên, dèm kỹ vào cổ cô, sau lưng cô, cũng thuận tay kéo cô vào gần hơn, đến khi gần như cả người cô đều dán sát vào hấn, cô chỉ đỏ mặt rũ mắt xuống nhưng không chống cự.

Hấn rất muốn nói cho cô biết, lần trước chữa thương cho cô, hấn đã nhìn thấy hết rồi, nhưng hấn chỉ nhắm mắt lại, không để mình tiếp tục nhìn cô chăm chăm nữa.

Hấn cảm nhận được rõ ràng tim cô đang đập rất nhanh, cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô lướt qua cổ, phả vào ngực.

Không còn gió lùa vào thảm ní nữa, vì thế cơ thể hai người từ từ ấm lên.

Cảm giác này rất tuyệt, cho dù cô mặc quần áo cũng vẫn rất tuyệt.

Sau một lúc lâu, có lẽ là chắc chắn hấn sẽ không làm gì cô, hấn nghe thấy tiếng thở, tiếng tim đập dồn dập của cô từ từ chậm lại, cơ bắp căng cứng cuối cùng cũng thả lỏng. Chỉ chốc lát sau, cô đã ngủ thiếp đi. Nghe thấy tiếng hít thở đều đều, hấn mở mắt ra, thấy quần thấm dưới mắt cô, nhưng đôi môi khô nứt đã trơn bóng hơn rất nhiều.

Tuy rằng vẫn mặc đồ nam, nhưng cô không búi tóc như đàn ông nữa, mái tóc dài đen nhánh tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khiến cô trông thật thanh tú, thật nữ tính.

Hấn lén đưa tay vén lọn tóc lòa xòa trước trán ra sau tai, vuốt ve vành tai xinh xắn của cô,

gáy cô, giống như lúc trước cô đã làm với hắn.

Cô đang ngủ nên càng thả lỏng hơn, chủ động dịch lại gần hắn, bàn tay nhỏ bé quàng qua hông hắn, ôm hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào lồng ngực hắn.

Cảm giác khác thường nào đó chiếm lấy trái tim hắn, sau đó siết lại.

Hắn ôm cô càng chặt hơn, đặt cằm trên đầu cô, nhắm mắt lại.

Ngửi mùi hương của cô, ôm cô, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên hắn cảm thấy mình dường như thật sự... Có thể... Có được... Hắn không dám nghĩ tiếp nữa, ngay cả nghĩ cũng sợ bị ông trời biết được, sau đó bị ông ta lấy đi.

Chương 22

Mỗi lần hắn vọng tưởng muốn một thứ gì đó đều sẽ nhận được quả báo.

Cho nên hắn không dám nghĩ nữa.

Không dám nghĩ...

Mộng xuân nóng bỏng...

Mồ hôi ẩm ướt, da thịt nóng cháy, nhịp tim dồn dập.

Hắn mút hôn mồ hôi trên người cô, liếm cằm cổ trắng như tuyết của cô. Hắn cảm nhận được đôi môi thơm ngọt và cả nhịp tim đập điên cuồng dưới làn da mịn màng kia.

Người phụ nữ ấm nóng, ướt át, tươi ngọt lại thơm tho.

Hắn run rẩy khát vọng, bàn tay to nắm một bên ngực sữa của cô, ngón cái thô ráp có thể cảm nhận được nhũ hoa đang cứng lên dưới sự vuốt ve của hắn.

Tiếng rên rỉ yêu kiều quanh quẩn bên tai, bàn tay nhỏ bé bám chặt vào vai hắn. Hắn ngậm nhẹ cắn cắn vành tai của cô, bàn tay to trượt xuống mơn trớn vòng eo thon thả mềm mại, chen vào giữa chân cô. Chỗ kia đã vừa ẩm vừa nóng, lúc hắn đưa ngón tay vuốt ve chơi đùa, cô run rẩy co rúm lại.

"Đừng sợ... Đừng sợ..."

Hắn khàn khàn dụ dỗ bên tai cô.

Hắn ấn nhẹ về chậm, lòng bàn tay áp lên nguồn nhiệt của cô khẽ xoa nắn. Hắn nghe thấy tiếng

thở của cô càng thêm dồn dập, ngọt ngào của cô đã ướt đầm bàn tay hắn. Hắn nghe thấy cô yếu ớt rên rỉ, cảm nhận được cô không tự chủ cọ cọ vào lòng bàn tay hắn. Hắn biết cô đã sẵn sàng.

Hắn biết cách khiến phụ nữ chuẩn bị tốt, như vậy bọn họ mới không cự tuyệt hắn.

Trời ạ, hắn không muốn để cô gái này cự tuyệt hắn.

Hắn cần cô, hắn muốn cô, biến cô thành của hắn.

Cô gái này khác hẳn những người phụ nữ khác. Hắn chưa bao giờ khát vọng như thế, nhưng cô lại quá nhỏ bé, hắn cần chắc chắn rằng cô đã thật sự chuẩn bị tốt.

Hắn đưa ngón tay vào lỗ đi trơn bóng chặt chẽ kia, cô siết chặt lấy hắn, lại đồng thời sợ hãi hét lên, đưa hai tay đẩy hắn.

Không, đừng cự tuyệt hắn, đừng kháng cự hắn, hắn không thể nào chịu được sự cự tuyệt của cô.

Chống đẩy biến thành đá đấm loạn xạ cùng tiếng kêu sợ hãi hoảng loạn.

"Dừng! Dừng tay! Buông ta ra!"

Hắn có chút tức giận, người phụ nữ này rõ ràng muốn hắn. Thế nhưng cô lại cắn mạnh lên tai hắn, hắn lập tức đau tỉnh. Lúc hắn lùi lại chỉ nhìn thấy Tả Tú Dạ bị hắn đè phía dưới, quần áo rộng mở, bộ ngực nửa lộ, đôi môi đỏ mọng ướt át, khuôn mặt đỏ bừng nhưng hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn. Hắn sửng sốt, cô dùng cả tay lẫn chân đẩy hắn ra.

"Tránh ra! Cách xa ta ra!" Cô luống cuống tay chân kéo quần áo, vừa kích động lùi lại vừa lấy đồ đạc ném về phía hắn, chửi ầm lên.

"Người là đồ quái vật, cầm thú! Ta cứu người, người lại... Sớm biết thế ta để người chết đi còn hơn!"

Hắn vốn đang né tránh đồ cô ném đến, nhưng những câu này đã chọc giận hắn. Hắn không nhịn được xông lên túm lấy chân của cô, tiến đến trước mắt cô.

"Chết tiệt! Cô biết ta không cô ý! Mẹ nó, nếu ta muốn ta đã sớm có cơ hội làm cô cả trăm ngàn lần. Ta đang nằm mơ, ta tưởng cô là người phụ nữ khác, một người phụ nữ tự nguyện đón nhận ta..."

Cô tát hắn một cái, cắt đứt những lời hắn chưa kịp nói ra.

Hắn ngậm miệng lại, giận dữ trừng mắt nhìn cô, khuôn mặt ngăm đen hơi đỏ lên.

Tú Dạ đỏ bừng cả mặt, vừa giận vừa then trùng lại hẳn, chỉ cảm thấy tay phải đau rát.

Hai người rơi vào im lặng. Hấn mím môi, hít vào một hơi, gân xanh trên trán giật giật. Hấn nhìn cô, cắn răng nói.

"Chỉ là một giấc mơ mà thôi."

Cô lại dùng sức đẩy hẳn ra, bò dậy quay đầu bước đi. Cô nghe thấy hẳn ở sau lưng khẽ chửi bậy một tiếng.

Hấn nói tiếng Mông Cổ, cô không hiểu hẳn chửi cái gì, nhưng chắc chắn không phải câu từ dễ nghe. Cô nghe thấy tiếng hẳn đá đồ, tạo ra tiếng vang cực lớn.

Cô biết đó là tiếng lều đổ, nhưng cô không hề quay đầu lại.

Cô không đi xa.

Tú Dạ đứng trong tuyết kéo chặt áo, mặt đỏ tai hồng ôm lấy mình, sai bước đi về phía trước. Nhưng cô đi đến cạnh ngựa liền dừng lại.

Suýt nữa là cô không nhìn được nhảy lên ngựa chạy trốn, nhưng cô biết hẳn nói thật. Hấn đang nằm mơ, hẳn cho rằng đó là mơ, bởi vì cô cũng cho là vậy.

Ban đầu cô cũng cho rằng đó là một giấc mơ.

Nhưng cô rất tức giận, rất sợ hãi, rất hổ thẹn, cô không biết thân thể của mình có thể bị đụng chạm như thế, không biết cô lại có phản ứng như thế. Cô không hiểu cảm giác hẳn mang đến cho cô là gì. Lần này không giống lần trước, không giống khi hẳn cố ý muốn cô sợ hãi, cố ý đối xử thô lỗ với cô.

Hấn khẽ dụ dỗ cô, dịu dàng vuốt ve cô, gây ra từng cơn run rẩy tê dại.

Môi hẳn, tay hẳn, giọng nói trầm thấp khàn khàn của hẳn, đều khiến toàn thân cô như nhũn ra.

Cô không nên để hẳn chạm vào cô như vậy, cho dù là ở trong mơ.

Nhưng hẳn luôn lớn tiếng quát nạt, lạnh giọng nói chuyện, cô chưa bao giờ biết hẳn cũng sẽ có giọng nói khát vọng như vậy; chưa bao giờ biết hóa ra hẳn cũng có thể dùng đôi bàn tay to kia quyen luyến dịu dàng vuốt ve như thể sợ làm cô đau.

Trong một chớp mắt ngắn ngủi, cô bắt giác đắm chìm trong cảm giác được hẳn che chở, được hẳn khát vọng; trong những rung động nóng bỏng làm người ta run rẩy. Cho đến khi hẳn đưa ngón tay vào làm đau cô, cô mới vì đau đớn mà tỉnh táo lại.

Hắn không cố ý, hắn cho rằng đó là mơ, cho rằng cô là một người phụ nữ khác.

Nhưng đối với cô mà nói, đó không chỉ là mơ.

Nhũ hoa của cô vẫn căng cứng cọ vào lớp áo, giữa hai chân vẫn ẩm nóng khẽ run.

Cô nắm chặt dây cương, lại định xoay mình lên ngựa, rời xa người đàn ông này, càng xa càng tốt.

Nhưng cô không biết nên đi khỏi nơi hoang dã này bằng cách nào, hơn nữa cho dù cô biết, cô cũng có thể gặp phải đám kỵ binh bất cứ lúc nào.

‘Chết tiệt! Cô biết ta không cố ý!’

Bộ dáng hắn nghiêng rằng nghiêng lợi giải thích vẫn quanh quẩn trong đầu.

Cô quay đầu lại, thấy người đàn ông kia đã đi ra khỏi túp lều sập, đứng từ xa nhìn cô.

Cô cho rằng hắn sẽ tới đây lôi cô về, hét lên với cô rằng một mình cưỡi ngựa rời khỏi đây rất ngu xuẩn, mà hắn thật sự chỉ vì mơ mới nhầm cô thành một người phụ nữ khác.

Nhưng không, hắn chỉ đứng đó nhìn cô.

Sau một lúc lâu, hắn xoay người đi, bắt đầu dựng lại căn lều.

Cô gái kia còn chưa rời đi.

Hắn thấy cô đứng cạnh con ngựa, nắm chặt dây cương, nhưng cô không đi, cũng không tới gần hắn.

Lúc này nếu hắn tiến lên, cô nhất định sẽ không nghe hắn giải thích. Ít nhất là hiện giờ cô còn chưa chạy trốn, cho nên hắn xoay người đi làm chuyện của mình. Cô vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn hắn đi tới đi lui, sửa sang lại túp lều, cầm cung tên đặt sang chỗ khác.

Khi cô biến mất khỏi tầm mắt hắn, hắn có chút lo lắng khi quay lại sẽ không thấy cả cô lẫn ngựa đâu nữa.

Nhưng đây thật sự không phải chuyện hắn có thể không chế. Vết thương của hắn chưa lành, hắn không thể nào đuổi kịp cô, hắn ép mình tập trung vào con mồi trước mặt.

Hắn bắn trúng một con chim nhạn béo tốt. Lúc hắn mang nó trở về, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại ép mình không được nhìn cô.

Hắn biết cô đang nhìn hắn, khi nâng tay vẫn sẽ làm lưng hắn đau đốn, xoay người cũng khiến gương mặt hắn vẩn vọ, nhưng hắn không rên một tiếng vẫn tiếp tục làm việc.

Hắn vật lông chim, đi nhặt củi, sau đó quay lại trong lều nhóm lửa nướng thịt.

Mùa đông ở phương Bắc ngày ngắn đêm dài, một ngày trôi qua rất nhanh.

Hắn xoay miếng thịt chim cắm trên cành gỗ, thịt sắp cháy rồi mà cô vẫn chưa vào.

Chết tiệt, có lẽ hắn nên ra ngoài xem, không chừng cô đã đi mất rồi.

Hắn mím môi, hắn không trách cô muốn chạy trốn, thậm chí không có tư cách trách cô không nghe hắn giải thích. Tuy hắn cho rằng mình đang nằm mơ, nhưng hắn cũng đã thật sự đề cô xuống... Bỗng dưng, hắn nghe được tiếng vang ngay bên ngoài túp lều.

Hắn ngừng thở, dường như có thể cảm nhận được cô đang đứng ở đó, chần chờ do dự không vào.

Không biết qua bao lâu, như thể đã qua cả một mùa đông, rèm trước mắt bị xóc lên.

Hắn không ngược mắt lên nhìn nhưng từ khóe mắt vẫn có thể thấy cô đi tới, cách đồng lửa, im lặng ngồi xuống đối diện hắn.

Trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm, có lẽ hắn nên xin lỗi, nhưng hắn không muốn nhắc nhở cô rằng sự tồn tại của hắn sẽ tạo thành mối đe dọa cho cô. Nếu cô không muốn nhắc lại chuyện này, coi như nó chưa từng xảy ra thì hắn cũng nên ngậm cái miệng của hắn vào.

Hắn im lặng tiếp tục nướng thịt, củi lửa đỏ rực phát ra tiếng vang lép bép.

"Người biết, nếu người bắt buộc ta, ta không thể nào ngăn cản được người."

Không ngờ cô sẽ nói như vậy, hắn kinh ngạc ngược mắt lên, chỉ thấy cô theo bản năng lấy hai tay khoanh trước ngực, ôm chặt lấy mình. Trong đôi mắt to tròn đang nhìn hắn cũng lộ ra sự yếu ớt và sợ hãi. Hắn không ngờ cô sẽ xuống nước, sẽ thừa nhận chuyện này.

Hắn có thể dễ dàng làm tổn thương cô, nhưng cô vẫn trở lại, lựa chọn thử tin tưởng hắn.

Khóe mắt hắn hơi run rẩy, trái tim không hiểu sao cũng thất lại. Hắn nhìn cô, khàn khàn hứa hẹn.

"Sẽ không có lần sau đâu."

Hắn dùng dao cắm thịt rồi đưa cho cô.

Cô không đưa tay ra nhận, hắn cũng không rút tay lại, chỉ nói.

"Nếu ta lại chạm vào cô... Hoặc bất cứ người đàn ông nào chạm vào cô mà cô không muốn, cô chỉ cần dùng sức đá vào dưới háng hắn, làm vậy sẽ khiến cho hắn đau đớn, đủ thời gian cho cô móc mắt hắn, cắt cổ hắn."

Người đàn ông này đang dạy cô cách tấn công hắn sao?

Tú Dạ kinh ngạc tròn mắt nhìn hắn, không thể tin vào tai mình. Cô không nhịn được hỏi lại: "Dưới háng?"

"Dưới háng." Hắn gật đầu, nói tiếp: "Đó là nơi yếu nhất, chỉ cần cô dùng đủ sức, dù là ai cũng sẽ đau đến mức phải buông tay."

"Kể cả ngươi?"

Vấn đề này khiến gáy hắn giật giật, đồng tử co lại, nhưng hắn vẫn thẳng thắn trả lời.

"Đúng vậy, kể cả ta."

Tú Dạ im lặng, lúc này mới đưa tay nhận con dao và thịt từ tay hắn.

Vẻ mặt căng thẳng của hắn lập tức thả lỏng khiến cô hơi hốt hoảng. Cô cuống quýt rũ mắt xuống nhìn chằm chằm thịt nướng trong tay.

Sau đó cô phát hiện đó là miếng thịt đầu tiên, trước khi cô vào, hắn không hề ăn miếng nào.

Cô không dám nhìn hắn nữa, há miệng chậm rãi ăn thịt. Có lẽ hắn không biết rằng khi cô đưa tay nhận lấy con dao của hắn, hắn đã bất giác thở phào.

Đêm hôm đó cô thấp thỏm giúp hắn thay thuốc, sau đó nhìn hắn mặc lại quần áo, để nguyên quần áo nằm xuống.

Cô dọn dẹp đồ đạc, do dự một lúc lâu mới cầm lấy con dao nhỏ nằm xuống bên cạnh hắn. Hắn không đưa tay kéo cô vào lòng giống đêm qua mà lại nằm im không nhúc nhích.

Cô đề phòng nhìn mặt hắn, hơi thở của hắn đều đều, nhưng cô biết kỳ thực hắn còn chưa ngủ.

Đêm rất dài, gió rất lạnh.

Hắn có thể cảm nhận được sự căng thẳng của cô, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay. Hắn không nhịn được nhắm mắt lại, chậm rãi nói.

"Ta cũng là người, không phải làm bằng sắt. Cô nên biết nếu cô dùng dao đâm ta, ta sẽ đổ

máu; cửa vào cổ ta, ta cũng sẽ chết."

Cô biết hắn nói đúng, nhưng cô không thể nào bình tĩnh nổi. Sự im lặng và cứng ngắc của cô khiến hắn cũng khó xử theo.

Cô không thích như vậy, không thích không khí căng thẳng như thế. Trước khi cô kịp nghĩ thì đã nghe thấy mình nói.

"Nói cho ta biết vì sao ngươi không cạo tóc?"

Hắn vẫn nhắm mắt, cô cho rằng hắn sẽ không đáp, nhưng sau đó hắn lại nói.

"Bởi vì ta không phải người Mông Cổ, ta không cho phép mình bắt chước bộ dáng của bọn chúng."

"Vì sao ngươi lại phải làm nô lệ?"

"Vì sao cô lại phải làm nô lệ?" Hắn không đáp mà hỏi ngược lại.

Bởi vì chiến tranh.

Đó là một vấn đề ngu ngốc.

"Ngươi làm quân Mông Cổ đã bao lâu rồi?"

Hắn không muốn trả lời, không muốn nhắc lại quá khứ, nhưng vì cô đang cố dòi chủ đề khỏi chuyện hắn sàm sỡ cô nên hắn cũng chỉ đành cố gắng hòa theo. Hắn thở sâu, đáp: "Chắc khoảng mười lăm hay mười sáu năm, ta đã không tính thời gian từ lâu rồi."

Tú Dạ hoảng hốt.

Hơn mười năm là quãng thời gian rất dài, mà cô cũng biết vì sao hắn không tính thời gian nữa. Bởi vì sống trong hoàn cảnh quá mức khổ cực, cho nên hắn không muốn nhớ.

"Vì sao... Ngươi không thử chạy trốn?"

"Cô biết kết cục của đào binh mà."

Hắn mở mắt nhìn cô, trả lời nhanh chóng lại đơn giản. Nhưng cô thấy huyết thái dương của hắn căng lên, gân xanh trên trán giật giật.

Vẻ mặt của hắn bỗng dưng khiến cô nhớ tới lúc hắn tức giận cảnh cáo.

‘Hãy quên chuyện báo thù này mà sống qua ngày. Nếu không cô không những phải trả giá bằng

thân thể và tính mạng của mình, mà còn cả linh hồn và trái tim cô nữa. Sau đó chờ khi cô phát hiện ra chuyện dơ bẩn gì mình cũng đã làm, trên tay trên người là vết máu không tài nào rửa sạch, ngay cả tim cũng đã biến thành màu đen, ngay cả cô cũng không nhận ra bản thân nữa, khi soi gương sẽ chỉ thấy một con quái vật máu lạnh. Đến lúc đó, kẻ cô phỉ nhổ, căm ghét sẽ không phải là ta mà là sự lựa chọn của chính bản thân cô.'

Cô biết, khi đó hấn đang nói chính hấn.

Đột nhiên, cô chợt hiểu ra, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Người muốn báo thù, đúng không? Muốn báo thù, cho nên không trốn."

Hấn im lặng, khóe mắt giật giật, cơ hàm căng cứng, nhưng cô biết cô đúng.

Hấn giống cô, bởi vì chiến tranh mà mất người thân, cho nên hấn muốn báo thù, cho nên hấn không chạy trốn.

"Ai?" Cô không nên hỏi, nhưng cô không nhịn được. Cô nhìn thấy đau đớn trong mắt hấn, nghe thấy mình hỏi: "Người mất ai?"

Hấn không trả lời, chỉ nhìn cô.

"Là ai?" Cô lại hỏi.

Cô thấy đồng tử hấn co rút lại, thấy hằn kết hấn trượt lên xuống, sau đó hấn hít một hơi thật sâu, đáp:

"Mẹ ta."

Chương 23

Hơi thở của cô cứng lại, sợ hãi không nói nên lời.

Trời ơi, người đàn ông này giống cô, cảnh ngộ của hấn và cô rất giống nhau. Hấn nhìn thấy bóng dáng của chính mình trên cô, cho nên hấn mới quay về, mới cứu cô hết lần này đến lần khác.

"Ta xin lỗi."

Hấn nói, giọng nói khàn khàn vang vọng.

Lúc này đây, cô không thể giả vờ như không nghe thấy nữa.

Hấn nhìn vào mắt cô, nói: "Ta sẽ không cầu xin sự tha thứ của cô, cô cũng không cần phải tha

thứ cho ta, bởi vì ta biết đó không phải là chuyện có thể tha thứ được. Cô chỉ cần biết một việc, mạng của ta là của cô, ta nợ cô, làm liên lụy đến cô. Nếu cô muốn, có thể lấy đi bất cứ lúc nào." Đó là một lời tuyên bố, cô thể thấy sự cam đoan trong mắt hắn.

Đúng lúc này, hắn giơ tay lên, hơi do dự, đặt lên mặt cô.

Cô run rẩy, nhưng không tránh, cũng không thể tránh, chỉ có thể nhìn người đàn ông trước mặt này hứa hẹn:

"Ta không biết ta có thể sống bao lâu nữa, nhưng chỉ cần ta còn sống, mạng của ta chính là của cô."

Tay hắn rất nóng, rất nóng, làm mặt cô cũng nóng lên, làm tim cô đập loạn nhịp.

Sau đó, hắn rút tay về, cũng nhắm mắt lại.

Cô mở to mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, cổ họng thít chặt, hoàn toàn không biết nói gì.

Hắn nói dối, không thể nào là thật được.

‘Chỉ cần ta còn sống, mạng của ta chính là của cô.’

Hắn nói xong không bao lâu thì ngủ thiếp đi, cô nghe thấy tiếng hắn thở, thấy hắn thả lỏng, mà cô lại thức trắng đến tận hừng đông.

"Chúng ta không thể tiếp tục ở đây nữa."

Sáng sớm nay, khi cô thức dậy, người đàn ông đó đã không còn ở bên nữa. Cô ra khỏi lều lại nghe thấy hắn nói như vậy.

"Vì sao?" Cô và hắn đã ở đây hơn mười ngày mà kỵ binh không xuất hiện, cô gần như đã bắt đầu cho rằng quân Mông Cổ đã bỏ cuộc rồi.

"Bởi vì cái kia." Hắn chỉ vào đường chân trời phía xa.

Cô nhìn theo, trong lòng bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Xa xa có khói bếp, thỉnh thoảng còn có đàn chim bắt chợt bay ủa lên. Khói bếp và đàn chim còn cách đây rất xa, nhưng vô cùng dày đặc. Ngày hôm qua còn chưa có gì ở đó, hôm nay khói dày như vậy chỉ chứng tỏ một điều rằng...

Có quân lính...

"Người có chắc mình cưỡi ngựa được không?" Cô thu tầm mắt lại, nhìn hẩn hỏi.

"Ta chỉ biết một điều rằng chúng ta không thể dễ bị bắt được." Hẩn nói.

Nghe xong, cô xoay người thu dọn đồ.

Hẩn giúp cô sắp xếp hành lý, buộc bọc hành lý lên lưng ngựa, để cô lên ngựa trước rồi mới giẫm lên bàn đạp ngồi sau cô, nắm chặt dây cương, thúc ngựa đưa hai người vào núi.

Hẩn và cô cẩn thận đi trong núi mấy ngày liên tục cũng không dám nhóm lửa. Ban đêm chỉ dựa vào nhiệt độ cơ thể để giữ ấm cho nhau. Nếu hai người có thể nhìn thấy khói bếp của quân lính, vậy có nghĩa là đối phương cũng sẽ thấy được họ.

Càng đi lên núi, thời tiết càng giá lạnh.

Hai người cùng vượt qua mấy ngọn núi. Đến ngày thứ tư cho dù đứng trên đỉnh núi cũng không nhìn thấy được thảo nguyên nữa, nhưng họ vẫn không dám lơ là.

Trên núi rất đẹp, chim thú nhiều hơn người. Ngày đầu tiên cô còn thấy một bầy ngựa hoang chạy qua khe núi, thỉnh thoảng còn có linh dương sừng dài đứng trên tảng đá phía xa nhìn hai người sau đó lại nhảy lên mỏm đá cao rồi chạy mất.

Đã hai lần cô nhìn thấy đỉnh lều dựng trong thung lũng trên thảo nguyên, bên cạnh là một đàn dê đang ăn cỏ.

Cả hai lần hẩn đều tránh những người dân chăn nuôi này, tránh rất xa.

Cô hâm mộ nhìn đàn dê và lều tròn tỏa khói bếp, nhưng không dám tới gần.

Hẩn đưa cô tiếp tục đi qua dãy núi, chọn đường núi nguy hiểm mà đi, cố gắng thoát khỏi sự truy lùng. Cô luôn yên lặng, không bao giờ than khổ, hàng ngày còn nhân lúc nắng lên mà kiểm tra vết thương, thay thuốc cho hẩn. Thế cho nên hẩn không nhận ra tình trạng của cô không ổn, cho đến sáng sớm hôm nay, hẩn không gọi được cô dậy, thấy mặt cô đỏ ửng, mới phát hiện ra cô sốt cao từ lúc nào chẳng hay.

Chết tiệt, hóa ra mấy hôm nay cô luôn cố gắng chịu đựng.

Hẩn không phát hiện ra là vì nhiệt độ cơ thể của hẩn cũng rất cao, nhưng đây không phải là lý do. Hẩn khỏe mạnh hơn cô rất nhiều, đáng lẽ phải nhận ra rằng cô không thoải mái, đáng lẽ nên để cô có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn.

Hẩn cảm thấy tức giận với sự sơ sẩy của bản thân, đành phải nhanh chóng đưa cô lên ngựa.

Trong cơn hôn mê Tú Dạ cảm giác được hẩn ôm cô lên ngựa. Cô biết rõ tình trạng của hẩn

cũng không tốt hơn mình là bao. Trước đây, cô còn tưởng rằng hấn sẽ vì thương tích trên người mà không chịu nổi cưỡi ngựa xóc nảy, không ngờ cô lại gục ngã trước cả hấn. Bắt đầu từ hai ngày trước cô đã thấy khó thở, cô cố gắng chịu đựng, nhưng qua mấy ngày dày vò thể lực của cô đã đến giới hạn.

Lúc hấn gọi cô, cô rất muốn tỉnh, nhưng ngay cả mắt cũng không mở nổi. Thật ra cô không biết sau đây đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ hấn cho cô uống nước, nhớ con ngựa đen chở hai người xuống núi.

"Không thể, đừng xuống núi, đừng quay lại..."

Khi cô phát hiện ra hấn đang xuống núi, tuy ý thức mơ hồ, nhưng vẫn không nhận được mà nắm lấy áo hấn, yếu ớt tựa vào vai hấn nói.

"Không sao đâu, cô yên tâm, ta không quay lại đường cũ."

"Ta không muốn... Không muốn... Làm nô lệ nữa... Ta thà rằng... Chết ở ngọn núi này..."

"Cô sẽ không chết đâu." Hấn dùng áo choàng bọc lấy cô, ôm chặt cô vào lòng. "Đi hết ngọn núi này, dưới chân núi có một tòa thành hoang. Nơi đó tập trung thương lữ, chắc chắn sẽ có đại phu. Chỉ cần đến đó, tất cả sẽ ổn thôi."

Lời nói của hấn, làm trái tim cô siết lại. Nơi dân cư tập trung cũng đồng nghĩa với việc dễ bị người ta phát hiện. Cô muốn phản đối, nhưng hấn đã đưa tay che mặt cô.

"Đừng lo, không sao đâu, tin ta, không sao đâu."

Giọng hấn rất khàn, cô không cho rằng hấn biết mình đang yêu cầu cô làm gì.

‘Tin ta...’

Hấn nói. Cô không biết lần cuối hấn muốn ai đó tin tưởng hấn là khi nào.

Không hiểu sao nước mắt lại trào ra, cô nhắm mắt lại, yếu ớt dựa vào người đàn ông này.

Sâu thẳm trong cô biết rằng, từ lúc hấn vì cô mà phản bội Lạp Tô, cô đã tin hấn rồi. Cô biết hấn cũng không tệ như người ta nghĩ. Cô chế tạo vũ khí, bàn tay cô nhuộm máu cũng không ít hơn hấn.

"Xin lỗi... Ta xin lỗi..."

Câu nói mê sảng đó khiến hấn hốt hoảng, không thể tin được rằng cô đang xin lỗi. Hấn bắt chập rủi ro sẽ bị bại lộ mà chọn con đường nhanh nhất tiện nhất đến khe núi. Hấn đi suốt đêm vượt qua ngọn núi cuối cùng rồi xuống núi.

Hắn mất hai ngày một đêm mới xuống đến chân núi.

Dưới chân núi ấm hơn trên núi rất nhiều, nhưng giờ thân nhiệt của cô gái trong lòng lại rất thấp, thỉnh thoảng còn run rẩy. Mặc dù hắn đã cho cô ăn tất cả những thảo dược hạ sốt mà hắn biết, nhưng vẫn không thay đổi được gì.

Tòa thành hoang đã thay đổi đôi chút so với trong trí nhớ của hắn, nhưng ở đây có người, chẳng những có người, mà còn rất nhiều người.

Người đến người đi trên đường, bao gồm rất nhiều người từ nhiều dân tộc khác nhau. Vì không muốn người khác chú ý, hắn lấy áo choàng bọc kín lấy cô và mình, không để người ta nhìn thấy chiến bào hắn mặc trên người.

Sau khi vào thành, hắn ôm cô xuống ngựa, hỏi thăm một người bán sữa và bánh nướng.

"Ở đây có chỗ nào có thầy thuốc không?"

"Thầy thuốc? Trước đây có một thầy thuốc, nhưng ông ấy đã qua đời tháng trước rồi."

Lòng hắn nặng nề, đành phải tìm một chỗ trọ trước. Đang lúc hắn xoay người định đi, vợ chủ cửa hàng thấy sắc mặt người con gái trong lòng hắn tái nhợt, thương tình gọi hắn lại.

"Đại gia, tuy bây giờ chỗ này không có thầy thuốc, nhưng ở ngõ quạ đen phía đông thành có một nữ pháp sư. Tuy tính khí cô ấy không tốt lắm, nhưng trước đây tôi bị cảm lạnh, nữ pháp sư ấy thăm bệnh hai ngày là khỏi rồi. Hay là ngài thử đến đây xem."

Nữ pháp sư thường biết chút y thuật, hơn nữa bây giờ hắn cũng không còn lựa chọn nào khác. Cô gái trong lòng hắn đang không ngừng run rẩy, tình huống càng ngày càng tệ, hắn hỏi.

"Chỗ nào phía đông thành?"

"Chính là ngôi nhà có quạ đen đậu kín trên nóc nhà đấy, dễ thấy lắm. Yên tâm, lũ quạ đen này không quấy rầy người khác, chỉ nhìn hơi đáng sợ thôi."

Hắn cảm ơn bác gái kia, ôm cô lên ngựa một lần nữa giục ngựa đi.

Chỗ ở của nữ pháp sư thật sự rất dễ nhận ra. Nơi này không náo nhiệt như những chỗ khác trong thành, cả con ngõ trống hoắc, trên mái căn nhà to cuối ngõ đậu vài con quạ đen.

Gió lạnh thổi vù vù qua mấy cây đại thụ chỉ còn trơ cành, xuyên qua mấy căn nhà không có người khiến những cánh cửa kêu ken két. Mấy con quạ đen trên mái nhà không nhúc nhích nhìn chằm chằm người ta chỉ làm cho nơi này càng thêm lương lương đáng thương hơn.

Hắn giục ngựa đi đến trước cửa, ôm cô xuống ngựa gõ cửa.

Không có người trông cửa, chỉ có một con quạ đen vỗ cánh há miệng kêu đúng hai lần. Con quạ vừa kêu, một con quạ khác cũng vỗ cánh kêu theo, sau đó tiếng kêu vang lên khắp nơi, mấy cọng lông chim màu đen cũng rơi xuống.

Đổi lại là người khác chắc đã sợ hãi quay người bỏ chạy. Nhưng hắn chẳng thèm liếc nhìn chúng cái nào, chỉ không ngừng đập mấy cái lên cửa lớn.

Khi hắn đang gõ cửa, đột nhiên có tiếng trả lời vọng ra.

"Mới sáng tinh mơ, âm ỉ cái gì."

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, đàn quạ lập tức yên lặng.

Hắn nhìn vào cửa, chỉ thấy một cô gái mặc đồ đen đứng trong sân, trước cửa phòng mở rộng. Cô gái đó có hàng mày liễu mác, đôi mắt sáng, dung mạo rất đẹp, lại trắng nõn khác thường. Cô ta mặc đồ đen từ đầu đến chân đứng dưới mái hiên âm u nhìn như thể có mỗi khuôn mặt trắng nõn ở đó.

"Chuyện gì?" Cô ta trợn mắt với hắn, mở đôi môi hồng nhạt, lạnh giọng mắng.

Cô gái này thật sự rất kỳ lạ, trời lạnh như vậy mà cô ta vẫn đi chân đất như không biết lạnh là gì. Nhưng pháp sư đều rất kỳ lạ, ít nhất là trên cổ cô ta không đeo xương người, trên đai lưng cũng không treo tai hay mũi phơi khô.

Trên thực tế, cô ta nói tiếng Hán, mặc quần áo người Hán, mép váy đen là tơ tằm dệt, còn có đường thêu rất nhỏ như ẩn như hiện.

"Cô biết xem bệnh đúng không?" Hắn hỏi.

Nữ pháp sư nhìn cô gái trong lòng hắn, sau đó liếc nhìn hông hắn, lạnh giọng hỏi.

"Người là lính?"

Hắn mím môi, gần như muốn nghiêng người che khuất đại đao đeo phía sau, nhưng cuối cùng vẫn không hề động đậy, chỉ nhìn cô gái đó trả lời.

"Không phải."

Cô ta nhìn hắn. Giây phút ấy hắn sợ cô gái này sẽ vì hắn là lính mà từ chối cứu cô, sợ hãi cứ chiếm lấy tim hắn, hắn mở miệng cầu xin.

"Xin cô, xin cô cứu cô ấy."

"Cô ta là gì của ngươi?" Nữ pháp sư nhìn hắn.

Hắn căng thẳng, mở miệng thốt ra.

"Cô ấy là vợ ta."

Nữ pháp sư nhún mày phải, sau một lúc lâu mới vung tay áo xoay người trở lại đại sảnh, lạnh lùng bỏ lại một câu.

"Vào đi."

Hắn thở phào nhẹ nhõm. Dưới cái nhìn chăm chú của mấy con quạ đen trên nóc nhà, ôm cô gái trong lòng đi vào.

Trong phòng không có bàn cao ghế dựa, chỉ có mấy miếng gỗ dày phẳng ghép thành giường, có bếp lò. Trên xà nhà treo một cái móc sắt, trên đó móc một cái bình sắt, nhưng lò không nhóm lửa, chỉ có lớp bụi tàn lạnh lạnh.

Bức tường bên trái là một tủ đứng với rất nhiều ngăn kéo nhỏ vuông vức. Hắn biết đó là tủ thuốc, điều khác biệt là trên đó không viết tên thuốc.

Cửa lớn phía sau đang mở rộng bỗng nhiên đóng sầm lại, hắn cảnh giác quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy bất kỳ ai.

"Đặt người xuống." Nữ pháp sư mặc đồ đen đứng ở phía trước nói.

Hắn quay đầu, thấy cô ta đã trải một tấm thảm nỉ ra bên cạnh lò sưởi, ngồi quỳ ở đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Cô gái này khiến hắn bất an, nhưng người con gái trong lòng hắn đã hôn mê bất tỉnh từ một canh giờ trước, hắn không thể không làm theo lời cô ta nói, đặt Tú Dạ xuống.

Lúc hắn định buông tay, cô lại rên lên. Hắn theo phản xạ nắm lấy tay cô, cô lập tức bình tĩnh lại.

Cô gái kia nhìn thấy nhưng không nói gì, chỉ đưa bàn tay nhỏ bé trắng nõn từ trong tay áo đen kéo chiếc áo choàng che mặt của Tú Dạ ra. Cô ta nhắc mí mắt Tú Dạ lên, nắm cằm cô mở miệng cô ra nhìn, sau đó tay kia nắm lấy cổ tay cô xem mạch.

Cô ta lấy từ trong lòng ra một miếng thuốc da, đặt lên mặt đất mở ra. Trong miếng da có rất nhiều cây châm bạc tính chất, kích thích, dài ngắn không đều nhau.

Cô ta thuận thực lấy châm bạc châm lên người Tú Dạ. Khi thấy cô ta định châm lên đỉnh đầu, hắn không nhịn được vươn tay ra cản lại.

Cô ta lườm hắn, môi cong lên, giọng nói rất lạnh lùng.

"Người không muốn cô ta sống nữa hả?!"

Hắn muốn, nhưng hắn chưa từng thấy ai cắm châm lên đầu mà vẫn sống được.

Cô ta hừ lạnh một tiếng, kẹp cây châm bạc ở ngón tay, đứng lên: "Giờ là người đến cầu xin ta, chứ không phải ta rồi hơi muốn cứu. Nếu không muốn thì giờ người có thể đưa cô ta ra ngoài."

Khóe mắt hắn giật giật, trợn mắt nhìn cô ta, từ từ thu tay lại, nắm chặt thành quyền, trầm giọng nói.

"Nếu cô ấy chết, ta sẽ giết cô."

Cô ta híp mắt lại, trong nháy mắt hắn thấy gió lạnh không biết từ đâu thổi qua đầu, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích tiếp tục trợn mắt với cô ta.

Cô ta lạnh lùng nhìn hắn, sau đó mắt cũng không chớp đâm châm bạc trong tay lên đỉnh đầu Tú Dạ, thậm chí cũng không thèm nhìn xuống xem có châm đúng chỗ không.

p. s: Còn 1 chương nữa là hết quyền thượng rồi há ^3^ Đánh chương là 23 nhưng thực ra mới xong có 10 chương thôi.

Chương 24

Giây phút đó, lông tơ trên người hắn dựng hết cả lên, hắn trợn mắt muốn đưa tay tóm lấy cổ tay cô ta nhưng lại phát hiện mình không nhúc nhích được. Chỉ thấy người phụ nữ kia cúi người về phía trước, lạnh lùng nhìn đôi mắt vừa giận dữ vừa kinh ngạc của hắn, nói:

"Nếu cô gái này chết thì đó cũng là lỗi của người, không phải của ta. Đừng đổ trách nhiệm của mình lên đầu ta."

Hắn ngừng thở, khuôn mặt ngăm đen trắng bệch.

Cô ta đưa tay ra sau gáy hắn, rút ra một cây châm bạc, đứng lên, từ trên nhìn xuống hắn, nói:

"Bây giờ thì đi nhóm lửa đi, nếu không cô ta không bị người giày vò chết thì cũng bị lạnh chết ở đây." Nói xong, cô ta xoay người đi về phía tủ thuốc, kéo ngăn kéo ra, bắt đầu bốc thuốc.

Hắn mặt xám như tro trừng mắt nhìn người phụ nữ kia, đúng lúc ấy bàn tay nhỏ bé trong tay hắn lại run lên một cái. Hắn vội cúi xuống nhìn, chỉ thấy sắc mặt cô tuy rằng vẫn tái nhợt, nhưng vẻ mặt thả lỏng, mạch đập cũng ổn định hơn một chút.

Thấy thế, hắn mới buông tay cô ra, đứng lên.

Hắn không thật sự tin nữ pháp sư này, nhưng hiện giờ hắn đã không còn sự lựa chọn nào khác. Lúc hắn xoay người đi ra cửa phòng còn nghe thấy nữ pháp sư áo đen kia không thèm quay đầu lại, nói:

"Cúi ở phòng cúi phía sau, thuận tiện ra giếng múc ít nước, sau đó dắt con ngựa bắt mắt của người vào đây."

Hắn không nói một lời làm theo lời cô ta. Khi cô ta lại bảo hắn đi lau sàn, rửa thùng gỗ, ống nhỏ, hắn nhìn Tú Dạ đang dần chuyển biến tốt đẹp liền mặc cho cô ta sai bảo.

Lúc trời gần tối, cô ta ném cho hắn hai bộ quần áo. Một bộ vừa bản vừa nhỏ, hắn nhận ra đó là bộ Tú Dạ mặc trên người, một bộ khác vừa to vừa sạch sẽ.

"Ra đằng sau tắm rửa, cởi chiến bào ra đốt cùng bộ quần áo bản và thanh trường đao kia." Cô ta lạnh lùng nhìn hắn, "Không phải lính thì đừng dùng đồ thu hút sự chú ý của người khác, cái khác chắc không cần ta nhắc đâu nhỉ?"

Hắn cầm lấy hai bộ quần áo, lặng lẽ xoay người đi ra giếng nước ở sân sau. Hắn cởi chiến bào, bẻ gãy thanh đại đao cán dài, đốt hết.

Hắn dùng nước lạnh như băng dưới giếng tắm rửa một lượt, sau đó dùng dao cắt tóc, cạo sạch râu, ném vào ngọn lửa. Sau khi đốt sạch còn đào đất chôn chúng xuống.

Khi hắn quay lại, trong phòng đã tràn ngập... Mùi thuốc...

Lúc hắn đẩy cửa ra, chỉ nhìn thấy nữ pháp sư áo đen kia xắn ống tay áo, cầm một miếng vải ướt lau người cho một cô gái trần truồng.

Đó là cô, Tả Tú Dạ.

Hắn nhận ra vết bỏng trên bả vai cô, đó là chính tay hắn ấn lên.

Hắn bỗng thất thần đứng ở cửa, không biết nên vào hay ra.

"Nhìn cái gì, còn không qua giúp một tay." Nữ pháp sư ngược đôi mắt to như mắt mèo lên, nhìn hắn nói: "Bé cô ta lên."

Ngoại trừ tiến lên, hắn thật sự không biết nên làm thế nào nữa.

Khi đến bên thùng nước, nữ pháp sư kia liền đẩy cô cho hắn, xoay người đi lấy khăn vải sạch. Hắn đưa tay bế cô gái nhỏ nhấc yếu ớt kia ra khỏi thùng nước.

Thiếu sức nặng của lớp quần áo dày, cô nhẹ đến đáng sợ, làm cho trái tim hắn cũng run rẩy theo.

Nữ pháp sư đưa tấm khăn cho hắn, "Lau sạch người cho cô ta rồi đặt lên thảm." Nói xong, cô ta xoay người đi ra ngoài từ một cánh cửa khác.

Hắn cẩn thận ôm cô ngồi bên lò sưởi, nhẹ nhàng lau mái tóc và thân thể cô. Trên thân thể gầy yếu tái nhợt đầy vết sưng đỏ thâm tím chưa biến mất, khiến tim hắn như bị bóp nghẹt. Hắn cố gắng nhẹ tay hết mức, sợ làm cô đau, sợ gây ra thêm vết thương trên người cô.

Khi cô mở mắt ra nhìn thấy hắn, trong mắt cô có chút hoang mang. Hắn cắt tóc, cạo râu, chắc chắn nhìn không giống lúc trước. Hắn cho rằng cô sẽ sợ hãi, nhưng cô không giãy giụa, chỉ nâng tay khẽ vuốt khuôn mặt nhẵn nhụi của hắn, khẽ nói.

"A... Lăng Đằng?"

"Ừ." Cổ họng hắn thít lại, khàn khàn trả lời: "Là ta."

Sau khi có được đáp án, cô an tâm dựa đầu vào vai hắn, thở dài một hơi, bàn tay nhỏ bé cũng trượt xuống lồng ngực hắn, nằm trong lòng hắn, mắt lại nhắm nghiền.

Sự tin tưởng của cô khiến ngực hắn nóng lên, hốc mắt không hiểu sao lại cảm thấy xon xớt. Hắn nhẹ nhàng ôm cô, tiếp tục cẩn thận dùng ngón tay vuốt tóc cô, cho đến khi nó dần dần xõa ra hết.

Nữ pháp sư kia trở lại, mang theo một bộ váy trắng và một cái giỏ trúc.

Dưới sự trợ giúp của nữ pháp sư, hắn giúp cô thay quần áo.

Nữ pháp sư chỉ cái nôi đất trong giỏ trúc, thản nhiên nói.

"Uống đi."

Trong nôi đất là canh thịt được bỏ thêm rất nhiều dược liệu. Hắn cầm lấy cái thìa, thổi nguội rồi đưa đến bên miệng cô gái trong lòng mình.

Nữ pháp sư thấy thế, trợn trừng mắt, hừ lạnh một tiếng nói: "Ngu ngốc, cô ta uống rồi, đây là của người. Hai người thể chất bất đồng, bị thương cũng không giống nhau, cô ta có nội thương, khí tụ huyết trệ, phải thông máu hóa khí. Nếu để cô ta uống thuốc bổ khí của người, lát nữa có chết thì cũng đừng tìm ta." Nói xong, nữ pháp sư kia tức giận bỏ đi, vừa ra đến trước cửa lại bổ sung một câu.

"Trong rương quần áo có thảm lông, trừ phi cô ta tắt thở, bằng không đừng có mà làm phiền ta."

Hắn sửng sốt, ngược mắt nhìn nữ pháp sư kia, nhưng chỉ kịp thấy làn váy màu đen cùng mắt cá trắng nõn của cô ta biến mất bên cạnh cửa.

Sau đó, hắn mới chợt nhớ ra nữ pháp sư kia từ đầu tới cuối không hề hỏi hắn có tiền hay không, cũng không đòi ngân lượng. Lúc chạy khỏi quân doanh tuy hắn không mang theo thứ gì, nhưng hắn sẽ nghĩ cách.

Hắn đặt cô nằm xuống, lấy thảm lông từ trong rương quần áo đắp cho cô, sau đó mới uống bát canh thuốc kia.

Canh rất đắng, không thơm ngon tẹo nào. Tuy hắn không tin nữ pháp sư kia, nhưng hắn vẫn uống hết sạch. Sau đó nằm xuống bên cạnh cô, ôm thân thể nhỏ nhắn của cô vào lòng. "

Cô đã hạ sốt, cũng không còn run rẩy nữa, thân thể ấm áp mang theo mùi thơm ngọt ngào.

Cho dù trong thuốc của nữ pháp sư kia có độc, hắn cũng cam lòng.

Nếu phải chết, hắn tình nguyện chết cùng cô.

Ánh dương ấm áp xuyên qua song cửa sổ, chiếu lên mặt cô khiến cô tỉnh lại.

Tú Dạ mở mắt ra, nhìn thấy một người đàn ông tóc ngắn, cằm tròn bóng nằm bên cạnh mình, một bàn tay to đặt trên ngực cô giống như sợ tim cô sẽ ngừng đập bất cứ lúc nào.

Người đàn ông ngủ rất say, tuy rằng có vài vết sẹo nhưng khuôn mặt chính trực này nhìn vẫn rất vô hại, không hề có cảm giác lạnh lùng.

Cô biết, hắn ngày đêm không ngủ chăm sóc cô mấy ngày liền. Cô khi ngủ khi tỉnh, thỉnh thoảng còn có thể thấy một cô nương mặc đồ đen đến chăm cứu cho cô.

Hắn giúp đỡ cô nương kia, để cô nương nóng tính kia sai đến sai đi giống như gọi tiểu nhị. Nếu không phải đã từng thấy hắn lúc trước, từng được hắn cứu, từng sống nương tựa vào nhau trong gió tuyết, cô nhất định không nhận ra hắn.

Cho dù nhận ra khuôn mặt cũng sẽ không thể nhận ra hắn là con dã thú Mông Cổ lạnh lùng, tàn bạo, hung ác, vô tình kia.

Khuôn mặt sau khi cạo râu có đường nét sâu sắc, hàng mi dày mà dài rủ xuống như cây quạt.

Hắn mặc một bộ quần áo dày màu nâu, ống tay áo xắn lên trên bắp tay cường tráng. Ngoại trừ cơ bắp rắn chắc và quá nhiều vết sẹo, hắn lúc này nhìn không khác gì một người đàn ông bình thường, giống dân chăn nuôi trên thảo nguyên, giống thương lữ từ một đất nước xa xôi nào đó.

Hắn không giống người Hán, cũng không giống người Mông Cổ.

Hắn không phải người Mông Cổ, hắn đã từng nói, hắn không cho phép mình bắt chước bộ dáng của bọn chúng.

Cô bất giác lấy tay khẽ vuốt ve mái tóc ngắn và khuôn mặt trơn bóng của hắn, cảm giác được hắn ngừng thở, sau đó mới chợt phát hiện ra rằng mình đang sờ soạng hắn.

Hắn vẫn nhắm mắt, nhưng cô có thể thấy mạch đập ở cần cổ rắn chắc của hắn nhảy lên.

Cô nên rút tay về, nhưng cô không muốn.

Ánh nắng chiếu rọi lên mặt hắn, tai hắn.

Trên tai hắn có vết thương, đó là do cô cắn, chỉ suýt chút nữa thôi là cô đã cắn mất một miếng thịt của hắn.

Cô nhẹ nhàng chạm lên tai hắn, vuốt ve vết thương trên đó. Cô thấy chỗ kia ứ máu, đỏ lên, cảm thấy nhịp tim của hắn tăng nhanh.

Hắn tỉnh, mở đôi mắt sâu thẳm kia nhìn cô.

Cô không rút tay về, hắn cũng không đưa tay gạt cô ra, sau đó cô nghe thấy mình hỏi.

"Huynh có tên không?"

Cô biết, A Lăng Đằng không phải tên của hắn, không phải của họ hắn, đó là danh xưng người Mông Cổ đặt cho hắn. Là cái tên chứa đựng cả sợ hãi, sùng bái và khinh thường.

Khóe mắt hắn giật giật, cơ hàm cứng lại. Hắn nhìn cô thật lâu thật lâu, lâu đến mức cô cho rằng hắn sẽ không đáp. Sau đó cô nghe thấy hắn khàn khàn nói.

"Trương Dương, ta tên Trương Dương."

Quyền hạ

Giới thiệu quyền hạ

Cô hận con quái vật kia, con quái vật lạnh lùng tàn bạo, lòng dạ độc ác. Cô không thể tự tay giết hắn, bởi vậy cô tự nguyện vào doanh trại nô lệ, hy vọng có ngày tìm được cơ hội trả món nợ máu này.

Ai biết, quái vật tàn bạo ấy lại vẫn có trái tim, vẫn có tình cảm.

Cô hận mình ở quá gần hắn, đã nhìn rõ tất cả. Hại cô có cơ hội, nhưng không những không thể nào đâm con dao này vào tim hắn, mà còn bị bắt đối mặt với sai lầm cả đời của mình.

Hắn nói hắn không cần sự tha thứ của cô, còn giao tính mạng cho cô. Đợi đến khi cô phát hiện ra thì người đàn ông này đã sớm cắm rễ ở trong lòng cô...

Mà hối tiếc đã không còn kịp nữa rồi...

Chương 1

Cô không biết cái tên này là thật hay giả.

Trương Dương nghe như tên người Hán, nhưng cô cũng không hỏi.

Cô không muốn gọi hắn bằng cái tên của dã thú kia nữa, nếu hắn muốn gọi là Trương Dương, vậy cô sẽ gọi hắn là Trương Dương.

Đến ngày hôm sau, pháp sư áo đen nhượng lại cho họ một căn phòng có giường đất.

Mặt tường sau giường đất chính là phòng bếp, mỗi khi nhóm lửa, lửa dưới lò sẽ làm giường đất nóng lên, giúp sưởi ấm tay chân luôn lạnh như băng của cô.

Rõ ràng hắn bị thương nặng hơn cô, nhưng vì thân thể cường tráng nên hiện giờ người yếu đến nỗi không dậy được lại là cô.

Hắn hết lòng chăm sóc cô, ngoài ra hắn còn trở thành người gác cổng, chân chạy việc của nữ pháp sư; hàng ngày sẽ bị sai đi nấu nước đốn củi, lau cửa sổ, quét lá rụng.

Hắn không oán giận, nhẫn nhịn chịu khó làm việc.

Cô biết, hai người họ không có tiền để trả tiền khám bệnh và mua thuốc cho pháp sư, cho nên hắn mới để mặc cho cô gái kia sai bảo.

Thêm vào đó, cô đã quá yếu sau mấy tháng chạy trốn nên không thể tiếp tục bôn ba được nữa. Chỗ pháp sư ít người tới, lại ở trong góc khuất sẽ không bị người ta phát hiện. Ở lại đây thực sự là lựa chọn tốt.

"Ta nói với pháp sư nàng là vợ của ta."

Khi bón thuốc cho cô, hắn nói.

Tú Dạ ngần ra, ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy hắn lẳng lặng quấy chén thuốc, múc một thìa đưa đến bên miệng cô, hai mắt nhìn chăm chăm vào bát thuốc đen không thấy đáy, thản nhiên nói.

"Nếu có người đuổi đến đây thì cũng chỉ tìm hai người đàn ông, không phải là một đôi vợ chồng."

Cô nhìn khỏe mắt hần giật giật, gương mặt sa sầm, cô hiểu ra sự lo lắng của hần. Đáng lẽ cô nên phản đối, nhưng cô biết hần làm đúng. Mọi người trong quân doanh coi cô như một cậu thiếu niên, ít nhất là trước khi cô đi, không ai phát hiện ra sự nguy trang của cô.

"Ừ." Cô lên tiếng, há miệng uống thìa thuốc.

Thấy thế, bàn tay nắm chặt thìa gỗ của hần mới hơi nới ra, múc tiếp thìa nữa cho cô uống, khàn giọng nói.

"Nếu có ai hỏi hai chúng ta từ đâu đến, hãy nói chúng ta làm ăn thất bát, muốn đến đây nương nhờ người thân, nhưng người thân đã chuyển đi mất rồi."

"Ừ." Cô đáp lại một tiếng, cũng uống tiếp thìa nữa.

"Tòa thành này hơn mười năm trước gặp hỏa hoạn nên bị bỏ hoang. Sau này vì giao dịch buôn bán mới bắt đầu có người đến. Người ở đây đều là dân từ nơi khác, không ai để ý đâu."

"Ừ." Cô lại gật đầu, không hề nhiều lời.

Hần không nói nữa, chỉ dứt nốt chỗ thuốc còn lại cho cô.

Đêm chuyển đến gian phòng này, cô thấy hần cầm thảm lông trải lên sàn, cô sững sờ, sau đó mới phát hiện ra hần không định ngủ trên giường đất cùng cô.

Cô nên cảm kích ý tốt của hần, nhưng không biết vì sao lại không cảm thấy vậy. Có một giây cô đã suýt nữa mở miệng gọi hần lên giường. Nhưng khi cô còn đang chần chờ, hần đã nằm xuống, đưa lưng về phía cô. Hần không muốn xúc phạm cô, mà cô đúng là đã rất tức giận khi hần chạm vào mình.

Như vậy tốt cho cả cô và hần, nhưng trong lòng ngực không hiểu sao lại thấy bức bối khó chịu.

Cô nhắm mắt, chậm rãi trở mình, giả vờ tất cả đều rất bình thường.

Không biết có phải vì ngủ liên tục mấy ngày rồi hay không mà nằm đến hơn nửa đêm cô vẫn tỉnh táo.

Cô rất lạnh.

Đáng lẽ sẽ không thấy lạnh mới đúng, giường đất vẫn còn hơi ấm, nhưng cô vẫn rất lạnh, sau đó mới phát hiện ra mình đã quen nằm cạnh hần, để hần ôm lấy cô, sưởi ấm cho cô.

Đêm tối vắng vẻ, vạn vật đều đang nghỉ ngơi.

Chẳng biết từ lúc nào, cô chậm rãi trở mình, không kìm chế được mở mắt ra nhìn người đàn ông kia.

Cô nằm trên giường có thể nhìn thấy hấn quay lưng về phía cô, đối mặt với cửa; vì bị thương nên dáng ngủ rất khổ sở.

Ánh trăng sáng lặng lẽ len lỏi vào phòng, phủ lên tay hấn, lên tấm lưng rắn chắc của hấn, lên mái tóc đen ngắn của hấn, lên vành tai bị cô cắn.

Hơi thở của hấn hóa thành khói trắng.

Chỗ đó rất lạnh, lạnh hơn trên giường nhiều.

Không hiểu sao tim cô như bị bóp nghẹt...

Cô không nên để hấn ngủ ở đó, nhưng hấn ngủ rồi, còn cô đã không hề ngăn cản.

Tách ra ngủ là hợp lý cho cả hai.

Hấn và cô không phải vợ chồng thật, đây chỉ là kẻ tạm thời.

Ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng chậm chạp di chuyển từng chút một trên người hấn, đến khi hấn lại chìm vào bóng tối, chỉ còn khói trắng hấn khe khẽ thở ra. Trong bóng tối nhìn có vẻ càng lạnh hơn.

Khi cô nhận ra thì cô đã vén chăn xuống giường, lão đảo ôm chăn đi đến phía sau hấn, nằm xuống trong bóng tối lạnh như băng.

Như thế này không đúng, nhưng cô không nghĩ được gì, chỉ lén áp vào tấm lưng dày rộng rắn chắc của hấn, dựa sát vào hấn, sau đó nhắm mắt lại.

Thân thể hấn ấm áp, làm bàn tay lạnh như băng của cô dần ấm lên, khiến trái tim lạnh đến phát đau thoáng thả lỏng.

Làm như vậy không đúng, nhưng cảm giác rất đúng, rất đúng...

Chỉ trong giây lát, cô đã chìm vào mộng đẹp, ngủ thật say.

Hơi thở nhẹ nhàng, lặng lẽ lướt qua như gió xuân.

Khi trời mới hửng sáng hấn đã tỉnh, lại bỗng cảm nhận được hơi thở ấm áp phía sau. Hấn hốt hoảng xoay người, mới phát hiện ra đó là cô.

Cô gái nhỏ này chẳng biết xuống giường từ lúc nào, nằm sau lưng hấn.

Nhìn cô cuộn người say giấc nồng, hấn im lặng, chỉ đưa tay vuốt mặt.

Chết tiệt, cô dọa hấn sợ hết hồn.

Cô xuống đây từ khi nào vậy?

Sự cảnh giác của hấn không thể nào thấp như thế được. Trước khi gặp cô, dù hấn bị trọng thương sốt cao đến mức nào cũng chưa bao giờ để người khác lại gần mình, huống chi là kẻ sát thủ này.

Nhưng trước kia không có ai giống như cô, không ai cả.

Lưng hấn nóng, chắc cô đã nằm ở đây hơn nửa đêm rồi.

Cô từ trên giường xuống đây bằng cách nào?

Hấn hoang mang nhìn cô gái còn đang ngủ say. Cô yếu ớt như thế, ngay cả đứng cũng không đứng được, hấn không biết sao cô có thể xuống giường nằm bên cạnh hấn.

Hay là... Mơng du?

Nếu không, sao trong trường hợp không bất đắc dĩ mà cô vẫn chịu tới gần hấn như vậy.

Đôi mắt hấn buồn bã, không dám nghĩ nhiều. Hấn cẩn thận ôm cô lên giường, chắc chắn chắn đã đắp kín người cô không để chút gió lạnh nào lọt vào mới đứng lên, xoay người ra ngoài đến phòng bếp nhóm lửa nấu cơm, sắc thuốc, làm mọi việc mà nữ pháp sư muốn hấn làm.

Ngày hôm đó, cô chẳng nói gì đến chuyện ban đêm xuống nằm cạnh hấn.

Nhưng sáng hôm sau, hấn phát hiện ra cô lại ngủ ở chỗ hấn, dựa sát vào hấn.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư cũng thế.

Sáng nào hấn cũng sẽ bế cô về giường, lại hoài nghi không biết cô có biết mình nửa đêm chạy đến chỗ hấn không. Nhưng đồng thời hấn cũng không dám nói, sợ nói ra cô sẽ không đến nữa.

Hấn thích ban đêm cô nằm sát vào hấn, cho nên hấn im lặng, chỉ lẳng lặng chờ trong đêm, chờ cô đến, nằm sát vào lưng hấn, sưởi ấm cho mình.

Những lúc như thế hấn chưa bao giờ xoay người lại, sợ quấy rầy cô.

Cho nên, hấn luôn đợi một lúc lâu sau, đợi đến khi cô chìm vào giấc ngủ mới lặng lẽ xoay người lại, khẽ khàng ôm thân thể nhỏ nhắn đó vào lòng.

Khi ấy cô vẫn ngủ, nhẹ nhàng thở dài, càng rúc sâu vào. Hình như cô cũng thích được hân ôm, cũng giống như hân luôn cảm thấy cô vốn nên ở trong vòng tay hân, nên ngủ cùng hân. Nhưng hân biết cô sẽ không cảm thấy vậy.

Dẫu vậy mỗi khi ôm cô, hân sẽ không thể khống chế được những ý nghĩ vớ vẩn, không thể khống chế được những mơ mộng hão huyền.

Từng ngày trôi qua, tình trạng của cô dần tốt hơn, không còn vầng đầu, tay chân run rẩy nữa, cô đã có thể làm chút việc vặt đơn giản.

Sau hừng đông, người đàn ông kia lại biến mất ngoài cửa như mọi ngày.

Hân chưa bao giờ hỏi về hành động khó hiểu của cô mỗi đêm, sau khi tỉnh lại cũng chỉ yên lặng bế cô về giường. Thỉnh thoảng cô sẽ tỉnh, nhưng cô vẫn nhắm mắt, đợi đến khi hân đi rồi mới rời giường, giúp hân gấp tấm thảm trên đất.

Rõ ràng có giường mà hai người họ lại không ngủ, đi ngủ trên đất. Cô cũng biết như thế rất kỳ lạ nhưng mỗi khi đêm đến nhìn hân trải thảm nỉ lên đất, cô lại ghen lời, không thể nào thốt ra yêu cầu muốn hân ngủ trên giường cùng cô.

Mặt cô không dày đến mức ấy.

Cho nên, cô giả ngốc, đầu gối hân cũng giả ngốc theo cô.

Nhưng cô biết hân đã lót thêm một tấm thảm nữa, cũng ngủ dịch về một bên, để lại chỗ trống thật rộng bên cạnh mình.

Tuy chưa từng nói ra nhưng cô biết hân làm rất nhiều việc vì cô.

Một hôm nữ pháp sư đến châm cứu cho cô, trong khi châm cứu cô mở miệng thừa nhận họ không có tiền trả tiền chữa bệnh cho cô ấy, hỏi xem có thể ở lại đây làm việc trả nợ được không.

Nữ pháp sư trợn mắt, lạnh lùng nói: "Bình thường cô và tướng công cô không nói chuyện với nhau à?"

Cô cứng người, chỉ thấy nữ pháp sư vừa rút châm trên người cô vừa nói: "Tướng công cô nói với ta sẽ làm công trả nợ, chuyện gì hân cũng làm."

Tim Tú Dạ siết lại, lại nghe thấy cô ấy nói.

"Xong rồi, mặc quần áo vào đi."

Cô ngồi dậy mặc quần áo vào. Áo lông hân cho cô lúc trước đã bị đốt rồi, hân nói với cô

chiếc áo mới này là nữ pháp sư cho, tuy không phải bằng lông nhưng nó rất ấm.

Không chỉ có đồ của cô, quần áo của hần cũng do nữ pháp sư cho. Tuy cô không biết nữ pháp sư lấy quần áo đàn ông ở đâu ra, nhưng vấn đề này cũng không quá to tát nên cô không để tâm. Cô không biết nên nói gì, đành chân thành nói cảm ơn.

"Cảm ơn."

Nữ pháp sư hơi khựng lại, vừa thu dọn châm bạc vừa lạnh lùng nói, "Chỉ là đúng lúc ta thiếu người làm, thiếu người quét rác, đun nước mà thôi. Nếu cô có thể xuống giường được thì cũng đến phòng bếp giúp một tay đi."

Tuy nói thế, nhưng cô biết nữ pháp sư thực chất không hề để ý đến họ. Trên đời này ít ai có lòng tốt như thế, sẵn lòng chữa cho bệnh nhân không lấy tiền dù biết rõ đó là phiền phức.

"Cô nương, không biết nên xưng hô thế nào?"

"A Linh."

Nữ pháp sư thuận miệng đáp rồi đi ra ngoài.

Tuyết ngừng mấy ngày rồi lại rơi mấy ngày. Tuy khi trời quang tuyết sẽ tan đi một ít, nhưng mỗi đợt tuyết rơi trời lại lạnh hơn, lớp tuyết càng dày hơn.

Hần không nói gì, nhưng Tú Dạ biết hần định ở đây qua tháng cuối cùng của mùa đông.

Mùa đông không nên đi xa, người không nên đến, cũng không nên đi.

Dù mùa đông giá lạnh khiến bọn họ không thể rời đi, nhưng đồng thời cũng khiến người khác khó có thể tới đây được. Hai người có thể ở lại tòa thành này, nghỉ tạm trong căn nhà hoang vắng của nữ pháp sư, không cần phải vội vã chạy trốn.

Một tuần rồi lại một tuần trôi qua, đảo mắt họ đã đến đây được hơn một tháng, sức khỏe của cô cũng đã hồi phục. Sau khi khỏe hơn, cô liền xuống phòng bếp giúp việc lật vật, đốn củi, múc nước, chuyển đồ. Hần vẫn giúp cô chuẩn bị, ví dụ như cần ra ngoài mua đồ ăn thì cô chỉ cần nói một tiếng với hần là được.

Thật ra cô chẳng thạo chuyện bếp núc, nhưng hần và nữ pháp sư A Linh kia chưa bao giờ có ý kiến gì về tài nấu nướng nghèo nàn của cô. Hình như hai người họ không cảm nhận được mùi vị của đồ ăn, ngay cả chính cô cũng không hài lòng. Tiết trời đã vào đông, trời lạnh lại không có việc gì làm, cô bắt đầu cân nhắc việc cải thiện tay nghề nấu ăn, biết thế năm đó cô nên vào bếp với mẹ nhiều một chút.

Bây giờ, tuy rằng mỗi khi nhớ đến mẹ cô sẽ vẫn đau lòng, nhưng đã không còn tức giận mà

quáng nữa.

Cô biết hẳn không có lỗi.

Nếu thật sự muốn trách ai đó, cô cũng chỉ có thể trách chính mình.

Cha bảo vệ cô, mẹ cứu cô, hai người đều hy sinh vì cô. Việc duy nhất bây giờ cô có thể làm chính là cố gắng sống sót.

Cô và hẳn cứ sống như vậy, làm một đôi vợ chồng giả hữu danh vô thực, tạm thời tiếp tục ở chỗ A Linh.

Không biết A Linh là người ở đâu, cô ấy cũng chưa bao giờ kể, nhưng nữ pháp sư này biết rất nhiều, gần như không có ngôn ngữ nào là không biết.

Người tới tìm A Linh chữa bệnh chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Không bị lũ quạ đen trên mái ngói trước cửa dọa chạy đa phần đều là kẻ cùng đường, đau đến mức không thể chịu được nữa. Đây là nơi tập trung thương lái, loại người gì cũng có. Cô nhìn thấy người tóc vàng mắt xanh, cũng gặp người tóc đỏ mắt xanh, thậm chí còn có một người đàn ông da đen sì. Bọn họ nói những ngôn ngữ khác nhau, nhưng A Linh đều có thể hiểu và đối đáp trôi chảy. Mặc dù tính khí A Linh không tốt, nhưng gần như không từ chối bất cứ ai đến xin chữa bệnh, có tiền thì cô ấy nhận tiền, không có tiền thì lấy hàng đổi thuốc cũng được.

Không biết có phải vì vậy không mà người có gan đến đây dần nhiều lên.

Một hôm trời lạnh trong lành, cô dậy sớm nấu cháo mang vào phòng A Linh. A Linh đưa một tờ giấy và một túi bạc vụn cho cô.

"Loại thuốc này hết mất rồi, bảo tướng công cô ra ngoài mua đi."

Cô nhận lấy bạc vụn và tờ giấy, thấy trên đây viết chi chít tên thuốc và số lượng.

Cô tìm được người đàn ông đó đang chẻ củ ngoài kho chứa củ ở sân sau.

"A Linh nhờ huynh ra ngoài mua thuốc, ngân lượng đây."

"Cô ta thiếu thuốc gì?" Hẳn ngừng tay, nhưng vẫn cầm rìu, chỉ hỏi.

"Nhục quế, hoắc hương, hồ ma v... v..., số lượng cần đều viết cả rồi." Cô không nghĩ nhiều, chỉ cúi đầu nhìn tên thuốc trên tờ giấy, khi hẳn dừng tay mới đưa tờ giấy cho hẳn. Hẳn nghe vậy, thả rìu ra, chậm rãi lau tay lên áo, rồi mới nhận lấy ngân lượng, nói.

"Nàng có cần gì không?"

Chương 2

Cô lắc đầu, hắt hơi gật đầu, lúc này mới đưa tay cầm lấy tờ giấy nhưng lại không hề nhìn lấy một cái đã đút vào trong ngực.

Cô nhìn hấn đi cắt rìu, đặt phần củi đã chặt xong dưới mái hiên, lại nhìn hấn xoay người rời đi, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác hơi kỳ lạ.

Trước khi cầm tờ giấy hấn đã có chút chần chờ. Tuy chỉ hơi dừng lại, gần như chỉ trong nháy mắt, nhưng cô vẫn nhìn thấy trên mặt hấn hiện lên một chút gượng gạo. Vẻ gượng gạo ấy dường như còn mang theo chút xấu hổ. Trước kia cô đã từng nhìn thấy vẻ mặt này ở những người đàn ông khác, khi họ phải nghe cô ra lệnh, giải thích cách sử dụng vũ khí.

Suy đoán này khiến cô ngạc nhiên nhìn bóng lưng người đàn ông kia.

Nhưng sao có thể? Nếu hấn không biết, không từng đọc binh thư, hấn sao có thể thiện chiến như thế? Giỏi dùng binh như thế?

Nhưng vẻ mặt của hấn là lạ, mà cô biết, hấn ở trên sa trường chiến đấu mười mấy năm, hấn rất có thể đã học được từ trong thực chiến.

Chiến tranh là thầy dạy tốt nhất, có thể dạy hấn tất cả mọi thứ cần thiết để sinh tồn.

Hấn không nhìn xem trên tờ giấy kia viết gì, ngay cả liếc mắt một cái cũng không.

Người bình thường đều sẽ xem, xem xong mới biết nên đi đâu mua.

Lúc hấn sắp bước lên hành lang, cô không nhịn được gọi hấn lại.

"Trương Dương."

Hấn dừng bước, quay đầu nhìn cô.

"Ta đi với huynh." Cô đi về phía hấn, đưa tay ra, "Ta đột nhiên nhớ ra phòng bếp có vài nguyên liệu sắp hết rồi. Huynh đưa giấy cho ta để ta viết lại kéo lát nữa lại quên."

Hấn nhìn cô, đồng tử hơi co lại, môi mím chặt.

Hấn đã nhận ra cô biết chuyện đó.

Nhưng hấn không nói gì, móc tờ giấy tuy hấn không nhìn lấy một cái nhưng đã vò đến nhăn nhoe từ trong ngực ra đưa cho cô.

Cô cũng xác định được phỏng đoán kia.

Hắn không biết chữ...

Nếu là người biết chữ chắc chắn sẽ nhìn, nhưng hắn lại hoàn toàn không nhìn tờ giấy kia lấy một cái.

Giây phút ấy, trái tim cô đau đớn vô cùng.

Cô nhớ khi hắn thảo luận kế hoạch tấn công thành cùng những người khác chưa bao giờ viết lại, trong lều của hắn không có giấy bút và mực, không có sách binh pháp, không có bất cứ vật dụng gì để ghi chép, thứ duy nhất có chữ là tấm bản đồ da dê.

Điều đó chứng tỏ những thứ hắn biết đều do bản thân tự trải nghiệm.

Phải qua bao nhiêu cuộc chiến, nhìn bao nhiêu sinh tử, chịu bao nhiêu bài học mới có thể khiến hắn sống sót được tới giờ?

Cô vẫn cảm thấy hắn giết rất nhiều người, làm rất nhiều chuyện đáng sợ mới trèo lên được vị trí kia. Nhưng ở trên chiến trường, không lấy đao tự bảo vệ mình thì chỉ còn đường chết. Hắn dặn cô đừng rút đao là vì cô không cần xông pha dẫn đầu. Trên thực tế chiêu này cũng chỉ có thể dựa vào may mắn, đánh cược vào số phận lúc đó.

Hắn có bao nhiêu lần là vì sợ tới mức quên rút đao mà giữ lại được một mạng, lại có bao nhiêu lần bị buộc rút đao giết người mới có thể sống sót?

Mười mấy năm trước, hắn cũng mới chỉ là một thằng nhóc, một thiếu niên trên chiến trường.

Cô rũ mắt xuống, thu hồi tầm mắt, nhìn tờ giấy bị hắn vò nát, cố gắng giữ bình tĩnh, nói.

"Huỳnh... Ra cửa chờ ta một lát, ta đi lấy bút."

Nói xong, cô xoay người đi mượn A Linh bút, viết những nguyên liệu sắp hết rồi mới ra cửa tìm hắn.

Có lẽ cô không cần làm như vậy, nhưng hắn cần. Hắn không muốn để cô biết, mà cô cũng không muốn vạch trần hắn.

Trời giá lạnh đất đóng băng...

Bông tuyết tinh khiết trắng trong đậu trên ngọn cây, thậm chí phủ lên khắp cả cây, khiến cành khô khấp thành như khoác lên mình một chiếc váy trắng tinh khôi, như thủy tinh của nước ngoài.

Cô ngẩng nhìn phong cảnh tươi đẹp, tâm tư lại chỉ xoay quanh người đàn ông bên cạnh.

Hắn thật yên lặng.

Suốt dọc đường hắn cũng không nói gì, ngay cả chuyện cô không trả lại tờ giấy kia cho hắn cũng không nhắc đến, chỉ khi cô vấp vào tuyết hắn mới đưa tay đỡ cô.

Cô thấy rõ hắn đang cố gắng đi thật chậm, phối hợp với bước chân của cô. Ngoại trừ những điều này, cô hoàn toàn không biết hắn đang nghĩ gì.

Đợi cô đứng vững, hắn lập tức rút tay về, khiến cánh tay bị hắn nắm hơi nóng lên.

Cô tiếp tục cùng hắn bước về phía trước, im lặng vô tận tiếp tục bao phủ hai người.

May mà sau khi ra khỏi ngõ nhỏ kia người đi đường càng ngày càng đông. Càng đến gần chợ, hàng rong và cửa hàng càng nhiều, không khí cũng nhiệt náo hơn. Trên đường ngoại trừ người và dê còn có lừa và ngựa, nhưng phần nhiều là những con lạc đà cao lớn chậm chậm đi qua bên cạnh cô.

Thương nhân tùm năm tùm ba cùng nhau, có khi trên bàn còn chằng một khối vải, cô không nhìn thấy, không biết họ đang làm gì.

"Đó là mặc cả."

Nghe thấy tiếng hắn cô liền quay đầu lại, hắn nói tiếp.

"Bên mua và bên bán sẽ đưa ra giá của mình ở dưới tấm vải đó, nếu đồng ý thì giao dịch, không đồng ý cứ tiếp tục dùng tay ra hiệu để mặc cả."

"Vì sao phải che vải?" Cô khó hiểu hỏi.

"Che vải là để đề phòng bị người khác thấy đối phương ra giá, đỡ cho người kế tiếp cũng đến dùng giá thấp như vậy, thậm chí thấp hơn để yêu cầu giao dịch."

Cô bỗng hiểu ra, nói: "Cho nên che vải là để có không gian mặc cả?"

"Đúng." Hắn gật đầu.

"Sao huynh biết những thứ này?" Cô cho rằng hắn chỉ ở trong quân doanh suốt ngày chinh chiến.

Hắn dời mắt khỏi cô, nhìn đám người cò kè mặc cả, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói: "Cha ta trước kia cũng là thương nhân."

Cô sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, hắn đã xoay người đi trước.

Cô vội đuổi theo, lại bị đám đông đâm phải, suýt nữa ngã. Nhưng hần nghe thấy tiếng cô gọi, đúng lúc quay lại túm lấy cô kéo vào trong lòng.

"Có sao không?" Hần ôm lấy đầu vai cô hỏi.

"Không sao."

Cô gật đầu, cảm thấy hần lại buông lỏng tay ra. Trong lòng cô bất giác căng thẳng, nhưng ngay sau đó lại thấy hần cầm tay cô.

Tú Dạ sững sốt, ngẩng đầu nhìn hần, nhưng hần lại nhìn về phía trước, dắt cô theo, dùng thân thể cao lớn thay cô tách đám đông dần chật chội.

"Đi qua đây."

Hần thản nhiên nói, vẫn dắt cô đi về phía trước. Cô lại chỉ chú ý tới bàn tay to thô ráp như thuộc da của hần bao trọn lấy tay cô, ngăn cản gió lạnh, khiến bàn tay vốn lạnh lẽo của cô dần ấm lên. Sau đó, hần vẫn nắm mãi không buông, mặc dù đã chen qua đám người đông đúc, hần vẫn không buông.

Cô cứ để hần nắm như vậy, cũng không nói gì.

Nhưng hần biết cô đã nhận ra hần không biết chữ.

Cô gái này để ý tới cả chút tự tôn cùng kiêu ngạo còn sót lại của hần. Trước đây, hần thậm chí không biết mình vẫn còn giữ lại thứ vô dụng ấy cơ đấy.

Trương Dương không biết cô nghĩ gì, hần không quay đầu nhìn, mặc dù cô không rút tay, còn nể mặt hần, hần vẫn sợ sẽ nhìn thấy vẻ chịu đựng không thể che giấu được trong mắt cô.

Sau đó cô dừng lại, trong lòng hần căng thẳng, không thể không quay đầu, định giải thích hần chỉ vì lo cô lại ngã cho nên mới tiếp tục nắm tay cô. Ai ngờ khi quay đầu đã thấy cô bị một người Thiên Trúc làm ảo thuật thổi cây sáo biến dây thừng hấp dẫn mất rồi.

Người Thiên Trúc đó điều khiển dây thừng từ trong lòng trúc bò ra theo tiếng sáo, không mượn bất cứ ngoại lực gì cũng khiến nó múa giữa không trung như con rắn, khiến cô sững sốt nhìn không thôi.

Bên cạnh lại truyền đến tiếng vỗ tay, cô quay đầu sang nhìn, chỉ thấy đằng kia có một nghệ nhân diễn ảo thuật dùng mười ngón điều khiển rối. Mỗi một ngón tay ông ta gắn với một thanh gỗ, trên có dây nhỏ nối đến con rối. Ông ta điều khiển con rối đi, xoay tròn, thậm chí nói chuyện với con rối gỗ, khiến con rối trông sống động như thật.

Nơi này tụ tập thương nhân từ bốn phương tám hướng đến, ngay cả màu mắt và tóc của họ còn

khác nhau, thương phẩm bán ra cũng vô cùng đa dạng. Không chỉ có đủ loại hương liệu; tơ lụa, thảm dệt đủ màu đủ dạng; mà còn có lông dê, da thú, đương nhiên cũng có rất nhiều người buôn bán ngựa, trâu, dê, lừa và lạc đà.

"Sao nơi này lại náo nhiệt như vậy? Ta nhớ huynh bảo đây là thành hoang."

"Hơn mười năm trước thì đúng là vậy." Phát hiện sự chú ý của cô bị dời đi, trong lòng hần thả lỏng, giải thích: "Nàng có nhìn thấy núi tuyết bên cạnh không?"

Cô quay đầu nhìn lại, thấy phía xa bên ngoài thành là rặng núi tuyết trùng điệp. Cô biết họ đã băng qua rặng núi đó mới đến được nơi này.

Hần đứng ở sau lưng cô, lấy âm lượng chỉ cô có thể nghe được, giải thích: "Rặng núi này dài đến cả ngàn dặm, tuyết trên núi quanh năm không tan. Phía nam dãy núi từ xưa chính là con đường tơ lụa, dọc đường đi có không ít thành trì lớn nhỏ. Nhưng con đường ấy đã sớm bị đại quân Mông Cổ chiếm giữ."

Cô biết con đường tơ lụa, cô từng đọc trên sách.

Hần nói cho cô: "Đại quân là từ các bộ tộc khác nhau của Mông Cổ tạo thành, trong bộ tộc này cũng không quá đoàn kết như người ta vẫn nghĩ. Nàng nộp phí cho tộc trưởng này, sẽ không thể không tặng lễ cho vị tộc trưởng khác. Không cần thận đắc tội với một người trong số đó, hàng hóa cả năm bị sung quân cũng không phải chuyện lạ. Chưa kể các vị đó còn thường hạch sách yêu cầu, cho dù mất tiền cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt."

Cô chợt hiểu ra, "Cho nên dám thương nhân mới tụ tập ở đây."

"Đúng, dần dà, tòa thành hoang ở phía Bắc này dần trở thành nơi tập trung của một vài thương nhân không có nhiều tiền, nhân lúc mùa đông đến mà lên giao dịch."

Cô xoay người, ngựa đầu nhìn hần: "Nhưng muốn tới nơi này ít nhất phải đi xa thêm trăm dặm, đúng không?"

Nghe vậy, hần lại nói: "Tuy rằng phải đi thêm trăm dặm nhưng thương nhân vốn từ xa đến, ngàn dặm còn đi được chứ nói gì đến trăm dặm. Huống hồ đỡ được khoản bị quân đội bóc lột, lợi nhuận sẽ hơn đi đường phía Nam rất nhiều."

Quả thật, nếu như không có lợi thì cũng sẽ không ai chịu đi đường vòng dài như vậy. Vòng qua dãy núi hùng vĩ ấy cũng không phải là chuyện dễ dàng, cô suýt nữa đã chết ở đó.

"Vì sao phải là mùa đông? Mùa đông không phải càng khó..."

Cô nói đến một nửa, chợt ngộ ra, lẩm bẩm nói: "Bởi vì mùa đông lạnh, đi thương khó, hành quân cũng khó."

"Đúng." Hấn nhìn cô, cong môi cười, "Nàng thật thông minh."

Câu khen ngợi này khiến cô buồn bã, thốt lên lời tự giễu: "Quá thông minh cũng không phải chuyện tốt."

Hấn sững sốt, cô cũng vậy.

Đột nhiên, Tú Dạ có chút xấu hổ, sợ hấn hỏi sao cô lại nói như vậy. Cô rũ mắt, cuống quýt lấy tờ giấy nhàu nhúm kia từ trong ngực ra, nói.

"Chúng ta cần mua hồ ma, cầu kỳ, hoắc hương, nhục quế... Huynh biết chỗ nào bán không?" Giọng cô hốt hoảng và khàn khàn.

Hấn biết cô cố ý chuyển đề tài, chỉ khẽ siết tay cô, thản nhiên nói: "Chắc là dãy phố bên phải ngay phía trước, chúng ta qua xem."

Tú Dạ không ngẩng đầu, chỉ gật đầu, mặc hấn lại nắm tay cô đi tiếp.

Bởi vì hấn không hỏi nhiều, bởi vì hấn nắm tay cô, bởi vì hấn không nhanh không chậm đi cùng cô, cô dần bình tĩnh lại, thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn hàng quán, biểu diễn ảo thuật xung quanh.

Cô cầm giấy, nói cho hấn cần được liệu gì, hấn liền dẫn cô đến sạp hoặc cửa hàng có bán.

Tú Dạ có chút tò mò, nếu hấn không biết chữ, vậy trước đây hấn giao dịch với người khác kiểu gì. Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra rằng hấn có trí nhớ vô cùng tốt. Chỉ cần nói cho hấn tên và lượng được liệu một lần, hấn sẽ không bao giờ nhầm, hơn nữa hấn cũng biết được liệu đó trông như thế nào, thậm chí phân biệt được đâu là hàng tốt đâu là hàng kém. Hơn nữa dáng người hấn cường tráng, mặt đầy vết sẹo, cho dù hấn không quắc mắt cũng có vẻ dọa người, không có thương nhân nào dám lừa hấn.

Quả đúng như lời hấn nói, nơi này từng xảy ra chiến sự cho nên có vài căn nhà, mái ngói vẫn còn lưu lại tàn tích. Nhưng dù vậy, mọi người tụ tập ở nơi đây đã bắt đầu sửa lại đường xá, phòng ốc, sắp xếp ở lại nơi này.

Ngoại trừ thương nhân, cô phát hiện nơi này cũng có ít tàn binh, nhưng đa số đã bỏ quân phục, chuyển thành hộ vệ, bảo tiêu của thương nhân. Cô nhận ra là vì có một số người vẫn giữ quân đao, đi quân hài cũ nát. Tòa thành này nằm ngoài pháp luật, không ai hỏi đối phương đến từ đâu, muốn đi đâu, mọi người không quá quan tâm đến chuyện của người khác.

Cô bị khu chợ náo nhiệt hấp dẫn. Trước kia cô chỉ biết vui đầu vào sách, vẽ sơ đồ, tạo binh khí, rất ít khi ra ngoài. Cho dù có thì phố xá ở quê hương cô cũng không nhiều thứ kỳ lạ hiếm thấy khiến cô không dời mắt được như ở đây.

Mỗi khi cô nhìn thấy cảnh tượng chưa bao giờ chứng kiến, hoặc thấy thương phẩm lạ lẫm, hần sẽ chủ động giải thích cho cô. Hần giống như lớn lên ở đây vậy, gần như không có gì hần không biết. Cô nhanh chóng phát hiện hần còn biết vài thứ tiếng, có thể trao đổi đơn giản với đối phương.

Hần luôn luôn nắm tay cô, gặp nơi đông người hần thậm chí sẽ ôm đầu vai cô, che chở cô ở trong ngực, không để người khác xô đẩy cô.

"Đại gia, mua cho phu nhân một chiếc lược đi?"

Khi bọn họ mua xong được liệu cuối cùng định rời đi, quán bán lược gỗ, hộp gỗ, trầm cài bên cạnh lớn tiếng chào hàng, "Lược gỗ, trầm cài chỗ ta đều do thợ khéo người Giang Nam nước Tống dùng tử đàn làm đây. Hoa văn màu trắng này là khảm ngọc trai, tay nghề hạng nhất."

Nghe tiểu thương kia nhắc đến quê hương cách đây ngàn dặm, cô bỗng sững sờ, bất giác quay đầu lại nhìn.

p. s: Sao anh đáng yêu quá vậy hả!!!

Chương 3

Chiếc hộp đựng lược gỗ tinh xảo xinh đẹp, trên thân khảm vò sò màu trắng bạc, hoa văn có hoa có lá có chim. Trên hộp còn khắc phong cảnh vùng sông nước, đình đài lầu các phương nam.

Người bán hàng tai thính mắt tinh, nghe thấy cô nói chuyện bằng tiếng Hán, lại mặc trang phục người Hán liền gọi cô lại. Thấy cô quay đầu lại nhìn, dường như rất có hứng thú với hàng của mình, ông vội mở miệng mời chào: "Phu nhân, cô cũng là người Tống đúng không? Nếu cô thích nó, ta cho cô xem. Nơi đất khách gặp đồng hương là duyên phận, ta bán rẻ cho cô."

Tú Dạ nghe vậy, nở nụ cười nhẹ áy náy, lắc đầu.

Không cần, ta không cần, cảm ơn."

Nói xong, cô quay đầu đi, dù người bán hàng gọi lại ở phía sau cũng không quay đầu.

Nhưng hần cảm thấy bàn tay nhỏ bé trong tay mình bất giác nắm chặt tay hần, vội kéo hần về phía trước.

Hần đã biết từ trước rằng cô là người phương nam, nhưng không ngờ lại ở nơi xa xôi đến vậy. Nước Tống vốn chiếm hơn nửa sông núi phía đông, nhưng trăm năm trước đã bị nước Kim đẩy lùi xuống phía nam, mất đi một nửa giang sơn. Nhưng vì có sông Trường Giang hiểm yếu ngăn cách nên vẫn có thể sống thanh thoi ở phía Nam. Nơi đó nhiều sông nhiều nước, khí hậu

ấm áp, đất đai màu mỡ phì nhiêu, dân chúng không chăn nuôi du mục, không nuôi ngựa, nhưng lại làm ruộng bắt cá hoặc buôn bán, dân sinh cực kỳ giàu có và đông đúc.

Vì vậy, mặc dù nước Kim đã bị đại quân Mông Cổ tiêu diệt từ khi hấn còn nhỏ, nhưng nước Tống vẫn còn.

Nhưng nơi ấy rất xa, xa hơn ngàn dặm.

Cô hiểu kỳ nhìn những hàng hóa trong chợ như vậy, xem ra không phải lớn lên trong nhà buôn bán. Hấn không biết tại sao cô lại có thể đến được một nơi xa xôi như nơi này.

Sau đó, hấn nhớ tới những câu nói vô nghĩa trong mơ của cô, nhớ tới lời tự trách của cô. Hấn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hấn biết, không phải cô tự nguyện rời xa quê hương.

Đêm hôm đó, cô lại nằm mơ, khóc trong mơ.

Hấn không biết nên làm thế nào, chỉ có thể ôm cô vào lòng, cẩn thận vỗ nhẹ lưng cô, lặng lẽ an ủi, cho đến khi cô dần bình tĩnh lại.

Cuộc sống nơi đây vô cùng bình yên.

Mỗi sáng sớm thức dậy, hấn lại ôm cô lên giường, rồi nhìn ra ngoài phòng. Nếu có ít tuyết thì lấy xẻng xúc tuyết đi, sau đó đi chẻ củi, đun nước, lấy thức ăn cho con ngựa đen. Con ngựa đen bị in dấu, tuy hấn đã in đề lên nhưng trong lòng hấn vẫn biết không thể dắt nó đi bán được, bán đi sẽ bị người ta lần ra dấu vết. Vả lại giữ nó cũng tiện, sẵn sàng cho bất cứ tình huống nào. Đến khi trời sáng, cô sẽ xuất hiện ở phòng bếp, dùng củi hấn chẻ, múc nước nấu cơm.

Sau đó cô sẽ đưa bữa sáng vào phòng A Linh, rồi về phòng bếp cùng ăn với hấn.

Nếu cần mua đồ dùng thuốc thang, A Linh sẽ viết ra giấy đưa cho cô, để cô đưa cho hấn. Nếu cần nhiều đồ, có khi cô sẽ đi mua cùng hấn, nếu chỉ có hai ba món đồ, hấn sẽ tự đi.

Đợi hấn trở về, nếu A Linh không gọi cô giúp việc, cô sẽ thuận tay đưa cho hấn một chén trà bơ ấm nóng, nếu cô bận thì cũng sẽ đặt sẵn một bình trên bếp giữ nóng.

Hấn và cô không nói chuyện nhiều, có khi một ngày cũng chỉ nói với nhau vài câu, nhưng nếu quần áo hấn rách, cô sẽ mang đi vá; giày hấn bẩn, thì khi dọn nhà cô cũng tiện tay giặt sạch cho hấn.

Đến sau giữa trưa, theo lời dặn của A Linh, hấn sẽ cùng cô thu dọn thuốc, hoặc dọn dẹp phòng ốc.

Ban đầu, trong căn nhà lớn có rất nhiều nơi cần quét dọn; nhưng lâu dần, tất cả phòng bỏ trống đều được quét dọn sạch sẽ, hai người không thể không về phòng sớm.

Mới đầu hấn còn lo cô sẽ thấy không được tự nhiên, nhưng cô lại gọi hấn cùng đến phòng bếp, dùng nồi to làm nén, nói là muốn làm để bán.

Nàng lấy đầu ra tiền mua nguyên liệu vậy?"

Ta mượn A Linh, dù sao cũng nợ rồi, một đồng là nợ, mười đồng cũng là nợ. Nếu làm ăn được, ít nhất còn có thể sớm trả lại tiền cho cô ấy. Huynh đặt nồi mỡ kia lên bếp hộ ta được không?" Cô gầy gầy đồng than tàn, bỏ thêm củi, nói tiếp: "Lần trước ta đi chợ với huynh, thấy có người bán sáp ong, giá rẻ, lại thấy nơi này cái gì cũng đã có người bán hết rồi, nhưng chưa có ai bán nén. Ngẫm lại hấn là vì thành này vài năm trước vẫn còn hoang vu, phần lớn đều là thương nhân, chỉ có ít gia đình ở, nên mới không có ai làm nén. Vậy cho nên ta muốn làm một ít bán thêm chút tiền lời."

Sao nàng không nghĩ là họ đã mang theo dầu thắp hay nén rồi nên mới không có người bán?" Tuy nói vậy, nhưng hấn vẫn tiến lên bắc nồi giúp cô.

Tú Dạ tập trung nhóm lửa, nói: "Dầu thắp tốn nhiều, lại không dễ vận chuyển, có lẽ sẽ không có người mang theo. Nhưng nén không giống thế, nó rất tiện, chỉ là hơi chiếm diện tích một chút. Ta nghĩ nếu ta là thương nhân, lại còn phải đi đến nơi xa xôi như thế này, chắc chắn sẽ dành hết chỗ trống để chở hàng hóa, ai mang nén đi làm gì, dù sao nếu không may bén lửa cũng sẽ cháy sang hàng hóa."

Nàng vẫn thấy sẽ có lãi sao?" Hấn đặt nồi mỡ lên bếp, hỏi.

Đây là nơi thương nhân tập trung, không chỉ có tiểu thương mà còn có cả những đại thương từ nơi xa đến. Số tiền họ buôn bán được rất nhiều, chỉ dùng đầu thôi sẽ không thể nào nhớ hết được mà phải ghi chép. Nơi này tối nhanh, khi dọn quán xong thì trời cũng không còn sớm nữa rồi. Đương nhiên họ cũng có thể dùng lửa bếp lò, nhưng ánh lửa của nén ổn định, cháy cũng chậm, dùng xong thì dập, ngày mai châm lửa lại vẫn dùng tiếp được, còn có thể mang đi. Nếu cần ghi chép, đương nhiên nén vẫn tốt hơn lò lửa rồi."

Hấn biết cô biết chữ, chứ không giống hấn, không biết nổi chữ nào. Nếu cô đã nói thế, hấn cũng không hỏi nhiều, tiếp tục giúp cô làm.

Ban đầu, cô không làm nhiều, chỉ mười cây mà thôi, dùng cái cốc vỡ nhặt được trong phòng làm khuôn, ngoài mỡ dê và sáp ra, cô còn thêm ít tằm thâu dầu để thêm mùi thơm. Sau khi để nguội, cô sẽ đổ nén vào khuôn.

Hôm sau, hấn liền mang nén đi bán.

Võn cô muốn đi cùng, nhưng hần không muốn cô ngày ngày đi bên ba khắp thành, cơ thể cô vẫn còn yếu, mỗi lần ra ngoài về, cô sẽ yếu đi nhiều ngày sau mới khỏe lại được.

Ta đi là được rồi, chỉ có mười ngọn nến mà thôi, nàng không cần đi xa như vậy."

Tú Dạ không tranh với hần, chỉ đưa một tấm gỗ có viết mấy chữ cho hần.

Thấy hần nhìn chăm chăm vào hàng chữ, cô vừa định giải thích, hần đã chủ động hỏi.

Nàng viết gì vậy?"

Cổ họng cô thít lại, nói: "Bán nến, một cây một đồng, ba cây hai đồng."

Hần gật đầu, không nói gì, mang theo túi nến đi.

Đến phố, hần cầm tấm gỗ viết chữ, đi lại xung quanh.

Ban đầu hần không chắc việc buôn bán này sẽ thành công, đáng về hần hung dữ, cũng không biết cười hay chào hàng. Tuy là con thương nhân, nhưng trước đây cha hần làm ăn lớn, nên không đi bán trên phố lớn ngõ nhỏ bao giờ. Khi hần tan cửa nát nhà chạy trốn, vẫn còn rất nhỏ, thật sự không biết nên bán thế nào.

Cho nên, hần cũng chỉ còn cách giơ cao tấm gỗ lên, tìm con phố náo nhiệt nhất mà đi qua đi lại.

Lướt đi đầu tiên, không ai để ý tới hần, cùng lắm chỉ nhìn hần. Đổi lại là một người khác, có lẽ sẽ cảm thấy chuyện giơ tấm gỗ lên thế này thật mất mặt, nhưng chuyện mất mặt nào hần cũng đã làm cả rồi, chỉ giơ tấm gỗ lên đối với hần mà nói thì không đáng kể chút nào.

Hần dần lòng, đi vòng thứ hai, rồi vòng thứ ba.

Dần dần, tấm gỗ cô viết đã có tác dụng.

Mọi người lục tục gọi hần lại, mua nến của hần.

Kết quả chẳng những người biết chữ Hán mua nến của hần, mà khi hần dừng lại để bán, người bên cạnh không biết chữ thấy hần lấy nến ra cũng đi qua hỏi giá, rồi lấy tiền ra mua. Trong thoáng chốc, mười cây nến đã được người ta mua hết, còn có người hỏi nhưng không có hàng để mà mua.

Không còn, phải đợi đến ngày mai."

Vậy ngày mai người mang đến nhà trọ ở phía trước kia giúp ta."

Hắn gật đầu đồng ý. Trên đường về nhà, trong tay hắn cầm mười đồng tiền, trong lòng ngoài sự nóng lòng không nói được, còn tràn đầy kích động khó hiểu.

Khi hắn về đến nhà, vừa khéo cô cũng nhìn thấy hắn, liền vội vàng ra đón. Hắn có thể nhìn thấy hai tay cô nắm lại với nhau đặt ở phía trước, lo lắng nhìn hắn, hỏi.

Thế nào rồi?"

Hắn đưa nắm tay, mở ra.

Mười mấy đồng tiền lấp lánh, chúng nhỏ bé, hơi cũ, nhưng lúc này lại tỏa sáng hơn bao giờ hết.

Cô mở to mắt nhìn, thở nhẹ, ngược mắt nhìn hắn, "Huynh bán hết rồi?"

Hắn gật đầu, khàn giọng nói: "Bán hết rồi."

Cô nâng bàn tay nhỏ bé bịt miệng, hơi nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt đen ướt át, mũi phỉm hồng, sau đó hắn thấy cô cong khóe môi, nụ cười hiếm có như một đóa hoa trên sa mạc, nở rộ trên môi cô.

Nụ cười đáng yêu như thế, ngọt ngào như thế.

Cô đột nhiên đưa hai tay ra, hưng phấn ôm lấy cổ hắn.

Tốt quá... Thật tốt quá..."

Cô đột nhiên ôm lấy hắn khiến hắn giật mình, vì thế mà mười đồng tiền trong tay rơi xuống đất, phát ra tiếng leng keng. Nhưng hắn nghe thấy cô đang cười, ghé vào tai hắn cười, tiếng cười như chuông bạc, mang theo niềm vui khôn tả. Hắn cũng bị cô làm cảm động theo, không kìm chế được, hắn cong môi, xoay người nâng tay ôm trọn eo cô, siết chặt cô vào lòng, khàn giọng đáp.

Đúng vậy, tốt quá..."

Hắn nói xong, bất giác không hiểu sao hốc mắt cũng nóng lên, mũi cay cay.

Khi sự hưng phấn qua đi Tú Dạ mới chợt nhận ra mình vừa làm gì, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ lên, nhưng hắn cũng ôm cô, ôm rất chặt, không buông tay.

Nàng thật sự rất giỏi, rất giỏi."

Dù trong giọng nói của người đàn ông này cũng mang theo ý cười, nhưng không hiểu sao lại thấy nghẹn ngào. Sau đó cô cảm nhận được hơi thở nóng ấm ở đầu vai, cảm nhận được người

đàn ông phía trước đang run rẩy.

Cho nên cô cũng không rút tay lại, chỉ nghe thấy mình nhỏ giọng hỏi.

Sao vậy, huynh có sao không?"

Hắn im lặng, sau đó khàn khàn đáp lại, làm hốc mắt cô lại đỏ lên lần nữa.

Tim run rẩy, đau đớn khôn cùng.

Cô hiểu, thật sự hiểu...

Từ sau khi trở thành nô lệ, đây là lần đầu tiên hắn kiếm được tiền mà không phải dựa vào việc lấy tính mạng của người khác, không phải chém đầu người khác. Số tiền này không nhuộm máu, không phải đồng tiền bẩn thỉu. Chúng là do cô và hắn lao động mà kiếm được, tuy không nhiều lắm, chỉ có hơn mười đồng, nhưng chúng thật sự sạch sẽ, rất sạch sẽ.

Ta biết..." Cô ghen ngào ghé vào tai hắn nói: "Ta biết."

Hắn siết chặt hơn, gương mặt nóng ẩm đặt trên vai cô.

Cảm ơn nàng."

Nghe thấy câu cảm ơn khàn khàn của hắn, cô lại càng đau lòng hơn, không nói nên lời, đành tiếp tục ôm hắn, mặc kệ nước mắt nóng hổi đầy vành mắt.

Thật lâu sau, hắn mới buông cô ra, ngồi xổm xuống nhặt tiền lên.

Cô cùng nhặt tiền với hắn, nói: "Huynh biết không, từ trước đến nay ta không biết một đồng tiền lại đẹp đến vậy."

Ta cũng không biết." Hắn khàn giọng nói xong lại bật cười.

Cô ngược mắt lên, cũng nhìn hắn cười. Trong mắt hai người đều có nước mắt.

Huynh bán lâu lắm không?"

Không, người ta vừa thấy ta lấy nến ra liền đến mua, có người không mua được, còn đặt trước với ta, muốn ta mai đưa đến nhà trọ."

Thật sao?" Đôi mắt cô sáng lên, kinh ngạc hỏi.

Ừ, thật." Hắn gật đầu, cười.

Cô không biết, người đàn ông này cũng sẽ cười, cười thật tươi.

Trong lòng lại nóng lên, cô xấu hổ nhìn hắn, nâng tay vuốt mặt hắn, giọng nói khàn khàn: "Vắt vả cho huynh rồi."

Không vắt vả." Hắn nói, đưa toàn bộ số tiền trong tay cho cô.

Cô rũ mắt nhìn mười đồng tiền trong tay, trái tim siết chặt, không khỏi đứng dậy cầm lấy tay hắn, dắt hắn đến phòng bếp, đưa cho hắn một chén trà bơ nóng hổi.

Đêm hôm đó, hắn nằm trên thảm nỉ, cô nhích lại gần, lén đeo lên cổ hắn một thứ gì đó. Hắn không hề động dậy, chỉ cảm nhận được cô nằm sau lưng hắn, mặc cho bàn tay nhỏ bé của cô đeo một thứ gì đó nhỏ nhỏ, lạnh lẽo lên ngực hắn.

Hắn cảm thấy mắt lại nóng lên, cổ họng nghẹn ngào.

Hắn biết đó là tiền.

Đồng tiền mà cô và hắn cùng kiếm được.

Hắn không kìm lòng được nâng tay lên, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô. Cô không rút tay về, khuôn mặt nhỏ nhắn lại kề sát vào lưng hắn hơn. Trong lòng khẽ run, nhưng lại ấm áp.

Hắn tỉnh, cô cũng biết hắn tỉnh, nhưng hai người lại không nói gì.

Đêm đông lạnh giá, hắn và cô dựa sát vào nhau trong đêm đen.

Sau đó, hắn cùng cô quét dọn, cùng làm nển, có khi cũng cùng đi bán. Mỗi lần đi bán, hắn cũng sẽ không nhìn được nắm tay cô, mà cô cũng chưa từng chống cự lại.

Chẳng những thế, cô còn vẽ một cái ròng rọc kéo nước để tiết kiệm sức, bảo hắn dùng gỗ bỏ dựng bên giếng nước. Một đầu dây thừng của ròng rọc sẽ buộc thùng nước, mức nước tiện mà cũng tiết kiệm sức. Thậm chí khi cô nhìn thấy quần áo hắn bẩn, còn nhân lúc trời đẹp giặt sạch cho hắn.

Hằng ngày cô vẫn gấp chăn cho hắn, đặt trên giường đất.

Hằng đêm hắn cũng trải thảm lên đất.

Từ khi hỏi được tên của hắn, cô không gọi hắn là A Lăng Đằng nữa, khi cần gọi sẽ gọi Trương Dương.

Mỗi khi nghe thấy cô gọi hắn như vậy tim hắn lại siết lại, đồng thời cũng cảm thấy thật ấm áp.

Đây là cuộc sống bình yên mà hắn khát vọng nhưng trước kia chưa bao giờ có được.

Cho nên, hắn cẩn thận từng li từng tí, không dám làm bất cứ chuyện gì ngu xuẩn phá vỡ bình yên tốt đẹp này.

Dù là hắn hay là cô, không ai nhắc lại những ngày tháng trong doanh nô lệ nữa, giống như những chuyện trước kia đều chỉ là giấc mộng mà thôi.

Nhưng sự thật không thể chối bỏ rằng đó không phải mơ.

Những ngày tháng bình yên này chỉ là ảo ảnh tạm thời. Hắn hiểu rõ hơn ai hết, nhưng hắn vẫn không đề nén được hy vọng lên lút trào lên từ sâu trong đáy lòng, hy vọng quãng thời gian này có thể kéo dài vĩnh viễn.

Chương 4

Đại hàn...

Hiện giờ là thời điểm lạnh nhất trong năm.

Bất cứ lúc nào ngửa mặt lên trời nhìn, sắc trời vẫn cứ là màu xám mênh mông.

Tòa thành hoang này mặc dù không còn bị bỏ hoang nữa, nhưng cửa thành đã hỏng, tường thành cũng có không ít chỗ thủng. Bởi vì không có quan binh nên nếu muốn người ta vẫn có thể đi lên thêm đá sỏi sọc, trèo lên tường thành nhìn về phía xa.

A Linh thường ngồi trên tường thành.

Tú Dạ có khi sẽ thấy cô ấy ngồi trên bức tường hoang phế đó, con quạ đen to lớn kia thỉnh thoảng sẽ đậu trên vai cô ấy. Gió bắc sẽ thổi mái tóc dài của cô ấy tung bay.

Mỗi khi nhìn bộ dáng này của cô ấy, Tú Dạ thật sự có thể hiểu vì sao mọi người lại coi cô ấy như nữ pháp sư mà không phải thầy thuốc. Cô ấy không đeo vòng làm bằng xương dọa người hay cổ giả thần giả quỷ giống những pháp sư khác, nhưng cô ấy quả thật rất kỳ lạ.

A Linh thật sự rất ít khi đi giày, dù thời tiết lạnh đến thế nào đi chăng nữa cô ấy vẫn sẽ đi chân trần, trên người cũng chỉ mặc độc chiếc váy màu đen. Theo lý mà nói như vậy sẽ rất lạnh, nhưng cô ấy vẫn thường xuyên quên đi giày, cũng thường không mặc áo khoác. Nhưng dù mặc ít như vậy cô ấy cũng không bao giờ bị bệnh.

Có mấy lần, cô cảm thấy như mình nghe được A Linh nói chuyện với con quạ đen kia. Nhưng mỗi khi cô ngẩng đầu nhìn, hoặc đẩy lớp cửa chắn tầm mắt thì một người một quạ liền im lặng, chỉ dùng đôi mắt vừa đen vừa lạnh lùng nhìn cô, cho đến khi cô thức thời thôi lui.

Nữ pháp sư đối xử với ai cũng lạnh nhạt như vậy, khuôn mặt cô ấy xinh đẹp tuyệt trần nhưng lạnh lùng, bất giác tỏa ra khí thế cao quý, luôn khiến cho người ta không dám bắt chuyện.

Nhưng người tìm đến A Linh lấy thuốc xem bệnh vẫn càng ngày càng nhiều.

Bác gái bán đồ ăn vẫn cứ không ngừng giới thiệu người đến, người lấy thuốc về dùng khỏi bệnh sẽ lại nói cho càng nhiều người hơn. Khi đau quá rồi, chỉ cần thuốc có chút hiệu quả, người ta cũng bất chấp đám quạ đen tụ tập trên mái nhà kia nhìn đáng sợ đến nhường nào.

Đa số người đến nếu không phải bị bệnh về đường tiêu hóa thì chính là răng đau. Đau muốn chết, nhưng A Linh kê mấy thang thuốc là khỏi. Có khi gặp phải bệnh nặng, liền châm cứu, dùng ống trúc hút trọc khí trong cơ thể.

Tuy rằng A Linh gần như không cự tuyệt bất cứ ai đến xem bệnh nhưng cô ấy không thích người, không thích nói chuyện, cho nên mới luôn ngồi trên tường thành.

Ngày đó sau giữa trưa Tú Dạ thấy cô ấy đi ra ngoài mà lại quên đi giày, cũng không khoác thảm. Cô đợi một lát, không thấy cô ấy quay lại, liền cầm giày và thảm lên tường thành.

Tường thành tuy rằng cũ kỹ, nhưng đại bộ phận vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có một vài nơi lưu lại ‘vết thương’ chiến tranh năm đó. Cô tìm thấy A Linh ở tòa lầu trên cửa thành.

Cô ấy ngồi trên lầu cao chót vót, hai chân vắt vẻo ngoài tường. Cô ấy không nhìn thế giới tuyết trắng mênh mông vô bờ, không nhìn dãy núi tuyết trùng điệp, cũng không nhìn con sông đã đóng băng uốn lượn giống như rắn, mà lại chỉ rũ mắt nhìn thương đội từ phương xa lục tục đến.

Lúc trước, Tú Dạ cứ cho rằng A Linh tới đây là để có thể nhìn ngắm núi sông trắng lộng phía xa, nhưng hôm nay, nhìn khuôn mặt lạnh lùng nhưng trầm tư của cô ấy, cô mới nhận ra rằng A Linh lên đây không phải để ngắm phong cảnh, mà để nhìn người. Cho nên, cô ấy mới thường đến đây sau giữa trưa, bởi vì sau giữa trưa thương đội ở xa tới mới có thể vào thành.

Cô tò mò nhưng lại không đoán ra nguyên do, kết quả cũng chỉ có thể tiến lên khẽ gọi.

"A Linh."

Người con gái kia nghe thấy tiếng gọi, ngược mắt lên nhìn cô.

"Trời lạnh, tuyết sắp rơi rồi, đừng để bị cảm lạnh." Tú Dạ đưa giày và thảm cho cô ấy.

A Linh nhìn cô, đưa tay cầm thảm khoác thêm, đi giày, sau đó tiếp tục rũ mắt nhìn thương đội.

Tú Dạ không quấy rầy cô ấy nữa, xoay người rời đi, lại nghe thấy giọng nói lãnh đạm của cô ấy.

"Thề chắt cô hư hàn, đừng ngủ dưới đất nữa, như vậy thật sự rất ngu xuẩn."

Tú Dạ sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu sao nóng bừng.

Cô không biết sao A Linh lại biết được chuyện đó, cô còn tưởng rằng hắn và cô che giấu rất tốt.

"Đàn ông có dục vọng, cô không cho hắn, người phụ nữ khác sẽ tranh cơ hội leo lên người hắn thôi."

Câu này, khiến cô kinh ngạc quay đầu.

A Linh vẫn nhìn đám người phía dưới, cũng không thèm nhìn cô một cái, chỉ nói tiếp: "Tộc Tỳ Nguyên, tính tình hào sảng, làm chuyện gì cũng thẳng thắn. Nếu các cô nương thấy thích hay vừa ý người đàn ông nào, cho dù hắn đã cưới vợ, cũng sẽ không khách khí, dù sao rất nhiều nơi chấp nhận một chồng nhiều vợ. Đương nhiên..." A Linh ngược đôi mắt đen láy nhìn cô, nói: "Trừ phi cô không có tình cảm với hắn. Nếu đã vậy thì cứ để hắn đi ra ngoài phát tiết một chút, trở về hắn vẫn có thể tiếp tục coi cô như thần mà cung phụng."

Tú Dạ đỏ mặt nhìn cô ấy, nói: "Hắn... Muốn làm thế nào, không phải ta có thể không chề."

"Cô đương nhiên có thể." A Linh cười lạnh một tiếng, nhìn cô nói: "Cô chỉ cần nói với hắn, chúng ta chỉ là vợ chồng giả mà thôi, nếu huynh cần có thể ra ngoài tìm phụ nữ, ta sẽ không để ý."

Cô đỏ bừng cả mặt, không biết cô gái này sao lại biết nhiều chuyện như vậy, chỉ có thể á khẩu nhìn A Linh, ngay cả cái lại hai người không phải vợ chồng giả cũng quên mất.

"Nói đi nói lại, có lẽ hắn cũng không cần sự đồng ý của cô đâu, đàn ông là động vật dục vọng, chỉ cần phụ nữ hơi trêu chọc một chút, dù hắn có muốn hay không đều sẽ cứng." A Linh nhếch môi, cao giọng cười, nói: "Nói không chừng, lúc này đã có cô nương kéo hắn vào trong phòng hoang cưỡng bức hắn rồi đấy."

Lời này, làm cho trái tim cô không hiểu sao siết lại.

Tú Dạ quay mặt, vội vàng rời khỏi tường thành, bước nhanh về nhà.

Nhưng dù vậy, những lời A Linh nói vẫn cứ văng vẳng trong đầu.

Cô không phải chưa nghĩ tới có lẽ hắn sẽ cần, tuy rằng thỉnh thoảng cô sẽ cảm nhận được dục vọng giữa hai chân hắn, nhưng hắn không hề làm xằng bậy. Dù cô nằm ngay sau lưng hắn, hắn cũng không động tay động chân với cô.

Sẽ không có lần sau đâu.

Hắn đã nói vậy, cũng làm được.

Từ đó về sau, hắn chưa bao giờ chạm vào cô.

Trước đây, cô chỉ cảm thấy an tâm, hắn khiến cô an tâm, cảm giác được ở bên hắn rất tuyệt, rất thoải mái. Cô thích để hắn nắm tay, thích hắn trong đêm ôm lấy cô, che chở cô.

Nhưng mấy câu ngắn ngủi của A Linh đã phá vỡ ảo tưởng kia.

Có lẽ đúng như A Linh nói, bên ngoài đã sớm có phụ nữ ngã vào vòng tay hắn, cho nên hắn mới có thể chịu đựng không chạm vào cô.

Cũng có thể là hắn vốn không muốn cô!

Trái tim lại càng đau đớn hơn.

Cô bước nhanh hơn, đi càng vội vàng.

Không phải cô để ý chuyện này. Cô đương nhiên không quan tâm hắn muốn cô hay không, hắn và cô không phải chủ nhân và nô lệ, không phải vợ chồng, thậm chí đã sớm không còn là kẻ thù đối địch.

Trên thực tế, cô không biết mình và hắn rốt cuộc là quan hệ gì.

Trải qua sinh tử, thù hận đã phai nhạt, chỉ có điều cô không dám nghĩ, cũng không dám đối mặt... Bỗng nhiên hắn lại xuất hiện trước mắt.

Cô giật mình, giờ mới chợt nhận ra chẳng biết từ lúc nào mình đã đi vòng đến chợ.

Hắn đứng ở góc đường đang cúi đầu nói chuyện cùng một người. Đám người đông đúc qua lại trên đường, nhưng hắn rất cao, vô cùng nổi bật.

Tuy rằng mặt có sẹo, nhưng khi hắn không tức giận bộ dáng cũng rất tuấn tú. Nếu là người không biết quá khứ của hắn, quả thật có khả năng thích hắn, thương thức hắn.

Đám người chắn trước hắn hết tụt rồi lại phân tán, khiến cô nhìn rõ người đang nói chuyện với hắn.

Đó... Là một cô gái.

Một cô gái dáng người đầy đặn yếu điệu đội khăn trùm đầu, trên tai đeo khuyên vàng, mặc váy thêu dị tộc. Hắn hơi cong môi cười nhẹ với cô gái kia.

Giây phút ấy, trái tim cô như bị người ta bóp nghẹt, đau đớn khôn cùng.

Cô gái kia ôm lấy tay hắn, thừa dịp người xung quanh không chú ý, kéo hắn vào trong ngõ nhỏ.

Cô không nghĩ, hai chân đã tự động bước đi, vội vàng chạy theo. Vào trong ngõ nhỏ cô mới giật mình nhận ra mình đang làm gì, bất giác dừng bước.

Cô đang làm cái gì vậy? Cô muốn làm cái gì? Nhìn hắn cùng người phụ nữ khác ở bên nhau?

Cô không phải chủ nhân của hắn, hắn cũng không phải nô lệ của cô. Hơn nữa nếu cô không để hắn phát tiết trên người phụ nữ khác, chẳng lẽ cô muốn dâng mình cho hắn?

Buồn cười là đứng ở trong ngõ nhỏ, cô mới phát hiện rằng cô sợ hãi, không phải vấn đề cô muốn cho hay không, mà là hắn vốn không cần.

Cô ghen ngào, bắt buộc mình xoay người rời đi. Đúng lúc ấy, cô lại nhìn thấy góc váy của người phụ nữ kia sau ván cửa cũ nát. Cô không nhìn thấy hắn, nhưng có thể thấy tay hắn đặt trên lưng người phụ nữ ấy. Trái tim cô đau đớn như bị dao cắt.

"A Lị Na! A Lị Na! Nha đầu chết tiệt kia, lại chạy đi đâu lâu lằng rồi hả? A Lị Na!" Tiếng gọi từ sau truyền đến, Tú Dạ hoảng hốt phát hiện người phụ nữ kia lùi lại. Sợ bị phát hiện, cô vội trốn vào cánh cửa bên cạnh.

"Chết tiệt." Người phụ nữ kia chửi thề một tiếng, thò đầu ra cao giọng hô: "Đến đây! Gọi cái gì mà gọi!"

Tú Dạ ấn ngực, chỉ nghe thấy người phụ nữ kia cười duyên nói.

"Này, chàng cũng đừng giả vờ nữa. Em biết chàng cũng muốn mà. Xem chàng cứng rồi kìa, em ở ngõ nhỏ cách vách, trước nhà trồng hai cây Hoa. Tối nay giờ tỵ, em sẽ để đèn sáng, chàng tới gõ cửa sổ, em sẽ mở cửa cho chàng vào."

"Ta có vợ rồi."

Hắn khẽ nói, cô nghe mà không nhận được ấn ngực.

Nhưng người phụ nữ kia lại không vì vậy mà rút lui, chỉ cười nói: "Thì sao? Em thấy cô gái nhỏ đó rồi, tái nhợt gầy nhom, chẳng được mấy lạng thịt, cô ta nếu có thể thỏa mãn chàng, sao chàng có thể cứng đến mức này? Yên tâm, ngoại trừ thân thể, em sẽ không yêu cầu chàng gì cả. Nói thực ra, em cũng có chồng rồi, nhưng lão già kia không cứng nổi nữa. Lão muốn nối dõi tông đường, nên luôn mở một mắt nhắm một mắt với việc này, cho dù biết cũng sẽ giả vờ không thấy. Chàng tới, chúng ta theo nhu cầu, em chắc chắn khiến chàng cảm thấy mỹ mãn..."

Hắn im lặng không nói.

Tú Dạ dựa lưng vào cánh cửa, bàn tay ướt mồ hôi níu chặt vạt áo, bởi vì hắn im lặng mãi nên

cô rốt cục không nhìn được xoay người, từ khe cửa lén nhìn qua.

Lại thấy người phụ nữ kia chẳng biết từ lúc nào đã kéo áo hắn xuống, một bàn tay nhỏ bé đặt lên lồng ngực trần trụi cường tráng của hắn, một tay khác ôm lấy cổ hắn, đè hắn lên tường, ngáng đầu hôn môi hắn.

Trong đầu Tú Dạ trống rỗng, không nghĩ được gì, chỉ thấy cô gái lẳng lơ kia còn luôn tay vào giữa hai chân hắn, cầm đũng quần hắn.

Hắn túm lấy bàn tay nhỏ bé kia, nhưng cô ta chỉ cười khẽ.

"Ôi trời, chàng rõ là... Vừa cứng lại vừa lớn..." Cô ta áp lên môi hắn, vẻ mặt mê say thờ gấp nói, sau đó còn chọc chọc ngực hắn, cắn cánh môi mềm nói: "Nhớ kỹ, tối nay giờ tý, em chờ chàng đó."

Nói xong, cô ta xoay người lại. Tú Dạ hoảng hốt, sợ bị nhìn thấy nên vội rút lại sau cánh cửa. Nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy khuôn mặt cô ta, thấy người phụ nữ kia giống con mèo ăn vụng, hai mắt say mê, liếm đôi môi hồng nhuận, bàn tay nhỏ bé còn xoa xoa bộ ngực sữa căng đầy sau vạt áo rộng mở.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng cùng với tiếng cười duyên càng lúc càng xa.

Hắn đứng tại chỗ một lát, sau đó cũng rời đi.

Tú Dạ đỏ mặt lẳng lặng đứng đó, chỉ nghe thấy trong tai vọng lại tiếng tim mình đập càng ngày càng nặng. Trái tim trong lồng ngực đập mạnh mẽ điên cuồng.

Gió lạnh lẽo thổi, lướt qua thân thể lúc lạnh lúc nóng.

Mà cô ý thức được rõ ràng rằng vừa rồi tuy hắn không đồng ý lời mời của người phụ nữ kia, nhưng cũng không cự tuyệt.

Cả buổi chiều, cô đều có chút ngẩn ngơ.

Dù cô khiến mình bận rộn đến mức nào thì trong lòng vẫn cứ thấp thỏm không yên. Trong đầu, cũng chỉ nhớ tới tiếng cười của người phụ nữ kia, còn có bàn tay hắn đặt trên vòng eo cô ta.

Nếu hắn muốn, hắn có thể dễ dàng đẩy cô ta ra.

Nhưng hắn không làm vậy.

A Linh đã nói, ‘Đàn ông có dục vọng.’

Thực ra cô biết, cô luôn biết. Cô nhớ lúc hắn cúi người ở trên người cô, mút hôn cổ cô, vuốt

ve thân thể cô. Cô nhớ môi lưỡi ấm nóng của hắn, bàn tay to với những đốt ngón tay rõ ràng, thân thể nóng ấm rắn chắc. Cô nhớ hắn chen vào giữa hai chân cô, quấn quýt cô, thở dốc nhưng dịu dàng dịu dõ cô.

Đừng sợ... Đừng sợ...'

Giọng hắn phảng phất như ở ngay bên cạnh. Hơi thở nóng bỏng dường như đang rót vào tai.

Cô nhớ cảm giác khó kìm chế của mình lúc nửa tỉnh nửa mê, không biết xấu hổ cọ vào bàn tay hắn; nhớ hắn ngậm lấy vành tai cô, đưa lưỡi vào trong miệng cô cùng môi lưỡi cô quấn quýt, nhớ hắn lấy thân thể cường tráng đè lên người cô, ép chặt, ma sát.

Tất cả ký ức bị chôn sâu dưới đáy lòng đều bị đào lên.

Nhớ lại rõ ràng như vậy khiến tim cô đập nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

Nhưng hắn đâu thật sự muốn cô, khi đó hắn nằm mơ, bởi vì mơ mới nghĩ lầm cô là người phụ nữ khác, một người phụ nữ đầy đặn mềm mại giống cô gái hôm nay. Cách đó không xa vang lên tiếng đóng cửa.

Hắn đã về...

Chương 5

Cô ngẩng phắt lên, nghe thấy tiếng hắn đi lại phía trước. Bình thường khi hắn về sẽ luôn đến gặp cô trước, uống trà nóng với cô. Không hiểu vì nguyên nhân gì, cô để lại bình trà bơ và ấm nước đang đun được một nửa, chợt dạ cầm lấy khăn lau chuồn ra khỏi phòng bếp. Ai biết vẫn chậm một bước, đâm phải hắn đang đứng trong sân.

Nhìn thấy cô, vẻ mặt lạnh lùng của hắn chợt dịu lại trong nháy mắt.

Tim cô đập rất nhanh. Cô nghe thấy mình nói.

"Huynh về rồi à?"

"Ta về rồi."

Hắn bước về phía cô, suýt nữa cô không nhận được lùi về phía sau, cổ họng thít chặt, giọng nói khàn khàn: "Ta... A Linh muốn ta dọn lại tủ thuốc... Trà ta đặt trên bàn..."

Không biết có phải là ảo giác của cô không mà nhìn hắn dường như có chút thất vọng, nhưng hắn đáp: "Nàng bận thì cứ đi đi, ta tự làm được."

Cô gặt đầu, nắm chặt khăn lau, vội vàng bước đi.

Cô đứng ở tủ thuốc rất lâu, đến khi lấy lại được dũng khí mới trở lại phòng bếp. Hấn đã nấu xong món canh thịt dê đơn giản và cơm, cô lấy một ít đưa đến cho A Linh, chần chừ trên đường một lúc rồi mới quay lại.

Trong phòng bếp, hấn đã dọn xong bát đĩa nhưng không ăn trước, vẫn đang chờ cô.

Cô ngồi xuống ghế dài, ăn cơm với hấn.

Gạo ở đây không phổ biến, nhưng A Linh chỉ thích ăn cơm, nên họ cũng ăn giống cô ấy. Hai người đều hiểu đây là ý tốt của cô ấy, nên chưa bao giờ phàn nàn.

Trước kia cùng ăn cơm với hấn luôn là chuyện khiến người ta thả lỏng. Hấn sẽ kể mấy chuyện xảy ra ở chợ, cơm nước xong, hấn sẽ đưa tiền bán hàng hôm đấy cho cô, để cô cất đi, sau đó lại làm nết với cô.

Nhưng bữa cơm này, cô lại không nghe thấy bất cứ lời nào của hấn, trong đầu mãi ám ảnh bàn tay to của hấn ôm lấy vòng eo của cô gái kia, cô gái kia ôm hấn, hôn môi hấn, vuốt ve lồng ngực rắn chắc của hấn.

Hình ảnh này làm cô không nuốt trôi cơm.

Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn, nhưng vẫn không nhịn được nhìn đôi tay đang cầm bát đĩa của hấn.

Tay hấn rất to, có thể dễ dàng ôm lấy cô, cô nhớ cảm giác được hấn ôm. Tay hấn đặt trên bộ ngực sữa của cô, lướt qua eo cô, đến giữa hai chân cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên nóng lên, đỏ ửng.

"Nàng có sao không?" Nhìn về mặt cô là lạ, hấn lo lắng nâng tay sờ nhẹ mặt cô: "Cảm lạnh sao"

Cô giật mình, theo phản xạ hơi rụt lại, tránh khỏi bàn tay to ấm nóng của hấn.

"Không... Ta không sao..."

Cô rụt lại khiến hấn căng thẳng, bàn tay to dừng ở giữa không trung, sau đó mới rụt lại.

Không hiểu sao cô lại thấy áy náy, đành đứng dậy vội vàng nói: "Ta ăn no rồi, ta đi đun nước."

"Nàng đã đun một ấm rồi." Hấn nói với cô: "Ta để ra đằng kia cho nguội."

Nhìn nước trong ấm, cô há hốc miệng, dưới tình thế cấp bách, chỉ đành đỏ mặt, thốt lên: "Đó là nước để uống, ta muốn đun nước tắm."

Vừa dứt lời, cô liền thấy hấn ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại càng đỏ hơn.

Cô quả thực có thói quen tắm rửa, nhưng đáng lẽ không cần phải nói hấn ra như vậy. Hấn biết cô thích sạch sẽ, sau khi cơm nước xong sẽ cố tránh đi để cô có thời gian tắm. Thậm chí buổi chiều hấn còn đổ đầy lu nước, giúp cô nung nóng đá để cô có thể mang vào nhà tắm, giữ không khí ấm áp. Nhưng hai người chưa bao giờ nói thẳng ra, đó là sự ăm ý giữa hấn và cô.

"Vậy chắc không đủ củi đâu." Hấn hạ giọng, đứng dậy nói: "Ta đi lấy ít củi cho nàng." Hấn vừa ra khỏi cửa, cô không nhịn được nâng tay vỗ vỗ gương mặt nóng bừng, vội vàng xoay người đi đun nước.

Chủ nhân trước đây của căn nhà này có lẽ là người Hán, cho nên kiểu phòng cũng được xây phỏng theo Đường Tống, nhưng nhà tắm lại hoàn toàn mang đặc điểm của nước ngoài. Ngoại trừ cái bể hình vuông ra, trên tường và trong bồn tắm còn lát đầy gạch sứ nhiều màu từ những đất nước rất xa vận chuyển tới.

Cô chưa bao giờ đổ nước đầy bồn tắm, thứ nhất là vì nó quá to, thứ hai cũng bởi vì bên trong có không ít gạch sứ đã hỏng từ lúc chiến tranh, qua năm tháng, nó cũng dần loang lổ. Nhưng nhà tắm kiểu nước ngoài rất đẹp, sau khi tắm xong cũng dễ cọ sạch.

Hấn rót nước nóng vào chậu gỗ, mang vào nhà tắm cho cô. Sau khi chắc chắn cô đã đủ nước ấm lại cầm đá đã được nung nóng đặt vào góc, chờ không khí lạnh lẽo trong buồng trở nên ấm áp hơn, rồi mới đi ra.

Cô không từ chối ý tốt của hấn, chỉ lấy khăn vải sạch đứng ở một bên, đỏ mặt từ đầu tới cuối.

May mà hấn không nói thêm gì nữa.

Sau khi hấn ra ngoài, cô mới cởi quần áo trên người ra, ngồi xồm bên cạnh bồn, hòa nước nóng với nước lạnh, bắt đầu tắm.

Nước ấm bốc hơi, khói trắng nhanh chóng tỏa ra khắp buồng.

Nước ấm làm ấm người rất nhanh, cô ngồi trên ghế nhỏ cạnh bể, lấy xà phòng [1] bôi lên khắp cơ thể. Hơi nóng bốc lên làm cô từ từ bình tĩnh lại.

[1] Nguyên văn là Tảo Đậu - một loại xà phòng nguyên thủy ở cổ đại, nguyên liệu chủ yếu là hạt đậu nghiền nhỏ.

Hai tháng này, dù cô được ăn uống đầy đủ nên đã có da có thịt hơn lúc ở trong doanh trại nô lệ nhưng nhìn vẫn còn rất gầy yếu. Chẳng trách cô gái yếu điệu đầy đặn kia nói nhìn cô chẳng

được mấy lạng thịt.

Cô nhìn bộ ngực sữa trắng như tuyết bên trong vạt áo mở rộng của cô gái kia, rất giống hai cái bánh bao to, gần như sẽ nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào.

Tú Dạ rũ mắt xuống nhìn ngực mình phập phồng. Không phải cô không có ngực, nếu không lúc trước đã không phải quần vải. Chỉ có điều cô thật sự không được đầy đặn như cô gái kia thôi.

Một tay hấn có thể thoải mái ôm lấy bầu ngực mềm mại trước ngực cô, cô nhớ rõ cảm giác bị hấn nắm trong tay, nhưng đồng thời cô cũng nhớ đến vết sẹo trên lưng mình.

A Linh nói nếu cô trao thân thể cho hấn, hấn sẽ không tơ tưởng tới những cô gái khác.

Nhưng A Linh sai rồi.

Hấn đã từng nói cơ thể cô rất xấu, cô không thể dựa vào cơ thể xấu xí chôn cất vết thương này quyền rũ đàn ông. Cô biết, lưng cô đầy vết sẹo do bị đánh, cô không nhìn thấy nhưng vẫn sờ được. Cảm giác sờ lên rất tệ, sần sùi vằn vện.

Nếu cô cúi đầu, còn có thể nhìn thấy một ít vết sẹo hồng bên hông, trông chúng vô cùng dữ tợn, giống cái móng vuốt của con yêu quái chộp lấy cô từ phía sau.

Chắc chắn trên người cô gái kia không có những vết sẹo như thế.

Cô ôm lấy mình, vuốt vết sẹo lồi lõm bên người, tim như bị bóp nghẹt, cổ họng cũng siết lại.

Sau một lúc lâu, cô mới đưa tay cầm cái gáo gỗ, múc nước ấm dội lên người. Cô rất hy vọng những vết sẹo này có thể trôi đi theo dòng nước, nhưng chúng vẫn đang chiếm cứ ở đó.

Cô biết chúng vẫn ở đó, vĩnh viễn không thể xóa đi được.

Cho nên, cô chỉ có thể mang cay đắng trong lòng, cầm khăn vải lau sạch người, rồi khoác lớp áo trong lên, che đi cơ thể xấu xí.

Trăng trên trời bị mây che mất.

Hấn đến phòng A Linh dọn dẹp, rửa sạch bát, lau bàn, xong xuôi mới về sân, đi vào trong phòng. Trên đường, lúc đi qua ngoài nhà tắm, hấn nghe thấy tiếng nước, không khỏi dừng bước. Cửa vẫn đóng chặt, hấn có thể nhìn thấy hơi nước từ từ thoát ra từ cửa sổ thông khí trên nóc nhà.

Hấn biết, lúc này cô đang ở bên trong, trần như nhộng, không một mảnh vải che thân. Chỉ nghĩ đến đây thôi cũng đã khiến thứ giữa hai chân hấn co rút, căng cứng. Chưa kể, hấn biết cô sẽ dùng bánh xà phòng kia lướt qua da thịt trắng như tuyết của cô, dùng đôi bàn tay nhỏ bé kia

mon trón thân thể mềm mại trần trụi non mềm của cô.

Tiếng nước rào rào, khói trắng tỏa lên.

Hắn siết chặt hai đấm, ép mình phải đi về phòng.

Sợ bẩn sàn, hắn cởi giày để bên cạnh cửa, bước vào trong căn phòng đã được cô lau không có một hạt bụi. Trong không khí lưu lại mùi hương trên người cô.

Cô rất thơm, có lẽ là do cô sinh ra ở phương nam ẩm nóng nhiều nước, gia cảnh lại tốt nên cô thích sạch sẽ, ba ngày hai bữa sẽ không chịu được muốn tắm.

Ngay từ khi còn ở doanh trại nô lệ, cô đã không chịu được muốn lau sạch cơ thể.

Cô thích sạch sẽ như thế, khiến hắn dù trong trời đông giá rét cũng phải cách ngày tắm rửa một lần, không muốn để cô thấy hắn quá bẩn, quá hôi.

Khi hắn đặt tiền hôm nay kiếm được lên bàn, thì cô đẩy cửa đi vào.

Thấy hắn, cô rũ mắt xuống, vén mái tóc dài hơi ẩm ra sau tai.

Cô gội sạch mái tóc đen, hơn nửa được quấn trong khăn vải. Cô vừa tắm xong nên càng thơm hơn, hai gò má bình thường tái nhợt, giờ lại có chút hồng hồng, cái miệng nhỏ đầy sức sống không hiểu sao vẫn còn vương một giọt nước trong suốt, đến cả hai tai xinh xắn kia cũng non mềm hồng hào.

"Trong nhà tắm còn ít nước nóng, huynh muốn tắm không?"

Hắn nhìn cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi đóng mở, gần như không ý thức được cô đang nói gì, trong đầu chỉ muốn cúi đầu xuống, dùng lưỡi liếm đi giọt nước còn vương trên đó, nếm thử xem nó có thơm ngọt như hắn nghĩ không.

"Trương Dương?"

Cô khàn giọng nói, làm hắn hoàn hồn. Nhìn cô gái nhỏ quyến rũ gần ngay trước mắt, hắn mới phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào mình đã đi tới trước mặt cô, thậm chí còn giơ tay lên muốn chạm vào mặt cô.

Hắn kinh hãi, gương mặt ngăm đen hơi nóng lên, lùi lại một bước, không dám ở cùng phòng với cô nữa, hắn vội vàng đáp.

"Ta đi tắm."

Nói xong, liền đi vòng qua cô, bước nhanh ra cửa. Trên đường đi hắn cởi hết bộ quần áo dày

trên người ra. Không khí lạnh ập vào, nhưng không thể khiến thân thể nóng rực hạ nhiệt, cũng không thể khiến trái tim kinh hoàng trong lồng ngực cùng dục vọng sắp sôi trào bình tĩnh lại.

Hắn sai bước đến nhà tắm ẩm ướt vẫn còn ấm. Vừa bước vào cửa, hắn liền phát hiện ra đi tắm là một quyết định sai lầm. Trong căn phòng nóng hổi này tràn đầy mùi hương quyến rũ trên người cô.

Cô vừa ở đây, cởi quần áo ra, để lộ thân thể mềm mại trắng nõn trần trụi, dùng hai tay vuốt ve thân thể sạch sẽ của chính mình. Hắn gần như muốn lao ra ngoài ngay lập tức, nhưng lại không thể nào nhúc nhích được. Hơi nóng khiến hắn có cảm giác như mình được cô ôm lấy, khiến hắn lập tức cứng như gậy sắt.

Cô không phải là người phụ nữ mà hắn có thể chạm vào.

Hắn nắm chặt nắm tay, tự nhủ với mình như vậy. Hắn không muốn dọa cô, hoặc phá hỏng tất cả những gì đang có.

Nhưng thỉnh thoảng, có khi hắn vẫn sẽ mơ mộng xuân cùng cô làm tình mãnh liệt quẩn quýt. Hắn luôn hoảng sợ mình sẽ chìm đắm, ngay cả trong mơ cũng không dám để mình tiếp tục. Nhưng đến khi say mê, hắn phát hiện tay hắn không an phận đặt trên người cô, dục vọng giữa hai chân vừa cứng vừa nóng để sát vào cô.

Bắt buộc mình phải rời khỏi cô càng ngày càng khó, càng ngày càng lâu, càng ngày càng nhiều. Hắn không tìm chế được mà muốn nán lại một lúc, cảm nhận sự ấm áp của cô.

Có đôi khi, hắn thật sự rất muốn liều lĩnh giả vờ mình vẫn đang mơ để thật sự muốn cô.

Nhưng hắn đã làm sai rất nhiều, quãng thời gian này quá quý giá, hắn không muốn mất đi sự tin tưởng của cô, không muốn cô lại dùng ánh mắt sợ hãi, thậm chí còn là coi thường nhìn hắn.

Em ở ngõ nhỏ cách vách, trước nhà trồng hai cây Hoa. Tối nay giờ tỵ, em sẽ để đèn sáng, chàng tới gõ cửa sổ, em sẽ mở cửa cho chàng vào.'

Đề nghị của A Lị Na vang lên trong đầu, có lẽ hắn nên đi tìm cô ta, giống như lời cô ta nói, cái đó là theo nhu cầu.

Lâu lắm rồi hắn không có phụ nữ, mà A Lị Na muốn hắn, không cần hắn trả tiền mua, không cần hắn lo lắng lấy lòng, cô ta muốn cơ thể hắn, hắn chỉ cần xoay người đi ra ngoài, qua nửa tòa thành, đi gõ cửa sổ của cô ta là được rồi.

Có lẽ chỉ cần phát tiết một lần, hắn sẽ không còn muốn chuyện này nữa.

Có lẽ thứ hắn cần chỉ là phụ nữ, loại phụ nữ sẽ cam tâm tình nguyện hoan nghênh hắn.

Không nhất định phải là cô.

Nhưng hắn có thể ngửi thấy mùi hương của cô, có thể cảm nhận được mùi thơm trên thân thể cô vây quanh hắn.

Hắn đóng cửa lại, cởi mấy món quần áo còn trên người, ngồi lên băng ghế cô vừa ngồi, dùng gáo gỗ và xà phòng cô vừa dùng, chậm rãi tắm rửa.

Đây thật sự là tra tấn, hắn không biết vì sao hắn lại ngu xuẩn như vậy.

Không nhất định phải là cô.

Cô đã tỏ thái độ rõ ràng rằng cô không cần hắn.

Vì tốt cho cả hắn và cô, có lẽ hắn nên đi tìm A Lị Na giải quyết nhu cầu của hắn, phóng thích mệt mỏi và áp lực.

Nhớ nhé, giờ tý đêm nay, em chờ chàng.'

Hắn nên đi tìm A Lị Na, thế nhưng hắn chỉ nhắm nghiền mắt lại, cầm lấy vật kia của mình, nghĩ đến cô gái nhỏ không muốn hắn chạm vào kia, nghĩ đến cô dùng đôi bàn tay nhỏ bé linh hoạt kia vuốt ve hắn, làm chuyện cô không biết, cũng không thể làm ấy.

Đêm ngày càng sâu.

Người đàn ông kia tắm xong rồi, Tú Dạ có thể nhìn qua cửa sổ, thấy hắn đi từ trong nhà tắm ra, trên người còn bốc hơi nóng.

Hắn ở bên trong rất lâu, cô thấy tóc hắn ướt, biết hắn cũng tiện thể gội đầu luôn.

Hắn đi về phía phòng, được vài bước lại ngừng lại, nhìn về phía cửa lớn.

Gương mặt ngăm đen nhẵn lại, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Trái tim đập thành thịch...

Cô biết hắn đang nghĩ gì, hắn suy nghĩ đến lời mời gọi của cô gái kia.

Hắn nâng tay vò mái tóc ẩm, đôi môi mím lại, tấm lưng chắc nịch khẽ căng lên.

Cô níu chặt vật áo trước ngực, ấn ngực, cách song cửa sổ nhìn hắn đứng trong bóng đêm.

Như cảm nhận được ánh mắt của cô, hắn quay sang nhìn. Cô nín thở, biết rõ là hắn sẽ không nhìn thấy cô, nhưng vẫn không nhịn được mà trốn sau bức tường cạnh cửa sổ.

Bên ngoài lặng yên không một tiếng động, hấn chưa đi đến, nhưng cô cũng không nghe thấy tiếng then cửa ở cửa lớn bị mở ra.

Sự yên tĩnh này làm cô cảm thấy bất an và hoảng hốt. Sau đó chờ cô phản ứng lại thì cô đã cầm khăn vải sạch, vội vàng mở cửa đi ra ngoài.

Suýt nữa cô đâm đầu vào người hấn, chẳng biết từ lúc nào người đàn ông kia đã đi tới cạnh cửa, đang định mở cửa đi vào.

Chương 6

"Sao vậy?" Hấn thấy cô mở cửa đi ra thì hơi sửng sốt, vội hỏi: "Phòng không đủ ấm sao?"

"Không phải..." Tú Dạ ngẩng đầu nhìn hấn, tim đập thình thịch, chỉ có thể nói: "Ta thấy huynh gọi đầu, muốn nói bên ngoài trời lạnh, đừng đứng bên ngoài lâu quá."

Nói xong, cô ra vẻ bình tĩnh đưa khăn cho hấn.

"Lau đầu đi, tóc ẩm gặp gió dễ cảm lạnh lắm."

Hấn nhận lấy khăn vải, lau đầu.

Hai tai cô hơi nóng lên, vội quay về phòng, sai bước đi rót cho hấn một chén trà nóng.

Hấn đi theo sau lưng cô, vừa chậm rãi lau tóc vừa khoanh chân ngồi xuống cạnh bàn thấp. Không giống cô, tóc hấn cắt rất ngắn, hai tháng nay tuy rằng đã dài ra một chút, nhưng vẫn chưa che được tới hai tai. Tuy rằng tóc ngắn, nhưng vì hấn chỉ lau qua loa nên sau cổ và trên lỗ tai vẫn còn đọng nước.

Ánh nến trên bàn khiến những giọt nước đó sáng lấp lánh.

Khi hấn trả khăn vải rồi nhận lấy chén trà nóng từ trong tay cô, cô không nhin được cầm lấy khăn vải, đứng phía sau hấn, giúp hấn lau lại.

Hấn cứng đờ giống hệt lần trước.

Cô cũng cứng lại theo, nhưng vẫn không rút tay về, chỉ tiếp tục giúp hấn lau tóc trên đỉnh đầu, mặt đỏ tai hồng khàn giọng giải thích, "Huynh lau qua loa quá, lau khô một chút mới tốt."

"Ừ." Hấn lên tiếng, thân thể vẫn cứng ngắc.

Hành động này quá thân mật, đã vượt quá ăn ý tuy không nói nhưng luôn tồn tại giữa hai người. Đáng lẽ cô nên rút tay về, nhưng trên tai hấn còn ướt, mà cô nghe thấy mình khẽ nói.

"Còn tai nữa."

Hắn không phản đối, chỉ tiếp tục im lặng.

Tú Dạ cầm khăn vải, miết vành tai phải của hắn, nhẹ nhàng xoa hai lần.

Hai sợi gân sau cổ hắn lặng lẽ căng lên.

Cô chuyển khăn vải sang tai trái, chậm rãi xoa xoa.

Mạch máu bên cổ hắn vì hành động này của cô mà giật giật.

Sau đó, giống như bị ma quỷ xui khiến, cô bất giác nâng tay, không cách khăn vải mà trực tiếp lấy ngón tay vuốt ve mái tóc thô ngắn cùng vành tai từng bị cô cắn của hắn.

Cô chỉ... Chỉ muốn xem nó khô hết chưa mà thôi...

Hắn hoàn toàn ngừng thở, cô có thể ngửi được mùi hương trên tóc hắn giống mùi hương trên người cô.

Đó là mùi xà phòng, hắn đi tắm, dùng cùng loại xà phòng với cô, đương nhiên sẽ có mùi giống nhau. Nhưng trong giống nhau lại có chút bất đồng, trộn với mùi hương mà mấy ngày nay cô càng ngày càng quen thuộc. Mùi đàn ông, mùi của hắn.

Cô khẽ miết vành tai hắn, vết răng ở đó đã sớm biến mất, ngay cả sẹo cũng không rõ.

Giây phút ấy, cô gần như muốn cúi người lại cắn hắn một cái, để trên người hắn tiếp tục lưu lại dấu ấn của cô, khiến hắn không thể nào đi gặp người phụ nữ đáng người đầy đặn, dạn dĩ lại dâm đãng kia nữa.

Ý nghĩ tàn bạo lại tràn ngập ham muốn chiếm hữu này khiến cô chột hoàn hồn, đột nhiên rút tay lại, lấy mu bàn tay ấn lên ngực, đỏ mặt lùi lại, nắm chặt khăn vải, chỉ để lại một câu.

"Chắc là khô rồi đây, huynh uống trà đi, ta đi phơi khăn." Nói xong, cô không dám nhìn hắn lấy một cái, vội vàng mang khăn ra ngoài phòng phơi.

Ôi trời, cô thật sự không hiểu rốt cuộc cô đang làm cái gì nữa. Cô không nên giúp hắn lau đầu, không nên giúp hắn lau tai. Nếu cô không làm như vậy thì sẽ không sờ tóc hắn, chạm vào tai hắn, không có ý nghĩ lại cắn hắn một cái.

Cô biết tay cô ngừng trên tóc hắn, trên tai hắn quá lâu, hắn nhất định sẽ cho rằng cô đang có ý đồ dụ dỗ hắn. Cô không có, cô chỉ là... Chỉ là... Chỉ là không kìm chế được.

Ánh trăng lặng lẽ phủ một tầng sáng mờ mờ lên người cô.

Mây đen che khuất trăng sáng chẳng biết đã tan hết từ khi nào.

Cô ngẩng đầu, nhìn ánh trăng sáng ngời, nhưng đồng thời cũng giận dữ nó.

Nếu tuyết rơi thì tốt. Tuyết mà rơi có lẽ hân sẽ không muốn đi ra ngoài nữa.

Nhưng ánh trăng vẫn trong trẻo như vậy, phủ lên mái ngói một tầng sáng bạc.

Hân không nhất định sẽ đi tìm người phụ nữ kia, hân đã vào nhà rồi mà, không phải sao?

Hoặc có thể hân vào chỉ để nói với cô rằng hân muốn ra ngoài một lát.

Đứng ở trong sân, tim Tú Dạ như bị bóp nghẹt. Cô biết mình không thể đứng ở đây mãi được, dù thế nào cô cũng phải quay vào đối mặt hân, cho nên cô thở sâu, bắt buộc mình quay về phòng.

Hân không còn ngồi ở bên bàn thấp nữa, cô thấy hân đã trải xong thảm nỉ, hơn nữa đã an vị ở chỗ nằm của hân.

Trong giây phút đó, không hiểu sao cô bỗng thấy thoải mái trào lên trong lòng, luôn vào trong đầu, khiến thân thể cô khẽ run.

Hân không muốn đi, không định đi.

Hoặc, hân chỉ muốn chờ cô ngủ?

Cô không biết, cô cảm thấy mình sắp điên rồi, cô rất muốn tiến lên kéo cánh tay hân, lay hân dậy, hỏi hân cho rõ ràng.

Nhưng cô không mặt dày đến mức ấy.

Cô dựa vào cái gì quán hân thông đồng với ai? Dựa vào cái gì quán hân hôn ai? Muốn trèo qua cửa sổ nhà ai? Lên giường của ai?

Cô chẳng là gì của hân cả, cô lại càng không phải thê tử kết tóc của hân.

Tú Dạ tiến lên, thổi tắt nến, sau đó nằm lên giường đất, xoay người đưa lưng về phía hân, kéo thảm lông đắp đến tận tai.

Nếu hân muốn đi, cô thà rằng không đối mặt với hân, không nghe thấy hân.

Đêm dần sâu.

Cô bắt buộc mình phải ngủ, nhưng không tài nào ngủ được, trước mắt cứ hiện lên hình ảnh

người phụ nữ đè hẳn lên tường, hôn hẳn, cái tay nhỏ nhắn kia vuốt ve ngực hẳn, khi chuyển xuống dưới hai chân hẳn khiến mắt hẳn tối sầm lại. Cô bịt tai, lại vẫn có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề cùng lời mời kích thích của cô gái dị tộc kia. Cô nhắm mắt, lại vẫn có thể thấy khi người phụ nữ kia áp lại gần, hầu kết hẳn trượt lên xuống, bởi vì hưng phấn mà thở dốc.

Cô biết đó là dục vọng.

Cô biết hẳn muốn người phụ nữ kia.

Mà đau khổ nhất là cô nhận ra cô muốn mình mới là người nằm trong lòng hẳn, ngẩng đầu hôn hẳn, khiến hẳn không thể kìm chế.

Cô ước sao mình có thể dạn dĩ giống cô gái kia, ước sao mình có cơ thể đầy đặn đẹp đẽ ấy, ước sao mình cũng có thể dễ dàng khơi dậy dục vọng của hẳn, khiến hẳn dùng đôi bàn tay kia ôm chặt eo cô không buông.

Cô vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, để thời gian trôi qua. Đêm nay thật dài, giống như vĩnh viễn sẽ không kết thúc.

Ngay khi cô bắt đầu ôm ấp hy vọng, gần như cho rằng hẳn sẽ không đi, lại nghe thấy tiếng quần áo ma sát.

Hắn ngồi dậy rồi.

Tú Dạ ngừng thở, nước mắt trào ra, chỉ cảm thấy trái tim như bị người ta bóp nghẹt.

Hắn vẫn muốn đi, đi tìm người phụ nữ kia, hôn đôi môi đỏ mọng của cô ta, để cô ta ôm lấy cổ hẳn, vuốt ve lồng ngực hẳn. Tiếng động nho nhỏ lại vang lên, rất khẽ, hẳn cẩn thận cố không phát ra tiếng, nhưng vì căn phòng đã cũ nên sàn gỗ cũng không còn chắc chắn. Mỗi bước đi của hẳn đều vang lên tiếng kêu kệt.

Tim cô điên cuồng đập thành thạch vào lồng ngực, mà trước mắt cô lại tràn ngập hình ảnh hẳn và người phụ nữ kia ở trên giường, âu yếm thân thể mềm mại đầy đặn kia, mồ hôi đầm đìa quần quýt lấy cô ta. Người phụ nữ đáng ghét kia trần trụi bám lấy thân thể cường tráng của hẳn, rên rỉ thở gấp.

Không, cô không muốn! Cô không muốn hẳn đi, không muốn hẳn đi, cô không muốn hẳn ở bên người phụ nữ kia, không muốn hẳn với bất cứ người phụ nữ nào cả!

Hắn là của cô!

Là của cô!

Cô không xuống.

Có lẽ cô không xuống đây là chuyện tốt.

Hắn không cho rằng nếu như cô còn tiếp tục vuốt ve hắn, hắn có thể kìm chế mình không chạm vào cô.

Sao cô có thể giúp hắn lau tóc như thế, vuốt ve tai hắn như thế, cô cho rằng hắn sẽ không rối loạn sao?

Hắn tự nhủ là do cô không hiểu, cô chỉ tưởng rằng mình hiểu mà thôi. Hắn biết cô là tiểu thư khuê các, thiên kim tiểu thư từ phương nam, cô vốn không hiểu đàn ông và phụ nữ ở với nhau sẽ làm cái gì. Cô sẽ không hiểu được chỉ cần đụng chạm như vậy, vuốt ve giống như đang khiêu khích như vậy là có thể khiến hắn cứng lên, khiến hắn muốn xoay người đè cô dưới thân mình, bắt buộc cô tiếp nhận hắn.

Chỉ chút đụng chạm ngăn ngủi vô ý, cô đã khiến cho phóng thích áp lực ở nhà tắm lúc trước của hắn hoàn toàn biến thành công cốc.

Cho nên hắn nhận lúc cô đi ra ngoài đã nhanh chóng trải thảm nỉ, nằm xuống, lấy một cái chăn lông cừu che phần đùi quần đang nhô lên.

Sau đó cô trở lại, thổi tắt nến.

Hắn chờ cô xuống, chờ cô tới gần, chờ đến bứt rứt, chờ đến kinh hoàng, chờ đến ngân ngò, chờ cô đến phía sau, dựa vào hắn, tra tấn hắn.

Nhưng cô không tới.

Hắn cho rằng cô đã thiếp đi vì mệt. Còn hắn lại bởi vì chờ đợi quá lâu mà cảm thấy vô cùng khát nước. Cuối cùng hắn không nhịn được đứng dậy định đi rót nước uống. Ai biết còn chưa đi được hai bước, cô lại đột nhiên xuống giường, đưa tay kéo lại hắn.

Túm lấy hắn.

Hắn giật thót.

Cô nắm chặt, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt đen láy lấp lánh ánh lệ, tràn đầy hoang mang.

"Dừng..." Môi cô khẽ run, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, khàn khàn yếu ớt nói: "Chàng đừng đi..."

Đi? Nửa đêm, hắn có thể đi đâu?

Hắn sững sờ, định trả lời, lại nghe cô nói.

"Đừng đến chỗ hẹn..."

Thân thể hắn cứng đờ, bỗng nhiên nhận ra rằng cô đã biết lời mời kia.

Xấu hổ không tên bỗng trào lên, khiến khuôn mặt ngăm đen đỏ ửng. Hắn có chút lúng túng, định thanh minh, cô lại dùng tay kia bịt miệng hắn.

"Đừng..." Cô nhìn hắn, giọng nói khẽ run: "Ta không muốn nghe..." Lời của cô gần như ra lệnh, nhưng vẻ mặt lại hoảng sợ, khẩn khoản, hoàn toàn giống như hai người khác nhau.

"Chàng nói... Chàng là của ta, nếu như ta muốn, lúc nào cũng có thể lấy..."

Hắn tròn mắt, trái tim co rút lại, còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Cô nói rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng hắn xác định hắn không bỏ sót một chữ nào.

Hắn không nói như vậy, cô biết, hắn cũng biết.

Cái hắn hứa hẹn cho cô, không phải là người mà là mạng.

Nhưng cô lại cố xuyên tạc câu nói kia.

Có lẽ hắn hiểu lầm ý của cô, cô không thể nào thật sự có ý đó. Người phụ nữ này không thể nào đang nói cho hắn rằng cô muốn hắn, khát vọng hắn. Nhưng giây tiếp theo, cô buông tay khỏi môi hắn, nâng mặt hắn, kiễng chân, hôn hắn.

Hắn không thể tin được cô đang hôn hắn, nhưng cô thật sự đã làm vậy.

Động tác của cô có chút vụng về, mang theo e lệ, không chút tự tin, nhưng cô hôn hắn, dùng cái lưỡi đình hương, làn môi ướt át, liếm hôn, ma sát môi hắn.

Hắn có thể cảm nhận được cánh môi ướt át run rẩy của cô hơi hé ra, hơi thở như lan, cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của cô mơn trớn tóc hắn, đặt lên gáy hắn, kéo hắn cúi xuống.

Hắn không tự chủ được hé miệng, hít vào hơi thở của cô, không kìm lòng được cúi đầu thuận theo cô.

Đó là nụ hôn vô cùng ngây ngô lại cực kỳ mê người, khiến tim hắn đập như điên, cả người run rẩy.

Bởi vì cô muốn hắn, thật sự muốn hắn.

"Chàng đừng đi, không cho đi..." Cô vuốt ve mặt hắn, cánh môi vẫn áp lên môi hắn, thì thầm: "Chàng là của ta, là của ta... Chỉ có thể ở bên ta..."

Tuyên bố này mê người đến nhường nào.

Tai hần nóng, trái tim cũng nóng, hần chưa bao giờ dám nghĩ rằng sẽ có một ngày cô muốn ở bên hần, thật sự ở bên hần.

Đã lâu lắm rồi hần không có phụ nữ, hần nhớ sự mềm mại của nữ thể, thích thân thể áp sát vào nhau, quần quýt dây dưa, kích tình khát vọng. Bởi vì chỉ có lúc đó, chỉ trong giây phút ấy, hần mới có thể cảm giác được đối phương thật sự cần hần, khát vọng hần, không phải vì tiền hần cho, không phải vì giá hần trả.

Không nhất định phải là cô, không nhất định.

Chỉ cần là phụ nữ, đều có thể.

Nhưng hần chỉ muốn cô.

"Ta không có..." Nhìn cô gái trước mặt, cảm nhận sự run rẩy của cô, hần nâng tay cầm bàn tay cô đang đặt trên mặt hần, khàn giọng nói: "Ta không định đi, ta chỉ dậy uống nước thôi."

Cô sửng sốt, ngẩn ngơ nhìn hần.

"Không phải ta chưa từng nghĩ tới." Hần khàn khàn thừa nhận: "Ta đã từng nghĩ tới chuyện đó."

Con người của cô co rút lại, thân thể cứng đờ, ngay cả thở cũng ngừng.

Hần lấy ngón cái khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô, đôi môi mềm khẽ run của cô, nói nhỏ.

"Nhưng cô ta không phải nàng."

Cô ngẩng đầu nhìn hần, thân thể nhỏ nhắn run lên. Hần nhìn vào mắt cô, vuốt ve môi cô, khàn khàn nói ra khát vọng ẩn sâu dưới đáy lòng suốt thời gian qua.

"Ta chỉ muốn nàng."

Tú Dạ biết cô rất quá đáng, yêu cầu hần như vậy thật sự rất quá đáng, cô không nên lấy lời hứa của hần để ép hần, xuyên tạc lời hần.

Hần không nợ cô, đã sớm không nợ rồi.

Lúc hần vì cô mà phản Lạp Tô, lúc hần mang theo cô lao ra doanh trại, lúc hần đưa cô vượt qua núi tuyết, lúc hần không để ý đến vết thương trên người mà cẩn thận che chở cô ngày đêm thì đã không còn nợ nữa rồi. Nhưng cô không muốn hần đi, cô không muốn hần ở bên người

phụ nữ khác, cô không muốn hấn ôm ấp người phụ nữ khác, nằm bên người người khác, trở thành người đàn ông của người khác.

Cô không muốn.

Ai biết, ai mà ngờ hấn lại nói với cô rằng - Ta chỉ muốn nàng.

Đây sao có thể là sự thật.

Cô biết cô không bằng người phụ nữ mời hấn, cô không có dáng người đẹp đẽ, không có khuôn mặt xinh đẹp, không có sự tự tin và phóng túng ấy.

Nhưng cô có thể nghe được giọng nói khàn khàn của hấn, cảm nhận được nhịp tim đập dồn dập của hấn dưới lòng bàn tay, nhìn thấy ngọn lửa hừng hực trong đôi mắt đen láy của hấn.

p. s: Vùng lên đây anh xuống đê ==>>

p. s 2: Chương sau thịt về với bản:>>

Chương 7

Ngoại trừ bàn tay đang chạm vào môi cô ra thì cơ thể bị cô ép kéo xuống của hấn gần như bất động, nhưng dục vọng nóng bỏng thẳng cứng dưới người hấn lại chạm vào cô.

Bất kể thế nào thì lúc này đây hấn muốn cô, khát vọng cô, mà không phải bất kỳ người phụ nữ nào khác. Là cô.

"Bây giờ, nói cho ta biết nàng muốn gì?" Gân xanh nổi trên trán hấn, hấn nhìn chăm chăm vào cô, khàn giọng hỏi: "Nói lại lần nữa, nàng thực sự muốn gì? Nói thật rõ ràng, nàng muốn ta như thế nào? Vì ta không muốn hiểu lầm ý của nàng."

Hấn hỏi thẳng như vậy, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng.

Nhưng cô hiểu hấn muốn biết, muốn chắc chắn, hấn không muốn phá hỏng những gì đang có, cô hiểu hấn quý trọng quãng thời gian này hơn bất cứ ai. Nhưng cô muốn nhiều hơn, muốn hấn nhiều hơn, muốn hấn thật sự thuộc về cô, muốn hấn hoàn toàn là của riêng cô.

Cho nên, mặc dù xấu hổ, cô vẫn bất chấp, dưới ánh mắt chăm chú của hấn, đưa bàn tay nhỏ bé run run từ từ cởi đai lưng hấn, kéo vạt áo của hấn ra.

Hấn ngừng thở, đôi mắt đen càng sâu hơn.

Cô đưa tay vào trong áo hấn, đặt tay lên lồng ngực rắn chắc nóng rực của hấn. Cô nhìn vào

mắt hần, bàn tay nhỏ bé dần lên trên, lúc này hần hít vào một hơi thật sâu, ngực căng lên. Vì cử động của hần nên cô dừng tay lại, cảm nhận được đầu ngực hần đứng thẳng lên, chọc vào lòng bàn tay cô, hại cô suýt nữa thì rút tay lại.

Nhưng tim hần lại đập rất nhanh.

Cô nhớ cảm giác của mình khi được hần vuốt ve, cô không nhìn được động đậy bàn tay vuốt ve nhẹ nhẹ ngực hần.

Khóe mắt hần giật giật, cô cảm nhận được da thịt của hần dưới lòng bàn tay cô khẽ run rẩy, cũng trở nên nóng hơn.

Cô tiếp tục lướt lên trên, sang bên cạnh, tuột lớp áo dày từ trên bờ vai cường tráng căng chặt của hần xuống.

Hần cúi đầu rũ mắt nhìn cô, ngọn lửa trong mắt càng ngày càng nóng rực hơn.

Cô bị hần nhìn đến mức cả người nóng lên, nhưng cô không dời mắt đi được, mà cô cũng không muốn dời. Cô thích nhìn hần bị cô làm ảnh hưởng, dễ dàng bị cô làm xao động như vậy.

Khi cô rút tay về, hần ngừng thở. Tuy không ngăn cô, nhưng cơ thể lại căng lên, chỉ có bàn tay đặt trên môi cô là đang run rẩy.

Sự đau khổ khó có thể che giấu hiện lên trong mắt hần, cho đến khi hần phát hiện cô rút tay lại là để cởi đai lưng và quần áo trên người mình.

Không khí lạnh như băng ập tới, cô biết vạt áo đã tuột xuống, biết hần rũ mắt xuống là có thể nhìn thấy gì. Trước ngực hần đeo một đồng xu, trước ngực cô cũng có một đồng giống vậy.

Cô không cho hần biết, là không dám cho hần biết, nhưng cô cũng không biết tại sao từ ngày ấy cô cũng luôn đeo đồng xu này. Cũng giống hần, xuyên nó vào dây da rồi mang theo bên mình.

Cho đến hôm nay, cô mới hiểu vì sao.

Đồng tiền đó là do cô và hần cùng kiếm, cùng tích góp. Nó có ý nghĩa sâu sắc với cô, đeo nó lên ngực sẽ làm cô cảm thấy an tâm, sẽ cho cô có cảm giác như hần luôn ở bên cô, sánh vai với cô. Trước khi cô hiểu ra thì tận sâu trong đáy lòng, cô đã muốn hần và cô ở bên nhau, thật sự bên nhau.

Không phải cô không biết xấu hổ, cô biết mặt cô đã đỏ lấm rồi, trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng cô vẫn nắm lấy bàn tay của hần, kéo tay hần đặt lên người mình, đặt lên da thịt lỏa lồ. Trong khoảnh khắc khi hần chạm vào cô, cô thở khẽ một hơi, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn không nhìn được mà run rẩy.

Tay hắn nóng lại càng nóng hơn.

Bỗng dưng, bàn tay cô đang nắm không ở thế bị động nữa, dường như không thể khống chế được từ từ nắm lấy phần đầy đà mẫn cảm trước ngực cô.

Đồng tử của hắn co lại, tập trung nhìn vào bàn tay to ngăm đen của mình đang nắm lấy non mềm trắng như tuyết của cô.

Cô cảm thấy trái tim mình như sắp nổ tung trong ngực, nhảy vào trong tay hắn.

"Ta muốn chàng..." Cô vừa mở miệng, hắn đã ngược mắt lên nhìn cô chăm chú.

Tú Dạ đỏ mặt nhìn hắn. Cô cho hắn xem, đồng thời cũng nói rõ ràng cho hắn nghe. "Ta muốn hàng đêm được ngủ cùng chàng, muốn chàng là của ta, ở bên ta..."

Mới đầu, hắn không hề động đậy, chỉ nhìn cô.

Tuy biết rõ hắn đã bị kích thích, nhưng lúc này đây cô vẫn rất sợ hắn sẽ cự tuyệt cô, sẽ đẩy cô ra.

Sau đó, hắn động đậy. Khi cô đang căng thẳng rồi thấp thỏm nín thở, hai tay hắn chậm rãi lướt qua thân thể run rẩy của cô, đặt lên vòng eo mảnh khảnh của cô, nâng mông cô lên, dễ dàng ôm nhấc cô lên, cho đến khi hắn có thể đứng thẳng hoàn toàn, cho đến khi cô từ ngược lên nhìn biến thành cúi đầu xuống mới có thể nhìn thấy gương mặt căng thẳng, đôi mắt nóng bỏng của hắn.

Hắn muốn cô, muốn cô.

Tim Tú Dạ như bị bóp nghẹt, không thể kìm chế được mà thở khẽ.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, cô không nhìn được mà vuốt nhẹ gương mặt căng thẳng của hắn, vỗ về đường gân giật mạnh trên trán hắn, âu yếm đôi tai nóng rực của hắn.

Hắn ôm cô đi từng bước chậm chạp đến giường cô. Hắn đi rất chậm, cố gắng đi thật chậm, mỗi một bước đều khiến sàn gỗ kêu kẽo kẹt, như muốn cho cô cơ hội đổi ý.

Cô không muốn đổi ý, cô rất muốn hắn.

Cuối cùng hắn cũng đi đến cạnh giường rồi dừng lại.

Ánh trăng nhẹ nhàng len qua cửa sổ.

Hơi thở của hắn chậm rãi lướt qua da thịt cô.

Sau đây, dưới cái nhìn chăm chú của cô, hấn hé miệng ra, ngậm lấy bầu ngực sữa trong vạt áo mở rộng của cô.

Miệng hấn nóng quá.

Cô thở gấp, co rúm lại, run rẩy, hoàn toàn không thể dời mắt đi được, đành phải nhìn hấn dùng môi lưỡi ẩm nóng mút hôn cô, tri giác khắp cơ thể đều chỉ tập trung vào nơi đang được hấn ngậm trong miệng.

Cô không thể ngừng thở dốc và run rẩy, từ đầu đến chân đều nóng không chịu nổi, thậm chí không thể khống chế mà phát ra tiếng rên rỉ, không thể kìm nén mà túm lấy đầu vai hấn.

Hấn lại mở miệng buông cô ra, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen không thể đen hơn được nữa nhìn cô chăm chăm.

Cô biết chắc hấn mặt cô rất đỏ, cô nhìn bộ ngực sữa được hấn mút hôn dưới ánh trăng có vẻ ướt át, ửng hồng, nhũ hoa cũng đứng thẳng lên vẫn còn run run.

Khoang miệng nóng ẩm của hấn vừa rời khỏi, không khí lạnh như băng đã nhanh chóng ập đến, khiến da thịt trắng như tuyết của cô nổi lên một tầng da gà. Hấn đặt cô xuống, để cô tựa vào người hấn từ từ trượt xuống, để da thịt trong vạt áo mở rộng của hai người ma sát vào nhau. Khi môi cô và môi hấn cùng bằng nhau, hấn lại hôn cô, chiếc lưỡi nóng ẩm tham lam đẩy vào trong miệng cô, giống như hấn đã từng làm trước đây.

Lúc này, động tác của hấn nhẹ nhàng, thông thả.

Hấn đang nhắm nháp cô, như nhắm nháp miếng bánh ngọt ngon nhất, như liếm mật hoa ngọt ngào nhất.

Tú Dạ không thể nghĩ được gì nữa, chỉ có thể há miệng mặc hấn tấn công, chỉ có thể cảm nhận được nhịp tim hấn đập thành thạch làm rung động cả lồng ngực cô, chỉ có thể cảm nhận cơ thể cường tráng nóng bừng của hấn kề sát cơ thể cô.

Sau đó hấn đặt cô lên giường, cô thở dốc nhìn hấn đứng cạnh giường cởi hết quần áo dày đang vắt trên cánh tay, kéo thắt lưng quần trong của hấn.

Quần trong được cởi ra, liền tụt xuống, cơ thể rắn chắc cường tráng của hấn hoàn toàn trần trụi.

Không phải cô chưa từng nhìn thấy cơ thể hấn, khi hấn sắp chết, cô đã chăm sóc hấn, khâu vết thương lại cho hấn, giúp hấn làm bỏng vết thương. Nhưng bây giờ không giống thế, khi đó hấn đang hấp hối, nam tính giữa hai chân không thô to, đứng thẳng lên như bây giờ.

Dáng vẻ khác hoàn toàn, không hiểu sao lại làm cô căng thẳng, gần như có chút sợ hãi. Sau đó

cô nhìn thấy vết thương đã được chính tay cô khâu trên thắt lưng hắn.

Từ khi đến đây, cô chưa từng xem vết thương của hắn. Khi mới đến cô quá yếu, mà A Linh mới là thầy thuốc, mới là người thật sự biết y thuật, không đến lượt cô xen vào.

Thắt lưng của hắn vô cùng rắn chắc, đùi rất cường tráng, nhìn qua có vẻ đã hoàn toàn hồi phục. Dù lúc đó cô đã cố gắng khâu thật chỉnh tề, nhưng hai vết sẹo ấy vẫn vẫn vẹn giống con rết.

Cô bất giác nâng tay lên chạm vào thắt lưng hắn, đùi hắn. Cơ đùi hắn run bần bật. Nghĩ hắn vẫn đau nên cô rút tay về, ngẩng đầu nhìn hắn. Nhưng chưa kịp nhìn đã thấy nam tính của hắn giật giật, hình như lúc này lại càng thô to hơn.

Khuôn mặt của cô càng đỏ hơn, đồng thời cũng ngửi được rõ ràng mùi hương tỏa ra từ cơ thể hắn. Mùi xạ hương quyến rũ đó làm tim cô đập thật nhanh. Cô bất giác hít vào một hơi, chờ đến lúc hắn túm được tay cô, cô mới phát hiện mình định đưa tay chạm vào nó.

Cô ngược mắt lên, nhìn thấy hắn rũ mắt nhìn cô.

"Đã lâu rồi ta không có phụ nữ." Hắn khàn giọng nói, giọng nói cực kỳ trầm thấp thô ráp.

"Nàng chạm vào, ta sẽ không kìm chế được."

Tim cô đập như điên, hai tai nóng đỏ.

Cô nhìn hắn cúi người xuống, đưa ngón tay kéo vạt áo đang mở rộng của cô ra, rút nút thắt, sau đó từ từ kéo nó xuống, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú.

Cô bất giác thở khẽ, hai chân khép lại, nhưng hắn lại vuốt ve vòng eo cô, lên trên, rồi lại xuống dưới, hình như không thể quyết định được nên đi lên hay đi xuống. Tay hắn cầm dao kiếm nhiều năm trở nên thô ráp như thuộc da, những nơi bị hắn chạm vào run rẩy rồi để lại một sự tê dại nóng rực, cô bị trêu đùa đến mức mềm oặt.

Hắn lại hôn môi cô, quần lấy môi lưỡi cô, hôn đến khi đầu óc cô choáng váng. Chờ khi hắn lùi ra, cô thở dốc, mê man nhìn người đàn ông trước mắt chẳng biết từ lúc nào đã quỳ gối bên mép giường cô, ngay giữa đùi cô, nắm lấy đầu gối cô tách ra, mê muội nhìn nơi riêng tư chưa ai nhìn thấy của cô.

Chỗ đó đã ẩm ướt từ lâu, cô xấu hổ không biết nên làm gì. Không biết từ lúc nào hắn đã kéo cô đến cạnh giường, không biết hắn tách hai chân cô ra thế nào, quỳ ở giữa đó như thế nào.

Cô theo phản xạ muốn rút lui, muốn khép hai chân lại, nhưng trước khi cô kịp giơ tay ra che, hắn đã nhanh hơn cô một bước cúi đầu xuống.

Cô thở gấp, bàn tay nhỏ bé chỉ kịp đẩy đầu hắn, nhưng cô không đẩy nổi, mà hắn thì đã sớm vùi đầu giữa hai chân cô, nhâm nháp cô.

Cô không ngờ lại có thể làm như vậy, sao hắn có thể... Cảm xúc khác thường bất ngờ ập đến, cô luống cuống, chỗ đó thít chặt hơn, lại còn không ngừng hưởng ứng theo sự trêu đùa của hắn.

Cô thở gấp, muốn tránh nhưng cũng muốn đón nhận; muốn lùi lại, nhưng cũng muốn kẹp chặt hắn, kéo hắn lại càng gần.

Cô không thể nghĩ được gì, khi miệng hắn lại tiến tới, cô không thể không đầu hàng bản năng. Bàn tay nhỏ nhắn từ đây ra biến thành nắm lấy mái tóc ngắn của hắn.

Cô không thở nổi, chỉ có thể run rẩy rên rỉ. Một tia sáng lóe lên, cô không nhìn được ngàng đầu nhắm mắt, cong người lên, khẽ kêu rên.

Khi cảm giác căng cứng qua đi, người cô mềm nhũn nằm ngửa trên giường, vô cùng xấu hổ gờ tay che mặt mình. Cô biết hắn vẫn ở giữa hai chân cô, hắn tách rộng chân cô ra hơn, quỳ lên giường, để đùi cô đặt trên đùi cường tráng của hắn.

Bàn tay thô ráp của hắn tiếp tục vuốt ve chơi đùa bên trong bắp đùi cô. Ngón cái vôn vê hết lần này đến lần khác, càng lúc càng dịch chuyển lên trên, chậm rãi tiếp cận đến chỗ bắp đùi, làm tim cô lại càng đập điên cuồng hơn. Tay hắn khiến cô không nghĩ được gì, chỉ cảm nhận được hắn cúi người xuống, hôn vào nơi đó của cô, ngực cô, sau đó là nhịp đập trên cổ cô.

Mỗi khi hắn cúi người thì thân thể hắn càng gần hơn. Cô cảm nhận được giữa hai chân có vật ấm áp đang tiến dần lên. Cô khẽ run, không tự chủ được căng cứng cả người, lại nghe thấy hắn dụ dỗ bên tai.

"Đừng sợ... Đừng sợ ta... Bỏ tay ra, nhìn ta... Nhìn ta..." Sự khản cầu trong giọng hắn làm cô khó mà cự tuyệt được. Tú Dạ bất giác bỏ tay che mắt ra, mở mắt.

Hắn ở gần ngay trước mắt, đôi mắt nóng rực, khát khao đầy vội vàng.

"Nàng biết... Ta sẽ không làm nàng đau..."

Hắn nói xong, hai bàn tay to vẫn đang xoa nhẹ, âu yếm bắp đùi mẫn cảm của cô.

Đúng vậy, cô biết hắn sẽ không làm đau cô, sẽ không cố ý làm đau cô.

"Nàng chưa..." Hắn nuốt nước miếng, khản giọng nói với cô: "Nàng chưa từng làm chuyện này, lần đầu tiên sẽ đau, sẽ chảy máu, đó là bình thường, nhưng sau đó, sau đó sẽ tốt hơn nhiều."

Cô nhìn hắn, liếm đôi môi khô, thở nhẹ nói khẽ: "Chàng biết, ta không sợ đau mà."

Đúng vậy, hắn biết, cô là cô gái dũng cảm, là thần chết nhỏ của hắn.

Cô nhỏ nhắn như vậy, hắn rất sợ mình sẽ làm cô bị thương, nhưng hắn lại rất muốn cô, muốn ở bên cô, muốn chiếm giữ thật sâu, để cô hoàn toàn thuộc về hắn.

Cho nên, hắn vẫn đưa ngón tay từ từ đi vào cơ thể cô.

Cô mở to mắt, đôi mi thanh tú nhú lại, môi mềm hé mở, khẽ rên.

Hắn ngừng thở, nơi mềm mại nóng ấm của cô ôm chặt ngón tay hắn, phía trước có lớp màng làm ngón tay hắn không thể vào hết được. Nơi đó của cô nhỏ quá, giữa hai chân hắn lại căng chặt, một giọt chất lỏng chảy ra. Nếu không phải vừa nãy đã phát tiết trong nhà tắm một lần, thì hắn đã tước vũ khí đầu hàng từ lâu rồi.

Từ lần đầu tiên hắn hôn cô, dù dẫu cô mở chân ra, cô đã ướt đầm, ẩm ướt vì hắn, khiến máu hắn sôi trào, gần như muốn cô ngay lập tức. Nhưng như thế sẽ làm đau cô, hắn cần cô ướt hơn, cần cô đạt tới cao trào, khi đó hắn sẽ thật sự giữ lấy cô. Cô mới có thể tiếp nhận hắn mà không bị đau.

p/s: Mất máu quá à:>>>>

Chương 8

Hắn vừa cúi đầu hôn cô, dời đi sự chú ý của cô, vừa tiếp tục lấy ngón cái xoa xoa bóp đùi mềm mại của cô, trêu chọc cô. Cô run rẩy, trở nên càng ẩm nóng hơn, bàn tay nhỏ bé đặt lên đầu vai hắn, móng tay bấm vào lưng hắn. Khuôn mặt nhỏ luôn có chút tái nhợt đã sớm phỉm hồng mê người, thân thể trắng nõn chảy ra một tầng mồ hôi mỏng cũng lặng lẽ biến thành màu hồng nhạt.

Bởi vì chưa bao giờ bị chạm vào, bởi vì quá mẫn cảm, cô thở gấp rên rĩ, trong nháy mắt lại sắp đạt đến cao trào. Thân thể nhỏ nhắn căng lên rồi lại thả lỏng.

Hắn không kìm chế được vượt ve đường cong mềm mại của cô, hôn lên nhịp đập dồn dập trên cổ cô. Sau đó nhân lúc cô chưa kịp hoàn hồn, nắm phân thân cứng rắn nóng rực đi đến nguồn nước ngọt ngào ướt át của cô, thử đi vào. Cô đã ướt, nhưng vẫn rất chặt. Lúc hắn chạm vào tầng lá mỏng cũng không dừng lại, chỉ nắm vòng eo ướt mồ hôi của cô, đâm thẳng vào.

Cô hít vào một hơi, nhưng không kêu đau, chỉ nắm chặt đầu vai hắn, cắn chặt cánh môi.

Cô đã cố nhịn, nhưng một giọt nước mắt nóng bỏng vẫn từ khóe mắt chảy xuống.

Hắn sẽ không xin lỗi, hắn không cảm thấy như vậy là có lỗi, hắn muốn cô, khát vọng đến nhường nào. Còn tưởng rằng cả đời này sẽ không thể nào có được, còn tưởng rằng đó là do mình hắn si tâm vọng tưởng, nhưng cô cũng đeo trên cổ một đồng tiền giống hắn...

Một đồng tiền, chỉ là một đồng tiền, trong mắt hắn lại quý hơn vàng bạc châu báu. Bởi vì nó chứng tỏ cô cũng muốn hắn, luôn luôn muốn hắn.

Cô muốn hắn, cũng khát vọng hắn, cô muốn hắn làm người đàn ông của cô.

Hắn hôn lên nước mắt của cô, hôn lên cánh môi cô đang cắn,朵朵 cô nhả ra, hé miệng đáp lại hắn. Hắn đưa ngón tay khê vuốt ve nơi mẫn cảm của cô, giúp cô thả lỏng. Sau đó trong tiếng rên rỉ thở dốc của cô, đi vào càng sâu.

Cô yêu kiều rên rỉ thành tiếng, đôi mắt càng trở nên ướt át mê man.

Hắn nên kìm chế một chút, kìm chế thêm một chút.

Nhưng cô bao lấy hắn thật chặt, mặc dù đau, nhưng cô vẫn thở dốc, đưa hai tay ra, thử thả lỏng thân thể, muốn tiếp nhận hắn càng nhiều.

Hành động đó siết chặt trái tim hắn. Cảm giác có cô thật tuyệt, ấm nóng, ướt át, chặt thít, vội vàng quần chặt lấy hắn, khát vọng hắn.

Hắn muốn kìm chế một chút, nhưng thân thể hắn không kìm chế được nữa. Khát vọng mãnh liệt khiến hắn không thể nào khống chế bản thân, chỉ có thể đè lên người cô, nắm chặt eo cô, rút ra rồi lại đâm vào. Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng lúc càng đỏ, đôi môi mềm không ngừng bật ra những tiếng rên rỉ mê người, trong đôi mắt đầm nước phản chiếu hình bóng hắn, chỉ có hắn.

"Chờ... Chờ một chút..."

Tú Dạ thở gấp yêu cầu. Hắn nóng ẩm, thô to như thế, hoàn toàn khác với khi hắn dùng miệng và ngón tay trêu chọc cô. ‘Hắn’ thực sự mang đến cảm giác càng mãnh liệt, càng trực tiếp hơn. Cô có thể cảm nhận được hắn đang tách cô ra, lấp đầy, cảm nhận ‘hắn’ trong cơ thể cô đang bất động bắt đầu di chuyển.

Tuy rằng thật sự rất đau, nhưng cảm giác sau đó ập đến lại đẩy lùi nỗi đau, khiến cô gần như không chịu nổi.

"Chậm một chút... Chậm một chút..."

Cô chưa nói xong, hắn đã lại cúi người xuống, một tay cầm tay cô, một tay luồn xuống sau eo cô nâng lên. Góc độ này khiến hắn càng xâm nhập dễ dàng, khiến hắn có thể kề sát cô, thật sâu, không một khe hở, hoàn toàn vùi vào trong cơ thể cô.

Tú Dạ mở to mắt, thân thể nóng lên, khuôn mặt đỏ ửng, môi hồng hé mở, chỉ có thể túm chặt cánh tay hắn, run rẩy thở dốc. Hắn lớn như vậy, cô không biết cô có thể... Có thể hoàn toàn dung nạp hắn.

Nhưng hắn thật sự đã tiến vào, hoàn toàn, triệt để, gắn kết.

Hắn tì vàng trán ướt mồ hôi lên trán cô, thân thể dán sát vào thân thể cô, đôi mắt đen sâu thẳm, khàn khàn nói.

"Ta không thể..."

Nói xong, hắn chậm rãi lui về phía sau, lại đâm vào thật sâu.

"Không thể..."

Hắn không chậm lại được, hắn muốn cô, muốn cảm nhận cô cũng muốn hắn, cảm nhận cùng cô quán quýt dây dưa, cảm nhận mồ hôi, nhịp tim, nhiệt độ cơ thể, thậm chí mùi của cô và hắn đều giao hòa vào nhau, không phân rõ là của ai.

Tú Dạ ngẩng đầu nhìn người đàn ông gần ngay trước mắt, trong lòng chấn động. Hắn nhìn có chút hung dữ, gân xanh nổi lên, cơ mặt căng chặt, gần như giống bộ dáng lúc ở trong doanh nô lệ. Nhưng cô có thể thấy đói khát trong mắt hắn, cảm nhận được khẩn cầu trong im lặng, còn có nhịp tim đập như điên của hắn.

Cô không nói tiếp, chỉ trở tay túm lấy ngón tay hắn, đưa tay vòng qua cổ hắn, ôm hắn, tiếp nhận hắn, thừa nhận ham muốn của hắn.

Hắn lui về phía sau, lại tiến tới, lui về phía sau, lại tiến tới, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng sâu.

Hắn khiến cô không thể suy nghĩ được gì, chỉ có thể ôm chặt lấy hắn, rên rỉ thở gấp đón nhận tiến công của hắn, nghe tiếng đồng tiền trên cổ vì ma sát va đập mà phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Cảm nhận làn da nóng bỏng đầm mồ hôi của hắn và cô cọ xát vào nhau.

Ngoại trừ hắn ra, tất cả dường như đều đã biến mất. Cô như chìm trong đêm mưa rền gió dữ, lọt vào hồ nước sâu không thấy đáy, chỉ có thể ôm chặt lấy hắn để không bị chết chìm trong đó. Khi cô được đưa lên cao trào, liền theo bản năng siết chặt lấy hắn. Trong lúc mơ hồ chỉ nghe thấy hắn gầm nhẹ bên tai, cảm giác hắn tiến vào thật sâu, run rẩy bắn ra tất cả cho cô.

Khi cô hồi phục tinh thần, hắn vẫn nằm trên người cô, tim đập dồn dập, thỉnh thoảng, va vào trái tim cũng đang đập cực nhanh của cô.

Hắn vẫn còn đang ở trong cơ thể cô. Nóng rực, gắn kết với cô từ trong ra ngoài, lấp đầy cô. Hắn vẫn nóng ẩm như thế, toàn thân đầm đìa mồ hôi. Sau đó hắn đưa tay chống người dậy,

định lùi lại. Hành động đó khiến cơ thể mẫn cảm của cô run lên. Cô không nhận được lại phát ra một tiếng rên khẽ, thậm chí bất giác ôm chặt lấy hắn.

Cho rằng mình làm đau cô, hắn vội vã dừng lại, bất an nhìn cô gái dưới thân, rất sợ mình làm tổn thương cô. Cô nhỏ nhắn, yếu ớt như vậy, thực sự nhỏ hơn cơ thể hắn rất nhiều. Đáng lẽ hắn nên kiên nhẫn một chút, hắn cho rằng mình có thể khống chế được bởi xưa nay hắn chưa bao giờ mất kiểm soát. Nhưng khi nhìn cô mê người như vậy nằm dưới thân hắn, mặc dù xấu hổ, đau đớn, lại vẫn nguyện bao dung hắn, tiếp nhận hắn. Giây phút ấy, hắn hoàn toàn mất không chế.

Cô vẫn thờ đốc ở sát bên tai hắn.

Hắn ôm lấy cô, lấy tay chống người dậy, không dám động dậy, không dám đè lên người cô, cũng không dám tiếp tục lùi lại.

"Nàng... Không sao chứ?!"

Cô nghe thấy giọng nói khàn khàn của hắn, cảm nhận được cơ bắp trên người hắn căng cứng. Cô bắt buộc mình buông tay khỏi cổ hắn, xấu hổ lên tiếng.

"Không sao."

Nghe vậy, hắn lại hơi nâng nửa người trên lên, cho đến khi có thể nhìn thấy cô.

Cô gái phía dưới, mái tóc đen xõa sau người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như hoa hồng, trong hai mắt vẫn lưu lại mê man sau hoan ái. Nhưng cô nhăn mày, cánh môi có vết răng do cắn lúc nhận đau.

Bởi vì quá dùng sức, cô đã cắn rách môi mình.

Trong lòng hắn như bị bóp nghẹt, nâng tay vuốt miêng vết thương nho nhỏ trên môi cô, giọng khàn khàn áy náy: "Ta không cố ý, ta cũng không muốn... Làm đau nàng... Ta đã cho rằng mình có thể khống chế..." Nhưng hắn không thể.

Cô biết, hắn đã nói hắn không thể.

Cô có thể nhìn thấy vẻ chật vật trong mắt người đàn ông này, hầu hết bởi vì căng thẳng mà trượt lên xuống, mồ hôi chảy ròng ròng qua gò má, đọng lại ở những sợi râu lúm phúm mới mọc. Cô không tự chủ được đưa tay vuốt lên động mạch cổ đang giật giật của hắn, lau đi giọt mồ hôi trên cằm hắn, vuốt ve khuôn mặt hắn, sau đó là tai hắn.

"Ta biết..." Cô kìm chế sự xấu hổ, nhìn hắn, nhỏ giọng nói, "Ta không sao..."

Đôi mắt hắn càng sâu hơn, khóe mắt khẽ giật giật.

Trong phút chốc, hấn ở trong cơ thể cô bỗng run lên một chút, lập tức cứng lại khiến cô phải hít vào một hơi.

Sợ mình lại không nhìn được làm cô đau, hấn vội vã cắn răng rút khỏi cơ thể ấm nóng của cô. Sự ma sát rất nhỏ ấy vẫn khiến cô ngừng thở, hàng lông mày thanh tú nhíu lại, từ trong miệng bật ra một tiếng rên khẽ.

Hấn không nhìn được vuốt ve mặt cô, cúi đầu hôn môi trấn an cô.

"Ta xin lỗi, rất xin lỗi..."

Cô còn chưa kịp trả lời, hấn đã ngồi dậy, xoay người xuống giường.

Hấn vừa rời khỏi, Tú Dạ lập tức cảm thấy khí lạnh ập đến. Nhưng hấn cẩn thận kéo chăn đắp lên người cô, sau đó đi ra ngoài. Cô muốn đứng dậy theo nhưng không có sức, miễn cưỡng chống dậy nửa người trên, lại giật mình thấy giữa hai chân có dòng nước ấm chậm rãi tràn ra theo động tác của cô. Sợ thấm ướt đệm trải giường, cô xấu hổ vội đưa tay chặn lại, kẹp chặt hai chân, nằm nghiêng cuộn người lại, nhưng vẫn cảm giác được chúng nó đang ồ ồ chảy ra làm ướt ngón tay.

Giây phút ấy, cô thực sự không biết nên làm sao. Sau đó cô nghe thấy tiếng hấn quay lại, nhưng không lên giường, không biết là đang làm gì.

Cô lén dịch người một chút, nhìn ra phía ngoài giường, chỉ nhìn thấy hấn bê vào một ấm nước, còn cả một chiếc bếp lò nhỏ đang cháy.

Đó là nước sôi để uống, nhưng giờ hấn đặt ấm nước lên trên lò, sau đó đi lấy chậu nước và khăn vải đến, chờ nước nóng rồi rót vào chậu.

Cô bỗng nhận ra hấn muốn làm cái gì, chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, trong lòng lại ấm áp.

Quả nhiên hấn cầm khăn vải đứng lên, vén chăn, dịu dàng vuốt ve đôi chân đang khép chặt của cô. Cô nhìn hấn, hấn cũng nhìn cô, không nói một lời.

Tuy rằng rất xấu hổ, nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, hướng hồ chát lỏng ấm áp kia đã sớm trào ra khỏi tay và bắp đùi, lặng lẽ chảy xuống. Tú Dạ đỏ bừng cả mặt, chỉ có thể mặc hấn lại tách hai chân cô ra, để hấn lau sạch chứng cứ giao hoan của hai người.

Cô e lệ cuộn mình ở trên giường, đưa tay che khuất nơi riêng tư, kẹp chặt hai chân, khiến bộ phận giữa hai chân hấn lại co rút một chút. Nhưng hấn đồng thời cũng có thể thấy, dòng nước lấp lánh mê người kia hòa lẫn cả tơ máu. Tự trách cùng ray rứt trào lên trong hấn, khiến cảm xúc rục rịch kia ngoan ngoãn chìm xuống.

Hấn khẽ vuốt đùi cô, cô đỏ mặt, thuận theo mở chân ra, lại bởi vì xấu hổ mà nhắm nghiền mắt.

Bộ dáng ấy then thùng, mê người đến thế. Hấn bắt buộc mình phải dời mắt về phía giữa đùi cô, nửa quỳ lên giường, dè dặt cẩn thận lấy vải ướt lau cho cô.

Đó là một công việc vô cùng khó khăn, nhất là khi nhìn cô mê người đến vậy. Mặc dù đã phát tiết, nhưng hấn lại vẫn nhanh chóng khôi phục, bị vây trong trạng thái nửa cứng. Nhưng hấn đã làm cô đau, hấn không cho rằng đêm nay cô có thể chịu thêm một lần nữa.

Hấn không muốn làm cô sợ ân ái với hấn.

Hấn giúp cô lau sạch sẽ, không chỉ giữa hai chân, mà còn cả bàn tay bị thấm ướt của cô. Cô không kháng cự, để mặc hấn nắm lấy, cẩn thận lau từng ngón tay mảnh khảnh của cô. Bởi vì từng ở trong doanh nô lệ, sống khổ sở một thời gian nên tay cô đã sớm không còn mịn màng như ngày trước, nhưng vẫn vô cùng mềm mại. So với những ngón tay thô to, đầy vết chai của hấn thì vô cùng khác biệt.

Ngay khi hấn gần như có chút mê muội nhìn bàn tay nhỏ bé của cô trong bàn tay hấn, thì cô rút tay lại.

Hấn căng thẳng ngược mắt lên, mới phát hiện chẳng biết cô đã ngồi dậy từ lúc nào, không chỉ rút tay về mà còn khép hai chân rút lại. Nhưng cô không rời xa hấn, mà lại cầm lấy khăn vải trong tay hấn, cho vào nước rửa sạch, sau đó đổ mặt, rửa mắt, lấy khăn ướt bao trùm lên nam căn nửa cứng của hấn.

Hấn quỳ tách hai chân ra, trên nam căn dính một chút đỏ, đó là máu của cô, là chứng cứ cô chưa bao giờ có người đàn ông khác.

Hấn ngừng thở, không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn cô cẩn thận giúp hấn lau sạch, nhìn hấn dưới sự đụng chạm của cô ngày càng thô cứng. Cô nhìn thấy sự biến hóa của hấn nhưng vẫn tiếp tục. Khi cô hoàn thành động tác lau đơn giản ấy, chần chờ một chút khẽ hỏi.

"Nó sẽ... Luôn như vậy sao?"

Cô vẫn rửa mắt, nhưng hấn có thể thấy hai tai cô đỏ lên.

"Chỉ cần nàng vuốt ve nó, nó sẽ." Hấn khàn khàn trả lời.

"Bao lâu rồi chàng không chạm vào phụ nữ?" Cô lặng lẽ hỏi tiếp.

Không ngờ cô sẽ hỏi vấn đề này, hấn sững sốt, nhưng vẫn thừa nhận.

"Ba năm tám tháng."

Tú Dạ ngẩn ra, bỗng ngược mắt lên, chỉ thấy đôi mắt hấn thật đen, thật sâu, thật nóng.

"Vì sao? Ta cho rằng có lều Hoa Đào..." Cô không nhìn được thốt lên, cô biết trong quân doanh có quân kỹ. Lều tròn có thêm rèm cửa màu hồng đào, thường có âm thanh dâm đãng truyền ra. Nô lệ không được phép vào, nhưng hắn đã sớm không phải nô lệ, hơn nữa hắn có tiền.

"Lập Tô không cho phép họ tiếp đãi ta." Hắn nói cho cô, "Mà ta không thích bắt buộc phụ nữ."

Đúng vậy, hắn không thích.

Cô biết sau mỗi trận chiến, trong lúc hỗn loạn cái gì cũng có thể xảy ra. Nếu hắn muốn, có thể xông vào nhà dân, dùng dân nữ để phát tiết dục vọng. Cô biết có người sẽ làm như vậy, cái tên Tháp Lập Cồn khốn kiếp kia sẽ làm như vậy.

Nhưng hắn thì không, hắn chỉ chịu đựng, nhịn ba năm tám tháng, thậm chí không làm khó xử đám quân kỹ.

Mấy tháng trong doanh, dù biết cô là phụ nữ hắn cũng không bắt buộc cô.

p/s: Anh chị mặt nghiêm túc nói toàn những thứ chẳng nghiêm túc tẹo nào á:>> Quán quèo... ingggg < 3

Chương 9

Một nỗi đau bùng trào lên.

Cô nhớ quãng thời gian ở doanh trại nô lệ, khi đám đàn ông bàn tán về phụ nữ, cô biết hắn cũng bị kích thích. Không được phát tiết sẽ rất khó chịu, cho nên cô cố nén sự xấu hổ, cầm lấy của hắn. Lần này, không hề cách một lớp vải nào, thứ đó của hắn phình to trong tay cô, hắn cầm lấy tay cô.

"Đề ta giúp chàng..." Cô nhìn hắn, đỏ mặt lý nhí nói: "Ta muốn giúp chàng..."

Hắn nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen sâu không thấy đáy. Sau một lúc lâu, hắn buông tay ra.

Cô nắm lấy hắn, bàn tay nhỏ bé vuốt ve, ma sát, một lần rồi lại một lần, nhìn mắt hắn càng ngày càng đen càng sâu, hơi thở gấp gấp, ngực căng lên, gân xanh trên trán lại nổi lên, hàm dưới nghiến chặt. Sau đó cô nhìn thấy đồng tử hắn co lại, cắn chặt khớp hàm, gầm nhẹ một tiếng, không chịu được bắn ra trong tay cô.

Nam căn của hắn run nhẹ trong tay cô, sau đấy mới từ từ mềm lại.

Lúc này, người đàn ông trước mắt trông thật yếu ớt, ngay cả lúc hắn sắp chết nhìn cũng không

yếu đến vậy. Không hiểu sao cô lại có cảm giác tự hào.

Người đàn ông này là của cô, thuộc về cô.

Có lẽ đây là ảo giác, nhưng cô vẫn không kìm lòng được mà nghiêng người, hé mở đôi môi ra, sợ hãi hôn hấn, đưa hơi thở nóng rực và cánh môi của hấn vào miệng mình.

Cơ thể hấn bị trêu đùa chảy đầy mồ hôi. Hấn ngồi quỳ tại chỗ nhìn cô, hai nắm đấm siết chặt đặt trên đùi trần trụi vẫn đang run rẩy.

"Chàng là của ta..." Cô nhỏ giọng tuyên bố bên môi hấn: "Của ta."

Hấn chỉ có thể lặp lại, khàn khàn đồng ý.

"Đúng vậy, ta là của nàng."

Câu đồng ý của hấn khiến cơ thể cô nóng hơn. Cô nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, không hiểu sao tim bỗng đập thành thịch. Cô rũ mắt tiếp tục lau cho hấn, sau đó hấn cầm lấy khăn vải, lau chất lỏng ở nơi đó và trên đùi cô, vò sạch khăn vải lau lại cho cả hai một lần nữa.

Lúc hấn định xuống giường, cô kéo hấn lại.

"Đừng làm nữa, để mai hăng dọn."

Cô ngược nhìn hấn, nắm tay hấn, nhẹ nhàng lôi hấn lên giường.

Hấn nhìn cô, sau đó để khăn vào trong chậu nước, lên giường như cô mong muốn, nằm bên cạnh cô, đưa hai tay ôm cô vào lòng.

Đêm đã khuya, không gian thật yên tĩnh.

Ánh trăng dịu dàng luôn qua ô cửa sổ.

Cô chui vào vòng ôm vững chãi ấm áp của hấn, có thể ngửi thấy mùi hương trên người hấn, có thể vuốt ve làn da hấn, thậm chí còn có thể cảm nhận được nhịp tim đập của hấn.

Đây là lần đầu tiên từ khi tới nơi này, hấn và cô cùng ngủ trên giường đất, hơn nữa hấn cũng không đưa lưng về phía cô. Cô thích hấn ôm cô như vậy, thích cảm giác hấn áp sát vào cô như vậy, da thịt thân cận, tim kề tim. Tú Dạ áp mặt lên ngực hấn, bàn tay nhỏ bé vòng qua hông hấn, ôm lấy hấn.

Trái tim trong lồng ngực hấn đập từng nhịp đều đều giống như một khúc hát ru. Cô yên lặng thở dài, ngủ thật say trong tiếng tim đập ấy.

Ngày hôm sau, cô vừa thức dậy liền phát hiện ra cả người mình đều đau, chân mềm nhũn mỗi nhừ.

Nhưng hấn chăm sóc cô, bung trà đưa cơm cho cô, giúp cô thu dọn đồ, thậm chí còn chải tóc cho cô.

Vì đêm qua không không chế được, hấn rất day dứt, mặc dù cô nói mình đã đỡ nhiều rồi, hấn vẫn cố chấp muốn cô nghỉ ngơi trên giường.

Thấy hấn tự trách như thế, Tú Dạ ngoan ngoãn nằm lại giường, ngủ thêm hai canh giờ. Nhưng vì không có hấn nên giường đất lại lạnh. Tuy cô vẫn ngủ thiếp đi vì mệt nhưng thỉnh thoảng vẫn giật mình tỉnh lại.

Nhìn căn phòng vắng vẻ, nếu không phải người đau chân mềm, ngực và bên hông vẫn còn sưng đỏ do đêm qua giao hoan để lại, trên giường cũng có mùi của hấn, cô thật sự sẽ cho rằng đó là một giấc mộng.

Đến gần trưa, cô vẫn không chịu được mà xuống giường, đến phòng bếp nấu đồ ăn cho hấn.

Sức ăn của hấn thật sự không hề nhỏ, lúc về dù rất đói hấn cũng không bao giờ kêu đói. Nhưng cô biết, hấn không bao giờ để thừa đồ ăn cô nấu. May là chỗ A Linh cũng không thiếu gạo.

Cô đưa phần cơm của A Linh đến phòng cô ấy, cô ấy ngồi ăn một cách vô cảm, như thể không nếm được bất cứ mùi vị gì, nhưng cô ấy vẫn bắt buộc bản thân đưa đồ ăn vào miệng.

Tú Dạ đứng dậy, không quấy rầy cô ấy, chỉ nói, "Lát nữa, ta ra chợ đưa cơm, cô cần mua gì không?"

A Linh nghe vậy, động tác cầm đũa đưa miếng cơm vào miệng bỗng dừng lại, ngược mắt nhìn cô, nhìn một lúc lâu vẫn không đáp lời.

Cô bị cô ấy nhìn đến mức đỏ cả mặt, đến cả tai cũng nóng.

Không hiểu sao, cô lại cảm thấy cô gái này cái gì cũng biết, biết vì sao cô dậy muộn, biết lát nữa cô định làm gì.

Sau đó, nữ pháp sư kia bỗng giật giật khóe môi, còn có vẻ như cười như không.

"Không, ta không cần gì, cô đi đi, không cần về vội đâu."

Câu nói này lại làm cô thấy xấu hổ, chỉ đành quay mặt đi, vội vàng rời khỏi phòng.

Để hấn ăn cho tiện, cô đã nướng một cái bánh to, làm thịt dê nóng hổi đặt vào bát sứ, cho vào

hộp gỗ, phủ một lớp vải cũ lên, mang ra chợ tìm hần.

Ngoài chợ, tiếng người ồn ào, cô đi qua đám người, đến quầy hàng đơn giản được hần dựng bằng gỗ thừa. Tuy quầy đơn sơ, nhưng cũng có đủ chỗ cho hần bày nển, không cần đi rong. Bức tường phía sau treo một tấm ván gỗ cô viết, ngoài chữ Hán, cô còn nhờ A Linh viết cả chữ dị tộc lên đó, để thương nhân từ nước khác tới cũng có thể đọc hiểu.

Hần đang bán nển cho người ta, ngược mắt lên nhìn thấy cô thì sửng sờ.

"Sao nàng lại đến đây?"

"Ta mang đồ ăn đến cho chàng."

Cô đi đến cạnh hần, hần kéo ghế ra, để cô có thể ngồi xuống.

"Nàng nên nghỉ ngơi nhiều một chút."

Cô ngồi xuống, thấy hần vẫn đứng, lông mày nhíu lại, cô đưa tay nắm nhẹ tay hần, ý bảo hần cũng ngồi xuống. Cái ghế nhỏ này là hần và cô nhặt được trong căn nhà bỏ hoang sau đó sửa lại. Hai người ngồi thật ra có hơi chật, nhưng cô đã yêu cầu, hần vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, chen chúc cạnh cô.

Cô đặt hộp gỗ lên đùi hần, mở ra, lại nghe thấy hần hỏi nhỏ bên tai.

"Nàng đi đường có thấy đau không?"

Chỗ này người nhiều như vậy, cô không ngờ hần sẽ dám hỏi thẳng như thế. Dù hần nói rất nhỏ nhưng cô vẫn sợ bị người khác nghe được. Có điều, được hần quan tâm như thế, cũng khiến trái tim cô ấm áp.

Mặt Tú Dạ lặng lẽ đỏ lên, vừa lấy bánh nướng ra, vừa đặt đĩa lên bát thịt dê cho hần, rũ mắt khẽ đáp: "Không sao, đi lại nhiều mới nhanh khỏi. Bận cả buổi sáng, chắc chàng đói bụng rồi? Mau ăn đi." Nói xong, cô bưng bát thịt dê và bánh nướng đưa cho hần.

Hần nhìn cô, chắc chắn cô thật sự không sao mới đưa tay nhận lấy, sau đó chia bánh cuốn thịt dê làm hai nửa, một nửa cho cô.

"Nàng cũng ăn đi."

Trái tim lại ấm áp hơn.

Thật ra cô không đói, nhưng vẫn nhận lấy ý tốt của hần, cắn một miếng. Thấy cô ăn, hần mới bắt đầu ăn phần ăn trong tay mình. Hai người vai kề vai, ngồi cạnh nhau, cùng ăn bánh cuốn thịt nướng, nhìn dòng người tấp nập trước mắt. Tuy gió lạnh thấu xương, nhưng không hiểu sao

lại thấy trong lòng thật âm áp.

Chỉ một lát sau hấn đã ăn xong phần của mình, cô lại đưa phần còn chưa ăn được hai miếng của cô cho hấn.

"Ta no rồi, chàng ăn hộ ta đi."

"Nàng ăn thêm một miếng nữa đã." Hấn rũ mắt nhìn cô, khẽ dỗ dành.

Tú Dạ nhìn hấn, cắn một miếng như hấn mong muốn, nhưng lại là một miếng rất rất nhỏ.

Trên mặt hấn tỏ vẻ vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

"Ta không đói, thật đấy, chàng ăn đi." Cô đưa bánh thịt nướng đến bên miệng hấn, dịu dàng nói.

Chưa bao giờ có người đút cho hấn. Hấn sững sờ, yêu thương dâng lên không thể che giấu, thấy cô cứ khẳng khẳng liền há miệng cắn bánh thịt trong tay cô.

"Ngon không?" Cô nhìn hấn hỏi.

"Ừ." Hấn gật đầu, lại cắn tiếp một miếng bánh thịt cô đưa đến bên miệng.

Cô mỉm cười.

Hấn căng thẳng, tim bỗng đập lệch hai nhịp.

Cô rất ít cười, rất ít khi hấn thấy cô cười, nhưng mỗi khi cô cười lại khiến hấn không tài nào dời mắt đi được. Trên khóe môi cô dính một ít nước thịt, hấn nâng tay lau cho cô, chỉ thấy mặt cô đỏ bừng. Nhưng lúc này, cô không tránh sự đụng chạm của hấn.

Suýt chút nữa thôi hấn đã cúi đầu hôn cô rồi.

May là lúc ấy có khách tới, hấn mới hoàn hồn, đứng dậy đi lên chào hỏi khách hàng.

Tú Dạ xấu hổ nhìn bóng lưng hấn, lặng lẽ vuốt khuôn mặt nhỏ đang nóng lên. Cô chắc chắn lúc này hai má mình đã đỏ ửng. Khoảnh khắc vừa rồi cô biết hấn muốn cúi đầu hôn cô.

Từ khi đến nơi này, sau khi không phải làm Bách phu trưởng ác độc nữa, cô mới phát hiện ra hấn là người ít nói. Xưa kia cô không biết hấn nghĩ gì, không biết vì sao có đôi khi hấn sẽ đột nhiên khựng lại thậm chí còn xoay người bỏ đi.

Nhưng hôm nay, cuối cùng cô cũng biết lý do.

Nhớ lại, mỗi lần hần như vậy, ánh mắt đều giống khi này.

Trước kia cô nhận không ra, nhưng sau khi trải qua đêm qua, cô đã hiểu rõ.

Hần đột ngột im lặng, đột nhiên bỏ đi đều là bởi vì hần muốn cô.

Nhưng hần kìm chế, bởi vì cô không muốn bị chạm vào, cho nên hần kìm chế, hết lần này đến lần khác.

Trái tim lặng lẽ đập nhanh hơn. Những chuyện nhỏ nhất tưởng chừng như vô nghĩa hần làm vì cô đều khiến tim cô rung động, ảm áp.

Có đôi khi, cô thật sự không hiểu, người ngốc là hần hay là cô.

Nhìn người đàn ông trước mặt dùng tiếng địa phương lưu loát mua bán với người ta, cô không khỏi bội phục hần.

Tuy rằng cô có thể đọc viết chữ Hán, nhưng hần lại biết rất nhiều thứ tiếng dị tộc. Nếu đổi thành cô đứng bán, có khi còn không bán được nhiều bằng hần. Dù sao, tiếng Hán ở đây mới thật sự là ngôn ngữ dị tộc.

Khách mua nên xong liền rời đi.

Hần quay lại ngồi cạnh cô, cô lấy khăn tay ra lau tay, cũng lau cho hần, sau đó không nhận được đưa tay lau đi nước thịt trên khóe miệng hần.

Hần cầm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Cô không rút tay ra, chỉ đỏ mặt mặc hần nắm, sau đó nhìn hần nói: "Chàng dạy ta tiếng dị tộc được không? Chàng dạy ta, ta viết cho chàng xem."

Hần ngẩn ra, rũ mắt nhìn cô, sau một lúc lâu mới lên tiếng.

"Được."

Giọng hần hơi khàn, lại làm cô thấy căng thẳng, không nhận được đưa tay vuốt ve mặt hần, tai hần.

Kết quả, giữa ban ngày ban mặt, ngay trước mắt biết bao người, hần cúi đầu hôn cô.

Lúc hần lùi lại, cô nhìn thấy cô gái tên A Lị Na kia đứng cách đó không xa, mặt trắng bệch, trợn mắt nhìn cô và hần. Đúng lúc ấy, cô mới chợt nhớ ra cô chịu đau đi xa đến đây là để làm gì.

Nhìn thấy hấn, cô đã quên mất sự bất an sáng nay của mình.

Chẳng qua, nhìn thấy vẻ mặt không cam lòng của cô gái kia, cô đoán rằng mình đã đạt được mục đích rồi.

Nhưng để phòng ngừa, cô vẫn đưa tay ra, cố nén xấu hổ, to gan ôm lấy eo hấn.

A Lì Na thấy thế, vênh mặt, xoay người bỏ đi.

Tuy rằng cảm thấy mình có ý công khai chủ quyền thế này đúng là không biết xấu hổ, nhưng cô vẫn cố nén, yên tâm dụi mặt vào trong lòng hấn.

Đây là người đàn ông của cô, của cô.

Sau ngày đó, hôm nào cô cũng đưa cơm cho hấn, cùng ngồi ăn trên ghế nhỏ này với hấn.

Lâu ngày, tiểu thương ở gần đây, ai cũng biết cô là vợ hấn. Tuy thỉnh thoảng sẽ vẫn gặp vài cô gái lăng lơ, to gan hào phóng, nhưng hấn không thèm liếc nhìn ai.

Mọi người đều biết, tình cảm giữa hấn và thê tử rất tốt, mặc dù không có lời ngon tiếng ngọt, nhưng ánh mắt hấn luôn dõi theo cô, cô cũng thường tựa vào người hấn, khi cho rằng không có người phát hiện, hai người còn lén nắm tay.

Công việc ở chỗ A Linh không nhiều nên sau khi hấn gánh nước cho cô vào sáng sớm sẽ ra chợ tìm việc vặt, giúp bán đồ, dỡ hàng, đến buổi trưa, mới đến quầy bán nển.

Khi đó, cô sẽ đến với hấn.

Đến hoàng hôn, các sạp dọn hàng quay về nhà.

Nhưng đôi khi, cô sẽ bị A Linh gọi đi giúp việc không đến được. Không thấy cô, hấn sẽ về nhà một lượt xem cô có cần giúp gì hay không, sau đó mới quay lại chợ. Hôm nay cũng thế.

Có người đến xin chữa bệnh, là một thương nhân không cẩn thận ngã ngựa. Vì A Linh không thích chạm vào người khác nên nếu không thật sự cần thiết, cô ấy tuyệt đối sẽ không chạm vào. Tú Dạ giúp làm sạch và khâu vết thương.

Hấn nhìn thấy liền không quấy rầy cô nữa, quay lại chợ làm việc.

Trên đường đi, hấn nhìn thấy cửa hàng bán lược, trăm cái tóc, hộp gỗ lằn trước cô đứng ngắm.

Hấn bất giác dừng bước trước sạp hàng đó.

Hấn nhìn chằm chằm cây lược kia.

Người qua lại nườm nượp như nước, tiểu thương thương lữ đi lại, mặc cả, rao hàng.

Hắn biết cô thích chiếc lược này.

Hắn từng thấy cô nhìn nó chăm chú, phía trên khắc phong cảnh sông nước Giang Nam, khám bằng vỏ sò biển.

Hắn chưa từng nhìn thấy biển bao giờ, nghe nói biển còn to hơn cái hồ lớn nhất hắn từng nhìn thấy.

Thứ này làm cô nhớ nhà. Mỗi lần đi qua, dù cô không dừng lại, nhưng cũng không nhin được mà liếc trộm, thậm chí còn bắt giắc siết chặt tay hắn.

Cô chưa bao giờ nhắc tới chuyện về nhà, hắn đoán cô không thể nào về quê hương cách xa ngàn dặm ấy được nữa. Không phải không muốn, mà là không thể.

p. s: Hội GATO với những bạn có gấu: v

Hai bạn trẻ ngọt quá đáng, sâu cả răng rồi TvT

Chương 10

Hắn không nhớ được quê hương xưa như thế nào nữa, ký ức khi còn nhỏ đã sớm phai nhòa, ngay cả khuôn mặt của cha mẹ chết thảm cũng đã trở nên mơ hồ ngay từ trước khi hắn trả thù. Thậm chí là nỗi đau cũng đã biến mất sau nhiều năm đánh trận chém giết.

Là cô đã gọi lại những ký ức của hắn về mẹ. Trong mơ hồ, hắn chỉ nhớ dường như mẹ cũng là người Hán. Dưới ánh trăng rằm bà thường kể cho hắn nghe về quê hương bà, về vẻ đẹp núi non nơi đó, giọng nói luôn mang theo nhớ nhung, trong mắt cũng có chút buồn bã.

Hắn nhớ có một ngày, cha tặng mẹ một chiếc vòng bạc do thợ Tống làm, bên trên khắc một đóa hoa lan xinh đẹp, vô cùng tinh xảo. Mẹ cảm động đến mức không nói nên lời, lập tức đeo ngay vòng tay vào, đến chết cũng không tháo.

"Đại gia, ta biết ngài, vợ ngài là người Tống đúng không? Ngài thích cái nào ta tính rẻ cho." Tiểu thương không hề hỏi như lần trước nhưng vẫn tươi cười chào hàng.

Xưa nay hắn luôn đưa tất cả tiền cho cô, dù là tiền bán nến hay tiền lương hắn đi khuân vác. Còn cô luôn giữ lại hoặc mua nguyên liệu, chứ chưa bao giờ mua bất cứ thứ gì cho mình, ngay cả chiếc lược cô đang dùng cũng là mượn của A Linh.

Hắn không có nhiều tiền, nhưng hắn muốn mua cho cô một cái gì đó để cô giữ lại bên người, để cô có một cái lược của riêng mình.

Hắn rũ mắt nhìn những cây lược gỗ tinh xảo, vốn định lấy chiếc có hai bông hoa sen nở rộ trên mặt nước nhưng lại thấy bên cạnh có một chiếc hình bán nguyệt, bên trên được khắc một bông hoa nhỏ. Chiếc lược gỗ ấy tuy rằng đơn giản, nhưng năm cánh hoa trắng muốt trên thân lược đen tuyền vô cùng bắt mắt.

Hắn chỉ vào bông hoa, hỏi.

Thấy hắn thực sự hứng thú, tiểu thương lập tức trở nên thân thiện, khéo léo giới thiệu: "Đây là mai, hoa mai. Chỉ nở ở vùng lạnh nên nơi này không có, nhưng quê ta nở rất nhiều. Bông hoa còn bé hơn một đồng tiền, nhưng đã nở là nở đầy cây. Ở quê ta, từng trúc mai được tôn là Tuế Hàn Tam Hữu, văn nhân nhà sĩ đều rất thích, bởi vì nó chịu được lạnh, tuyết còn chưa tan đã đua nhau nở. Bọn họ nói hoa này tuy nhỏ lại trắng nhưng không sợ lạnh, tượng trưng cho ý chí kiên cường, rất được yêu thích."

Loại hoa nhỏ này khiến hắn nhớ tới cô.

"Cái này bao nhiêu tiền?" Hắn lại hỏi.

"15 văn."

Đó bằng tiền công mấy ngày của hắn, nhưng hắn muốn cô có được nó nên vẫn lấy túi tiền ra.

Tiểu thương nhìn hắn đếm tiền. Lúc hắn đưa tiền tới, phía sau đột nhiên trở nên náo loạn.

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy có người kêu.

"Trộm! Trộm! Bắt hắn! Khôn kiếp, trả tiền lại cho ta!"

Thương lữ ghét nhất là trộm cướp, mọi người vừa nghe vậy liền xông lên ngăn cản. Nhưng kẻ trộm kia biết chút võ công, thân thủ không tệ, mấy người ngăn cản đều bị hắn ta đâm bay. Tên trộm còn vừa chạy vừa cố ý hát đồ sạp, ngăn cản mọi người. Khoảnh khắc tên đó chạy qua bên người hắn, suýt nữa đã hát rơi đồng tiền trong tay hắn.

Những người tới nơi này đều phải đi hơn trăm ngàn dặm, tất cả đều là tiền vất vả mồ hôi nước mắt, tiền của hắn đương nhiên cũng vậy. Tuy rằng kịp thời nghiêng người tránh, hắn vẫn có chút tức giận, chưa kịp nghĩ hắn đã nắm chặt đồng tiền, xông lên, đâm vào mặt tên trộm kia. Ai biết tên trộm kia thân thủ linh hoạt nên tránh được, còn rút ra một con dao nhỏ, vung về phía hắn, muốn dọa hắn lùi lại.

Điều này càng khiến hắn giận hơn, dễ dàng tránh được con dao sắc bén, nhân lúc tên kia sơ hở, liền đập hắn ta một phát. Tên trộm bị hắn đá bay đến bên tường, đau tới mức quỳ rạp xuống đất. Biết võ công hai người chênh lệch, tên kia sợ hãi bỏ dậy định chạy tiếp. Hắn sai bước tới, từ sau xách cổ áo tên trộm, kéo hắn ta quay lại, định đánh tiếp.

Nhưng không ngờ lúc tên kia quay mặt lại, hắn lại thấy một dấu ấn vô cùng bắt mắt trên khuôn mặt của tên kia.

Dấu ấn nô lệ...

Hắn ngẩn ra, hơi chân chờ, không đánh mà chỉ giật lại túi tiền nặng trĩu trong tay tên kia, buông vạt áo hắn ta ra, lạnh giọng quát.

"Cút!"

Tên trộm ngẩn ra, trừng hắn, sau đó vội vàng xoay người bỏ chạy.

Hắn cầm túi tiền trở lại, trả cho khò chủ đang hồn hên chạy tới.

"Vị huynh đệ này, đa tạ, đa tạ..."

Khò chủ vô cùng cảm kích nhận lại túi tiền, liên tiếp nói cảm ơn hắn, mừng đến phát khóc.

Chưa bao giờ được người khác cảm ơn nên hắn không biết phản ứng thế nào. Hơn nữa những người bên cạnh lại bắt đầu cùng nhau vỗ tay, hắn bỗng thấy xấu hổ, khẽ gật đầu một cái rồi vội vàng xoay người đi.

Thấy vậy mọi người mới dần tản đi, tiếp tục buôn bán.

Hắn đi không xa lại phát hiện trong tay còn nắm tiền, nghĩ đến lược còn chưa mua, hắn quay lại chỗ tiểu thương.

Ông chủ, ta muốn mua chiếc lược hoa mai kia. " Hắn nói xong, mở tay ra, đưa tiền tới.

Tiểu thương thấy hắn quay lại liền tươi cười, vừa đưa lược cho hắn vừa nói: "Đại gia, thân thủ của ngài tốt thật đấy, may mà có ngài nếu không người kia mất tiền là cái chắc."

Hắn im lặng, không trả lời.

Tiểu thương cúi đầu định cầm tiền trong tay hắn lại phát hiện đồng tiền hơi nóng, mà trong lòng bàn tay hắn vẫn hằn lên vết đồng tiền, có thể thấy vừa rồi hắn nắm tay chặt đến mức nào.

Tiểu thương là người từng trải, nhìn quần áo là có thể thấy hắn không phải người có tiền, nhưng dù vậy vẫn hăng hái giúp đỡ người khác, không hề có ý đồ xấu với số tiền kia, quả đúng là hiếm có. Thấy vậy ông trả lại cho hắn năm văn tiền, cười: "Đại gia, nương tử ngài là đồng hương với ta, ta bán rẻ cho ngài, chiếc lược này mười văn là được rồi."

Hắn hơi sững sốt, nhìn tiểu thương nhiệt tình cùng nụ cười trên mặt ông, khuôn mặt ngăm đen của hắn bỗng nóng lên, nhưng không khách khí, nhận lại năm văn tiền kia, nói.

"Cảm ơn."

"Không cần khách khí, không cần khách khí." Tiểu thương cười hớn hở, vẫy tay. "Lần sau cần gì cứ nhớ tới hàng ta."

Hắn gật đầu, đặt chiếc lược vào trong lòng, xoay người rời đi.

Sau khi về nhà, hắn liền thử tìm cơ hội đưa cây lược trong lòng cho cô.

Nhưng cuối cùng lại không lấy ra, lo cô không thích kiểu đó, lại sợ cô trách hắn tiêu tiền bậy bạ.

Cho nên hắn lần khần tới tận sau khi ăn xong vẫn không dám lấy ra.

Thời gian trôi qua như bay.

Đảo mất, mùa đông giá rét đã sắp hết, gió xuân đã tới.

Ngày càng ngày càng dài, đêm càng ngày càng ngắn.

Tuyết đông tan dần, thời tiết ấm dần lên, chậm rãi lộ ra tường thành, nóc nhà, phiến đá bị tuyết che phủ suốt mùa đông.

Hắn biết nên chuẩn bị rời đi, Lạp Tô sẽ không từ bỏ việc đuổi giết hắn.

Nhưng tòa thành này, căn nhà này giống như bức tường, không chỉ chắn gió chắn tuyết mà còn ngăn cản tất cả quá khứ kinh khủng xưa kia.

Ở đây, hắn chỉ là một người Hán tên Trương Dương từ phương Đông xa xôi đến nương nhờ họ hàng, dựa vào khuôn vác, bán nến mà sống, nhưng mỗi một đồng tiền hắn kiếm đều sạch sẽ.

Ở đây, hắn không phải A Lãng Đẳng hung tàn máu lạnh, ác danh vang xa.

Ở đây, cô là người phụ nữ của hắn, là thê tử của hắn.

Cô giặt quần áo, nấu cơm cho hắn, giúp hắn may giày, vá áo. Tuyết rơi, cô sẽ giúp hắn phủi tuyết trên vai; gió lên, cô sẽ dẫn hắn mặc thêm áo. Sau một ngày bận rộn trở về, cô sẽ ra đón hắn, đưa hắn một ly trà. Mà mỗi đêm, cô sẽ cùng hắn nằm trên chiếc giường đất kia, cùng hắn triền miên hoan ái, sau đó cuộn mình trong lòng hắn yên lặng đi vào giấc ngủ.

Đây là cuộc sống hắn chưa bao giờ dám mơ tới.

Bình thường, nhưng hạnh phúc.

Cho nên, mặc dù gió tuyết đã ngừng, thời tiết ngày một ấm lên, ngay cả khi hấn đã có thể nếm được trong gió vị bão cát từ phương xa, hấn vẫn không muốn rời đi. Ở sâu trong nội tâm, hấn luôn có cảm giác nếu rời khỏi thành nhỏ hoang vắng này đến thành lớn hơn, đến nơi bận rộn hơn, cô sẽ không cần hấn, không phải dựa vào hấn nữa. Hấn không phải người tốt, hấn không có tiền, không phải người đáng để cô dựa vào.

Cái hấn có chỉ là thân thể đầy sẹo, cùng võ nghệ để giết người, chưa nói đến chuyện hấn còn giết mẹ cô. Mặc dù cô ra vẻ như không để ý đến nữa, nhưng hấn biết cả đời cô cũng sẽ không thể quên chuyện này.

Mà cô thông minh như thế, tốt đẹp như thế.

Mỗi khi hấn nhìn cô, giống như lúc này, trái tim sẽ bắt giắc quặn thắt.

Ăn cơm tối, rửa bát, lau bàn xong, hấn cùng cô trở lại phòng. Cô đốt nến cẩn thận ghi chép các khoản thu chi, cô tỉ mỉ đếm, lau tro bụi, vẩy mỡ trên từng đồng, xếp ngay ngắn trên bàn, sau đó đặt một nửa vào hộp, một nửa cho vào túi tiền.

Hộp là hấn dùng củi bỏ đi ở cạnh phòng làm ra, túi tiền là cô mua lại vải với giá rẻ từ thương nhân về khâu.

Tiền trong hòm, hấn biết cứ đủ 50 đồng cô sẽ khâu lại trả cho A Linh. Tiền trong túi cô để hấn cầm, rồi hai người sẽ cùng nhau đi mua nguyên liệu làm nến.

Cô luôn để hấn cầm tiền, ban đầu hấn còn không để ý, cho đến khi ra chợ, tuy nguyên liệu là cô chọn, mặc cả cũng là cô làm, nhưng tới khi trả tiền lại là hấn trả.

Mấy lần như vậy, hấn mới phát hiện, cô để hấn cầm tiền là vì cô quan tâm đến sĩ diện của hấn, làm cho người ta biết hấn mới là người cầm tiền, người ra quyết định cuối cùng.

Chưa từng có ai làm như vậy, chưa từng có ai nghĩ cho hấn như vậy, lại càng không có ai quan tâm đến sĩ diện của hấn.

Sĩ diện không đáng tiền, hấn hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng hành động săn sóc nho nhỏ này của cô lại khiến tim hấn ấm áp, không thốt được nên lời.

Nhìn cô cẩn thận sắp xếp từng tiền đồng, cây lược gỗ trong ngực càng giống như một món tiêu pha vô lý.

Không biết vì sao, hấn đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc.

Không có mặt mũi đâu mà trực tiếp đưa cho cô, hấn đành nhân lúc cô đi tắm, đặt cây lược gỗ lên gối của cô. Sau đó ép mình nhìn vào quyển sách trên bàn, không được nghĩ tới phản ứng của cô khi nhìn thấy cây lược ấy nữa.

Hắn bây giờ đã nhận biết được vài chữ đơn giản. Khi rảnh cô sẽ dạy một vài chữ trên sách cho hắn, dạy hắn ý nghĩa của từ đó, sau đó hỏi hắn cách đọc từ đó bằng tiếng Hồi, Ba Tư, Mông Cổ, tiếng địa phương như thế nào.

Cô nói muốn hắn dạy cô, kỳ thực cũng là để hắn có cơ hội biết chữ Hán.

Hiện giờ, hắn đã có thể dễ dàng phân biệt được các chữ số, từ một đến mười, từ mười đến trăm. Bình thường, thông qua những con số ngày càng tăng hắn còn có thể cảm nhận được cảm giác thành công, nhưng hôm nay thì không tài nào tập trung được, ngược lại càng chú ý đến cây lược gỗ hắn đặt trên gối của cô hơn.

Cô chưa bao giờ hỏi hắn về tiền công nhận được nhờ khuôn hàng, công việc đó không phải hôm nào cũng có, hắn đưa cô bao nhiêu, cô cầm bấy nhiêu. Cho nên hôm nay tuy hắn không đưa tiền cho cô, cô cũng không hỏi. Cô thậm chí còn chưa bao giờ kiểm tra túi tiền của hắn.

Có lẽ hắn vẫn nên lấy lại cây lược kia thì hơn, hiện giờ có lẽ không phải thời cơ thích hợp.

Nghĩ vậy, hắn định đứng dậy lấy lại cây lược gỗ. Nhưng đúng lúc ấy cô lại đi vào, hắn cứng đờ, đành tiếp tục ngồi im ở tại chỗ, thấp thỏm dán mắt vào quyển sách.

Cô đi qua phía sau hắn, mang đến một làn gió thơm. Hắn nghe thấy tiếng cô cởi áo khoác treo lên giá, sau đó cô ngồi lên giường, cởi giày, nằm dịch vào bên trong. Cô thích ngủ ở bên trong, chỗ đó có cái bao vải nhỏ, để bên cạnh gối đầu của cô. Sau khi lên giường cô sẽ lấy túi kim chỉ bình thường nhét trong giày ra đặt vào bao vải, cây lược cô mượn A Linh cũng đặt trong bao vải đó.

Khi cô dịch vào bên trong, hắn nghe thấy cô đột nhiên im lặng, dừng tất cả động tác. Hắn biết cô đã nhìn thấy cây lược gỗ hắn đặt trên gối cô.

Khi ấy, hắn bắt giác siết chặt nắm tay, trong lòng bàn tay hơi ẩm mồ hôi.

Hắn chờ cô gọi hắn, hỏi hắn cái lược này từ đâu tới, nhưng cô mãi vẫn không nói gì, sau đó hắn lại nghe thấy tiếng cô cử động. Hắn nín thở ngại ngần đợi thêm một lát, cuối cùng cũng không chịu nổi quay đầu lại, chỉ thấy cô ngồi ở bên giường, cầm cây lược gỗ hình bán nguyệt chậm rãi chải mái tóc dài.

Nhìn cô không chút tức giận, dáng vẻ chải đầu vô cùng dịu dàng động lòng người. Chờ đến khi hoàn hồn, hắn đã không tự chủ được đi đến bên giường, trong lòng hoảng hốt, đứng chôn chân trước mặt cô. Cô ngược mắt nhìn hắn, sau đó đặt cây lược gỗ vào tay hắn.

"Giúp ta." Cô nói, trong mắt có cảm xúc hắn chưa từng gặp.

Cổ họng hắn thít lại, nắm chặt cây lược gỗ mộc mạc tinh xảo.

Hắn giúp cô chải đầu, một lượt lại một lượt, cẩn thận, nhẹ nhàng. Cây lược gỗ từ trên trán cô chải ra sau, qua bên tai trượt xuống. Mái tóc cô như mây, như nước, mềm mại như tơ lụa.

Hắn chải đến khi mái tóc cô sáng bóng, mềm mượt.

Từ đầu tới cuối, cô vẫn ngồi yên ở bên giường, nhìn hắn, đôi mắt đen láy chứa đầy nhu tình khiến hắn nín thở.

Sau đó, cô nâng hai tay lên, vuốt ve khuôn mặt căng cứng của hắn. Còn hắn thì bất giác xoay người cúi đầu, chỉ vì để cô có thể vuốt ve hắn, có thể có được hắn càng nhiều hơn.

p. s: Nhỏ sạch răng vì ăn kẹo ngọt quá nhiều: v

Chương 11

Cô hé miệng hôn hắn, đôi tay nhỏ bé vòng qua gáy hắn, kéo hắn về phía cô, cho đến khi hắn không thể chịu được nữa cởi quần áo lên giường, đè cô ở dưới thân, vùi mình vào thân thể ấm áp non mềm, ướt át chặt thít của cô. Khi hắn điên cuồng ra vào, cô vẫn vuốt ve, hôn môi hắn. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng khao khát của cô, cảm giác được cô vội vàng nghênh đón hắn, đôi chân trắng nõn kẹp chặt đùi hắn, bàn tay nhỏ bé thậm chí còn trượt xuống siết mông hắn, kéo hắn về phía cô. Dường như cô cũng vội vàng muốn hắn như hắn muốn cô vậy.

Điều đó khiến hắn cứng lại, không thể chịu đựng được giao hết mình cho cô.

Cô run rẩy khẽ kêu ra tiếng, cùng hắn đón đợt sóng triều, trong đôi mắt lấp lánh ánh lệ.

Hoan ái xong, hắn ôm cô xoay người, để cô nằm trên người hắn. Quần áo trên người cô vẫn chưa cởi hết, nhưng vạt áo trước đã bị hắn kéo ra, để làn da cô có thể trực tiếp áp lên da hắn, hắn có thể cảm nhận được sự ấm áp và tiếng tim đập khe khẽ của cô.

Cô nằm trên ngực hắn, bàn tay nhỏ bé vuốt đầu vai đầy mồ hôi của hắn. Sau đó hắn nghe thấy cô khẽ nói.

"Cảm ơn chàng."

Tim hắn đập rất mạnh.

"Nghĩa là..." Hắn hỏi bằng giọng khàn khàn: "Nàng thích nó?"

Cô đưa tay lau mồ hôi trên người hắn, vuốt ve lồng ngực rộng lớn của hắn, sau đó gồng lên vai hắn, nhỏ giọng nói.

"Đúng vậy, ta thích, rất thích"

Hắn đưa tay ra ôm lấy cô, khàn giọng nói tiếp.

"Đó là mai."

"Ừ, ta biết." Cô khẽ trả lời.

"Ta cảm thấy nó giống nàng." Hắn vuốt lưng cô qua lớp áo, không tìm lòng được mà nói chậm lại: "Nho nhỏ, trắng trắng, rất đẹp, rất kiên cường."

Cô không nói gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được tim cô đập dồn dập. Lúc hắn rũ mắt xuống liền nhìn thấy vành tai của cô gái đang nằm sấp trên người hắn đỏ ửng.

Cô xấu hổ như vậy khiến lòng hắn tràn ngập dịu dàng vô tận. Hắn kéo cái chăn bên cạnh cô, đắp lên người cô và hắn.

Cô tiếp tục nằm trên ngực hắn, không có ý định rời khỏi.

Hắn thích cô nằm trong lòng hắn, vuốt ve lồng ngực hắn như vậy. Ngay khi hắn nghĩ cô đã ngủ thiếp đi rồi, hắn lại nghe thấy cô nói nhỏ, nói rất nhỏ.

"Ta không đẹp... Chàng đừng nói ta... Đẹp..."

Hắn sửng sốt, vuốt mái tóc đen của cô, xoa xoa đầu vai xinh xắn của cô, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, nói: "Nàng rất đẹp, là người con gái đẹp nhất ta từng gặp."

Cô không trả lời, sau đó hắn cảm nhận được cô đã hoàn toàn thả lỏng, chìm vào mộng đẹp.

Cô gái nhỏ này ngủ nhanh vậy làm hắn suýt bật cười.

Nhưng sự tự ti của cô lại khiến trái tim hắn đau đớn như bị bóp nghẹt. Hắn biết những lời nói trái lương tâm của mình trước đây đã làm tổn thương cô sâu sắc. Ngay từ lúc nói ra những lời đó, hắn đã cảm thấy cô co người lại, thấy trong đôi mắt đen láy của cô là sự đau đớn như vừa bị hắn giáng một đòn thật mạnh. Ngay cả sau khi cô trao thân cho hắn, cô vẫn cố không để hắn vuốt ve lưng cô, không xoay lưng trần về phía hắn để hắn nhìn thấy vết sẹo trên lưng cô.

Tuy biết cô sẽ không nghe thấy, nhưng hắn vẫn không nhịn được đưa bàn tay đi xuống, chui vào áo cô, vuốt ve tấm lưng trần ít khi cô cho hắn chạm vào, khàn giọng lặp lại.

"Nàng là người con gái đẹp nhất."

Hắn thương tiếc vuốt ve lưng cô. Nếu được hắn chỉ mong có thể xóa hết những vết sẹo trên lưng cô, xóa đi những gì hắn đã nói, xóa đi những đau thương đã khắc sâu vào lòng cô.

Tốt nhất là có thể xóa đi tất cả những sai lầm hắn đã phạm phải.

Như thế cô sẽ bằng lòng ở lại đây với hắn, mãi mãi ở bên nhau.

Ở đây không ai nhận ra hắn là ai, không ai biết hắn là ai. Hắn có thể làm Trương Dương, cô có thể làm vợ hắn.

Cả đời...

Gió xuân ấm áp.

Ngọn cây khẳng khiu cả mùa đông trải qua một ngày đầy nắng ấm và gió xuân đã nảy chồi xanh biếc.

Mầm non mềm mại lung lay vươn lên đón gió, tim cô cũng không khỏi run lên.

Mùa xuân tới chứng tỏ đã sắp đến ngày phải ra đi.

Lúc trước hắn quyết định ở lại vì tuyết lớn không nên đi xa, đợi xuân tới hẵng đi.

Nhưng giờ hắn không nhắc lại chuyện phải đi nữa, cô cũng vậy.

Cô thích nơi này, thích những ngày bình thản yên tĩnh bên hắn.

Huông hồ, cô và hắn vẫn chưa trả hết nợ cho A Linh, không thể cứ thế mà chạy được.

Không phải sao?

Hơn nữa qua một mùa đông, không chừng tên tướng quân kia đã sớm quên họ, vội vàng tiếp tục tây tiến rồi. Tuy biết đại quân phải dừng lại qua mùa đông, nhưng cô vẫn ôm ấp hy vọng.

Dù sao, cô cũng không bao giờ có thể quay về quê hương được nữa. Ở đó vẫn sẽ có người mơ ước đến kỹ thuật mà cô nắm giữ, bắt đầu cuộc sống mới ở đây với hắn là lựa chọn tốt nhất. Nơi này còn xa hơn thành trấn cô và mẹ ở trước kia mấy trăm dặm, mọi người cũng không quan tâm người khác từ đâu, họ chỉ biết hắn bán nển, chỉ biết cô là vợ hắn.

Mà hắn đối xử với cô rất tốt.

Cô chưa bao giờ ngờ rằng có ngày hắn sẽ tặng quà cho cô. Cô ghi sổ hàng ngày nên biết tiền mua chiếc lược gỗ khảm vỏ sò kia không phải là tiền hắn bán nển, hoàn toàn là tiền công hắn khuôn vác cho người ta.

Chiếc lược này không rẻ, tuy cô thích nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mua nó. Cô mượn lược gỗ của A Linh dùng, ai biết hắn lại chú ý, còn lấy hết tiền mua cho cô.

Khi cô nhìn thấy cây lược, quay đầu nhìn hắn, có thể thấy người hắn cứng đờ, bất giác tỏ vẻ

căng thẳng. Trong giây phút ấy, lồng ngực cô lại nóng lên.

Đáng lẽ cô nên bảo hắn trả lại, cô thà rằng hắn lấy tiền tiết kiệm này mua thịt, để hắn ăn no còn hơn. Nhưng đây là tấm lòng của hắn, tấm lòng của hắn dành cho cô.

Cho nên cô nhận lấy cây lược gỗ, dùng cây lược gỗ chải tóc, đến khi hắn đi tới cạnh cô, cho đến khi hắn và cô...

Nhớ tới đêm qua, mặt cô không khỏi nóng lên, không nhìn được nhìn người đàn ông đang nói chuyện với khách ở bên cạnh.

Cô không biết hắn đối xử với cô như thế là vì muốn cô quên đi nỗi đau mất người thân, hay là vì đáp lại ơn cứu mạng của cô. Dù là vì lý do gì, bây giờ hắn đối xử với cô rất tốt, vậy là đủ rồi.

Cô biết mình gần như bắt ép hắn ở lại bên cô.

Có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ cảm thấy chán cuộc sống nghèo túng buồn tẻ này, hoặc phải lòng một cô gái đầy đà yếu điệu ngực cao hông nở khác, mà quyết định rời khỏi cô.

Nếu có ngày hắn thật sự chán ngán, vậy đó cũng là chuyện tương lai, không phải hiện tại.

Không ai nói chính xác được chuyện tương lai, ít nhất hiện tại, hắn muốn cô, cần cô.

Chỉ cần hắn đối tốt với cô, luôn đối xử với cô như vợ, cô có thể tiếp tục sống ở đây với hắn, làm người phụ nữ của hắn, làm người vợ kết tóc của hắn.

Trời chiều nghiêng về phía tây, sắc trời dần tối.

Gió ẩm chuyển lạnh dần, nơi không được ánh mặt trời chiếu đến lại lạnh lẽ phủ thêm lớp sương mỏng.

Cô giúp hắn dọn quây, sau đó xách nguyên liệu và hàng hóa về nhà. Hắn xách gần hết đồ, để trống một tay nắm tay cô.

Hắn rất thích nắm tay cô, bàn tay to có thể bao trọn tay cô. Hành động ấy không chỉ khiến bàn tay mà còn cả trái tim cô ấm áp. Có đôi lúc, khi hắn nắm tay cô giống như bây giờ, khi hắn hôn cô, mỗi đêm hắn nhìn vào mắt cô, cùng cô hợp lại làm một thật sâu, cô sẽ có cảm giác hai người không chỉ kết hợp về thể xác mà trái tim cũng gắn bó, ngay cả hồn phách cũng hòa vào làm một.

Cô không biết, có phải chỉ có cô mới có cảm giác ấy thôi không, cô không dám hỏi người đàn ông bên cạnh, sợ hắn sẽ vì áy náy mà nói dối, còn tệ hơn là ngay đến cả nói dối cũng không nói nổi.

Cho nên hẳn cứ như lúc này là được rồi, chỉ cần hẳn vẫn ở bên cô là tốt rồi.

Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay hẳn, cùng hẳn sóng vai bước đi, đi qua những cửa hàng đang bắt đầu lục tục dọn hàng phía trước, đi qua đàn ngựa, lạc đà, mấy con dê bên cạnh.

Khi hai người đi đến cuối phố, bỗng nhiên cô nhìn thấy một đám nô lệ nam ở góc đường, trốn trong góc co rúm lại ăn xin. Có người còn giơ bảng, nói hẳn biết chữ có thể làm công, cái gì cũng làm. Nhưng bất hạnh là trên mặt bọn họ bị in dấu, người ta vừa nhìn đã biết ngay họ là nô lệ, là đào binh, cho nên không ai dám thuê họ, dù là ở đây cũng không ai dám.

Cô bất giác dừng bước, kinh ngạc nhìn dấu ấn trên mặt mấy người nô lệ kia.

Hắn nắm chặt tay cô.

"Đừng nhìn."

Tim cô run lên, đột nhiên hoàn hồn, vội vàng quay lại, cổ họng nghẹn nghẹn.

"Nàng không giúp họ được đâu." Hẳn nói.

Đúng vậy, cô óc còn không mang nổi mình óc. Tuy hẳn và cô không hẳn là không một xu dính túi giống như lúc mới đến đây, nhưng cũng không có tiền dư dả. Hằng ngày cô đều ghi chép, tiền thuốc, tiền cơm, còn có tiền mượn để buôn bán, hai người còn nợ A Linh 220 đồng tiền.

Cô thông cảm cũng vô ích, thậm chí cô còn không có thức ăn thừa để cho họ.

Huống hồ, cô và hẳn cũng là đào binh, chắc chắn vẫn đang bị truy nã, tội kỵ nhất là có liên quan gì đến những người cũng là đào binh. Họ trốn còn không kịp, tội gì lại tự tìm gánh nặng cơ chứ.

Cô ép mình quay mặt đi, nhưng không thể không nghĩ tiếp. Nếu lúc trước cô gặp phải chủ nhân của những người kia, chỉ sợ bây giờ cũng có kết cục giống thế.

Những ngày sau đó, cô thường im lặng, hẳn cũng không nói gì. Đến đêm lên giường, hẳn lại nhiệt tình lạ thường như đang trốn tránh điều gì đó. Dường như chỉ khi ở cạnh cô, hẳn mới có thể quên chuyện đó. Cô biết đó là gì, biết những người đó khiến hẳn nhớ tới quá khứ đau thương trước kia.

Cả cô cũng vậy, lúc nào cũng thấp thỏm nhớ tới hình ảnh những người đào binh chịu gió rét suốt mấy ngày qua.

Cô không tự chủ được ôm chặt hẳn, hôn hẳn, cảm thụ sức mạnh tràn trề và sinh mạng của hẳn.

Hắn muốn cô không chỉ một lần, cuối cùng cũng làm cô không thể suy nghĩ được gì nữa, chỉ

có thể đưa hai tay ra ôm hần thật chặt, cho đến khi hai người mệt mỏi kiệt sức ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, cô bị lạnh.

Mở mắt ra, chỉ thấy người đàn ông bên cạnh chẳng biết đã xuống giường từ lúc nào.

Hần chỉ tùy tiện mặc một cái quần, người để trần, gập một chân ngồi bên bàn thấp, vẻ mặt căng thẳng, hai nắm tay đặt trên đầu gối, hai mắt lại vô hồn nhìn đăm đăm vào bức tường trống không.

Nhưng cô biết hần đang nhìn gì.

Chỗ đó là hướng khu chợ, là chỗ đám tàn binh.

Ban ngày, ở đó, hần biểu hiện cực kỳ vô tình, nhưng cô biết hần không phải là người vô tình.

Đã sớm biết...

Tựa như cô không thể quên cảnh tượng những người đó ngồi trong góc, co rúm lại trốn gió lạnh, không thể giả vờ như không nghe thấy tiếng ho khan của họ, hần cũng không thể quên được.

Không phải hần không muốn giúp họ, mà là không thể giúp, nếu giúp những người đó thì sẽ liên lụy tới cô.

Cô cũng không thể ngủ được, yên lặng xuống giường, đi đến phía sau hần, cúi người ôm lấy hần.

Hần biết cô tỉnh.

Hần bị ác mộng làm tỉnh giấc, không muốn quấy rầy cô nên mới xuống giường, ai biết vẫn đánh thức cô.

Cô đi đến phía sau, hần không quay đầu lại, chỉ cảm thấy cô đưa hai cánh tay nhỏ bé ra vuốt ve đầu vai hần, gáy hần, sau đó đôi tay vòng ra phía trước, cúi người, ôm chầm lấy hần.

Hần nhắm mắt lại, cổ họng thít chặt, cảm nhận cái vuốt ve dịu dàng của cô, hai bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt qua khuôn mặt hần, lồng ngực hần, sau đó đặt trong lòng hần.

Hần đưa tay nắm lấy tay cô.

Cô cúi đầu áp sát mặt mình vào thái dương hần, hần có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô, nhịp tim của cô.

Nhịp tim khe khẽ, đều đều.

Sau đó, cô hôn lên trán hắn, ghé vào tai hắn nói nhỏ.

"Chúng ta có thể."

Cô quả thật biết hắn đang nghĩ gì. Hắn không thấy bất ngờ, cô vốn luôn thông minh như thế.

Hắn nắm chặt bàn tay đang đặt trong lòng mình, giọng khàn khàn: "Như thế rất mạo hiểm."

"Nhưng làm vậy mới khiến ta ngủ được." Cô lặng lẽ nói: "Hơn nữa, nếu không giúp, họ không đói chết thì cũng sẽ bị dồn đến đường cùng, làm đạo tặc. So với như thế, không bằng giúp họ, dù sao nơi này cũng có rất nhiều nhà trống."

"Trên mặt họ có dấu ấn, không thể làm việc được, chúng ta cũng không dư tiền."

"Sẽ có cách, ta có thể buôn bán."

Như thế sẽ nợ nhiều hơn, nợ nữ pháp sư kia nhiều hơn nữa.

Nhưng hắn biết, cô đã quyết định, quyết định vì hắn. Hắn không muốn liên lụy đến cô, cho nên cô dứt khoát giúp hắn quyết định, ôm hết trách nhiệm về mình.

Cô biến tất cả thành quyết định của cô, không phải của hắn.

Cổ họng hắn siết lại, trái tim run rẩy, hắn mở to mắt, đưa tay kéo cô ra phía trước để cô ngồi lên chân hắn, khàn khàn nói.

"Họ không phải là trách nhiệm của nàng."

Cô nhìn hắn, ôm cổ hắn, vuốt ve mặt hắn, chỉ nói một câu.

"Nhưng là của chàng."

Hắn ngẩn ra, trái tim run lên.

"Là của chàng."

Cô hôn lên môi hắn, từng chút một, làn môi hồng mang theo hơi thở ấm áp áp lên má hắn, nói nhỏ: "Mà ta nói cái gì, chàng phải làm cái đó. Sáng sớm mai chúng ta phải ra chợ nên bây giờ chàng không được nghĩ gì cả, về giường ngủ tiếp với ta."

Cô nhìn vào mắt hắn, nhìn sâu vào mắt hắn, bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực hắn: "Một mình ta sẽ rất lạnh..."

p. s: mưa gió bão bùng mà 2 người này ngọt quá. GATO TvT

p. s2: Đám tiêu đề trong truyện thuyết sắp xuất hiện ==>>

Chương 12

Hắn không biết nên nói cái gì, không biết nên làm gì với người con gái dũng cảm, thông minh lại âm áp này. Kết quả là chỉ có thể thuận theo dục vọng của bản thân, lại hôn cô, sau đó đỡ eo cô bế cô dậy, bước về giường đất, cùng cô nằm lên giường.

Cô và hắn cùng gồi lên một chiếc gối, nâng tay khẽ vuốt mắt hắn.

"Nhắm mắt lại." Cô yêu cầu.

Hắn không phải trẻ con ba tuổi, nhưng hắn vẫn làm theo, nhắm mắt, để cô chậm rãi vuốt ve mặt hắn, vuốt tai hắn, dùng bàn tay nhỏ bé ấy vuốt lên lông mày hắn hết lần này đến lần khác, để ngón tay mềm nhẹ xuyên qua mái tóc ngắn cứng của hắn.

Chẳng bao lâu sau, hắn liền thiếp đi trong lòng cô, dưới sự an ủi của cô. Hắn ngủ say tới tận bình minh.

Trời xanh mênh mông vô bờ.

Ánh mặt trời ló dạng từ đường chân trời, nhanh chóng hòa tan đêm lạnh, sương mù.

Muốn tìm đám lính nô lệ ấy không khó, bọn họ vẫn ở chỗ hôm qua.

Nói thật, hắn không muốn để cô tới gần những người này, nô lệ không phải ai cũng tốt, hơn nửa là phản nghịch, đồ ky, lâu không chạm vào phụ nữ.

Nhưng cô kiên quyết muốn đi cùng hắn.

"Cũng bởi vì ta là phụ nữ mới dễ nói chuyện. Huống hồ, chàng ở ngay bên cạnh ta, ta không có gì phải sợ, không phải sao?"

Đáng ra hắn nên phản đối, nhưng cô rõ ràng biết cách nắm thóp hắn, chết tiệt là cách nói của cô khiến hắn rất hưởng thụ. Hắn hơi cúi nhìn cô, chỉ đành nhịu mày sảng giọng uy hiếp.

"Chỉ cần có người chạm vào nàng, ta sẽ đánh gãy tay chân hắn. Nếu nàng không muốn có ai bị gãy tay hoặc chân thì tốt nhất hãy nhớ giữ khoảng cách."

Cô mở to mắt, nhìn hắn chăm chăm, sau đó cong môi nở nụ cười, khẽ lên tiếng.

"Được."

Nụ cười ấy khiến tim hắn lạc nhịp, không nhìn được bỏ sung: "Cũng đừng có mà cười với bọn họ."

"Được." Cô lại đáp.

"Ta không đùa đâu." Hắn rũ mắt trừng cô, nói.

Cô ngược mắt nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, khẽ nói: "Ta biết rồi."

Chết tiệt, nếu không cho cô đỏ mặt thì đúng là quá đáng, cho nên hắn ép mình ngậm miệng lại, đừng tiếp tục nói ra những lời giống thằng ngốc nữa.

Khi hai người đến nơi, chỉ thấy người đàn ông hôm qua giờ tắm ván gỗ vẫn ở đó, thân thể đứng thẳng tắp. Nhưng thương lữ đi qua, mỗi khi nhìn thấy dấu ấn trên mặt hắn đều quay mặt đi.

Phía sau người đàn ông đó có năm lính nô lệ ngồi cùng nhau, còn ôm ấp hy vọng có thể kiếm miếng cơm, tìm được công việc. Đột nhiên một người trong đó nhìn thấy hắn liền đứng bật dậy, trong mắt lóe lên chút hoảng sợ, nhưng người đó cố nhịn không chạy, sắc mặt tái nhợt trừng mắt nhìn hắn.

Là tên trộm hôm trước.

Sắc mặt tên trộm vô cùng khó coi, tuôn ra một tràng tiếng dỉ tặc.

Cô sững sờ, quay đầu hỏi hắn, "Sao thế? Hắn nói gì vậy?"

"Hắn hỏi ta muốn làm gì. Hai ngày trước hắn trộm tiền, bị ta bắt được." Hắn nói cho cô.

"Đại gia, em trai hắn bị bệnh, lại đói bụng mấy ngày, hắn bắt đắc dĩ mới đi trộm tiền của người khác." Người đàn ông giờ tắm biển nghe xong, bước lên xin cho đồng bạn: "Ta đã mắng hắn rồi, hắn sẽ không tái phạm nữa đâu."

Cô không thấy trước mắt có ai giống em trai người đàn ông kia, bèn hỏi: "Em trai hắn đâu?"

Người biết chữ kia định trả lời, lại bị tên trộm túm tay, trợn mắt tuôn ra một tràng. Hai người đàn ông bắt đầu cãi cọ.

Tú Dạ không hiểu, chỉ quay đầu hỏi hắn: "Bọn họ tranh cãi chuyện gì vậy?"

"Cãi nhau xem có nên tiết lộ cho chúng ta biết nơi ở của bọn họ và em trai của người kia ở đâu không."

Cô nhìn hắn, thủ thủ nói: "Chàng nói cho bọn họ, chúng ta có việc làm cho bọn hắn, không lương, nhưng có đồ ăn, hỏi bọn họ xem có làm không."

Hắn rũ mắt nhìn cô, sau đó nhìn đám người phía trước, trầm giọng phiên dịch lại những gì cô nói.

Hắn vừa lên tiếng, tất cả liền ngừng cãi nhau, trợn mắt nhìn hắn.

"Ta làm." Người đàn ông biết chữ là người đầu tiên đứng dậy.

Thấy vậy cô bèn hỏi: "Huynh tên gì?"

Người đàn ông nhìn cô, lại nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh cô. Họ là người đầu tiên để ý tới bọn họ trong suốt những ngày qua, cho nên hắn đáp.

"Tát Lâm."

"Huynh biết đọc viết tiếng Hán à?"

"Đúng vậy."

"Trước khi... Làm lính, huynh làm nghề gì?"

Cách dùng từ của cô thật uyển chuyển, khiến người đàn ông kia sững sốt, trong mắt lóe lên chút gọn sóng. Lúc hắn đáp, giọng hơi khàn.

"Ta chuyên ghi nợ thuê."

Cô gật đầu, mở cái giỏ trên tay, cho hắn một cái bánh thật to.

Tát Lâm nhìn cô chăm chăm, sau một lúc lâu mới cầm lấy.

Cô quay đầu hỏi người đàn ông thứ hai dáng người thấp bé nhưng cường tráng, "Huynh tên là gì?"

Người kia hình như không hiểu, người đàn ông bên cạnh giúp cô phiên dịch, sau đó nói với cô.

"Hắn tên Á Lịch Sơn Đại, là thợ rèn."

Cô cũng cho hắn một cái bánh to, sau đó dùng cách tương tự hỏi người đàn ông thứ ba. Khi bọn họ phát hiện chỉ cần trả lời câu hỏi của cô, cô sẽ cho bánh thì không chần chờ nữa. Ngoại trừ tên trộm kia thì tất cả mọi người đều trả lời cô.

Hắn giúp cô phiên dịch, hỏi tên cùng nghề nghiệp của bọn họ. Ngoại trừ thợ rèn, còn có hai người là thợ mộc, hai người là dân chăn nuôi. Sau khi lấy được bánh nướng, bọn họ bắt chập mặt mũi, ăn ngấu ăn nghiến. Cô nhìn tên trộm đang nhìn chăm chăm bánh nướng trong tay người khác không nhận được nuốt nước miếng lại vẫn cố cứng đầu, hỏi: "Huynh tên là gì?"

Mặt người kia đánh lại, nhìn cô chăm chăm, không chịu trả lời.

Tú Dạ đang định nói, Trương Dương đứng bên cạnh đã trầm giọng nói một câu.

Mặt người kia trắng bệch, sau một lúc lâu, rốt cục cũng chịu nói tên mình.

"Thiết Mộc Nhĩ."

Cô cho hắn bánh, hắn nhận lấy nhưng không ăn, chỉ cầm trong tay.

Cô làm như không thấy, chỉ đứng bên cạnh người đàn ông của mình, nhìn đám người trước mặt, nói: "Chàng là Trương Dương, là trưởng phu của ta, chúng ta bán nến trong chợ, ở tại ngõ Quạ Đen phía đông thành. Chúng ta không thể cho mọi người tiền, nhưng có thể bao ăn, trong ngõ Quạ Đen còn rất nhiều nhà trống, sửa sang lại một chút là có thể ở. Nếu mọi người muốn thì hãy theo chúng ta đến đó, nếu như không muốn, không ai ép mọi người." Cô nói một câu, hắn lại dùng mấy thứ tiếng giúp cô phiên dịch.

Nhưng đến cuối cùng, hắn lạnh lùng nói thêm mấy câu. Mấy câu ấy khiến mặt đám đàn ông kia trắng bệch.

Tú Dạ đi bên cạnh hắn, cô không thấy ai đi theo họ, không một ai.

Cô biết vấn đề nằm ở mấy câu cuối cùng, không nhận được nhỏ giọng dò hỏi quanh co.

"Chàng nói gì với Thiết Mộc Nhĩ mà lại khiến hắn thay đổi ý định vậy?"

Hắn rũ mắt nhìn cô, chỉ nói: "Ta hỏi hắn, sĩ diện có quan trọng bằng em trai hắn không."

"Vậy vừa rồi thì sao? Chàng nói thêm gì vậy?"

Cô bắt ngờ hỏi, nhưng hắn không mắc mưu, chỉ hờ hững nói.

"Không có gì."

"Chàng nói cái gì?" Cô kiên trì hỏi lại.

Hắn im lặng một lúc lâu, mới nói: "Đến địa bàn của ta, phải nghe theo ta, tuân thủ quy định của ta."

"Còn gì nữa?"

"Kẻ nào dám chạm vào người phụ nữ của ta, ta sẽ giết kẻ đó."

Cô nhìn hấn, chỉ thấy hấn nhìn cô nói: "Không chấp nhận quy định của ta thì cứ ở lại đó."

Cô không hỏi tại sao hấn phải thêm cả uy hiếp không được chạm vào cô. Cô biết hấn rất sợ cô bị tổn thương, hơn nữa sau khi trải qua cuộc sống ở doanh nô lệ, cô nghĩ người đàn ông này quả thật nên lập quy định.

Cho nên, cô nắm chặt tay hấn.

Dù thế nào, hấn và cô cũng đã cố gắng rồi.

Nhưng chiều hôm đó, khi Tú Dạ và hấn dọn đồ chuẩn bị về nhà thì người ghi nợ và người thợ rèn tới giúp bọn họ xách đồ, sau đó, người thợ mộc cùng người chăn nuôi cũng tới. Khi họ mang theo đoàn người rẽ vào góc đường, thấy Thiết Mộc Nhĩ cũng một bé trai gầy yếu đứng ở đó.

Hấn và cô đều không nói gì, chỉ đưa nhóm người này về ngõ nhỏ đầy quạ đen, sắp xếp bọn họ vào mấy căn nhà trống có thể ở tạm.

Hấn tự mình leo lên nóc nhà, giúp bọn họ sửa nhà, hoặc đi xung quanh mót đồ vẫn có thể sử dụng: tủ không có cửa, ghế dựa thiếu chân... Cô đi nấu cháo, còn xin A Linh xem bệnh cho người chăn nuôi bị cảm và em trai Thiết Mộc Nhĩ.

A Linh không hề ý kiến, thậm chí chẳng thèm nhìn dấu ấn trên mặt bọn họ, chỉ yêu cầu cô cảnh cáo đám đào binh đừng đụng đến đàn quạ đen.

"Còn nữa, chắc cô cũng biết nếu chỉ dựa vào tiền bán nển sẽ không thể nuôi sống những người này chứ?"

"Ta biết." Tú Dạ gật đầu.

"Cô định làm thế nào?" A Linh hỏi.

"Bọn họ không thể ra ngoài đi làm, nhưng trong đó có thợ mộc, cũng có thợ rèn, có thể làm đồ rồi cho Trương Dương mang ra chợ bán rẻ. Bọn họ chỉ cần một chút cơ hội là có thể nuôi sống bản thân."

"Cô cần bao nhiêu tiền?"

Không ngờ cô ấy hỏi trực tiếp như thế, Tú Dạ sững sờ nhưng vẫn mặt dày nói: "Mười hai lượng bạc."

A Linh lấy ra một thỏi bạc từ cái túi bên hông, đặt lên trên bàn.

Một thỏi là năm mươi lượng.

Cô cũng sờ.

"Cô nghĩ rằng mình chỉ chứa chấp bảy người này thôi à?" A Linh hừ lạnh, "Trong thành này cũng không chỉ có bằng nấy đào binh thôi đâu."

Tú Dạ lại sửng sốt, mới đột nhiên giật mình, A Linh nói không sai.

"Giờ cô có còn muốn giúp nữa không?"

Cô nhìn nữ pháp sư, lại nhìn thỏi bạc, cuối cùng vẫn đưa tay cầm thỏi bạc. A Linh nhú mày nhìn cô, không nói gì nữa.

Cô cầm ngân lượng, sau đó dọn bát đĩa trên bàn A Linh về phòng bếp. Khi bước ra mở cửa, chỉ nghe thấy A Linh lạnh lùng nói.

"Nha đầu ngốc."

Cô không biện minh, xoay người rời đi.

Có lẽ cô ngốc, nhưng cô không thể để những người đó đói chết ven đường, cô biết hẳn cũng vậy.

Hắn và cô là hai kẻ ngốc, hai kẻ ngốc muốn bù lại sai lầm nửa đời trước.

Bảy đào binh, nửa tháng sau tăng thành mười lăm, một tháng sau biến thành hai mươi người.

Hắn quả thật rất biết cách mang binh, biết ứng phó bọn họ như thế nào. Đám đàn ông dưới sự dẫn dắt của hắn, dọn dẹp nhà hoang xung quanh cùng ngã tư đường, tu sửa đại đa số phòng ốc.

Cô để Tát Lâm ghi sổ, phụ trách tất cả thu chi. Để thợ mộc mang theo người lên núi chặt cây lấy củi, dạy họ làm bàn. Để thợ rèn nung sắt vụn thành khối sắt, làm thành bao góc cạnh cho bàn. Sau này có thêm một người thợ gạch, một người làm gốm sứ, một người thợ cắt tóc, một đầu bếp tay nghề siêu đẳng, nhưng nhiều nhất vẫn là những người giống Thiết Mộc Nhĩ, ban đầu là lính thủ thành, bởi vì chiến bại mà biến thành nô lệ.

Thình thoảng đám đàn ông cũng sẽ vì chút việc nhỏ mà cãi nhau, tranh chấp đánh nhau, nhưng luôn nhanh chóng bị hắn ngăn lại. Hắn không lấy đức thu phục người, hắn lấy nắm đấm thu phục người.

Khi mọi người phát hiện hắn võ nghệ siêu quần, có thể lấy một địch trăm nhưng lại rất giữ lời,

thì không ai dám gây chuyện trước mặt hắn nữa. Chưa kể đến hắn còn cực kỳ công bằng, kẻ gây chuyện dù đúng hay sai, đầu tiên cứ phạt đi dọn hổ phen rồi nói sau.

Không ai muốn đi dọn hổ phen cả nên họ trở nên ngoan ngoãn vô cùng.

Kỳ lạ là Tú Dạ phát hiện những người từng bị hắn đánh bắt đầu thích tìm đến hắn, trong đó Thiết Mộc Nhĩ là kẻ dai dẳng nhất. Người kia luôn đi theo hắn, trong mắt tràn ngập sùng bái, thậm chí còn quán quít lấy hắn, muốn hắn dạy mình mấy chiêu.

Hắn luôn tỏ vẻ không kiên nhẫn, nhưng tới sáng sớm hắn thật sự dạy võ cho Thiết Mộc Nhĩ. Cũng không biết đám đàn ông trời sinh thích luyện võ, hay là trong lòng bọn họ đều từng được ném trái và sợ hãi cái chết nên đều theo hắn luyện võ. Ban đầu là mình Thiết Mộc Nhĩ, sau vài ngày ngắn ngủi liền biến thành mười mấy người, về sau gần như ai cũng đến.

Kết quả mỗi buổi sáng tinh mơ, đều sẽ nghe thấy tiếng đám đàn ông tụ tập ở sân trước luyện võ.

Đến ngày thứ mười, A Linh rốt cuộc cũng phát hỏa, mở cửa quát đám đàn ông trong sân.

"Sáng tinh mơ, âm ỉ cái gì! Đây là nhà ta, không phải trường luyện võ, tất cả rút ra đường mà luyện!" Nói xong, đóng sầm cửa lại.

Đám đàn ông nhìn nhau, chỉ có thể đồng loạt nhìn về phía hắn. Hắn ho nhẹ một tiếng, hơi xấu hổ, nhưng vẫn mang theo mọi người ra bên ngoài ngõ Quạ Đen luyện võ.

Bởi vì hắn dạy võ nên đám đàn ông càng nghe lời hắn hơn. Hắn nghiêm cấm bọn họ ra ngoài làm loạn, quy định mọi người sáng sớm phải dậy làm việc, quét dọn, học võ.

Người trên mặt có dấu ấn thì ở ngõ Quạ Đen làm việc, trên mặt không có dấu ấn thì ra chợ giúp buôn bán.

Người ở chợ vốn không dám dùng những nô lệ này, giờ đều vui mừng khi thấy hắn quản được đám tàn binh.

Mùa xuân đến, sau đó chớp mắt đã tới giữa hè, mặt trời từ sáng sớm đã nóng hừng hực, thiêu đốt toàn thành. Tới tối, cô nương ánh nến xem sổ sách Tắt Lâm ghi chép, tìm cách cân bằng thu chi của mọi người, xem có thể tìm được chút tiền dư hoặc nghĩ cách tăng thu hay không. Tuy rằng dựa vào làm gia cụ đơn giản tạm thời có thể đủ ăn, nhưng cô cũng biết đến mùa hạ đám thương lữ sẽ rời khỏi thành để không khiến đại quân Mông Cổ chú ý. Những năm trước đều đi mất hơn một nửa. Họ đi rồi buôn bán sẽ không được suôn sẻ như bây giờ nữa.

p. s: Vậy là anh đã có tiểu đệ =>>>>>>>>>> Làm mình luôn có cảm giác 1 con husky to thật là to dẫn theo 1 đàn husky nhỏ ngoáy mõng chạy lăng xăng =>>>>>>

p. s 2: Anh bị wife-complex nặng quá rồi *móa há há*

Chương 13

Hắn tắm rửa xong trở về ngồi ở bên cạnh cô, vừa dùng khăn sạch lau tóc vừa hỏi.

"Tình hình thế nào?"

"Cũng tạm ổn, nhưng ta nghĩ có lẽ chúng ta có thể nói chuyện với vài vị đại gia có ý định quay lại vào năm sau, nhận trách nhiệm giúp họ sửa chữa dọn dẹp nhà ở khi bọn họ không ở. Cố gắng chắc cũng đủ tiền."

Hắn sững sờ, không khỏi dừng tay, đăm đăm nhìn cô xem sổ sách.

Nghe ý cô thì hình như cô muốn tiếp tục ở lại nơi này, hoàn toàn không nghĩ tới việc rời đi. "Có được không?" Hắn hỏi hộp, dè dặt hỏi: "Lúc trước bọn họ còn không dám dùng người của chúng ta, sao có thể để chúng ta quét dọn nhà cửa được?"

Cô ngược mắt lên, mỉm cười.

"Người đi rồi, nhà để không thì làm gì còn tài sản, có người quét dọn tuần tra định kỳ, còn có thể giúp sửa chữa thì sao không nhận? Chúng ta có thợ, giá lại rẻ, ta đã hỏi vài vị đại gia trong thành, mặc dù đều nói sẽ suy nghĩ nhưng không ai lập tức cự tuyệt. Bọn họ là thương nhân, coi trọng lợi ích, nếu để nhà trống không sợ sẽ có người khác tranh mất. Nơi này buôn bán tấp nập như vậy, năm sau quay lại chắc gì đã chiếm được vị trí tốt. Hơn nữa thương lữ không chỉ tới đây vào mùa đông giống như chúng ta vẫn nghĩ. Theo ta biết, có không ít người đã định cư ở đây nhiều năm, xuân hạ cũng không rời đi. Đây là chuyện có lợi, ta nghĩ nên thử xem sao."

Nhìn cô giải thích ý tưởng và suy nghĩ của mình, trong lòng hắn hơi nóng lên. Hắn không biết, khi hắn còn chưa dám nghĩ, cô đã lên kế hoạch xa như vậy, hơn nữa còn rất chu toàn. Xuân hạ thuận lợi di chuyển, người dễ đến, cũng dễ đi, hắn không biết vì sao cô lại không nghĩ đến chuyện rời đi. Thương nhân có thể đi, hắn và cô cũng có thể đi, đám đào binh càng có thể đi, đến nơi khác sống qua ngày.

Đáng lý hắn nên nhắc nhở cô, nhưng hắn không muốn, hắn có lòng riêng.

Không kìm lòng được, hắn giơ tay lên vén lọn tóc lòa xòa của cô ra sau tai, "Ngày mai ta sẽ đi hỏi mấy vị đại gia."

Tay hắn đặt ở bên tai khiến mặt Tú Dạ ửng đỏ. Nhìn đôi mắt đen của hắn ngày càng sâu, cô biết hắn động tình, trái tim đập thình thịch.

Đột nhiên, có tiếng đập cửa truyền đến.

Hai người ngẩn ra, cùng quay đầu lại. Lúc này đã muộn rồi, sao vẫn có người đến.

"Ai đó?" Hấn cao giọng hỏi.

"Trương gia, ta là Tát Lâm, ngoài cửa lớn hình như có ba vị đại gia muốn tìm huynh."

Bọn họ từ khi đến nơi này chưa bao giờ có khách, hai người hoang mang nhìn nhau. Cô nhúu đôi lông mày thanh tú, trong mắt bất giác hiện lên vẻ thấp thỏm và ưu lo.

Biết cô lo lắng cái gì, hấn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trầm giọng trấn an: "Kẻ đuổi theo chúng ta sẽ không có kiên nhẫn chờ cửa đâu, chắc chắn là đại gia trong thành, không chừng lại tới tìm chúng ta bàn chuyện quét dọn sửa chữa nhà cửa đây."

Cô nghe vậy, nghĩ cũng thấy đúng. Nếu là đội kỵ binh, sợ đã sớm đá văng cửa xông vào rồi, đâu còn chờ cửa chứ.

Nhìn cô thở phào nhẹ nhõm, hấn đứng dậy.

"Đề ta đi xem thế nào."

"Chàng mời họ đến tiền thính đi." Tú Dạ đứng dậy, nói: "Người đến là khách, ta vào bếp đun nước nấu trà đưa lên."

Hấn hơi sững sốt, sau đó gạt đầu, mở cửa cùng Tát Lâm ra tiền thính.

"Ba vị gia đó đệ có nhận ra ai không?" Hấn hỏi Tát Lâm.

"Nhận ra được một người trong đó, là ông chủ Tát Bĩ Nhĩ mở khách sạn ở phía tây thành."

Tát Bĩ Nhĩ hấn biết, là người lúc trước tới đặt nền. Tát Bĩ Nhĩ buôn bán trong thành đã lâu, là nhà giàu trong thành, lời nói có vài phần sức nặng.

Hấn không biết vì sao đôi phương đêm hôm còn tới, nhưng vẫn dặn dò Tát Lâm:

"Bảo mọi người đừng ra ngoài, tất cả ở trong phòng, đừng thò đầu thò cổ ra cửa sổ hóng chuyện."

"Vâng." Tát Lâm gạt đầu, bởi vì trên mặt cũng có dấu ấn nên tránh các đại gia ngoài cửa mà đi từ cửa hông ra ngoài.

Hấn thấy vậy mới ra cửa lớn, mở cửa.

Ngoài cửa ngoại trừ Tát Bĩ Nhĩ, còn có một vị là đại thương người Tống bán vải tên Đoàn Tùng Đường, một vị là đại thương người Hồi bán lương thực tên Ngõa Cáp Tích.

Hắn vừa mở cửa, Tát Bĩ Nhĩ liền mỉm cười, nói: "Thật có lỗi, Trương Dương, trễ như vậy còn quấy rầy cậu, nhưng chúng ta quả thật có một số việc cần tìm cậu thương lượng, chẳng biết có tiện không đây?"

"Đương nhiên." Hắn gật đầu, mời bọn họ vào nhà.

Sau khi vào nhà, hắn mới chợt phát hiện ra mình không biết nên tiếp đãi bọn họ thế nào, may mà Tú Dạ đã bung ấm trà tới, rót cho mỗi người một chén trà nóng, sau đó treo ấm trà lên móc sắt thả lơ lửng từ xà nhà xuống. Hắn gần như lớn lên trong doanh nô lệ, căn bản không cần tiếp khách, cho nên cũng không nghĩ tới chuyện đưa nước dâng trà hay cách đãi khách. Trước kia người duy nhất tới chỗ hắn chính là Cổ Mã, nhưng Cổ Mã không cần hắn tiếp đãi, Cổ Mã sẽ tự châm trà, không khách sáo với hắn làm gì.

Nhưng thế giới bên ngoài thì khác, trước kia người ta không bao giờ nhìn thẳng vào hắn, mặc dù đã thoát ly thân phận nô lệ nhưng quân Mông Cổ trong đại doanh vẫn xem thường hắn. Mà lúc này mọi người đều sẽ coi hắn là con người, coi hắn là tiểu thương Trương Dương, đều sẽ nhìn thẳng vào hắn.

Điều này ngược lại khiến hắn không quen, nhưng sau khi rót trà cho bọn họ xong, cô liền ngồi quỳ bên cạnh hắn, khiến hắn bất giác thấy an tâm.

Cô bình thản ung dung nhìn ba vị đại gia kia, khách khí hỏi.

"Không biết các vị lần này đến là có chuyện gì?"

"Là thế này." Ông chủ Đoàn hắng giọng, nói: "Ta nghe nói, Trương Dương ở chỗ cậu tự tập dạy võ cho một ít lưu binh, có đúng không?"

Tú Dạ sửng sốt, cảm thấy kinh ngạc, không ngờ bọn họ lại tới vì chuyện này. Cô còn tưởng rằng các ông chủ muốn tới bảo hắn đừng dạy võ cho nô lệ nữa, hoặc thậm chí đuổi bọn họ ra khỏi thành. Cô đang định trả lời, hắn đã nói.

"Đúng là có việc này." Hắn bình tĩnh nhìn về phía các ông chủ ngồi bên lò sưởi trước mặt, nói: "Nhưng mọi người luyện võ chỉ vì muốn tăng cường sức khỏe, tuyệt đối không sinh sự. Ta lập quy định, nếu ai ra ngoài sinh sự, ta chắc chắn sẽ tự tay xử lý."

"Không không không, cậu hiểu lầm rồi, người chỗ cậu không ra ngoài sinh sự." Tát Bĩ Nhĩ xua tay, nói: "Trên thực tế, chúng ta lần này tới tìm cậu, chính là bởi vì người chỗ cậu rất tuân thủ quy định. Vài ngày trước, một người tên Thiết Mộc Nhĩ nhặt được túi tiền ta làm rơi nên đã đưa đến tận khách sạn cho ta."

Trương Dương và Tú Dạ nghe vậy liền sửng sốt, lập tức chảy mồ hôi lạnh, cũng không biết Thiết Mộc Nhĩ thật sự nhặt được túi tiền hay là động tay động chân, may mà hắn đã trả lại túi tiền cho người ta.

"Tiền trong túi bị thiếu sao?" Hắn đặt tay trên đùi, lo lắng hỏi.

"Không, không thiếu một xu. Hắn đưa túi tiền xong liền đi ngay." Tát Bĩ Nhĩ nói xong, thở dài: "Ta sau đó ngẫm lại, người chỗ cậu tuy bị in dấu lên mặt, nhưng cũng không phải do lỗi của họ. Vừa khéo phu nhân nhắc đến chuyện dọn dẹp sửa sang nhà cửa với Ngõa Cáp Tích. Máy người bọn ta sau khi bàn bạc có một ý kiến."

Ngõa Cáp Tích nói tiếp: "Suy nghĩ này không phải mới chợt nảy ra, mấy năm nay người đến nơi này càng ngày càng nhiều, người muốn ở lại an cư cũng tăng. Nhưng đồng thời số kẻ gây chuyện cũng nhiều lên. Ở chợ thường có kẻ cướp trộm cướp, thỉnh thoảng cũng sẽ có thương lữ tranh chấp đánh nhau. Nếu chỉ là hai ba người thì thôi, nhưng các thương lữ tranh chấp đều có bảo tiêu, mỗi bên một tá, không ai không chế được nên thường khiến mọi người tổn thất rất nhiều. Thế cho nên chúng ta đã sớm nghĩ tới chuyện này, vừa khéo lần trước ở trên đường ta thấy cậu bắt một tên trộm, thân thủ rất được. Trước đó vài ngày, dẫn đội của ta nói hắn nhìn thấy cậu dạy võ cho những người lính kia ở ngõ Qua Đen, khen ngợi cậu võ nghệ quả thật cao cường. Máy người chúng ta liền thương lượng, muốn mọi người ở chợ cùng góp tiền, thành lập một đội bảo vệ trung lập do cậu làm đội trưởng."

Tú Dạ và Trương Dương càng nghe càng sửng sốt, câu cuối còn cho rằng mình nghe nhầm.

Ông chủ Đoàn tiếp lời: "Công việc của đội bảo vệ chủ yếu là đi tuần ban đêm, phòng trộm cướp, bắt đạo tặc, duy trì trị an trong thành. Người trong đội do cậu chọn."

Hàm ý câu này rất sâu xa. Hắn biết bọn họ có ý để hắn phân công cho đám lính nô lệ.

Ông chủ Đoàn uống ngụm trà, thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Về phần phí tổn cần thiết và lương bổng sẽ do mọi người góp tiền hàng tháng chi trả. Nếu cậu đồng ý, chúng ta sẽ dán báo cáo trong chợ và cửa thành."

"Mọi người đều đồng ý chuyện này sao?" Hắn không thể tin được, hỏi.

Tát Bĩ Nhĩ trên đầu quấn khăn trùm, gật đầu, nói: "Đại đa số đều đồng ý, chúng ta thấy cậu thu lưu những người này mới phát hiện hành động của cậu là đúng. So với việc để đám tàn binh không người chỉ huy gây chuyện, chẳng thà sử dụng còn hơn. Hơn nữa nếu thành này có quy định, có lính bảo vệ thì đám đạo tặc sẽ không dám trộm cướp nữa, nhóm thương đội cũng không vì việc nhỏ mà đánh nhau, gà bay chó sủa. Sao, ý cậu thế nào?"

Cổ hắn căng lên, trả lời: "Việc này có thể cho ta chút thời gian suy nghĩ không?"

"Đương nhiên đương nhiên, cậu cứ suy nghĩ cẩn thận rồi quyết định, có gì nói với chúng ta một tiếng là được." Tất Bĩ Nhĩ nói xong, mỉm cười nói: "Đêm đã khuya, chúng ta sẽ không làm phiền cậu nữa."

Nói xong, ông ấy và hai ông chủ đều đứng dậy. Hấn và Tú Dạ tiễn bọn họ tới cửa, sau đó đóng cửa, cùng cô quay về phòng thu dọn ấm chén trà.

Cô không nói gì, hấn rút cục không nhin được, trước khi vào phòng đã gọi cô lại.

"Tú Dạ."

Cô sững sốt dừng bước, trái tim run rẩy.

Người đàn ông này rất ít khi gọi tên cô. Không biết vì sao trừ phi là lúc cần thiết, còn không hấn sẽ không bao giờ gọi tên cô.

Dưới ánh trăng, cô quay đầu nhìn thân hình cao lớn cùng khuôn mặt căng thẳng của hấn, nhìn hấn nói:

"Nàng nghĩ sao về chuyện này?"

Người đàn ông trước mắt, khuôn mặt sạch sẽ, tóc đen ngắn mà gọn gàng, đôi mắt đen sâu thẳm không có chút thô bạo, trên người không phải chiến bào nhuốm máu mà là một bộ quần áo vải thô màu xám hình thức đơn giản. Trên chân không đi giày lính chắc chắn mà chỉ là một đôi giày tuy cũ kỹ nhưng sạch sẽ.

Hấn và quái vật cô thấy lúc trước hoàn toàn không có điểm nào giống nhau. Làm cho người ta có cảm giác hấn chỉ là một người đàn ông thật thà ít nói đáng tin cậy.

Cũng khó trách những ông chủ kia lại muốn tìm hấn thành lập đội bảo vệ.

Nhìn hấn thế này ai mà tưởng tượng được hấn lại là kẻ bị người Mông Cổ gọi là dã thú, dũng mãnh vô địch trên chiến trường; là A Lăng Đằng có thể dễ dàng lấy đầu tướng địch, làm cho người ta nghe danh đã sợ mất mật.

Cô nhìn hấn, dịu dàng nói: "Ta nghĩ như thế nào không quan trọng, quan trọng là chàng nghĩ như thế nào. Người bọn họ tìm là chàng, nhờ cậu là chàng."

Hấn nín thở, liếm đôi môi khô khốc, giọng nói khàn khàn.

"Nàng nên biết nếu như ta đồng ý, sẽ phải ở lại đây rất lâu."

"Ừ, ta biết." Cô gật đầu lên tiếng trả lời.

"Không phải hai ba tháng, không phải nửa năm một năm." Hấn ép mình nói với cô: "Có lẽ sẽ rất nhiều năm." Trên thực tế là cả đời, nhưng hấn không dám nói, cả đời quá dài, rất khó nói.

"Ta biết." Cô nhẹ nhàng đáp.

Dưới ánh trăng, cô gái trước mắt tinh khiết, tuyệt vời đến thế.

Cô mặc một bộ váy mộc mạc đơn giản, tóc dài màu đen chỉ buộc bằng dây vải. Cô thật nhỏ nhắn, khi đứng còn chưa cao tới bờ vai hấn. Nhưng hấn biết, trong cơ thể nhỏ bé kia là một trái tim dịu dàng, dũng cảm và mạnh mẽ.

Thân thể của cô đã sớm hồi phục hoàn toàn, tiết trời cũng đã ấm lên, nếu cô muốn lúc nào cũng có thể mang theo gói đồ nhỏ nhỏ cất ở gối đầu giường cô, nhảy lên một chiếc xe ngựa bất kỳ ra khỏi thành, đi đến chân trời góc biển.

Cô có thể mặc kệ đám nô lệ, mặc kệ đám tàn binh, cô thậm chí có thể mặc kệ hấn.

Người Lạp Tô hận là hấn, muốn bắt cũng là hấn, không ai biết nô lệ bị hấn mang đi là một cô gái, sẽ không ai tìm cô.

Nói thực ra, ở cùng hấn còn nguy hiểm hơn để cô đi một mình.

Hấn nên nói cho cô, chỉ cho cô thấy, nhưng hấn chỉ siết chặt nắm tay, mặt dày nói.

"Ta sẽ có một công việc được người ta kính trọng, trở thành một người được người ta kính trọng."

Cô lẳng lặng đứng dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược sáng khiến hấn không thấy rõ vẻ mặt cô, không đoán được suy nghĩ của cô, không biết cô có cảm nhận gì đối với chuyện này. Nhưng hấn vẫn cố lấy dũng khí, yêu cầu.

"Nàng có đồng ý ở lại đây cùng ta không?"

Gió đêm vẫn hơi lạnh.

Nhưng cô có thể nương ánh trăng thấy trên trán hấn chảy ra một chút mồ hôi, thấy mạch trên cổ hấn giật giật, thấy hấn ngừng thở.

"Vì sao không đồng ý?"

Hấn nghe thấy cô hỏi lại, bỗng chốc có chút ù tai. Giây phút ấy suýt nữa ngay cả tim cũng ngừng đập.

Vì sao không đồng ý?"

Hắn có thể nói cho cô cả trăm ngàn lý do, nhưng hắn không ngốc như vậy, không hồ đồ như vậy. Nếu cô không nghĩ ra, hắn còn lâu mới nói cho cô, còn lâu mới chỉ cho cô. Chết tiệt! Hắn còn lâu mới tốt bụng như vậy!

p. s: Sút chết con Đỗ nhây, từ giờ anh solo bộ này =. =

p. s 2: 2 vợ chồng nhà này vẫn tình thú thế =>>>>>

Chương 14

Nói như vậy nghĩa là cô không phản đối. Nói như vậy nghĩa là cô đồng ý, đồng ý ở bên hắn, sống ở nơi này, tiếp tục làm thê tử của hắn. Không phải mười ngày nửa tháng, không phải một năm hai năm, là rất nhiều năm, thậm chí cả đời.

Bỗng chốc, cảm giác mãnh liệt trào ra khắp toàn thân, khiến từng lỗ chân lông trên người như mở ra. Hắn không khống chế được mình đi về phía cô, không thể đè nén cúi đầu hôn lên môi cô.

Nhưng chỉ thế thôi không đủ.

Điêm tiếp xúc như vậy quá ít.

Hắn cần, ngay lập tức. Có được cô, chiếm giữ cô, cảm nhận cô, xác định tất cả những chuyện này là thật.

Hắn bế cô lên, nhưng không thể nào đợi được đến khi lên giường, nên vừa mới vào nhà liền đè cô lên cửa, quần áo cũng chưa cởi hết đã vùi mình vào thân thể nóng ẩm chặt khít của cô.

Không ngờ hắn lại đột nhiên làm vậy với cô, Tú Dạ phát hoảng. Điều khiến cô xấu hổ hơn là thân thể của cô đã sớm chuẩn bị sẵn sàng vì hắn. Thân thể hắn nóng rát, cô có thể cảm nhận rõ ràng sự bức thiết và khát khao của hắn.

Hắn cho rằng cô sẽ kêu ngừng, sẽ ngăn cản hắn, nhưng cô chỉ bám lấy đầu vai hắn, vuốt ve khuôn mặt hắn, ngẩng mặt, mở ra đôi môi phẫn hồng mềm mại, phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều mê người.

Tất cả giác quan của hắn nối liền với nơi đang bị cô siết chặt. Hắn nâng mông cô lên, rút ra rồi lại đâm vào. Cả người cô run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đôi mắt đen láy đắm nước phản chiếu bóng hình hắn, cánh môi lại run run bật ra một tiếng rên khẽ.

Hắn thờ gấp nhìn cô, nhìn đến mức cô xấu hổ muốn nhắm mắt lại, nhưng không tài nào dờn mắt được.

Bởi vì đang đứng nên hắn có thể đi vào rất sâu, mỗi một lần đều sâu đều mạnh như thể muốn tiến vào trái tim cô, khiến cô run rẩy.

Đôi mắt đen của hắn nóng bỏng, nâng bàn tay lên âu yếm mặt cô, khàn giọng nói ra thứ ngôn ngữ dị tộc.

Cô không hiểu, nhưng ánh mắt hắn, vẻ mặt của hắn, khiến toàn thân cô như nhũn ra.

Cô muốn hỏi hắn nói gì, nhưng hắn đã cúi đầu hôn đôi môi mềm mại của cô, môi lưỡi quần quýt, lại tiến vào thật sâu, cho đến khi hai người đều bùng cháy trong lòng đối phương.

Đội bảo vệ chính thức được thành lập.

Bởi vì bọn họ ở ngõ Quạ Đen, cũng bởi vì màu đen không sợ bản nên đồng phục đội bảo vệ thống nhất may bằng vải đen: Giày, đại đao, áo choàng... Bọn họ thậm chí còn dựng một gian nhà nhỏ ở trong chợ làm chỗ nghỉ ngơi và ăn cơm.

Quần áo và vũ khí đều màu đen khiến mọi người cười gọi đó là quần áo Quạ Đen.

Người trong thành thấy bọn họ, cũng lén gọi bọn họ là đội Quạ Đen.

Người ở ngõ Quạ Đen không phải ai cũng muốn làm bảo vệ. Người đầu bếp tình nguyện tiếp tục làm đầu bếp, thợ mộc cũng tình nguyện tiếp tục làm thợ mộc, nhưng hầu như tất cả mọi người đều gia nhập đội bảo vệ.

Bởi vì đội bảo vệ đa số đều xuất thân nô lệ cho nên mọi người đều vô cùng quý trọng cơ hội này. Bọn họ tuân thủ quy định hắn đặt ra, ngày ngày dậy sớm luyện võ, vệ sinh sạch sẽ bản thân và nơi ở, cực kỳ kính trọng hắn.

Đội Quạ Đen kỷ luật nghiêm minh, dưới sự dạy dỗ của hắn người người thân thủ mạnh mẽ. Bởi vì hắn đặt ra quy định cực nghiêm, lại nghiêm khắc, hơn nữa vài lần ở chợ có người gây sự, đội bảo vệ có thể nhanh chóng khống chế, hắn lại biết cách bình ổn tranh chấp cho nên không đến một tháng, trong thành đã không còn bóng dáng bọn trộm cướp, cũng không có ai dám gây chuyện nữa rồi.

Vì thế, buôn bán ở thương thành càng ngày càng nhộn nhịp, có thêm không ít ông chủ thương đội quyết định tới đây giao dịch kể cả vào mùa hè, cũng có rất nhiều người yêu cầu được gia nhập đội bảo vệ.

Trì an cực tốt nên mùa hè năm nay, số thương đội tới đây giao dịch còn nhiều hơn mùa đông.

Thành trấn không ngừng mở rộng, hàng ngày đều có người quyết định ở đây an cư, nhà trồng dần dần được lấp đầy, ngay cả ngõ Quạ Đen lúc trước không ai dám lại gần cũng có người ở.

Vì vậy đám Tát Bĩ Nhĩ quyết định chính thức thành lập thương hội, khiến mọi thứ càng thêm quy củ. Để tạo điều kiện đuổi bắt những kẻ gây loạn rồi chạy trốn, các ông chủ thương hội thậm chí còn cung cấp cho đội Quạ Đen 20 con ngựa. Mới đầu, hấn và cô còn lo Lạp Tô sẽ phải người tìm tới, nhưng xuân qua hè đến, ngay cả khi mùa hè dài đằng đẵng sắp qua cũng không thấy.

Tiết tiểu thử.

[1] Tiết tiểu thử: vào ngày 6, 7, 8 tháng 7

Trời cực nóng, bầu trời bát ngát không một gợn mây, cỏ ngoài thành đã sớm bị phơi khô, cũng chỉ ven những con sông nhỏ dưới chân núi là còn chút cỏ xanh.

Gió thổi qua, cát bụi bay đầy trời, nhưng không hề ảnh hưởng tới những thương nhân trong thành.

Nhiều người nên người mắc bệnh cũng gia tăng. Đa số thời gian cô gần như phải ở nhà giúp A Linh xem bệnh. Hôm nay theo lời một thương nhân, nghe nói đại quân Mông Cổ ở phía nam ngọn núi từ đầu hè đã tiến về phía tây tập hợp với một đại quân khác, đi tây chinh.

Cô thở phào nhẹ nhõm, vội vàng muốn đi nói cho hấn, lại không thấy hấn ở gian nhà nhỏ bảo vệ đầu ngõ. Hỏi ra mới biết phía bắc thành có hỏa hoạn, hấn và mọi người vội vàng đi cứu hỏa.

Trong lòng cô giật thót, mấy ngày nay không có nổi một giọt mưa, thời tiết hanh khô, hai ngày trước cô mới nghe hấn nói lo có người dùng lửa sơ ý, nào biết hôm nay đã xảy ra hỏa hoạn thật.

Tú Dạ vội vàng chạy tới phía bắc thành. Trên đường nghe nói cháy rất lớn, còn có người bị bỏng, trong lòng cô hoảng sợ khôn xiết. Cô biết lửa rất đáng sợ, cô hiểu uy lực của lửa hơn ai hết, hiểu ngọn lửa nóng rực có thể tạo thành thương tổn lớn đến nhường nào.

Trong lúc hoảng hốt, dường như cô thấy bóng dáng cha giữa biển lửa biến thành hấn.

Không... Cô không muốn...

Làm ơn đừng đối xử với cô như vậy! Đừng làm vậy với cô! Cô đã không còn chế tạo thuốc nổ, không chạm vào thuốc nổ nữa rồi mà!

Tú Dạ chạy như điên, sợ mình chậm một bước, ‘lại’ chậm một bước.

Thật vất vả mới tới nơi, đội bảo vệ đã dập tắt được đám cháy, nhưng cô tìm mãi vẫn không thấy hấn, chỉ nhìn thấy Thiết Mộc Nhĩ người đầy khói bụi, tóc cháy sém.

Khi ấy cô quên luôn chuyện Thiết Mộc Nhĩ không hiểu tiếng Hán, xông lên túm lấy cậu ta, thốt lên: "Trương Dương đâu? Phu quân của ta đâu?" Thiết Mộc Nhĩ phát hoảng, lại thấy mặt cô trắng bệch, ánh mắt kích động, lập tức hiểu được ý cô, vội đưa ngón tay ra chỉ.

Tú Dạ nhìn theo tay cậu ta, thấy người đàn ông kia đang ngồi xổm trong đám người.

Sao hắn lại ngồi? Chẳng lẽ bị thương sao?

Tâm hoảng ý loạn, cô vội vàng đẩy đám người ra, chạy tới. Khi ấy cô mới thấy hắn ngồi là vì đang nói chuyện với một cậu bé mặt đầy khói bụi. Thấy hắn vẫn bình an, cô không đẩy đám người ra nữa, chỉ có trái tim vẫn đang đập điên cuồng.

Cô đề lên ngực, đứng cách một đoạn nhìn hắn.

Vẻ mặt hắn thật dịu dàng, còn mỉm cười, nâng tay lau tro bụi trên mũi đứa bé. Sau đó mới đứng dậy chỉ huy đội bảo vệ, sai người xách thêm nước tới, đảm bảo tất cả đốm lửa đều đã tắt.

Đột nhiên người bên cạnh và trước mặt cô đồng loạt tránh ra, cô quay đầu mới phát hiện là Thiết Mộc Nhĩ đang ra lệnh cho mọi người nhường đường cho cô. Cô vội đưa tay ngăn cậu ta lại.

"Không sao, không có việc gì nữa rồi." Cô lắc lắc đầu, mỉm cười: "Không cần, đừng làm phiền chàng."

Thiết Mộc Nhĩ cúi đầu nhìn cô, chỉ vào hắn nói hai câu.

Cô không hiểu cậu ta nói cái gì, chỉ kiên quyết lắc đầu: "Không sao là tốt rồi, đừng gọi chàng, mọi người tiếp tục làm việc đi." Nói xong, cô xoay người bước vội đi.

Thiết Mộc Nhĩ gãi đầu, không hiểu vì sao nhưng cũng không ngăn cản. Tuy lửa đã tắt, nhưng thời tiết quá khô hanh, gió lại lớn, bọn họ vẫn sợ đốm lửa bị gió thổi sẽ bùng trở lại nên tiếp tục ở lại trông chừng thêm một lúc.

Cậu ta hơi chân chờ, cuối cùng vẫn ở lại giúp đỡ mọi người.

Tú Dạ đi thẳng về nhà, người bị bỏng đã được đưa tới. Cô bôi thuốc băng bó cho bọn họ, nghe mọi người kể đội Quạ Đen anh dũng cứu người như thế nào, nghe bọn họ khen ngợi chỉ huy đội Quạ Đen tốt như thế nào, quyết đoán nhanh chóng dỡ bỏ cửa hàng bên cạnh như thế nào, dùng chăn tẩm nước, dùng thùng xúc cát dập lửa, kịp thời ngừng thế lửa như thế nào.

Bọn họ kể hăng say, cô nghe chỉ thấy tim mình run rẩy.

Về sau, cô không gượng cười nổi nữa, sau khi băng bó vết thương cho mọi người xong liền

chạy về phòng. Tuy vậy cô vẫn thấp thỏm bất an. Đến khi hoàn hồn thì cô đã nấu cơm xong, đưa tới cho A Linh rồi, nhưng hấn vẫn chưa trở về.

Sau đó cô lại đun nước, chuẩn bị quần áo cho hấn tắm rửa.

Lát nữa hấn về, chắc chắn người sẽ dính đầy bụi, cần tắm rửa sạch sẽ.

Xà phòng [2] chỉ còn lại một ít, cần đổi. Cô quay về phòng lấy, sau đó lại tới phòng bếp bung nước nóng đổ đầy thùng tắm.

[2] Nguyên văn là Tảo Đậu - một loại xà phòng nguyên thủy ở cổ đại, nguyên liệu chủ yếu là hạt đậu nghiền nhỏ.

Trước đó vài ngày, tuy hấn bận rộn nhưng vì biết cô thích tắm rửa nên vẫn cố dành thời gian tự tay đắp đá thay vào những chỗ bị hỏng. Đá là hấn ra bờ sông nhặt, tuy rằng hình dạng không đồng đều, nhưng đá trắng tự nhiên mượt mà, nhìn còn đẹp hơn màu gạch.

Trong nhà tắm nghi ngút hơi nước, cô ngồi trên ghế gỗ, nhìn những hòn đá hấn tự tay khảm, trong lòng còn chưa hết hốt hoảng.

Rồi bỗng nhiên cô không kìm chế được, nâng tay bịt miệng khóc.

Nước mắt tràn bờ mi, khủng hoảng cùng sợ hãi ẩn sâu trong đáy lòng trào lên dữ dội.

Trên đường tới đó, cô còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng sẽ không bao giờ được gặp lại hấn nữa. Biết rõ lo sợ như vậy thật vô lý, hấn chỉ đi cứu hỏa, còn mang theo các huynh đệ của hấn, nhưng cho đến khi thấy hấn, chính mắt nhìn thấy hấn bình an vô sự, cô mới phát hiện cô rất sợ mất hấn.

Nhìn hấn mặt mũi đầy khói bụi, ngồi xuống, dùng vẻ mặt dịu dàng nói chuyện với cậu bé kia, nhìn hấn bình yên vô sự đứng dậy chỉ huy đội Quạ Đen, cô mới giật mình nhận ra không biết từ lúc hấn đã hoàn toàn chiếm giữ trái tim cô, mới nhận ra sự tồn tại của hấn quan trọng với cô đến nhường nào.

Trước đây, cô không dám thừa nhận, không dám thừa nhận với bản thân mình rằng cô có tình cảm với người đàn ông đó.

Tuy rằng đồng ý ở lại nhưng cô luôn tự nhắc nhở mình, hấn và cô chỉ là vợ chồng giả, đây chỉ là biện pháp thích ứng tạm thời.

Cô biết người có họa phúc sớm chiều, trời có mưa gió thất thường, cô không nên hy vọng quá nhiều. Chạy trốn lâu như vậy, lại mất hết người thân, đã dạy cô chỉ nên nhìn vào hiện tại, không nên hy vọng xa vời về tương lai. Cô cứ tưởng rằng mình đã học được bài học ấy rồi.

Cả đời này, những thứ cô có đều sẽ mất đi, đều sẽ mất đi mà thôi.

Đây là báo ứng của cô...

"Tú Dạ?"

Giọng hấn đột nhiên vang lên, cô giật mình hoảng hốt, giờ mới chợt nhận ra hấn đã về, đang đứng ngay trước cửa nhà tắm. Cô vội vàng ngừng khóc.

"Tú Dạ? Nàng có sao không?"

"Không... Ta không sao..." Không muốn để hấn thấy cô khóc, cô ôm lấy mình, vội vàng nói: "Ta đang tắm. Ta đã nấu cơm xong rồi, đặt trên bàn bếp, chàng đi ăn trước đi."

Hấn im lặng một lúc, cô rung rung nín thở, chờ hấn rời đi. Hấn biết cô cảm thấy tự ti vì những vết sẹo trên lưng, không muốn hấn thấy cô trần truồng, cho nên chưa bao giờ ép cô.

Từ khi đến nơi này, người đàn ông kia luôn nâng niu cô trong lòng bàn tay, chưa bao giờ làm trái ý cô.

Cô cho rằng nói như vậy hấn sẽ rời đi. Ai biết hấn không những không đi còn mở cửa bước vào.

Ban đầu cô chỉ định đi vào đồ nước nên không chốt cửa. Hơn nữa hấn chưa bao giờ xông vào trong lúc cô đang tắm nên cô thật sự không ngờ lần này sẽ khác.

Cô ngẩn ra, đột nhiên không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể ngược đôi mắt dầm lệ nhìn hấn từ từ ngồi xuống.

Trong làn hơi nước mù mịt, hấn nhìn cô, sau đó giơ tay lên, lấy ngón cái lau đi nước mắt trên mặt cô.

"Chàng nên đi ăn cơm mới phải." Cô nén nước mắt, giọng nói có chút nghèn nghẹn.

"Ta muốn tắm cùng nàng hơn." Hấn dùng đôi mắt đen láy nhìn cô, dịu dàng nói khẽ.

Lời này khiến trái tim cô nóng lên, "Ta không tắm."

"Ta biết." Hấn nói.

Có lẽ hấn biết thật, cho nên mới biết cửa không cài then, cho nên mới tiến vào.

"Vì sao lại khóc?" Hấn nhìn cô, hỏi.

Cô không muốn thừa nhận, chỉ đành chống chế: "Ta không khóc."

Con người của hắn hơi co lại, vuốt cánh môi hồng mịn của cô, không miễn cưỡng cô, đôi câu hỏi: "Thiết Mộc Nhĩ nói, buổi chiều nàng tới tìm ta, vì sao?"

"Ta nghe nói có cháy." Cô cố gắng giữ bình tĩnh, khàn giọng trả lời.

"Sao không gọi ta?" Hắn lại hỏi.

"Chàng đang bận." Cô nhìn hắn bằng đôi mắt đắm lệ, môi khẽ run, yêu cầu: "Chàng có thể đi ăn cơm trước được không? Ta cần... Ở một mình..." Nước mắt bỗng nhiên lại chảy xuống, khiến giọng cô nghẹn ngào.

Hắn cắn chặt răng, nhìn cô.

"Xin chàng..." Cô nghẹn ngào yêu cầu. Cô không thể nào ở cùng một phòng với hắn, không thể nhìn hắn, hít thở cùng bầu không khí với hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn bao bọc lấy mình.

Từ buổi chiều thấy hắn bình yên vô sự, toàn thân cô đã gào thét muốn lao vào trong lòng hắn, muốn giấu hắn cho riêng mình. Tình cảm dành cho hắn mênh mông mãnh liệt gần như bao phủ cô, nhân chìm cô.

"Đi đi..." Cô nghe thấy mình run rẩy nói, muốn đuổi hắn đi.

Khóe mắt hắn giật giật, sau đó đứng lên.

Bây giờ hắn sẽ ra ngoài, để cô có thời gian bảo vệ lại mình, để cô có thể đẩy hắn ra khỏi trái tim mình, để cô có thể không quan tâm hắn, không cần hắn như vậy nữa.

p/s: ưề, chị ơi đừng ngược anh, tội nghiệp =v=

Chương 15

Nhưng trái tim lúc này lại đau đớn như bị bóp ra máu.

Đôi mắt cô đắm lệ nhìn hắn, chờ hắn xoay người rời đi, nhưng người đàn ông này chỉ lùi lại một bước, sau đó cởi quần áo trên người.

Cô thất thần nhìn hắn, kinh ngạc hỏi, "Chàng đang làm cái gì vậy?"

"Ta muốn tắm rửa."

Dứt lời, hấn ngồi xuống, quỳ gối trước mặt cô, đưa tay cởi đai lưng của cô.

"Cùng nàng."

Trong lòng cô hoảng hốt, đưa tay ngăn cản hấn. Nhưng hấn không để cho cô cự tuyệt, hấn hôn lên nước mắt của cô, cởi quần áo của cô. Cô muốn đẩy hấn ra, nhưng khi bàn tay chạm vào lồng ngực ấm nóng của hấn, cô lại chỉ muốn kéo hấn tới gần, cảm nhận sự tồn tại của hấn.

"Đi..." Cô run rẩy định đuổi hấn. Nhưng trong giây phút ấy hấn lại kéo cô ngồi lên đùi mình, ôm chặt cô vào lòng, để ngực cô áp lên ngực hấn, tim liền tim.

Cô ngừng thở, lời còn chưa nói xong đã bị cắt ngang, chỉ còn trái tim vẫn đang đập điên cuồng và dòng nước mắt ấm nóng. Cô có thể cảm nhận rõ ràng làn da ấm áp của hấn, nhịp tim mạnh mẽ của hấn, hơi thở nóng cháy của hấn.

"Nàng có thể không nói với ta vì sao lại khóc." Hấn ôm cô, giọng nói khàn khàn bên tai cô: "Ta cũng có thể giả vờ như nàng không khóc..." Trên tóc hấn vẫn còn mùi khói, trên mặt có tro bụi, giọng nói vì hít phải quá nhiều khói mà trở nên trầm khàn hơn bình thường.

"Nhưng đừng cự tuyệt ta, đừng... Đẩy ta ra nữa..."

Nghe hấn đau đớn yêu cầu, cô không nhìn được đưa tay ôm hấn, run rẩy khóc òa lên.

Hấn cởi dây buộc váy của cô, cởi đi vật cản trở cuối cùng giữa hai người, để hấn và cô có thể dùng càng nhiều da thịt cảm nhận đối phương.

Giây phút ấy, cô biết hấn không chỉ cởi quần áo, cô không chỉ trần trụi về thân thể, mà còn có cả trái tim.

Hấn dùng thân thể bao bọc cô, hôn môi cô, nói những lời thì thầm nhẹ nhàng khàn khàn bên tai cô, khiến cơ thể cô tê dại. Tuy rằng cô không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi.

Lúc hấn muốn cô, cô không cự tuyệt hấn, cô còn bức thiết vội vàng hơn hấn. Cô cần cảm giác thân mật không gì sánh kịp này, cần cảm giác hấn thật sự hòa vào cô, cảm giác hấn thật sự còn sống, sống ở trong cơ thể cô. Cô tham lam hôn môi hấn, vuốt ve hấn, vắn vẹo vòng eo, kẹp chặt hai chân, để hấn tiến vào càng sâu.

Hấn rên rỉ ra tiếng, một tay đỡ hông eo cô, một tay âu yếm tấm lưng trần của cô.

Cô ôm chặt hấn, không biết xấu hổ đưa lưỡi vào trong miệng hấn, tiếp tục giằng chân ngồi trên người hấn, cảm giác hấn vì sự ma sát của cô mà thở dốc, càng trở nên cứng rắn hơn.

Sau đó, ngay khi cô sắp không chịu nổi, hấn rút cục cũng không không chế được đẩy mạnh lên trên, điên cuồng chạy nước rút. Cô không nhìn được yêu kiều rên lên một tiếng trong miệng

hắn, run rẩy trong lòng hắn. Hắn không dừng lại, cô chỉ có thể ôm chặt lấy hắn, khuôn mặt đầm lệ cũng hắn tiến vào một lần cao trào mới.

Cô vì cảm giác cực hạn ấy mà thất thần, chỉ có thể run rẩy thở dốc, nước mắt nóng bỏng chảy xuống như chuỗi hạt trên châu. Hắn dùng lưỡi, liếm hôn những giọt lệ của cô.

Hành động ấy không hiểu sao khiến cô được an ủi. Hắn ở trong cơ thể cô khiến cô thỏa mãn, hắn tự nhiên liếm hôn nước mắt cô khiến cô an tâm, hắn quay lại bên cô chứ không rời đi khiến cô hạnh phúc.

Hắn vẫn ngồi, còn cô ngồi trên người hắn.

Cô có thể cảm nhận được hắn đang vuốt ve tấm lưng trần trụi ướt mồ hôi của cô. Cảm giác ấy thật thoải mái, thật dễ chịu. Cô không hề biết rằng được người khác xoa lưng lại có thể... Cô bỗng giật mình hoảng hốt, cơ thể cứng đờ.

Hắn đang sờ lưng cô.

Tú Dạ đột nhiên hoàn hồn, kích động lùi lại, thậm chí vì quá hoảng hốt mà suýt ngã, nhưng hắn kịp thời ôm lấy cô.

Hắn sợ hết hồn, không nhìn được mắt: "Chết tiệt! Nàng làm gì vậy? Nàng sẽ tự hại mình ngã chết đấy!"

"Buông ta ra..."

Trời còn chưa tối hẳn, hắn sẽ nhìn thấy, nhìn thấy sự xấu xí của cô, nhớ lại cô xấu xí tới nhường nào, cô biết.

Tú Dạ kích động muốn xoay người trong lòng hắn, hắn để cô xoay nhưng bàn tay lại ôm eo cô. Cô muốn kéo tay hắn rời khỏi lưng cô, nhưng hắn không chịu, tay hắn giữ chặt eo cô, trong mắt bỗng nhiên hiện lên sự tức giận, bùng tỉnh và ảo não.

"Chết tiệt, là vì những lời ta nói lúc trước. Đúng không?!"

Khuôn mặt cô trắng bệch, lập tức cứng đờ.

Hắn biết hắn đoán đúng rồi. Hành vi và vẻ mặt của cô đều khẳng định một điều là hắn đoán đúng. Cô vì không muốn hắn sờ được, không muốn hắn nhìn thấy lưng cô nên mới đột ngột nhảy khỏi lòng hắn, suýt chút nữa té ngã.

"Chết tiệt! Ta đã nói rồi, nàng rất xinh đẹp, tuyệt đối không hề xấu! Khi đó ta nói những lời trái lòng vì không muốn nàng đi tìm những tên đàn ông khác!"

Cô nhìn hắn, ôm lấy cơ thể mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nói: "Ta biết nó rất xấu, ta sờ được, cũng nhìn thấy một ít."

Hắn tức giận trừng mắt nhìn cô gái nhỏ quật cường trước mặt.

Hắn chịu đủ rồi!

Hôm nay hắn nhất định phải giải quyết vấn đề này, chuyện này thật sự quá mức hoang đường. Cô cùng giường chung gối với hắn lâu như vậy, sao cô vẫn cho rằng vết thương trên lưng cô sẽ ảnh hưởng tới dự vọng của hắn đối với cô?

Nhìn vẻ mặt tự ti, đôi mắt chứa đựng đau khổ của cô, hắn biết dù mình có nói gì đi nữa cũng vô dụng. Hắn đành ép cô xoay người, giữ eo cô, cúi đầu hôn lên tấm lưng chằng chịt vết sẹo của cô.

"Chàng làm gì vậy? Buông ta ra!" Cô hít vào một hơi, hoảng loạn giãy giụa né tránh môi lưỡi nóng ấm của hắn. Nhưng hắn quá mạnh, còn đè cô lên trên tường.

"Trương Dương, chàng không cần... A..."

Cô đỏ mặt thở dốc, thấy hắn vén tóc cô lên, dùng môi lưỡi âu yếm tấm lưng trần trụi của cô, liếm hôn sau gáy cô, lưng cô, đi dần xuống dưới, khiến cô run rẩy không thôi.

"Chàng đừng... Đừng... Làm vậy... Ừm... A..."

Hắn ngồi xuống, liếm mút sau lưng cô, khiến cảm giác tê dại chạy khắp toàn thân, khiến cô không thở nổi, ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh. Môi lưỡi hắn lại hướng lên trên, liếm, mút, bàn tay không ngừng vuốt ve sau gáy cô, bên eo cô. Lúc hắn quay lại trong thân thể cô, đã trở nên vô cùng thô cứng.

Hắn duỗi tay đến trước người cô, kéo cô về phía sau, khiến cả người cô áp chặt lên người hắn. Hắn ghé vào bên tai cô, khàn khàn nói nhỏ.

"Nhìn đi, cho dù khắp người nàng là sẹo, cũng không thể ngăn cản đàn ông muốn nàng, không thể ngăn cản ta muốn nàng. Ôi trời, thậm chí ngay cả khi trên người nàng chồng chất vết thương, yếu ớt tái nhợt, sốt cao không giảm, chỉ còn lại một hơi, trong đầu ta vẫn chỉ nghĩ đến việc muốn nàng, ngay cả nước suối lạnh như băng cũng không thể dập tắt được dự vọng của ta."

Lời hắn nói, khiến cô run lên.

"Ở khe suối đó sao?" Cô khàn giọng thở dốc.

"Đúng vậy, ngay ở khe suối đó." Hắn ghé vào tai cô, thừa nhận: "Nàng khiến ta cảm thấy mình

giống như một con thú hoang, chỉ là một kẻ cầm thú."

Lời này tuyệt đối không ngọt ngào chút nào, nhưng nó lại khiến toàn thân cô nóng lên.

"Ta thích ngực nàng vừa tay ta, khiến ta có thể nắm bằng một tay; ta thích vành tai nhạy cảm của nàng, khi ta ghé vào tai nàng nói nó sẽ đỏ lên; ta thậm chí còn thích cái miệng nhỏ nhắn nói nhiều của nàng, mặc dù nó đang cắn nhẩn ta. Còn có mùi thơm trong veo trên người nàng; ta thích nàng nửa đêm giấu ta lên lút lau người. Lưng của nàng rất đẹp, mỗi ngày ta đều muốn đưa tay vuốt ve nó, thử xem nó có thực sự mềm nhẵn như sữa dê không. Khi ta phát hiện Tháp Lạp Côn làm lưng nàng bị thương, ta thật sự muốn giết hắn ngay lập tức." Sau đó hắn lại cúi đầu xuống, liếm hôn vết sẹo trên lưng cô, vừa rút ra tiến vào thân thể cô vừa khàn khàn nói: "Những vết sẹo ấy không ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nàng chút nào cả. Chúng nó không xấu, bởi vì chúng nó ở trên cơ thể nàng."

Lời hắn nói, cảm giác hắn mang lại thật ngọt ngào, khiến cô không khống chế được. Cô xấu hổ không chịu nổi, nhưng hắn lại hôn môi cô, tiến thật sâu vào cơ thể cô, hoàn toàn phóng thích.

Cô kiệt sức đứng không vững, nếu không có hắn từ sau đê cô lên tường, cô đã sớm gục ngã xuống đất rồi. Đúng lúc này, hắn lùi lại, ôm lấy cô đã hoàn toàn vô lực, sải bước tới bể đã đổ đầy nước ấm, để cô ngồi trên chân hắn, gói lên đầu vai hắn.

Lúc hắn lại đưa tay đến tấm lưng trần của cô, cô hơi run rẩy, nhưng không kháng cự, chỉ bám lên đầu vai hắn, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng vào cổ hắn.

"Chúng nó thật sự không xấu." Hắn nhỏ giọng nói cho cô: "Nàng không cần để ý như vậy. Khi ta hôn nàng, chúng nó sẽ biến thành màu hồng, khiến ta biết nàng hưng phấn, bởi vì muốn ta mà hưng phấn."

"Đừng nói nữa..." Cô đỏ bừng cả mặt, nâng tay che miệng hắn.

Hắn không nói thêm gì nữa, nhưng lại cười khẽ ra tiếng.

Tiếng cười trầm thấp quanh quẩn trong nhà tắm, khiến cô vừa thẹn vừa lúng túng. Khi hắn ngừng cười, bàn tay nhẹ nhàng âu yếm lưng cô, cô lại phát hiện thực ra cô thích nghe hắn cười, thích nhìn hắn cười, thích cuộn mình ở trong lòng hắn. Không chỉ trần trụi về da thịt mà dường như ngay cả trái tim cũng gắn bó.

Cô từ từ cầm lên vai hắn, mặc hắn an ủi mình. Nước ấm nhẹ nhàng dập dờn, cô nhắm mắt, nghe tiếng tim hắn đập, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi cô tỉnh lại đã là đêm khuya, cô thậm chí không biết hắn ôm cô về phòng như thế nào, đặt cô nằm lên giường từ khi nào.

Cô cũng không để ý, chỉ thấy hắn còn đang nằm bên cạnh, ôm cô.

Cô cảm nhận nhịp tim của hắn, ngửi thấy trên người hắn vẫn lưu lại mùi khói, dù đã tắm rửa cũng không hết được, trái tim lặng lẽ thất lại.

Cô không tìm chế được nâng tay lên vuốt ve đuôi tóc có chút cháy sém của hắn, sau đó là vết bẩn không thể rửa sạch hoàn toàn trên mặt hắn.

Thật ngốc...

Người đàn ông này sao lại ngốc như vậy.

Không chăm sóc bản thân cho tốt, chỉ lo cho cô.

Ai có thể ngờ người đàn ông tưởng chừng thô lỗ như hắn lại sẵn sóc, nặng tình đến vậy?

Khi mới gặp nhau, còn tưởng rằng hắn máu lạnh vô tình, kết quả người đàn ông này lại vì cô mà làm tất cả mọi chuyện.

Đột nhiên, một nỗi xúc động không tên dâng lên, khiến cô lặng lẽ xuống giường, khoác thêm áo, đốt nến, rút ra một tờ giấy, mài mực, nhắc bút, bắt đầu vẽ.

Người con gái cúi đầu viết chữ bên bàn quá nhập tâm, thế cho nên không phát hiện hắn đã tỉnh, còn xuống giường.

Gió thổi qua cửa sổ, lướt qua cơ thể cô, khiến cô bất giác co rúm lại, nhưng cô vẫn tiếp tục vẽ.

Hắn không biết nửa đêm cô còn dậy viết cái gì, vẽ cái gì mà lại khiến cô tập trung đến mức này. Tới gần nhìn liền ngẩn cả người.

Hắn không biết chữ, nhưng có thể nhận ra đó là một tấm bản đồ thành. Cô đã vẽ xong bản đồ, đang vẽ một cái gì đó hắn chưa bao giờ thấy, một loại dụng cụ. Đó là một cái rương gỗ rất lớn, còn có ống dẫn đến trong rương, trong rương có chất lỏng, phía trên có cái gì đó giống máy bơm nước.

Cô tập trung như vậy khiến hắn không muốn quấy rầy cô, liền ngồi ở sau lưng cô, giúp cô chắn gió lạnh, ở bên chờ cô.

Tú Dạ vẽ xong nét cuối cùng mới phát hiện bên cạnh ấm áp lạ thường, chẳng biết từ lúc nào đã không còn gió thổi đến, chỉ có hơi thở đều đều ấm nóng. Cô ngẩn ra, quay đầu mới nhìn thấy hắn ngồi ở sau lưng, cũng không biết đã ngồi bao lâu. Cô bỗng đỏ mặt, hỏi: "Chàng dậy rồi à? Sao không gọi ta?"

"Nàng đang bận." Hắn nói.

Tim cô khẽ run lên, chỉ thấy hần nâng tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của cô.
"Nàng vẽ cái gì vậy?"

Tú Dạ khẽ cắn môi, sau một lúc phân vân, mới nói: "Vọng lâu, ta chỉ gắn thêm bánh xe."

"Ta biết vọng lâu trông như thế nào." Hần chỉ vào tấm tranh cuối cùng, nói: "Ý ta là bức này, nó giống mãnh hỏa du quỹ [1]."

[1] "Mãnh hỏa du quỹ" là loại súng phun lửa trong chiến tranh Trung Quốc cổ đại. Là kiểu súng phun lửa đầu tiên trên thế giới.

Nàng không biết hần hiểu được bao nhiêu về mãnh hỏa du quỹ, nhưng hần đã nhiều năm đánh trận, biết công cụ chiến tranh này cũng là điều dễ hiểu. Từ xưa đến nay, vũ khí luôn truyền bá xa nhất, nhanh nhất.

Cô rũ mắt xuống, khẽ cắn môi.

"Đó là cái gì? Nàng đang vẽ cái gì?" Hần nhẹ nhàng nâng cằm cô, vuốt cánh môi khẽ run của cô, hỏi, "Nói cho ta."

Cô nắm chặt bút, hít một hơi thật sâu, sao đó ngược mắt nhìn hần, nói: "Ta sửa lại mãnh hỏa du quỹ, thêm vài thứ, khiến nó có thể chứa nước. Tủ dầu chỉ có thể chứa ba cân, nhưng tủ nước dài hơn rộng hơn có thể chứa tới năm mươi cân, chỉ cần gắn trên vọng lâu, mỗi hai trăm mét đặt một xe lâu, phái người trông coi, ngày đêm cắt lượt thay phiên. Nếu gặp cháy có thể dùng ngựa kéo tới chỗ cháy, từ vọng hỏa lâu dùng tủ nước phun nước cứu dập tắt lửa."

Vọng lâu vốn được xây để trinh sát địch lúc chiến tranh, mãnh hỏa du quỹ dùng khi đánh giặc, chuyên môn phóng hỏa. Máy bơm phía trên mãnh hỏa du quỹ có thể phun cả dầu và lửa cùng một lúc giống như rồng lửa, những nơi dính lửa đều cháy trụi.

Hần không ngờ cô lại có thể kết hợp vọng lâu và mãnh hỏa du quỹ, biến hai loại dụng cụ chiến tranh này thành xe lâu cứu hỏa.

Phần lớn chữ trên bản vẽ hần không hiểu, nhưng hần có thể thấy những số liệu kỹ lưỡng cô viết trên đó. Hần biết đó là số liệu kích cỡ chính xác, chứ không phải một bản vẽ cầu thả bất khả thi. Cô vẽ rất tỉ mỉ, ghi chú tường tận. Kể cả những chi tiết nhỏ nhất cũng được vẽ phóng đại, đánh dấu kích cỡ. Cô còn bọc thêm vòng sắt bên ngoài tủ nước, nâng cao sức chịu đựng.

Hần tin rằng nếu hần cầm bản vẽ đưa cho thợ mộc xem, bọn họ nhất định có thể làm ra được.

p. s: Chỉ muốn chết vì ngọt =v=

Chương 16

Nước ở hoang mạc cực kỳ quý giá, không ai nghĩ tới chuyện dùng nước như vậy. Nhưng nơi này ở dưới chân núi tuyết, quanh năm không thiếu nước, điều đó chứng tỏ bản vẽ xe lều cứu hỏa dùng được, hơn nữa còn cực kỳ thực dụng. Hắc cửu ngựa đánh trận nhiều năm, tới vô số quốc gia, nhưng chưa bao giờ thấy thứ gì giống như vậy.

Hắn ngạc nhiên nhìn cô, hỏi: "Sao nàng lại biết thứ này?"

Cô không trả lời, chỉ mím môi.

"Tú Dạ?" Hắn nhỏ giọng hỏi lại.

"Bởi vì..." Cô liếm đôi môi khô ráp, lúng túng nói: "Cha ta là thợ ở Đại Tổng, ta từ nhỏ đã đi theo ông. Ông ấy dạy ta đọc sách, vẽ, thiết kế... Máy thứ này..." Phát hiện tay mình đang run, cô đặt bút lên bàn.

"Chàng đừng nói là do ta vẽ, hãy nói... Nói là thương lữ qua đường cung cấp..."

"Vì sao?" Hắn không hiểu, cô có thiên phú, mặc dù là phụ nữ nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới tài năng của cô, sao cô lại muốn giấu?

"Bởi vì... Ta... Cha ta... Đắc tội với..."

Cô nói đến một nửa, cuối cùng không nói được nữa, cắn môi ngừng lại.

"Cha nàng đắc tội với ai?"

Hắn lại hỏi, muốn biết nguyên nhân khiến cô rời xa quê hương nghìn vạn dặm. Ai biết vừa hỏi xong, đã thấy cô bịt miệng, nước mắt lại trào lên rồi lặng lẽ rơi xuống như chuỗi hạt trân châu.

Nước mắt của cô bóp nghẹt trái tim hắn, khiến hắn lại luống cuống tay chân.

Chết tiệt, từ khi quen biết tới nay cô rất ít khi khóc, hôm nay cô lại giống như được làm từ nước vậy.

"Thôi, ta xin lỗi, không sao, cha nàng đắc tội với ai cũng không quan trọng, nàng đừng khóc, đừng khóc nữa..." Hắn kích động ôm cô vào trong lòng, vỗ về lưng cô, nói: "Ta sẽ nói là thương lữ cho ta, sẽ không nói là nàng vẽ."

Những lời quan tâm và dịu dàng của hắn chỉ làm cho tim cô càng đau hơn. Cô túm chặt vạt áo hắn, ở trong lòng hắn khóc không thành tiếng, cuối cùng không chịu nổi thốt lên: "Không phải... Chàng không hiểu... Không phải cha... Là ta... Là ta vẽ bản vẽ Hắc Hỏa, là ta đốt bản vẽ ấy..."

Một khi đã mở miệng liền không ngừng được. Cô vừa khóc vừa không đầu không cuối kể cho

hắn nghe bí mật đã chôn dấu trong lòng suốt hai năm qua. "Là ta đắc tội Vương gia, cha là vì... Là vì muốn bảo vệ ta... Cho nên mới nói là ông vẽ, mới nói bản vẽ là ông đốt... Ông đưa mẹ con ta chạy trốn, nhưng tin tức về Hắc Hỏa đã truyền ra ngoài..."

Ban đầu hắn không hiểu cô đang nói cái gì, sau đó mới bắt được trọng điểm.

Hắc Hỏa.

Hắn đã từng nghe danh thứ này, uy lực của Hắc Hỏa ngay cả hắn ở xa ngàn dặm cũng từng được nghe.

Hắn nghe người ta nói thợ Đại Tổng chế tạo ra Hắc Hỏa, uy lực cực mạnh, một phân to bằng nắm tay đã có thể rung trời động đất, dễ dàng hủy diệt cả một căn nhà. Một phân to bằng đầu có thể làm nổ tung cửa thành. Khi tin tức này vừa truyền ra đã kinh động tới Đại Hãn Mông Cổ đang có ý định xâm lăng phía nam. Làn sóng về sức mạnh của Hắc Hỏa nhanh chóng lan truyền trong quân doanh, ai ai cũng muốn được tận mắt chứng kiến đồng thời cũng sợ sẽ gặp phải Hắc Hỏa.

Nhưng sau này, hắn cũng nghe nói người thợ kia vì một nguyên nhân nào đó đã đốt bản vẽ, trốn tới phương Bắc. Khi bị tướng quân Mông Cổ tìm được, người thợ đó đã kiên quyết không chịu vẽ lại, còn dùng Hắc Hỏa tự thiêu, ngang cả vợ con cũng táng thân trong biển lửa.

Hắn nhớ người thợ đó họ Tả, cô cũng họ Tả.

Hắn kinh sợ, thốt lên: "Cha nàng là Tả Thanh Thu?"

Cô ghen ngào gật đầu, nước mắt làm ướt đầu vai hắn.

"Cha phóng hỏa tự thiêu chỉ vì bảo vệ ta và mẹ..." Cô khóc khàn cả giọng: "Đêm đó... Ông ấy đã nói rằng sẽ gặp ta và mẹ ở ngoài thành. Ông ấy chưa bao giờ nói dối nên ta không biết ông ấy lại... Ta không ngờ ông ấy lại lừa ta... Ta nhìn thấy Hắc Hỏa, nghe thấy tiếng nổ, ta muốn quay lại tìm cha, nhưng mẹ giữ ta, không cho ta quay lại..." Cô đau đớn ôm chặt hắn, nước mắt không ngừng rơi.

Hắn có thể cảm nhận được sự đau khổ của cô, nỗi đau ấy siết chặt trái tim hắn khiến tim hắn cũng đau.

"Ta không cố ý... Ta chế tạo nó... Là để ngăn địch... Ta chỉ sửa lại phương pháp phối chế của Vạn Nhân Địch, ta không biết Hắc Hỏa lại gây ra tai họa lớn đến thế... Ta cho rằng chỉ cần uy lực đủ mạnh, kẻ địch nhìn thấy sẽ không dám tiến lên, sẽ không dám tấn công... Nhưng ta đã quá ngây thơ... Khi ta phát hiện Vương gia định dùng nó để làm gì, khi ta phát hiện hắn không chỉ muốn dùng để thủ thành mà còn để công thành, ta lập tức đốt bản vẽ. Cha trở về phát hiện ra liền lập tức đưa ta và mẹ chạy trốn... Là lỗi của ta, không phải cha, là ta... Đều là tại ta..."

Cô đau khổ tự trách, khóc đến mức không đứng vững, cơ thể nhỏ nhắn run rẩy trong lòng hấn, nước mắt không ngừng chảy xuống. Cha cô vì cô mà chết, mẹ cô lại vì cứu cô mà chết, khó trách lần đầu gặp cô trong mắt cô lại có vẻ tuyệt vọng đến vậy.

"Cha đã chết... Mẹ đã chết... Đều là tại ta... Nếu không phải bởi vì ta... Nếu không phải vì ta..." Cô nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, chỉ nằm trong lòng hấn khóc lớn.

Hấn không thể tưởng tượng nổi sao cô có thể chịu đựng được những chuyện này. Hấn biết cô buộc phải rời xa quê hương, nhưng không ngờ đằng sau lại có nguyên nhân khúc chiết đau khổ như thế.

"Ta xin lỗi, ta rất xin lỗi..."

Hấn không biết nên an ủi cô như thế nào, không biết nên làm thế nào mới có thể khiến cô dễ chịu hơn một chút, cuối cùng chỉ có thể ôm cô vào lòng, để cô vùi khuôn mặt nhỏ nhắn lên đầu vai đã sớm ướt đầm của hấn, khóc một hồi.

Cô khóc thật lâu thật lâu, hấn không ngừng vuốt lưng cô, cảm thấy trái tim mình như bị nước mắt của cô đốt cháy, đã hóa thành tro nhưng vẫn cứ đau.

Sau đó, giống như đã qua cả trăm ngàn năm, cô cuối cùng cũng dần bình tĩnh trở lại. Tuy thỉnh thoảng vẫn nức nở một chút nhưng cũng không khóc đến mức khiến ruột gan hấn đứt từng khúc nữa.

Hấn thầm thở phào, vạn phần thương tiếc hôn lên trán cô.

Cô lại nức nở một tiếng, yên tĩnh cuộn mình trong lòng hấn.

Ngọn nến trên bàn đã cháy hơn nửa, sáp nến chảy xuống như những giọt nước mắt của cô, nhưng vẫn lặng lẽ cháy, tỏa ra ánh sáng, chiếu rọi lên bản vẽ cô vẽ vì hấn.

Lúc này, hấn mới đột nhiên nhận ra cô vừa mới làm cái gì.

Cô vẽ vì hấn, hơn nửa đêm cô còn dậy vẽ cũng là vì hấn.

Xe lâu cứu hỏa đó cô vẽ vì hấn.

Buổi chiều cô đến tìm hấn là vì vụ hỏa hoạn, cô trốn trong nhà tắm khóc là vì vụ hỏa hoạn, cô đuổi hấn đi là vì vụ hỏa hoạn.

Tất cả đều vì hấn ở trong đám cháy, bởi vì cô quan tâm.

Quan tâm hấn...

Người con gái này quan tâm hẳn, cô không nói ra miệng, nhưng cô lo cho hẳn hơn bất kỳ ai. Ý nghĩ này khiến ngực hẳn chấn động, tim bỗng nhiên đập như điên, khiến toàn thân đều nóng lên.

Cô dậy vẽ, bất chấp gió lạnh, bất chấp điều này có thể làm lộ thân phận cô che giấu bấy lâu nay. Cô vẽ xe lều cứu hỏa này vì không muốn để hẳn lại phải mạo hiểm xông vào đám cháy, để hẳn có thể mau chóng dập lửa.

Chưa từng có ai làm nhiều chuyện vì hẳn như vậy, trả giá vì hẳn nhiều như vậy.

Có lẽ cô không nhận ra nhưng bản vẽ đó không đơn thuần chỉ là một tờ giấy, đó là sự tin tưởng, là trái tim của cô.

Chính vào giây phút ấy, hẳn biết mình yêu cô, đã sớm yêu cô.

Lúc hẳn nói muốn giao tính mạng cho cô đâu có ngờ trái tim cũng trao cho cô, ngay cả linh hồn cũng đã bị cô trộm mất.

Nhận ra tình cảm sâu sắc mãnh liệt trong lòng mình khiến hẳn không tài nào nhúc nhích được, nhưng đồng thời hẳn cũng muốn vùi cô vào cơ thể mình, khiến cô không bao giờ có thể mang theo trái tim của hẳn rời đi mất.

Trời ạ, nếu để người khác biết được cô là con gái Tả Thanh Thu, nếu để người khác biết cô mới là người chế tạo ra Hắc Hỏa, hẳn sẽ mất cô vĩnh viễn.

Bởi vì chỉ cần có được cô là có thể có được thế giới này.

Mọi người sẽ tranh nhau bước qua xác hẳn, chỉ vì tranh đoạt cô, nắm giữ cô trong tay.

Điều đó khiến hẳn sợ tới mức toát mồ hôi lạnh.

Hẳn biết chỉ có một cách duy nhất có thể giải quyết chuyện này. Hẳn cầm bản vẽ xe lều cứu hỏa, đưa nó đến bên ngọn nến, đốt.

Thấy hẳn cử động, cô ngược mắt lên nhìn, thấy trong mắt hẳn có ánh lửa, quay đầu mới phát hiện hẳn đang làm gì. Cô vội giữ tay hẳn, định lấy lại bản vẽ từ tay hẳn. Nhưng đã không kịp nữa rồi. Bản vẽ trong tay hẳn bắt lửa, chỉ nháy mắt đã bị đốt hơn nửa.

"Chàng làm cái gì vậy?!" Tú Dạ quay đầu kinh ngạc nhìn hẳn, "Vì sao lại làm như vậy?"

"Ta không cần thứ này." Hẳn đốt nốt phần giấy còn lại thành tro sau đó thả vào đồ rửa bút của cô, rũ mắt nhìn cô nói: "Hỏa xoa, hỏa tác, túi nước, máy bơm nước, chỉ cần những dụng cụ cứu hỏa bình thường này là đủ rồi, ta cũng sẽ phái người xây vọng lâu, sai người trông coi. Những ý kiến của nàng đều có thể thực hiện, nhưng ta không cần xe lều cứu hỏa này."

Cô sững sờ nhìn hắn, "Chàng không tin thứ này sẽ hữu dụng sao?"

"Không, ta tin thứ này hữu dụng." Hắn nhìn cô, "Đây là dụng cụ cứu hỏa tốt nhất ta từng thấy."

"Nhưng chàng lại không cần?" Tú Dạ hoang mang nhìn hắn.

"Ta không cần." Hắn trả lời chắc như đinh đóng cột.

Tim Tú Dạ khẽ run, nhìn vào mắt hắn, đột nhiên hiểu được suy nghĩ của hắn. Nhưng cô vẫn nhìn hắn, đê ngực, run giọng hỏi.

"Vì... Vì sao?"

Hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương nước mắt của cô, nói: "Bởi vì xe lều này quá tốt, quá gây chú ý, nó sẽ truyền ra, sẽ khiến người ta tìm đến, muốn biết là ai thiết kế, muốn tìm ra là ai làm. Mà ta thà rằng chết cũng không muốn mạo hiểm mất nàng."

Cô kinh ngạc nhìn hắn.

"Ta là Trương Dương, mà nàng là vợ của ta, như vậy là đủ rồi, như vậy là đủ rồi."

Cô bịt miệng, hai mắt đầm lệ nhìn hắn: "Nhưng... Ta không muốn không muốn chàng mạo hiểm..."

Có câu nói này của cô, hắn đã thấy mãn nguyện lắm rồi, cuộc đời này không còn gì để tiếc nuối nữa.

Hắn vuốt ve khuôn mặt cô, kéo người con gái nhỏ nhắn nhưng vững cảm kia vào lòng, hôn lên trán cô, lên đôi mắt vẫn còn vương lệ của cô nói: "Ta không yếu ớt như vậy, sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu. Ta là quái vật, là A Lăng Đằng. Nàng biết mà, ta là của nàng, mạng của ta là của nàng, nàng không cho phép, ta không thể chết, không được phép chết, đúng không?"

Nước mắt nóng bỏng lại trào lên.

Cô nâng tay ôm chặt lấy hắn, ghé vào bên tai hắn nghẹn ngào đồng ý.

"Đúng vậy, chàng là của ta. Ta không cho phép, chàng không thể chết, không được phép chết."

"Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ không chết. Dù có chết cũng sẽ trở lại bên cạnh nàng, bảo vệ nàng cả đời cả kiếp." Hắn gần từng tiếng, như vàng ròng khắc vào trong tim.

Cô không tài nào đáp lại được, biết rõ không nên nhưng vẫn không nhịn được, thốt lên: "Nếu như thế, ta nguyện cả đời này làm vợ chàng."

Hắn ngừng thở, bỗng nhiên lùi ra, nhìn vào mắt cô, kinh ngạc khàn giọng hỏi: "Nàng nói thật sao?"

Cô không nên nói như vậy, không nên cho hắn hy vọng, không nên kéo hắn vào cuộc đời bất hạnh của cô. Nếu để ai đó biết thân phận thật của cô, cả đời cô sẽ mãi không được an bình.

Nhưng hắn khát vọng như vậy, chờ đợi như vậy, lại sợ hãi bị cự tuyệt như vậy, mà cô lại muốn ở bên hắn biết nhường nào. Cho nên cô đưa tay vuốt ve mặt hắn, môi hắn, vừa nghẹn ngào khóc vừa cười, gật đầu.

"Thật. Từ nay về sau, chúng ta chỉ là Trương Dương cùng Trương thị."

Hắn nói không ra lời, chỉ có thể thất thần nhìn cô, không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy.

Thấy hắn không trả lời, tim cô khẽ run, bỗng sợ hắn không muốn. Cô lo lắng khẽ hỏi: "Chàng không muốn sao?"

"Muốn." Hắn kích động nhìn cô, cuối cùng đã có thể mở miệng, giọng khàn khàn: "Ta đương nhiên muốn, nàng biết ta rất muốn, lại không dám... Không dám..." Trong đôi mắt sâu và đen của hắn chất chứa thâm tình động lòng người. Sau đó hắn hôn cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, khắc vào tim cô.

Hắn ôm cô lên, mang cô về giường, lại cùng cô triền miên.

Một đêm ba lần quả thật có hơi nhiều, nhưng hai người vẫn cảm thấy không đủ, hận không thể biến người kia thành một bộ phận của mình, không bao giờ chia lìa nữa.

Trời sắp sáng, Tú Dạ gồi lên người hắn, mơ mơ màng màng nói cho hắn biết tin tức cô nghe được ban sáng. Cô nói cho hắn từ đầu hạ Lạp Tô đã dẫn đại quân đi tây chinh, ai biết hắn chỉ gật đầu nói một câu.

"Ta biết, ta nghe nói rồi."

Cô sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn hắn, hỏi: "Chàng biết, sao không nói cho ta?"

Đôi mắt hắn tối lại, nhưng không chuyển tầm mắt, chỉ có hâu kết bởi vì căng thẳng mà trượt lên xuống, sau đó khàn giọng thừa nhận: "Ta sợ nói ra nàng sẽ đi mất."

Vẻ lo âu của hắn thật khiến người ta đau lòng, cô lại gồi lên người hắn, tai áp lên ngực hắn, nhỏ giọng hứa hẹn: "Ta sẽ không đi, nếu như may mắn, ta nguyện cả đời ở bên chàng."

Trong nắng sớm hắn nắm chặt tay cô, ôm thật chặt người con gái trong lòng.

p. s: Ô giề, cuối cùng 2 anh chị cũng chịu tỏ hết tình. Chứ mỗi lần lại tỏ 1 ít con dân trái tim mong manh như em chịu sao thấu. Đúng là tú ân tú ái mù mắt chó.

Chương 17

Bởi vì hấn công bằng, làm việc dứt khoát, thế nên dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ mọi người đều đến nhà bảo vệ nhờ hấn giải quyết khiến nhà bảo vệ kia nghiễm nhiên trở thành một nha môn loại nhỏ, hấn cũng gần giống một vị quan, chỉ khác là hấn không tham ô, không nhận hối lộ, cũng không nề mặt bỏ dờ ai.

Tuy rằng như vậy đôi lúc sẽ khiến các ông chủ thương hội không dễ chịu, nhưng mọi người cũng biết lúc trước là do họ phân công hấn, muốn hấn duy trì trung lập, nên cũng chỉ có thể sờ mũi cười khò mà thôi.

Cho dù nơi làm việc của hấn đã được đổi tới căn nhà lớn hơn nhưng Tú Dạ vẫn không thay đổi thói quen hàng ngày đưa cơm cho hấn, cùng hấn dùng cơm.

Cô mang theo bánh nướng và thịt dê lên phố. Người thấy cô đều sẽ cười chào đón, có khi còn dúm cho cô ít trái cây, bánh nướng, để cô mang tới nhà bảo vệ cho mọi người ăn.

Người dân nơi này rất nhiệt tình, tuy rằng cô mới ở đây một năm rưỡi nhưng tất cả mọi người đều biết cô, không giống mười bảy năm cô ở kinh thành, ngay cả hàng xóm đối diện cũng không thân lắm.

Nhưng cô đoán mọi người biết cô là bởi vì hấn cực kỳ được kính trọng.

Bởi vì nhiều người nên mấy tháng trước đã có thêm một vị đại phu khiến người tới chỗ A Linh ít đi. A Linh hoàn toàn không để ý, cô cũng nhàn rồi hơn.

Hai tháng trước, nhờ tiết kiệm cô và hấn đã trả hết số tiền nợ A Linh.

Nhưng A Linh không muốn cô chuyển đi, cô cũng lo cô ấy sẽ quên ăn cơm, hơn nữa hai người ở đây quen rồi nên quyết định ở lại. Bởi vì mang ơn cứu mạng của A Linh, hàng ngày cô vẫn giúp cô ấy quét dọn nấu cơm.

Ở đây lâu nên ngay cả đám quạ đen cũng biết cô. Lúc bắt đầu mùa đông, đám quạ không tìm được côn trùng, đói bụng sẽ đến tìm cô xin ăn. Con quạ đen hay ở bên A Linh to kỳ lạ, đôi mắt đen láy nhìn có vẻ rất thông minh, ngay cả cô cũng có khi không nhận được nói với nó mấy câu, nhưng đương nhiên nó chưa bao giờ trả lời cô.

Cô đi qua một con đường lớn năm trước còn hoang vắng, hiện giờ đã náo nhiệt vô cùng, đi tới chỗ hấn làm. Cô còn chưa vào cửa, đã có hai người đàn ông cường tráng từ xa nhìn thấy cô, lập tức ra đón.

"Tầu tử, tầu tới đưa cơm cho đại ca à?" Thiết Mộc Nhĩ hỏi.

Cô mỉm cười, nhìn Thiết Mộc Nhĩ cùng em trai cậu ta là Ba Đồ Nhĩ, gật đầu, dùng tiếng bản địa Trương Dương dạy cô một năm qua, hỏi: "Hai người đã ăn chưa? Cùng vào ăn đi?"

Ba Đồ Nhĩ nghe xong, lập tức sáng mắt lên: "Còn chưa đâu, tầu tử..."

"Tầu tử, đừng nghe nó nói linh tinh, bọn đệ vừa ăn rồi, đang vội ra cửa thành thay ca, tầu cứ đi đi!" Ba Đồ Nhĩ còn chưa nói xong, Thiết Mộc Nhĩ đã cốc đầu hắn, lôi cổ em trai đi, còn vừa đi vừa mắng: "Ngu ngốc! Đệ ngốc à, đại ca bận rộn cả buổi sáng chỉ chờ giữa trưa có thể ăn cơm cùng tầu tử. Vợ chồng người ta chàng một miếng thiếp một miếng, nào có phần cho cái mồm ăn tham của đệ, rảnh quá muốn đi làm kỳ đà cản mũi à?"

Ba Đồ Nhĩ ngốc nghếch lúc này mới ngó ra, lại vẫn gãi đầu, lớn tiếng cười gào lên với cô.

"Tầu tử, xin lỗi, đệ ăn no rồi! Cảm ơn ý tốt của tầu, để lần sau nhé!"

Cô nghe mà đỏ mặt, nhưng cũng không thể giải thích được gì. Tuy rằng cô luôn làm nhiều, nhưng hẳn quả thật không thích có người tới quấy rầy lúc ăn cơm.

"Đợi chút!" Biết hai người bọn họ còn chưa ăn cơm, cô gọi họ lại, bước nhanh tới, lấy ra hai cái bánh thật to từ hộp gỗ đưa cho họ: "Đừng để đói bụng."

Hai huynh đệ thấy bánh liền bắt cháp mặt mũi, lập tức quay lại, cầm lấy bánh nướng, cười vui vẻ, trả lời.

"Cảm ơn tầu tử!"

Nói xong, hai người mới mang bánh, xoay người lên ngựa.

Cô có thể thấy không ít cô gái quay đầu nhìn rồi cười duyên với hai huynh đệ ngồi trên ngựa.

Một năm qua, dưới sự huấn luyện của hắn, Thiết Mộc Nhĩ trở nên cao lớn cường tráng hơn hẳn. Cậu em trai Ba Đồ Nhĩ còn ‘em giỏi hơn anh’, cao hơn anh trai cả nửa cái đầu.

Tuy rằng mặt có dấu ấn, nhưng điều đó không ảnh hưởng tới sự tuần tú của hai anh em họ. Hơn nữa trong tòa thành này, khoác lên mình bộ đồng phục Quạ Đen chính là vinh dự vô hạn. Hiện giờ người người đều tranh nhau làm Quạ Đen, các cô nương cũng vô cùng ái mộ những người đàn ông anh dũng cường tráng đó. Trong một năm qua đã có mấy người trong đội lấy vợ.

Hai huynh đệ Thiết Mộc Nhĩ và Ba Đồ Nhĩ vốn muốn gọi Trương Dương là sư phụ nhưng vì bị hắn ngăn cản nên đổi sang gọi hắn là đại ca. Hắn không phản đối nên đội Quạ Đen cũng học gọi theo. Cô biết ở mặt ngoài hắn tỏ vẻ không để ý nhưng trong lòng lại bởi vì bọn họ gọi hắn là đại ca mà cảm động vô cùng.

Ngày đó, vào lúc ăn cơm hắc kể cho cô nghe chuyện này, hắc mắt còn hơi đỏ. Lúc ấy cô rất muốn lao tới ôm hai cậu tiểu đệ đáng yêu này.

Trước kia, cho dù hắc đối tốt với ai cũng không thể để người ta biết. Nhưng bây giờ hắc không cần che giấu giấu, quanh co lòng vòng nữa, mà hắc cuối cùng cũng nhận được tôn trọng và hồi báo xứng đáng.

Nhìn hai huynh đệ kia đi xa, cô xoay người sải bước tới cửa. Tát Lâm và hắc đang cùng hai ông chủ thương hội vui đầu bàn bạc, chỉ vào bản đồ.

Thấy cô đến, mọi người thức thời chào cô một tiếng rồi cáo lui trước.

Cô có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh hắc, xem bản đồ trên bàn.

"Ta quấy rầy mọi người sao?"

"Không, dù sao việc này cũng không lập tức bàn bạc xong được."

Hắc nói vậy khiến cô cảm thấy thoải mái, "Mọi người đang bàn chuyện gì mà hắc say vậy?"

Hắc rót cho cô chén trà, trả lời: "Đang thảo luận xem có nên tiến công cho vương tộc Mông Cổ ở gần đây để cầu ổn định và hòa bình lâu dài hay không."

Cô ngẩn ra, nhìn hắc.

"Chàng... Chắc chứ?"

"Rất nhiều người ở lại thành an cư, hơn nữa buôn bán cũng dần trở nên sầm uất. Mặc dù nơi này xa đường lớn nhưng cũng không tránh khỏi bị chú ý. Các ông chủ thương hội quyết định tìm vương tộc làm chỗ dựa trước khi bị những kẻ khác nhòm ngó. Đây là chuyện tất nhiên phải làm." Hắc nắm tay cô, cười, nói nhỏ: "Yên tâm, nếu có ngày thật sự phải phái người đi thương lượng tiến công thì người đó cũng không thể là ta. Ta chỉ đội trưởng đội bảo vệ trong thành, không phải nhân vật lớn. Hơn nữa, không phải ai trong đại quân Mông Cổ cũng biết ta. Huống chi, nếu người ta đã nhận định ta là đội trưởng ở thành này thì sẽ không suy diễn."

Cô biết hắc nói rất có lý, nhưng vẫn có chút bất an.

Nhìn đôi lông mày thanh tú của cô nhíu lại, hắc lại nói: "Nàng xem, đã ở đây hơn một năm, tàn binh, nô lệ đào vong đến thành này có ai nhận ra ta không? Ở trong mắt bọn họ, ta là Trương Dương, biết chút võ nghệ, là kẻ bị vợ quản nghiêm, sợ vợ đến mức không dám liếc nhìn các cô gái khác lấy một cái."

Lời này khiến mặt cô đỏ ửng, "Chàng nói linh tinh gì thế hả."

Hắn mỉm cười nói: "Thật mà, mọi người trong thành đều nói vậy. Buổi trưa ta mới bị Tát Bì Nhĩ cắn nhằn một phen, nói nàng yếu ớt nhỏ bé như vậy nhưng sao ta cứ nghe lời rầm rập, khiến vợ hắn trách hắn không ngoan như ta."

Cô nhìn hắn, "Chàng trả lời thế nào?"

Hắn nhìn cô không chớp mắt, nói: "Ta nói nàng là cái hũ dấm chua, ta mà lên nhìn cô gái khác, nàng sẽ véo tai ta trước mặt mọi người. Như thế rất mất mặt."

Tú Dạ nghe vậy, cười xấu hổ, vỗ nhẹ đầu vai hắn: "Đúng là ăn nói linh tinh, ta mới không..."

Hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đè cô ngã xuống đất, hai cô thở gấp một tiếng. Chỉ thấy hắn thì trán lên trán cô, đôi mắt đen thật sâu, giọng nói khàn khàn: "Nàng không véo, nàng chỉ cắn tai ta thôi."

Cô đỏ bừng mặt, không ngờ hắn lại nhận ra chuyện ấy.

Cô không cố ý, hắn cũng không bao giờ thật sự ngắm nhìn các cô gái khác, nhưng vì người trong thành nhiều lên nên số phụ nữ cũng tăng. Hắn là đội trưởng đội bảo vệ, nhóm Quạ Đen còn được các cô gái để ý, huống chi là đội trưởng như hắn. Họ biết hắn đã có vợ nhưng vẫn có người trẻ già măng mọc muốn quyến rũ hắn. Trong lòng cô bất an, nên khi hoan ái sẽ không nhìn được khe cắn tai hắn, để lại dấu ấn trên người hắn.

"Ta không cố ý..." Cô chỉ không tìm chế được, chỉ muốn biểu thị công khai hắn là của cô.

"Ta là." Hắn nói, sau đó cúi đầu, mút hôn thật sâu lên cần cổ trắng như tuyết của cô, cho đến khi để lại một vết đỏ như đoá hoa hồng.

Cô bị hắn làm cho không thở nổi, suýt nữa thất thần, may mắn trước khi tiếng rên rỉ bật ra khỏi miệng cô nhớ ra đây là đâu, đỏ mặt vội đẩy hắn, xấu hổ nói: "Mau đứng lên, đây là chỗ làm, sẽ bị người ta thấy mất. Hôm nay ta làm mì sợi, chàng ăn thử xem có ngon không?"

Nghe vậy, biết cô xấu hổ, hắn cười khẽ để cô đẩy ra, ngồi dậy.

Cô vội vàng ngồi dậy theo, lại thấy người đàn ông trước mắt ngồi gập chân, liếm môi, dáng vẻ chưa thỏa mãn khiến mặt cô càng đỏ hơn, vội mở chiếc giỏ ra đòi sự chú ý của hắn.

Hắn nhìn cô đỏ bừng mặt, ngoan ngoãn đưa tay nhận bát mì, cầm đũa gấp một miếng chậm rãi ăn.

Thấy hắn ăn, cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng hắn từ đầu tới cuối cứ nhìn chằm chằm cần cổ của cô, nhìn đến mức cô đỏ mặt, che nơi bị hắn mút đỏ, xấu hổ mắng khẽ: "Đừng nhìn nữa. Ăn mì của chàng đi."

Nghe vậy, hắn mới cười, thu hồi tầm mắt, chuyên tâm ăn bát mì bỏ thêm cà chua, khoai tây, thịt gà, còn có một chút rau dưa cùng hương liệu.

"Ta học bác gái trong chợ, chàng thích không?"

"Thích." Hắn gật đầu, bát mì chua chua ngọt ngọt, còn có chút cay, sợi mì ăn rất ngon. Chỉ chốc lát hắn đã ăn hết một bát.

"Chàng ăn chậm một chút." Thấy vậy, cô mỉm cười vui sướng, mặc dù cần nhẫn nhưng vẫn múc thêm cho hắn một bát, lại hỏi: "Sợi mì chín chưa? Ta sợ mang đến nơi sẽ như mất lên bắc nồi xuống sớm."

"Chín, không bị như chút nào." Hắn nói xong, gấp một miếng cho cô, "Nàng ném thử xem."

Cô há miệng ăn một miếng, nhai hai lần vẫn không vừa lòng, cảm giác hơi như một chút, cô nghĩ lần sau có lẽ nên tách mì và nước rồi mang tới. Nhưng người đàn ông trước mắt này lại ăn rất ngon miệng, cô thấy thế cũng không nói thêm nữa, chỉ thầm nhớ trong lòng. Cô vừa nhìn hắn ăn vừa nghe hắn kể những chuyện đã xảy ra trong buổi sáng hôm nay.

Cô thích nghe hắn kể những chuyện xảy ra trong thành, từ chuyện phân biệt dê nhà ai, đến chuyện ai bị lạc đà nhỏ nước trúng người. Những chuyện này rất thú vị làm cô lần nào cũng bật cười.

Tuy rằng người biết chữ là cô, nhưng cô sớm phát hiện thường thức của hắn hơn cô rất nhiều. Thậm chí thành viên trong đội Quạ Đen cũng đều là những người thâm tàng bất lộ. Cô nhìn mãi cũng không phân biệt được những con dê đầy lông kia là đực hay cái, bọn họ lại chỉ cần liếc một cái là biết.

Đương nhiên, có khi cũng sẽ có người gây sự hoặc có trộm cướp tới quấy nhiễu, nhưng đều không nghiêm trọng. Đội bảo vệ hiện giờ đã phát triển tới hai trăm người, gần như là một đội quân loại nhỏ, còn đông hơn cả một thương đội bình thường. Bọn cướp gần đó bị bọn họ đánh lùi vài lần nên đã phải dời địa bàn từ lâu.

Hắn ăn lem ra miệng, cô bèn lấy khăn tay lau cho hắn. Hắn không ngăn cản cô, chỉ dùng vẻ mặt cực kỳ dịu dàng nhìn cô khiến tim cô lại lặng lẽ run rẩy.

Đúng lúc này, đột nhiên có người xông vào, còn chưa vào cửa đã kích động vội vàng gọi.

"Tẩu tử, tẩu tử..."

Mặt cô ửng đỏ, vội rút tay, lại thấy người tới không phải ai khác mà là Tát Lâm vừa mới về nhà ăn cơm. Bởi vì quá vội vàng nên chưa vào tới cửa cậu ta đã vấp ngã đập mặt xuống đất khiến cô sợ hết hồn, nhưng cậu ta lập tức ba chân bốn cẳng bò dậy.

"Sao thế?" Hiếm khi thấy người luôn điềm tĩnh như Tát Lâm kích động, Trương Dương đứng dậy bước nhanh về phía cậu ta.

"Đại ca, Cổ Lệ Na Nhĩ, Na Nhĩ..."

Thấy người đàn ông kia sợ trắng bệch cả mặt, hắn nâng tay, ra hiệu cho Tát Lâm bình tĩnh: "Tát Lâm, hít vào."

Tát Lâm nghe lệnh, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại.

"Bây giờ, nói cho ta, đã xảy ra chuyện gì?" Hắn hỏi.

"Cổ Lệ Na Nhĩ vỡ ối, nàng sắp sinh rồi." Tát Lâm sốt ruột, mặt vẫn trắng bệch nhưng cuối cùng cũng có thể nói được một câu hoàn chỉnh, "Đệ đến... Đến nhờ tàu tử giúp."

Cổ Lệ Na Nhĩ là vợ Tát Lâm, cô ấy đang mang thai.

Hắn quay lại nhìn cô, đã thấy cô đi tới sau lưng, nói với hắn: "Ta cùng Tát Lâm trở về xem xem thế nào, chàng nghỉ một lát đi."

"Ta đi cùng nàng."

Cô hơi sững sờ, mặt ửng đỏ, trợn mắt, bước đến trước mặt hắn, nói: "Người ta sắp sinh. Một người đàn ông như chàng giúp được gì?"

Hắn nhú mày, không nói gì, chỉ đưa tay chỉ vào kẻ đang vô cùng hốt hoảng đứng trước cửa.

Tú Dạ ngẩn ra, ngó qua tay hắn, chỉ thấy Tát Lâm mặt trắng ra như giấy, sốt ruột đến mức mồ hôi chảy đầy đầu. Quả thật nếu người đàn ông kia vì quá lo lắng mà té xỉu trong phòng, thì một mình cô không có sức vừa chăm phụ sản vừa để ý đến cậu ta.

Cô nhin cười, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

p. s: Cái đôi này vẫn khiến con dân GATO như thường =v=

Chương 18

Vì đang vội nên hắn cười ngựa đưa cô về ngõ Quạ Đen. Cô vào phòng xem Cổ Lệ Na Nhĩ, nhanh chóng phát hiện tình hình không ổn. Sản đạo Cổ Lệ Na Nhĩ đã mở, nhưng cô có thể thấy một ngón tay nhỏ nhỏ từ chỗ đó.

Hơn một năm qua, cô thường giúp A Linh đỡ đẻ, đây không phải sản phụ đầu tiên cô gặp. Cô biết tình trạng này rất xấu, bản thân cô không thể xử lý được nên vội vàng ra ngoài gọi hắn.

"Mau tới tường thành tìm A Linh."

Tát Lâm ở bên nghe vậy, sắc mặt trắng xanh, suýt nữa ngất xỉu ngay tại trận. Nhưng hắn dùng sức vỗ một cái vào lưng Tát Lâm.

"Tỉnh táo lại."

"Đúng, cậu phải tỉnh táo, Tát Lâm. Mau đi rửa tay, ta cần cậu vào đó trấn an vợ cậu."

"Đệ? Đi vào? Đệ nghĩ đệ nên đi tìm A Linh..."

"Trương Dương sẽ đi." Cô nhìn cậu ta, nói: "Cổ Lệ Na Nhĩ cần cậu, tiếng Hôi ta nói không tốt, nên cậu phải ở bên cô ấy."

Mặt Tát Lâm trắng bệch, nhưng vẫn gật đầu thật mạnh, xoay người đi rửa tay.

Chờ Tát Lâm ra cửa, Tú Dạ mới quay sang nhìn hắn, nói: "Thai vị bất chính, chàng mau đi tìm A Linh tới, lúc này chắc hẳn cô ấy đang ở trên cửa thành phía nam. Ta sợ càng kéo dài, Cổ Lệ Na Nhĩ sẽ không chịu được."

Hắn biết sự tình nghiêm trọng, lập tức đi về phía tường thành tìm nữ pháp sư kia.

Tú Dạ trấn an sản phụ nằm ở trên giường rên rỉ, trải thảm lót dưới người cô ấy, lau mồ hôi cho cô ấy, cho cô ấy uống nước. Cổ Lệ Na Nhĩ là cô gái đầu tiên trong thành dám can đảm gả cho người trong đội Quạ Đen. Mặc dù trên mặt Tát Lâm có ấn nô lệ, cô ấy vẫn không hề sợ hãi. Tát Lâm cực kỳ yêu thương nàng kiều thê này.

Tú Dạ thật lòng hy vọng cô ấy có thể bình an vượt qua cửa ải này.

Tát Lâm lần khăn một lúc mới vào, cô biết cậu ta rất sợ hãi. Những người đàn ông này tuy cao to cường tráng, đỡ đỡ cho trâu ngựa dê lừa rất thuần thực, nhưng đối thành người phụ nữ của mình thì ngay cả nhìn cũng không dám. Nhưng sau khi Tát Lâm bước vào, phát hiện thê tử thờ yếu ớt liền quên hết cả sợ hãi, vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của kiều thê, rung rung ngồi quỳ ở bên cạnh cô ấy an ủi.

Nhưng cơn đau bụng sinh lại tới, Cổ Lệ Na Nhĩ rên rỉ khóc kêu, dùng sức nắm chặt tay Tát Lâm như muốn bẻ gãy tay cậu ta. Tú Dạ muốn giúp cô ấy, nhưng đứa bé bị mắc kẹt ở đó, tiến lùi đều không được. Cổ Lệ Na Nhĩ hét chói tai, cô dường như cũng nghe thấy Tát Lâm đang hét lên. Ngay khi cô cảm thấy mình sắp sụp đổ thì A Linh xuất hiện như thần tiên giáng trần.

Cô lập tức tránh qua một bên, để A Linh xử lý.

Sau nửa canh giờ, cô đi ra khỏi phòng, thật sự cảm thấy mình đã hoàn toàn kiệt sức. Ngoài cửa các thành viên đội Quạ Đen đang lo lắng chen chúc ngó vào, nhưng hắn đứng đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt cô, hấn dang hai tay về phía cô.

Tú Dạ không thể khống chế được mình lao vào lòng hấn, cảm thấy nước mắt nóng bỏng trào ra.

Đám đàn ông thấy cô khóc, trong lòng nặng nề, sắc mặt đều lặng lẽ trắng xanh.

"Không sao đâu." Hấn ôm người con gái này vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: "Không sao đâu."

"Cô ấy sinh con trai." Cô vui mặt trong lòng hấn, thân thể khẽ run.

Hấn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể ôm lấy kiều thê đang run rẩy trong lòng hấn, yêu thương hôn lên đầu cô an ủi.

Một giây sau đó, hấn nghe thấy trong phòng vang lên tiếng trẻ con khóc.

Nghe được tiếng khóc, thần kinh mọi người đều run lên, Ba Đồ Nhĩ cười hô to một tiếng.

"Tẩu tử, tẩu dọa chết mọi người rồi, ta còn tưởng có là chuyện cơ!"

Hấn cũng ngẩn ra, cúi đầu mới phát hiện cô trong lòng hấn đang cười chứ không phải khóc, cô vui mừng phát khóc.

Hấn nhẹ nhàng thở ra, nói: "Nghe có vẻ rất sung sức, Cổ Lệ Na Nhĩ thì sao?"

"Cô ấy cũng ổn, mẹ con đều bình an." Cô ngẩng đầu, rung rung cười nói.

Mọi người nghe thế liền hoan hô như sấm dậy. Đầu bếp giờ muôi tuyên bố buổi tối sẽ mở tiệc chúc mừng ở ngõ Quạ Đen, mọi người càng thêm vui vẻ, ào ào tản ra khắp nơi đi báo tin vui cho bạn bè.

"Nàng rất giỏi." Hấn nói.

"Người giỏi là A Linh."

Sau đó cô nói cho hấn nữ pháp sư kia quyết đoán đẩy tay đứa bé trở về như thế nào, lại xoay đứa bé về vị trí chính xác để Cổ Lệ Na Nhĩ sinh đứa bé ra như thế nào.

Hấn yên lặng nghe, vừa nghe vừa lau đi nước mắt trên mặt cô.

"Ta tin rằng cô ấy đã trải qua những chuyện thế này rất nhiều lần, nàng thì không. Nhưng nàng vẫn quyết định ở lại đó giúp đỡ, đổi là ta ta đã sớm chạy mất rồi."

Cô bật cười, "Chàng còn lâu mới chạy."

Hắn nhú mày, "Vậy sao?"

"Nếu đứa bé biết người đỡ đầu là chàng, chắc chắn nó sẽ tự chui về xoay người lại rồi tự chui ra." Cô nghiêm túc nói, rồi chính cô lại không nhịn được bật cười.

Hắn nghe xong, khuôn mặt ngăm đen ửng đỏ, sau đó cũng cười theo.

Tối hôm đó, ngõ Quạ Đen đầy áp người, mọi người ăn uống, còn có người đốt lửa trại trên đường, vây quanh vây đồng lửa khiêu vũ ca hát, thậm chí có mấy người còn dùng nhạc khí diễn tấu đàn hát.

Tú Dạ bận rộn ở bên ngoài, không quên chăm sóc Cổ Lệ Na Nhĩ. Cô và Trương Dương mang đồ ăn tới cho Tát Lâm và Cổ Lệ Na Nhĩ, vừa vào cửa lại thấy A Linh ôm đứa bé kia đứng ở trong sân, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, miệng khẽ khe ngâm nga khúc hát không biết tên.

Cô ấy hát rất hay, rất êm tai, nhẹ nhàng văng vẳng trong đêm tối.

Đây là lần đầu tiên cô thấy trên mặt A Linh có vẻ dịu dàng giống con người.

Cô và hắn đều ngẩn người, ngừng bước.

Nhưng A Linh nhìn lên thấy họ liền ngừng lại, đôi mắt sâu và đen chợt lóe lên một chút xấu hổ, nhưng chỉ lướt qua trong nháy mắt. Cô ấy lãnh đạm giao đứa bé cho cô, chỉ nói một câu.

"Nó khóc, điếc tai ta."

Nói xong, cô ấy liền đi.

Tú Dạ ôm đứa bé, có chút sững sờ. Khi cô cúi đầu nhìn, chỉ thấy khóe mắt đứa bé vẫn còn nước mắt, nhưng bây giờ đã được dỗ ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ.

Tú Dạ cùng Trương Dương đi vào trong phòng, chỉ thấy Tát Lâm và Cổ Lệ Na Nhĩ đều mệt đến mức thiếp đi. Trương Dương đặt đồ ăn xuống, cô cũng đặt đứa bé lên trên giường rồi cùng hắn ra sân ngồi.

"A Linh hát hay quá."

"Ừ." Hắn đáp.

"Chàng có biết vì sao mỗi ngày cô ấy đều lên trên cửa thành không?"

Hắn chần chờ, sau một lúc lâu mới nói: "Có lẽ, là đang tìm người."

"Không biết cô ấy đến từ đâu?" Cô tựa đầu vào vai người đàn ông bên cạnh, nói nhỏ: "Có khi

ta cảm thấy đôi mắt cô ấy thật tang thương, giống như đã sống rất lâu rất lâu, lâu đến mức mệt mỏi."

Hắn không phản bác, bởi vì hắn cũng có cảm giác như vậy. Nữ pháp sư kia rất uyên bác, biết rất nhiều thứ, ngay cả một vài ngôn ngữ hắn chưa bao giờ nghe qua cô ta cũng có thể đối đáp lưu loát. Có khi hắn thậm chí còn cho rằng cô ta có thể nói chuyện cùng chim, không chỉ là đàn quạ đen trên nóc nhà mà ngay cả bò dê lạc đà trên đường cũng vậy, chúng nó luôn tự động nhường đường cho cô ta.

Có một lần hắn cười ngựa ra ngoài thành, còn thấy cô ta đứng ở bờ sông, một con báo tuyết đứng uống nước ngay cạnh chân cô ta, để cô ta vuốt ve lông nó, giống như nó được cô ta nuôi từ nhỏ vậy.

Hắn không làm phiền cô ta và con báo tuyết, chỉ lặng lẽ giục ngựa xoay người đi. Dù thế nào đi chăng nữa thì nữ pháp sư kia cũng chưa bao giờ làm hại hắn và Tú Dạ. Mà hắn biết, mỗi người trên đời này đều có bí mật không muốn để cho người khác biết.

"Ta nghĩ, nếu cô ấy đang tìm người, chứng tỏ người nọ rất quan trọng với cô ấy."

Lời hắn nói khiến cô ngẩng đầu lên, nhìn hắn: "Có lẽ chúng ta nên hỏi xem cô ấy đang tìm ai, chúng ta có thể giúp một chút."

Hắn nhìn người con gái lương thiện này, trong lòng thật ấm áp. Hắn không cho rằng bọn họ sẽ giúp được gì cho nữ pháp sư kia, nhưng hắn không phản đối, chỉ không nhìn được cúi đầu hôn môi cô.

Nụ hôn ấy rất nhẹ, rất dịu dàng, tràn ngập ngàn vạn nhu tình.

Trái tim cô khẽ run, chỉ nghe thấy hắn lại gần bên tai nói nhỏ ngôn ngữ dị tộc kia, khiến đầu ngón chân cô đều cuộn lại. Một năm qua, cô đã cố gắng học tập nhiều loại ngôn ngữ, đã sớm nghe hiểu được những lời hắn nói với cô khi hoan ái.

"Nàng là ánh trăng dịu dàng của ta, là mưa trong sa mạc của ta, là bông hoa nhỏ dịu dàng cảm trong trời đông lạnh giá của ta, tình nhân xinh đẹp, tình yêu của ta..." Những lời tâm tình cảm động như thế được hắn nói ra lại càng động lòng người hơn. Cô suýt nữa đã bật thốt lên nói cho hắn tất cả tình cảm trong lòng, giống như lần đầu tiên cô nghe hiểu những lời ấy, giống như mỗi khi hắn nói cho cô nghe những lời đầy tình ý đó vậy.

Nhưng mỗi khi định mở miệng, cô đều cố gắng ép những lời đó trở về. Tuy rằng hắn đã nói với cô rằng hắn là của cô, nhưng cô cũng luôn nhớ là cô ép buộc hắn ở bên cô, chưa kể đến thân thể đặc biệt của cô vốn là mầm tai vạ.

Còn cô... Lại... Yêu người đàn ông này sâu đậm như thế...

Cô chưa bao giờ ngờ mình sẽ yêu hắn, chưa bao giờ nghĩ tới tình yêu đời này của mình sẽ là hắn.

Nhìn thâm tình trong mắt hắn cô không thể kìm chế được nâng tay vuốt ve khuôn mặt hắn, tai hắn, ngẩng đầu hôn môi hắn.

Cô không dám nói với hắn, không dám thổ lộ tình cảm sâu trong đáy lòng, sợ một ngày nào đó những tội lỗi khi xưa sẽ mang đến tai họa, khiến hắn vì cô mà mất mạng.

Đời này hắn đã rất khổ rồi.

Cô không nỡ...

Cô không cần hắn hy sinh mạng sống vì cô, cho nên chỉ có thể kìm nén không nói ra miệng những lời tâm tình, thay vào đó là hành động, hồi báo bằng nhiệt tình sâu sắc nhất.

Cô biết những ngày yên bình ngọt ngào này là cô trộm được.

Luôn luôn nhớ rõ...

Cô nhẹ nhàng, dịu dàng hôn lên cằm hắn, mũi hắn, môi hắn, một chút, một chút, lại một chút. Đang lúc hắn ôm lên cô, muốn đưa cô về nhà họ lại thấy tiếng nhạc bên ngoài ngừng lại, bắt đầu có người tranh cãi ầm ĩ.

Hắn không muốn để ý tới, hắn chỉ muốn ở bên cô, nhưng có người chạy vào nhà Tát Lâm gọi to.

"Đại ca, đại ca... Á, xin lỗi, xin lỗi..." Thiết Mộc Nhĩ vào cửa liền thấy tẩu tử giạng chân ngồi trên đùi đại ca, tuy rằng quần áo hai người vẫn chưa cởi nhưng dáng vẻ này rõ ràng là đã động tình. Thiết Mộc Nhĩ ngẩn ra, vội im miệng, ngượng ngùng lùi ra ngoài.

Tú Dạ đỏ bừng mặt, cánh tay nhỏ bé vẫn bám ở trên cổ hắn. Giây phút vừa rồi, cô thật sự hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, cho đến khi Thiết Mộc Nhĩ xông vào.

Hắn đã hoàn toàn động tình, ôm chặt lấy cô.

"Xin lỗi, ta..."

Cô đỏ bừng cả mặt, muốn đứng lên, hắn lại ôm chặt cô, khàn khàn yêu cầu.

"Đợi chút, đừng nhúc nhích, một chút nữa thôi..."

Cô không dám động đậy, chỉ cảm thấy hắn vùi mặt trên vai cô, thở dốc.

Sau một lúc lâu, nơi đó mới bình ổn. Hấn ngẩng đầu lên, lẩm bẩm oán giận: "Nếu không phải chuyện quan trọng, ta nhất định sẽ làm thịt tên khốn kiếp kia." Nói xong, hấn vẫn không nhìn được hôn cô một cái rồi mới buông tay ra, để cô đứng dậy. Sau đó hấn cũng đứng lên, âu yếm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, nói: "Nàng về nhà chờ ta, xong việc ta sẽ về."

Lời hấn nói khiến cô sững sờ, bất giác ấn chặt lên ngực.

Hấn dường như không ý thức được mình vừa nói cái gì, đi ra ngoài.

Nhà...

Cô ghen ngào, trái tim nóng lên, đến lúc này mới đột nhiên giật mình.

Đúng vậy, cô cũng đã sớm coi nơi đó là nhà. Nhà của hấn và cô, tuy còn có thêm một nữ pháp sư tính tình cổ quái, nhưng đó quả thật là nhà của bọn họ.

Ngay cả A Linh cùng đám quạ đen đều là người nhà.

Cô đứng dưới ánh trăng thật lâu, xúc động trước câu nói tưởng như rất đơn giản ấy.

Bởi vì xấu hổ nên cô đợi một lát mới đi ra ngoài.

Ai biết, tiếng cười vui bên ngoài đã sớm biến mất. Đám đàn ông không đàn hát nữa, các cô nương đến giúp vui cũng rời đi từ lâu, ngay cả lửa trại cũng bị dập tắt.

Đại đa số mọi người đã rời đi, chỉ còn lại vài người vẽ mặt bắt an ở lại dọn dẹp, mà hấn đang cùng mấy người đàn ông khác đứng ở đầu ngõ thấp giọng vội vàng nói chuyện với nhau.

"Ba Đồ Nhĩ, đã xảy ra chuyện gì?" Không muốn quấy rầy hấn, cô gọi tiểu đệ đang giúp khiêng cái bàn ở bên lại hỏi.

Ba Đồ Nhĩ nhìn cô, lại nhìn mấy người đàn ông ở đầu ngõ, sau đó mới khẽ nói ra tin tức xua tan một đêm vui vẻ này.

"Đại Khả Hấn đã chết."

Cô ngẩn ra, trong lòng phát lạnh, không khỏi lại ngẩng đầu nhìn hấn đi.

Như phát hiện tầm mắt của cô, hấn cũng ngẩng đầu lên, hai người đứng nhìn nhau cách một con phố dài.

Tại giây phút ấy, cô biết, những ngày hạnh phúc cô trộm được đã kết thúc.

Chương 19

Trên thực tế, toàn bộ thế giới này đều đã long trời lở đất.

Thiên hạ này, Khả hãn có mấy người, mỗi bộ tộc lại có Khả hãn riêng.

Nhưng cả thế giới cũng chỉ có một Đại khả hãn duy nhất là Mông Kha [1].

[1] Đại hãn Mông Kha còn gọi là Mông Ca; sinh khoảng năm 1208 và mất năm 1259. Ông là đại hãn thứ tư của đế quốc Mông Cổ từ năm 1251 tới năm 1259. Là con trai trưởng của Đà Lôi và Sorghaghtani Beki, anh trai của Hốt Tất Liệt và Húc Liệt Ngột, cháu nội của Thành Cát Tư Hãn và là con nuôi của Oa Khoát Đài. Sau được nhà Nguyên truy phong là Nguyên Hiến Tông.

Đại khả hãn Mông Kha là người có địa vị và quyền lực tối cao của Mông Cổ, nắm trong tay vạn dặm lãnh thổ, ngay cả nơi bọn họ đang ở lúc này kỳ thực cũng thuộc Mông Cổ.

Cô đốt lò sưởi ở đại sảnh, pha trà cho hãn cùng vài thành viên cấp đội trưởng đội bảo vệ và mấy ông chủ lớn trong thành.

Những người đàn ông này đang lo lắng trao đổi ý kiến cùng những tin tức mình nghe được.

"Mông Kha đã chết, tin tức này hoàn toàn chính xác. Hiện nay Hốt Tất Liệt không phát tang là vì muốn chạy về phía Bắc kế thừa ngôi vị."

"Ông chắc chứ?"

"Chắc chắn. Việc này không để cho người ngoài biết, nhưng tin tức của thương nhân rất nhanh nhạy, có người nói Đại khả hãn nhiễm bệnh mà chết, có người lại nói là vì trúng tên, nhưng dù là cái nào thì chuyện Đại khả hãn đã chết cũng là thật. Tam đệ Húc Liệt Ngột của Đại khả hãn đi tây chinh lúc trước sau khi nghe tin cũng đã dẫn đại quân từ A Lặc Pha vội vàng trở về tranh ngôi vị Đại khả hãn."

Tin tức này như sấm dậy đất bằng, khiến mọi người khiếp sợ.

"Hãn đương nhiên cũng muốn tranh, nhưng ta thấy hãn chắc chắn không đâu lại được nhị ca Hốt Tất Liệt ở phía Đông đâu. Ta thấy người này lòng dạ thâm sâu, lòng mang thao lược, ẩn giấu cơ mưu, Mông Kha chết, hãn chắc chắn sẽ tranh vị. Mà Húc Liệt Ngột nắm giữ hơn mười vạn hùng quân, đương nhiên cũng không cam lòng nhường nhịn. Ta cho rằng thiên hạ này tất sẽ đại loạn."

"Vậy chúng ta có nên ở lại nơi này không?"

"Ta thấy ở lại sẽ rất nguy hiểm. Húc Liệt Ngột đi về phía đông, cần phải qua đại sơn phía nam. Hãn muốn tranh ngôi, nên cần tiền, cần lương thực. Nơi này mặc dù không nằm trên đường chính nhưng cũng có không ít người biết chỗ này, hãn chắc chắn sẽ phái đại quân tới

đây cướp bóc"

"Ngõa Ha Tích, chẳng lẽ chúng ta cứ thế mà bỏ tòa thành này sao?"

"Không vậy thì còn có thể làm thế nào? Hỏa Châu phía nam đã loạn, nhân mã của Hốt Tất Liệt và Húc Liệt Ngột đánh nhau ở đó, trong thành chỉ còn lại phế tích hoang tàn."

"Bên nào thắng?"

"Ta nghe nói là lão tam." Tát Bĩ Nhĩ nói: "Dưới tay hãn có một viên Đại tướng tên Lạp Tô, cực kỳ hung bạo, những nơi hãn đi qua ngay cả ngọn cỏ cũng chẳng còn."

Tú Dạ hoảng sợ, suýt nữa làm đổ cốc trà trong tay mình, nhưng hãn cầm tay cô, nắm chặt.

Cô bình tĩnh lại, đặt cốc trà lên đất, nắm tay hãn.

Đoàn Tùng Đường nghe vậy, không nhịn được nói: "Ta thật sự không cam lòng, chúng ta ở đây mất không ít tâm huyết."

Ba Đồ Nhĩ tuổi trẻ khí thịnh ngồi ở bên, cũng không kìm được, chen lời: "Chẳng lẽ chúng ta ngay cả thử cũng không thử sao? Quân Mông Cổ cũng không phải bách chiến bách thắng, Mã Mộc Lưu Khắc phía tây nam ngay cả quốc chủ cũng từng là nô lệ, bọn họ cũng đã khởi binh phản kháng, thậm chí lập quốc..."

"Chúng ta chỉ có một tòa thành, lập quốc cái gì, quá hoang đường."

Ngõa Ha Tích lắc đầu đứng lên, nói: "Ta đã tính toán đưa gia đình đến phía bắc tránh kiếp nạn này, các người muốn làm gì thì làm."

Thiết Mộc Nhĩ lúc này cũng mất hết kiên nhẫn, chỉ nhìn đại thương người Hồi kia, nói: "Ông chủ, thứ lỗi cho ta nói thẳng, dân trong thành đã không chỉ còn là thương lữ giống một năm trước nữa rồi, nhiều người ở lại đây định cư, muốn chạy có thể chạy được bao nhiêu người? Xa bao nhiêu? Chiến sự đã lan đến Hỏa Châu, sợ rằng đại quân cũng đã ở gần đây rồi. Thay vì chạy trốn để rồi bị cướp giữa đường, không bằng ở lại đây, mọi người đồng tâm hiệp lực thủ thành. Cũng phải người tới xin Hoàng kim oát nhĩ đóa che chở giúp đỡ. Khả hãn và Húc Liệt Ngột đã sớm bắt hòa, nơi này coi như khu trung gian, nói thật ra chúng ta còn gần Hoàng kim oát nhĩ đóa hơn."

Ý kiến này lập tức khiến người trong phòng sôi trào, đám đàn ông tranh luận kịch liệt xem nên ở lại hay chạy trốn, thậm chí còn bắt đầu cãi nhau.

Người đàn ông bên cạnh không đưa ra ý kiến, chỉ im lặng.

Cô nắm chặt tay hãn, nghiêng người hỏi khẽ: "Hoàng kim oát nhĩ đóa là cái gì?"

Hắn rũ mắt nhìn cô, im lặng một lúc lâu, mới nói cho cô: "Oát nhĩ đoá là cung điện dưới hình thức lều trại, Hoàng kim oát nhĩ đoá là lều lớn bằng hoàng kim ở phương Bắc. Người đứng đầu lều lớn là Biệt Nhi Ca [2] cai trị phương bắc Mông Cổ, ông ta dùng hoàng kim trang trí cho lều tròn của mình cho nên được xưng là Hoàng kim oát nhĩ đoá."

[2] Biệt Nhi Ca là anh họ Đại Khả Hãn Mông Kha.

Cô từng được nghe đại danh Biệt Nhi Ca, cũng từng nghe nói Khả hãn kia không tàn bạo như Húc Liệt Ngột. Biệt Nhi Ca từng trách hành động tàn sát hàng loạt dân trong thành của Húc Liệt Ngột, khiến không ít người bí mật trầm trồ khen ngợi.

Cô biết, bọn họ cãi nhau là vì cầu cứu người đứng đầu Hoàng Kim oát nhĩ đoá là phương án khả thi duy nhất. Cô cũng biết Thiết Mộc Nhĩ nói đúng, nếu muốn bỏ thành chạy trốn mà mang theo gia quyến thì có thể chạy được bao xa? Cô và hãn lúc trước có thể chạy trốn xa như vậy là bởi vì khi đó chỉ có hai người, lúc này nếu đại quân đến, những thương đội, gia quyến ấy chắc chắn sẽ bị giết sạch.

Lập Tô tàn bạo đến mức nào, cô và hãn là người hiểu rõ ràng nhất. Một năm qua, hai người luôn được nghe nói về những hành động táng tận lương tâm khiến lòng người phẫn nộ của hãn trên đường tây chinh. Có tòa thành sau khi mở cửa đầu hàng, vẫn bị hãn phái người giết sạch binh lính. Nếu hãn tới đây, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho những thương lữ lén tụ tập giao dịch tại đây, chứ đừng nói là đội Quạ Đen xuất thân từ đào binh và nô lệ. Cho dù mọi người bỏ thành chạy trốn cũng sẽ bị hãn phái binh tiêu diệt.

Cô có thể mặc kệ, cùng hãn rời đi xa thật xa. Nhưng cô biết hãn không thể nào bỏ rơi những người huynh đệ này, cô cũng không thể trở mắt nhìn họ chết.

Cô nắm chặt tay hãn, hãn nhìn cô đăm đăm, nhìn ra quyết định của cô, nhìn ra suy nghĩ của cô. Hãn tức giận nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, chỉ kiên quyết trả lời bằng một chữ.

"Không."

"Chàng biết mình không thể nào quay lưng chạy trốn mà." Cô nhìn hãn, nói nhỏ.

"Ta có thể." Hãn trả lời chắc như đinh đóng cột, trong mắt lộ ra hung ác đã lâu không thấy.

Hắn đương nhiên có thể, hắn không muốn cô lại bị kéo vào chiến tranh, lại càng không muốn để người ta phát hiện ra tài năng của cô, không muốn cô biến thành món đồ để người người tranh đoạt.

Tú Dạ biết hãn có thể, cũng có thể nhìn ra quyết tâm từ trong mắt hãn.

Vì cô, hãn có thể trở nên ích kỷ hơn ai hết, có thể lại vứt bỏ kiêu ngạo, tự tôn, lương tâm, vứt bỏ tất cả, có thể lại biến thành A Lãng Đẳng người người e ngại cũng phải nhỏ.

Nhưng cô không muốn như vậy, cô không muốn hấn vì cô mà mất đi tất cả.

Cô hiểu hấn, hiểu hấn hơn chính bản thân hấn. Tú Dạ dịu dàng nhìn hấn, chỉ hỏi một câu.

"Vậy vì sao chàng còn ngồi đây?"

Hấn run lên, cắn chặt răng.

Cô biết, hấn có tình có nghĩa với những người ở đây, không thể bỏ mặc họ, cho nên mới tiếp tục ở lại, cho nên mới còn ngồi ở đây.

Tú Dạ buông tay hấn, đứng lên, định giương giọng ngăn mọi người tranh cãi, hấn bỗng nhiên đứng dậy, kéo cô đi về nhà.

Trong đám đàn ông đang cãi nhau không có mấy người chú ý tới, những người nhìn thấy cũng vì đang cãi hăng say nên không đuổi theo.

Hấn lôi cô về nhà, kéo thẳng tới sân sau.

"Trương Dương, đợi chút, chàng làm cái gì vậy!"

"Mang nàng đi!" Hấn một tay khiêng cô trên vai, mắng: "Ta mẹ nó bị điên mới có thể để nàng vì cứu những người kia mà lâm vào nguy hiểm!"

"Thả ta xuống." Cô túm lấy lưng áo hấn, vồ lên tấm lưng dày rộng của hấn, "Trương Dương, thả ta xuống! Chúng ta mà đi, cả đời chàng sẽ dẫn vật, nghĩ rằng nếu lúc này chúng ta ở lại có thể cứu bao nhiêu người..."

Hấn thả cô xuống, nhưng lại đặt trên lưng ngựa, bởi vì hấn đã xoay người lên ngựa.

Cô ngồi trên lưng ngựa, đối mặt hấn, đỡ lấy mặt hấn, nói: "Ta biết ta có thể cứu bao nhiêu người, ta biết chàng có thể cứu bao nhiêu người, 5824 người, đây là số người đăng ký vào thành buổi trưa hôm Tắt Lâm đưa tới, chẳng lẽ chàng nên vì ta mà trở mắt nhìn họ mất mạng sao?!"

"Nàng phải biết ta vốn không phải người tốt! Ta mẹ nó đã sớm khôn nạn đến tận cùng rồi!" Con người đen co rút lại, vẻ mặt hấn hung ác gầm lên: "Cho nên, đúng vậy, ta sẽ trở mắt nhìn họ chết! Nếu điều đó sẽ hại chết nàng, ta tình nguyện để bọn họ chết!"

Cô ấn lên cơ ngực căng cứng của hấn, đè lên trái tim đang đập như điên của hấn, nhìn hấn, dịu dàng nói: "Nếu chàng thực sự xấu xa như vậy thì đã không giết địch mua lương thực cho nô lệ trong doanh, sẽ không tình nguyện để cho người ta hận chàng cũng muốn buộc bọn họ rèn luyện bản thân. Năm đó chàng đã không thể bỏ rơi những đồng bạn trong doanh nô lệ, bây giờ

chàng sao có thể bỏ rơi những người anh em đi theo chàng, tin tưởng chàng, gọi chàng là đại ca? Nếu chàng thực sự xấu xa đê tiện như vậy, ta đã sớm chết rồi. Nếu bây giờ chúng ta đi, chàng sẽ nhanh chóng bắt đầu hối hận, hối hận không ở lại, không ở lại với đội Quạ Đen, không cùng các huynh đệ sống vai giết địch, hối hận mình ngay cả thử cũng không dám."

Hắn cứng đờ, tức giận nhìn cô: "Ta sẽ không..."

"Đừng nói chàng sẽ không, chàng sẽ!" Cô nâng tay che miệng hắn, nhìn hắn nói chắc như đinh đóng cột: "Ta biết chàng sẽ, ta biết. Cho nên chàng mới cứu ta, mới cứu những nô lệ trong doanh, mới khi xoay người mặc kệ đám Thiết Mộc Nhĩ thì đêm khuya lại không thể đi vào giấc ngủ."

Lời cô nói khiến mặt hắn trở nên trắng bệch, người con gái trước mắt đã sớm nhìn thấu hắn. Cô dựa vào hắn gần như vậy, gần đến mức giống như ở trong lòng hắn, nhìn rõ mồn một suy nghĩ của hắn.

"Ta sẽ không chết." Cô nhìn hắn, giọng khàn khàn: "Mọi người cho dù biết ta, cũng chỉ muốn bắt sống ta chứ không phải giết ta. Ngay cả Lạp Tô, cũng biết giá trị của ta."

"Ta không muốn mạo hiểm như vậy." Hắn tức giận cắn răng nói.

Nhưng cô biết hắn đã dao động.

"Chàng biết ta đúng, chàng biết ta có thể bảo vệ tòa thành này, không phải ta muốn tự tìm đường chết, chỉ là cung cấp tri thức của ta để giúp mọi người thủ thành thôi. Trên đời này, cũng chỉ có người Tống là từng ngăn được đại quân Mông Cổ. Cha ta một trong số Chủ quân của Binh bộ Đại Tống, chàng biết cách công thành, còn ta biết cách thủ thành. Ta từ nhỏ đã được học cách bảo vệ một tòa thành như thế nào. Tòa thành này có địa thế tốt, kê núi gần sông, bên ngoài có núi rừng, có đầm lầy, có cồn cát, thích hợp đối phó kỵ binh nhất. Chỉ cần cải thiện đôi chút các biện pháp phòng ngự, cho dù ngăn cản mấy tháng cũng không thành vấn đề."

Hắn á khẩu không trả lời được, chỉ có thể giận dữ trừng cô.

Cô có thể thấy đau khổ cùng phần nộ giao thoa và đấu tranh trong đáy mắt hắn.

"Đừng để ta biến thành người khiến chàng vứt bỏ tự tôn, kiêu ngạo cùng vinh dự." Tú Dạ nhìn hắn, nói: "Ta không muốn như vậy, ta không muốn chàng vì ta mà mất đi tất cả."

"Nàng chính là tất cả." Hắn nâng tay áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của cô, đau đớn khàn khàn nói: "Ta không muốn mất nàng."

Lời này khiến cô cảm thấy vô cùng ám áp.

Tim cô đập thình thịch, hốc mắt hơi nóng, cô vươn hai tay ôm hấn, ôm thật chặt, ghé vào tai hấn nói: "Chàng sẽ không mất ta đâu, dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa ta vẫn sẽ vĩnh viễn là của chàng. Chàng biết ta không yếu ớt như vậy mà, ta đã từng ở trong doanh nô lệ của A Lăng Đẳng. Trên đời này làm gì có nơi nào nguy hiểm hơn ở đó. Dù gặp phải chuyện gì, ta đều có thể ứng phó. Huống chi, ta còn có chàng. Chỉ cần có chàng, cho dù muốn ta xuống Hoàng Tuyền ta cũng không sợ."

Cổ họng hấn nghẹn ngào, cũng ôm chặt lấy cô.

"Lại nói, Lạp Tô không biết thủ binh là chàng, chắc chắn sẽ khinh địch. Chúng ta chỉ cần cầm cự đủ lâu, kéo dài tới khi viện binh đến, không biết chừng có thể tiên hậu giáp kích hấn, tiêu diệt hấn, từ nay về sau không cần lo hấn tìm tới nữa." Đúng vậy, cô kỳ thực cũng có tư tâm.

Hấn vì cô phản Lạp Tô, móc mắt Lạp Tô. Lạp Tô muốn mạng hấn, chỉ cần Lạp Tô còn sống, hấn sẽ không có ngày nào được an ổn.

Cô muốn bảo vệ hấn, cô biết mình có thể làm được, cho dù phải hy sinh tính mạng cô cũng tình nguyện.

Hấn không đáp, chỉ ôm chặt cô, trong lòng kinh hoàng.

Sau một lúc lâu, cô nghe thấy hấn mắng ra tiếng, biết hấn đã nhượng bộ.

"Nếu tình huống không ổn, nếu Biệt Nhi Ca không đồng ý phái viện binh đến, nàng phải để ta đưa nàng đi."

Cổ họng cô thít chặt, đáp: "Được."

Trong đại sảnh nhà lớn, đám đàn ông vẫn đang cãi nhau. Ngõa Ha Tích vẫn kiên quyết ủng hộ ý kiến bỏ thành. So với lúc hai người bọn họ rời đi, trong phòng có thêm không ít người, rất nhiều ông chủ thương đội nghe được tin tức đều vội vàng đến thăm hỏi tình hình.

Lúc hấn và cô nắm chặt tay nhau trở lại đại sảnh.

"Thủ thành? Ông thấy tòa thành này chặn được sự tấn công như vũ bão của đại quân Mông Cổ sao?"

"Người Tổng bọn ta chặn được! Lão sợ chết thì nói toẹt ra, không cần vòng vo nhiều như vậy!"

"Đó là bởi vì người Tổng có tường cao, có núi to, có sông lớn, chúng ta có cái gì? Lão Đoàn ông sao? Nếu ông xuất thân vũ phu, nếu có thể lãnh binh đánh giặc, Ngõa Ha Tích ta liền mang theo một nhà 86 miệng ăn cùng lên chiến trường!"

"Đủ rồi! Đừng âm ỉ nữa!" Tát Bĩ Nhĩ nâng tay, ngăn mấy vị bạn tốt, nhìn Trương Dương đi mà quay lại, nói: "Hiện giờ người biết cách lãnh binh đánh giặc nhất ở đây là Đại Đội Trưởng, việc này cậu thấy thế nào?"

Những lời này khiến mọi người đều im lặng, quay lại nhìn hắn.

Hắn nhìn mọi người trong phòng một lượt, nhìn những gương mặt bất an, chờ đợi, lại kích động. Người con gái bên cạnh nắm chặt tay hắn.

Hắn hít một hơi thật sâu, nói: "Ta cho rằng, mạng là của mình, ai muốn ở lại thì ở lại, ai muốn rời đi thì cứ đi."

Hắn vừa dứt lời mọi người liền nhao nhao lên, lại vào lúc này Thiết Mộc Nhĩ cao giọng hỏi.

"Đại ca, huynh thì sao? Huynh muốn đi hay ở lại?"

Câu hỏi này lại khiến mọi người yên tĩnh lại.

Hắn thở sâu, nhìn mọi người trong phòng, bình tĩnh đáp hai chữ.

"Ở lại."

Quyết định của hắn cũng là quyết định của đại đa số mọi người.

Đến cuối cùng, ngay cả Ngõa Ha Tích cũng ở lại.

Ngay đêm đó các ông chủ thương hội liền dán thông cáo quyết định, ai muốn đi thì đi, muốn ở lại thì ở lại, bất luận là nam hay nữ toàn bộ xếp vào đội biên chế, tử thủ thương thành.

Tin tức sôi trào cuộn cuộn truyền ra, không ít thương lữ ngay ngày hôm sau đã mang gia quyến rời đi nhưng đồng thời cũng có dân chặn nuôi ở gần đó thậm chí tàn binh thương lữ từ Hỏa Châu trốn tới. Trong thương thành đầy ắp người và súc vật.

Có nhiều người chạy tới như vậy khiến cô có chút giật mình, hỏi ra mới biết được hóa ra Lạp Tô đột giết bắt người cướp của, không chỉ cướp tiền cướp lương thực mà ngay cả những mục dân cũng không tha. Chỉ cần bị thấy được đều bị bắt làm lính nô lệ, ép bọn họ lên tuyến đầu làm lá chắn. Cho nên những mục dân nghe nói người nơi này muốn chống lại thì tình nguyện mang theo súc vật đến gia nhập, thậm chí còn có cả bộ tộc cùng nhau tới.

"Ít nhất chúng ta tạm thời không cần lo vấn đề lương thực." Ông chủ Đoàn nhìn dê ngựa lạc đà thành đàn, chỉ có thể cười khổ mà nói.

Hắn phái Thiết Mộc Nhĩ giục ngựa đi về phía Bắc, cầu viện chủ nhân Hoàng Kim Oát Nhĩ Đóa. Phái Ba Đồ Nhĩ dẫn người xếp cự mã [3] ngoài thành, đào nương, triệu tập tất cả thợ

trong thành cho cô sai bảo.

[3] Cự mã: Một loại hàng rào để ngăn ngựa.

Cô suốt đêm vẽ bản vẽ, yêu cầu nhóm thợ trong thành chế tác cung nỏ, lôi Dạ Xoa, tường chắn mái, súng phun lửa, xe hất bụi, xe gắn đao... Các loại vũ khí bảo vệ thành. [4]

[4] Lôi Dạ Xoa: là những khúc gỗ lớn dùng để thủ thành, lúc tác chiến từ trên cao lăn xuống đánh địch.

Xe hất bụi: Chuyên chở vôi, bột phấn, tro... lợi dụng sức gió tự nhiên thổi bụi bay để đuổi quân thủ thành.

Xe gắn đao: một mặt có gắn lưỡi dao sắc nhọn. Có thể dùng để chắn ở cửa thành, ngăn cản quân địch.

Chương 20

Cô thậm chí còn yêu cầu đào lỗ ở trong bốn mặt tường thành, rồi chôn hũ xuống dưới.

Đám thợ trợn tròn mắt, rốt cục có người không nhịn được thắc mắc.

"Cái này gọi là hũ gọi đất nghe, nếu có người đào địa đạo từ ngoài thành vào, chúng ta chỉ cần canh ở chỗ này là có thể nghe thấy tiếng đào đất."

Bọn họ nghe vậy liền sửng sốt, mặc dù có chút hoài nghi nhưng vẫn làm theo. Có người thử đào, quả thật có thể nghe thấy tiếng, mọi người lập tức bội phục.

Khi cô lấy ra một bản vẽ khác muốn thợ mộc cùng thợ rèn làm theo, mọi người vừa nhìn thấy bản vẽ liền kinh ngạc, sửng sờ trợn mắt.

"Đại tẩu, tẩu... Tẩu định đặt cái này ở đâu?" Thợ rèn Á Lịch Sơn Đại nhìn, không nhịn được hỏi.

"Trên cửa thành." Cô nắm chặt hai tay, "Trương Dương nói nếu làm được thứ này chúng ta có thể ngăn cản xe công thành, thậm chí khiến tướng địch không dám hành động thiếu suy nghĩ."

"Chúng ta cần cọc gỗ chắc chắn một chút."

"Đúng vậy, phải thật chắc."

Vũ khí thủ thành khổng lồ kia thật sự quá kinh người, từ đó về sau, không còn người thợ nào dám nghi ngờ cô nữa.

Cô thở phào nhẹ nhõm, lại đi tìm đám phụ nữ nhờ họ giúp thu gom vải cũ trong thành, may thành hơn ngàn lá cờ màu đen, lại căng thuộc da thành hơn trăm chiếc trống.

Lúc Tú Dạ bận rộn chạy ngược chạy xuôi trong thành thì hẳn tự mình dẫn người giục ngựa về phía tây bắc ngoài thành rút dầu đen; đào chôn cự mã ở khu cát ngoài thành, dùng gỗ mỏng che đậy rồi lại trải cát vàng lên; đặt bẫy đá cùng vạc chứa dầu đen trong đầm lầy, đào thêm giếng ở trong thành, thu gom tất cả những thứ có thể sử dụng trong thành.

Hắn tận dụng tối đa thời gian dạy đám đàn ông nắm giữ bí quyết chiến đấu, muốn họ nhớ từng loại tiếng trống, hiệu lệnh, cùng với màu cờ chỉ huy cơ bản.

Khi hắn cùng những đội trưởng đội bảo vệ thảo luận chiến lược cô cũng ở bên, có mấy lần cô không nhận được chen lời, chỉ ra những chỗ cần chú ý. Mới đầu, đám đàn ông còn có chút không quen khi cô tham gia thảo luận việc quân, nhưng khi bọn họ phát hiện cô tinh thông các phương pháp thủ thành thì hoàn toàn không ý kiến gì nữa.

Mặc dù cô luôn nói những gì mình biết đều là ý của hắn, cô chỉ chuyển lời thay nhưng vẫn khiến người ta chú ý, mọi người dần dần nhận ra sự đặc biệt của cô.

Mỗi ngày, đều có người từ Hỏa Châu trốn tới, lính trinh sát hắn phái lên núi cũng xác nhận đại quân đang hướng về nơi này.

Không khí trong thành càng ngày càng khẩn trương, người duy nhất vẫn không thay đổi có lẽ chỉ có A Linh.

Tú Dạ không biết A Linh nghĩ như thế nào, nhưng cô ấy dường như cũng không có ý rời thành. Cô đã thử đánh tiếng, nếu cô ấy muốn rời đi Trương Dương sẽ phái người đưa cô ấy đi.

A Linh nghe vậy chỉ thản nhiên nói: "Tay đại phu trong thành đã chạy mất rồi, cô biết không?"

"Biết."

A Linh hừ lạnh một tiếng, chỉ bỏ lại một câu: "Nếu ta đi, sau khi khai chiến chắc cô sẽ khỏi ngủ luôn nhỉ?"

Tú Dạ cảm động, không biết nên nói gì, chỉ có thể cảm kích xúc đầy một bát cơm cho cô ấy.

Đến ngày thứ bảy, trong thành có mấy tên đào binh tới, có người bị đao kiếm đâm thương nên đội Quạ Đen tìm cô về chữa thương. Cô vừa vào cửa, người bị thương nhìn thấy cô liền sững sờ sau đó đột nhiên xông lên, ôm lấy cô giống con gấu, còn nhắc bổng cô lên cao, phát ra tiếng hô kinh người.

Tất cả mọi người sợ hết hồn, nhóm Quạ Đen rồi rút rút đao rút kiếm, hét lớn: "Làm cái gì thế hả? Mau dừng tay! Mau thả tầu tử xuống!"

Bạn của người bị thương lại càng sợ hãi hơn, sắc mặt trắng bệch, la lên: "A A! Cậu làm cái gì thế?! Mau thả con gái nhà người ta xuống!"

Cô vốn cũng đang sợ hãi nhưng nghe người nọ gào thét, mới phát hiện người đàn ông ôm cô không phải ai xa lạ mà là A A.

Nhưng Ba Đồ Nhĩ đã dùng chuôi đao đập vào huyệt thái dương của A A, đoạt cô lại.

Thấy đại đao của những người đàn ông còn lại sắp chém xuống, cô vội xông lên phía trước, hô lớn: "Dừng tay! Ta biết hắn! Hắn là bạn của ta!"

Lời này, khiến đội bảo vệ đang vung đao kịp thời dừng lại. A A lại định xông lên ôm cô.

Nhưng lần này, một bàn tay luồn qua bên eo cô, kéo giật cô về phía sau cách xa tầm tay A A, một đấm đánh A A ngã xuống đất.

Cô kinh ngạc, quay đầu, lại nhìn thấy hắn.

"Chàng làm cái gì vậy. Đó là A A."

"Ta biết." Hắn trợn mắt nhìn cô, nổi trận lôi đình quát: "Nhưng nàng là người phụ nữ của ta, điều này có nghĩa là hắn không được phép động tay động chân với nàng!"

Cô trợn tròn mắt nhìn hắn, bên cạnh lại có người phát ra tiếng chửi đầy kinh ngạc.

"Mẹ kiếp?! Tiểu Dạ, cậu là nữ?!"

Cô và hắn cùng quay đầu lại, mới thấy A Lợi Lạp mặt trắng bệch nhìn cô trừng trừng, sau khi thấy rõ người đàn ông đang ôm cô lại càng sợ tới mức lùi lại một bước, "Ngài... Ngài..."

Tú Dạ chen ngang ngắt lời A Lợi Lạp trước khi hắn kịp nói: "Chàng là Trương Dương, là tướng công của ta!"

A Lợi Lạp nhìn cô, lại nhìn người đàn ông vẻ mặt hung ác đang ôm cô, rất thức thời ngậm miệng lại.

A A lúc này lại lão đạo bò dậy, vết thương trên tay còn đang rướm máu.

"A A bị thương." Cô vỗ nhẹ lên đầu vai Trương Dương, "Buông ta ra, để ta xem tình hình của cậu ấy."

Hắn tỏ vẻ khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn buông ra, để cô ngồi xuống bên cạnh tên câm kia, giúp tên kia chữa thương.

A A nhìn thấy cô, lập tức nở nụ cười thật tươi, cô có thể nhìn thấy cậu ta đỏ vành mắt, khiến cô cũng ghen ngào.

Tú Dạ giúp cậu ta băng bó kỹ vết thương, lại giúp A Lợi Lạp xử lý vết thương trên người.

A Lợi Lạp thấp thỏm nhìn cô và cả người đàn ông đứng ở sau lưng cô. Nhìn những người đàn ông mặc đồ đen kia đứng bên cạnh hắn, nhìn những người kia rầm rập nghe lời hắn, cũng nghe thấy bọn họ gọi hắn là đại ca.

Cho đến khi người đàn ông tên "Trương Dương" bảo mọi người ra khỏi phòng, Tiểu Dạ tới phòng bếp lấy thức ăn đồng thời sai người đàn ông kia rót cho hắn một chén trà nóng, hắn nhận lấy chén trà kia, rốt cục cũng không nhịn được.

"Ta nghĩ cậu đã chết, ta còn tưởng rằng hai người đều chết hết, Thập Lạp Côn mang hai thi thể cháy đen tới, treo ngược ở cửa doanh, nói đó là hai người. Nhưng A A không tin, cậu ta kiên quyết cho rằng đó không phải là Tiểu Dạ, rằng hai người đã chạy thoát."

"Sao các ngươi lại tới đây?" Trương Dương lạnh lùng lườm hắn.

Sau khi ngài phản bội, Ba Ba Hách tiếp nhận vị trí của ngài. Nhưng Thập Lạp Côn được Lạp Tô bổ nhiệm làm Bách phu trưởng mới. Ba Ba Hách không thể cãi lệnh, chỉ có thể nhin tức nghe theo. "

Trương Dương nhíu mày, thở dài, "Ta đã bảo hắn giết Thập Lạp Côn."

A Lợi Lạp buồn rầu: "Hắn rất muốn, nhưng không có cơ hội. Thập Lạp Côn có quân Mông Cổ làm chỗ dựa. Một năm qua, tên khốn ấy dày dạn tất cả mọi người trong doanh, hành hạ họ sống không bằng chết. Sau đó Ba Ba Hách mới nói cho chúng ta biết những chuyện ngài đã làm vì bọn ta."

Hắn hơi giật mình, cắn chặt răng.

Nhìn hắn, A Lợi Lạp cười tự giễu, nói: "Nói thật, ta vốn không tin, ta cho rằng Ba Ba Hách chỉ muốn cho chúng ta một chút hy vọng, hy vọng sống sót. Nhưng Da Luật Thiên Tinh cũng nói như vậy, hắn còn nói hắn cho rằng hai người thực sự đã chạy thoát nên Thập Lạp Côn mới khó chịu như vậy. Cuộc sống thật con mẹ nó đau khổ, ngay cả ta cũng bắt đầu hy vọng đó là sự thật, hy vọng ngài cùng Tiểu Dạ thật sự đã chạy thoát."

Trương Dương đoán đó là thật, hai người đàn ông trước mặt vừa đen vừa gầy, hắn có thể nhìn thấy tay A Lợi Lạp cầm chén trà hơi run, mắt còn có hơi nước.

Hắn giả vờ như không nhìn thấy, chỉ nhìn A A vẫn đang ngồi trước mặt hắn này giờ, ai ngờ tên kia thấy hắn nhìn lại cong môi nở nụ cười, trong mắt cũng có ánh lệ.

Cổ họng hần nghẹn ngào, giận dữ trừng tên kia một cái. Chết tiệt... Tên cầm ấy lại càng cười tươi hơn rồi.

A Lợi Lạp hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc kích động, mới tiếp tục nói: "Trước đó vài ngày ở Hỏa Châu, nhân cơ hội quân Mông Cổ rối loạn ta cùng A A đã chạy trốn. Chúng ta nghe đồn nơi này có một tòa thành, có đội trưởng đội Quạ Đen võ nghệ cao cường thu nhận đào binh nô lệ, nên đã chạy tới đây. Ta không thể nào ngờ được người nọ lại là ngài..."

Hần không biết nên nói gì, qua loa đáp: "Đây không phải chủ ý của ta, là của thê tử ta."

A Lợi Lạp nhìn hần, nói: "Ta đoán nếu như không nhờ có ngài thì ta đã chết từ năm năm trước rồi."

Hần đột nhiên không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể quay người rời đi. Tên kia lại gọi hần lại, nói một câu hần không tài nào ngờ được.

"A Lăng Đằng, cảm ơn ngài."

Hần không quay đầu lại, nói: "Ta tên Trương Dương."

Người đàn ông phía sau nghe vậy liền sửa lời: "Trương Dương, cảm ơn ngài."

Hần không quay lại mà cất bước đi thẳng ra ngoài, lại nghe tên kia ở phía sau la lên.

"Trương Dương, ta có thể gọi ngài là đại ca không?"

Hần dừng bước, nhìn thấy Tú Dạ đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm hộp cơm, nước mắt lưng tròng, dịu dàng nhìn hần.

Đột nhiên hốc mắt cũng hơi nóng, hần nhìn người con gái kia, hít sâu một hơi, cũng không quay đầu lại gầm lên: "Khốn kiếp! Chuyện như vậy còn cần hỏi sao? Ăn cơm, ăn no một chút, chỗ này của ta con mẹ nó cần rất nhiều người! Nếu không vung được kiếm, hai người các người cút ngay cho ta!"

A Lợi Lạp nghẹn ngào, lớn tiếng trả lời: "Vâng, đại ca!"

A A cũng a một tiếng, sau đó lại cười to.

Cô đi tới trước mặt hần, hần không nhịn được đưa hai tay ra ôm chặt lấy cô, nhưng vẫn cảnh cáo bên tai cô: "Nếu tên cầm kia còn gặp nàng, ta sẽ chặt đứt tay hần, nàng tốt nhất đừng để cho hần làm như vậy một lần nữa."

Cô rung rung bật cười, chỉ đáp một tiếng.

"Được."

Còn ba ngày...

Đêm đó, lính trinh sát báo lại, đại quân Mông Cổ đã vượt qua núi, ba ngày sau sẽ đến thành.

Đêm hôm đó, cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn dùng tiêu thạch, lưu huỳnh cùng than, làm thuốc nổ.

Cô biết lực sát thương của những thứ này kinh khủng đến mức nào, nhưng kỵ binh của Lạp Tô đã vượt qua núi rồi, mà cô cũng hiểu thực lực hai bên chênh lệch quá nhiều.

Sau khi hoàn thành, cô giao cho hấn.

"Những thứ này có thể phát ra ánh lửa rất mạnh, dùng để hù dọa kẻ địch." Cô dùng một chút, hít một hơi thật sâu, chỉ vào một cái rương gỗ khác, nói: "Trong này là thuốc nổ bình thường, mặc dù không phải Hắc Hỏa, nhưng lực sát thương cũng rất lớn."

Hấn biết cô không muốn liên lụy tới quá nhiều người vô tội cho nên mới chia thuốc nổ làm hai loại.

Những sách lược cô thảo luận cùng hấn rất kinh người, nhưng đồng thời cũng rất mạo hiểm, giống như chiêu lừa liên hoàn. Thủ binh trong thành ít hơn quân lực của đối phương rất nhiều, bọn họ chỉ có thể cố gắng tranh thủ chút ưu thế.

"Ta rất ngốc sao?" Cô nhìn hấn.

"Rất ngốc." Hấn nói, rồi ôm cô vào trong lòng.

"Nếu ngốc, vì sao chàng còn đồng ý?"

"Chính vì ngốc, cho nên ta mới đồng ý." Hấn thở dài, nói: "Bởi vì cho dù người công thành là ta, chỉ sợ cũng phải biết khó mà lui."

Cô tựa vào lồng ngực hấn, nói nhỏ: "Nhưng nô lệ không thể lui."

Đúng vậy, nô lệ không thể lui.

Hấn vuốt ve lưng cô, giọng khàn khàn: "Nàng không thể nào cứu vớt được tất cả mọi người."

Cô biết cô không thể. Tú Dạ nhắm mắt lại, nếu được cô rất hy vọng mình có thể... Đột nhiên, một ý tưởng lóe lên trong đầu. Cô ngẩng đầu lên nhìn hấn, nói: "Chàng biết không? Ta đoán ta có thể. Ít nhất có thể cứu nô lệ trong doanh. Chàng cũng nghe A Lợi Lạp nói rồi đấy, phần lớn thủ hạ của chàng vẫn còn sống, tuy chỉ là kéo dài hơi tàn qua ngày. Ta tin rằng nếu có cơ hội

đa số họ sẽ muốn trốn."

"Nàng định làm gì?"

Cô nói cho hắn biết ý tưởng của cô.

Hắn sửng sốt, trợn mắt nhìn cô cô.

"Chàng thấy thế có được không?" Cô hỏi.

Hắn thành thật trả lời: "Ta không biết, nhưng có thể thử một lần. Có lẽ có thể." Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có thể, không nhịn được bật cười.

"Đúng vậy, ta nghĩ là có thể, chỉ cần chúng ta đối phó được Tháp Lạp Cồn là có thể."

"Ta muốn nói với nàng, hắn ta chưa bao giờ là vấn đề."

"Đúng vậy, hắn không phải."

Tú Dạ nhìn người đàn ông đang mỉm cười trước mắt, không kìm lòng được đưa tay ôm hắn. Mặc dù cô đã tính toán chu đáo từng bước một, nhưng thực tế đôi khi người tính không bằng trời tính, cô không sợ mình gặp bất trắc, cô chỉ sợ duy nhất một điều đó là mất hắn.

Cô kéo hắn cúi xuống, hôn thật sâu, áp lên môi hắn, nhỏ giọng nói.

"Chàng phải cẩn thận."

"Ta sẽ." Hắn vuốt ve khuôn mặt của cô, khàn giọng hứa hẹn: "Ta sẽ cẩn thận."

p. s: Còn 7 chương thôi. Sắp đến ngày được thấy chữ hoàn rồi. Hạnh phúc... ing

Chương 21

Đại quân Mông Cổ đến...

Ngày đó, vừa qua buổi trưa, lính trên tường thành thấy biển cờ tung bay ở phía xa.

Thủ binh trên cổng thành thổi kèn, những người còn đang ở ngoài thành làm nốt biện pháp phòng ngự cuối cùng ào ào lùi về trong thành, khép chặt cửa thành nặng nề.

Đại quân chậm rãi đến chân núi, đóng quân ở thảo nguyên phía tây thành. Lều đỉnh tròn dựng ở đó, vừa đến chạng vạng, khói bếp nghi ngút bay lên khiến người ta nhìn từ xa vẫn phải run sợ.

Trương Dương cùng Tú Dạ đứng trên tường thành, sớm biết đại quân Mông Cổ sẽ lựa chọn hạ trại ở phía tây.

Thảo nguyên phía tây thành có sông, phía bắc là cồn cát, phía nam gần đầm lầy, xa xa là dãy núi lớn, phía đông là rừng và núi đá hiểm trở, chỉ cần là người đều sẽ lựa chọn đóng quân ở nơi có nước.

Quân Mông Cổ tung hoành khắp nơi nên không thèm để tòa thương thành nho nhỏ này vào mắt.

"Ta không thấy được xe bắn đá và xe công thành, chàng có thấy không?" Cô hỏi.

"Không." Hãn lắc đầu, nói: "Những loại xe ấy quá lớn, khó treo đèo lội suối, hơn nữa đây chỉ là thành nhỏ, hãn cho rằng chỉ cần dựa vào đám kỵ binh là đủ thắng. Hãn chỉ tới cướp bóc, không phải đến đánh trận."

Đúng như cô và hãn dự liệu.

"Chàng biết không? Lạp Tô là kẻ ngu xuẩn." Nhìn lều tròn phía trước, Tú Dạ không nhịn được nói: "Từ lúc ta thấy hãn đặt kho thuốc nổ gần lều chủ tướng đã biết rồi."

Mặc dù đại chiến sắp tới, nhưng những lời này vẫn khiến hãn cười khẽ ra tiếng.

"Chàng cho rằng hãn mang đến bao nhiêu người?" Cô hỏi.

Hãn nhìn khói bếp và cờ, nói: "Khoảng năm ngàn, nhưng lính gác nói, Hỏa Châu còn khoảng ba vạn lính đóng quân."

Cô biết nơi đó cũng có rất nhiều xe công thành khổng lồ, chuyện bọn họ cần phải làm chính là chặn đường, kéo dài thời gian để Thiết Mộc Nhĩ đưa được viện binh từ Hoàng Kim oát nhĩ đóa đến.

"Phía Thiết Mộc Nhĩ có tin tức gì không?"

"Còn chưa có, hãn vừa đến nơi mà thôi." Hãn nhìn cô, nói: "Ta cho rằng, chúng ta phải thắng một trận hãn mới có cơ hội thuyết phục vị Khả Hãn kia."

"Vậy thì thắng một trận đi." Cô nói xong, cùng một người thợ xóc tấm vải xám che đồ vật khổng lồ bên cạnh lên, lộ ra vũ khí vĩ đại đặt ở ngay chính giữa cửa thành.

Hãn biết cô từng yêu cầu thợ làm một thứ gì đó, nhưng không biết đó lại là vũ khí kinh người này.

Đó là một cái nỏ, sàng nỏ, to hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hãn.

Mười người thợ bận rộn bê một mũi tên vừa dài vừa lớn giống như trường thương lắp vào, hợp lực xoay trục kéo ở phần đuôi, kéo dây nỏ không lồ đến cực hạn.

Cô quay đầu hỏi hần: "Chàng biết lều chứa thuốc nổ là cái nào không?"

Sàng nỏ của cô khắc vạch đo độ để ngắm bắn, đuôi mũi tên làm bằng miếng sắt, cô còn lắp thêm vào mũi tên một ống tre rỗng nhỏ, bên trên có ngòi nổ.

Hần không hỏi cô thứ này có thể bắn bao xa, chính hắn biết nó có thể bắn đủ xa. Vậy nên hắn nói cho cô vị trí thường đặt lều chứa thuốc nổ. Cô bảo mọi người điều chỉnh rãnh tên, một binh lính đưa cho hắn một cái chùy lớn.

Sàng nỏ không thể bắn bằng tay mà phải dùng chùy.

Hắn cầm cây chùy khổng lồ, nhìn cô dùng đá đánh lửa châm ngòi nổ, khi cô lùi lại, hắn sai bước đến cạnh nỏ, giơ cao cây chùy dùng toàn bộ sức lực giáng xuống chốt.

Mũi tên vĩ đại mang theo ánh lửa bay vút ra ngoài, vượt qua cự mã ngoài tường thành, qua kênh rạch, qua thảo nguyên, bay qua đỉnh đầu đại binh Mông Cổ cùng lều tròn, bắn trúng căn lều chứa thuốc nổ. Không lệch một ly.

Bùm!!!

Khi tên hạ xuống cũng là lúc một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, ánh lửa tận trời. Vụ nổ khiến mặt đất kịch liệt chấn động, ngay cả những người đứng trên tường thành phía xa cũng có thể cảm nhận được.

Mọi người đều đứng im, còn cô xoay người lại, nhìn hần hỏi: "Chàng thấy lửa này dùng để chúc mừng thắng lợi có đủ lớn không?"

Hần nhìn cô, nở nụ cười, dùng sức hôn cô một cái: "Đủ."

Nói xong, hắn chạy xuống tường thành, nhảy lên ngựa, mang theo những người đàn ông đã sớm chuẩn bị sẵn sàng xung phong ra khỏi thành.

Không ngờ hần lại hôn cô trước mặt mọi người, Tú Dạ đỏ bừng mặt, nhưng vẫn không kìm lòng được tỳ lên tường thành, hô to.

"Trương Dương, đừng ham chiến!"

Hần không quay đầu, chỉ giơ cao đại đao trên tay.

Cô hồi hộp lo lắng nhìn hần mang theo đội Quạ Đen xông lên, nhân lúc quân địch đại loạn, lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai, thoải mái chém giết một trận, sau đó quay về.

Đợi đến khi bọn họ lộn trở lại, cô đã sắp xếp đám phụ nữ dùng cung nỏ giẫm chân đặc chế, từ trên tường nhắm bắn quân địch đuổi theo.

Cô chờ bọn họ tiến vào khu an toàn, chờ kỵ binh của địch vào tầm bắn, hô lớn, "Bắn tên!"

Trận mưa tên đầu tiên rào rào bay tới, nhóm thợ tiên lên thay, tiếp tục bắn đợt thứ hai.

Nhóm phụ nữ và thợ thay phiên nhau tiến lên, trẻ con trong thành ngồi phía sau giúp chuyển tên.

Mưa tên không ngừng cản trở kỵ binh vô cùng hiệu quả. Nhóm Quạ Đen thuận lợi vào thành, không thiếu một ai, cửa thành lại đóng.

Cô thở dốc, người bên cạnh cũng vậy, đám phụ nữ vẫn đang giẫm cung nỏ, nhắm bắn kỵ binh. Bọn chúng không dám tiến thêm một bước nào nữa, không bao lâu sau đành phải rút về.

Thợ rèn Á Lịch Sơn Đại nhìn lửa cháy ngùn ngụt phương xa cùng kỵ binh lui về trong đại doanh, nhìn không được thốt lên.

"Ôi mẹ ơi, tẩu tử, vậy mà ta cứ tưởng tẩu chỉ biết làm nết, khó trách đại ca chưa bao giờ dám liếc nhìn bất cứ người phụ nữ nào khác..."

Lời này khiến bầu không khí căng thẳng lập tức biến mất, mọi người trên tường thành đều bật cười.

Cô muốn giả vờ như không hiểu, nhưng vẫn không nhịn được đỏ mặt, chỉ có thể vội vàng giao quyền chỉ huy cho người khác.

"Ba Đồ Nhĩ, nơi này giao cho cậu, cậu nhớ nên làm như thế nào rồi đúng không?"

"Vâng, tẩu cứ yên tâm giao cho ta, nên làm như thế nào ta đều đã dặn dò mọi người. Chúng ta sẽ thả nhóm quân đầu tiên vào ủng thành."

Cô gạt đầu, sau đó mới đưa đám phụ nữ xuống khỏi tường thành, tiếp tục đi chuẩn bị.

Hoàng hôn nhuộm đỏ cả vùng đất, chiếu rọi căn lều chủ tướng bị đốt trụi.

Tuy rằng kho thuốc nổ của đại doanh đã cháy, quân Mông Cổ vẫn nhanh chóng chinh đồn cò trống, một canh giờ sau liền triển khai tiến công.

Lần này, đi đầu không phải kỵ binh mà là lính nô lệ bắt được từ những nơi khác. Bọn họ bị xếp thành một hàng, đẩy lên đầu, tay cầm trường thương, lá chắn.

Vào lúc này cửa thành mở ra, cũng phái bộ binh bày trận.

Tiếng trống thứ nhất vang lên, lính nô lệ giơ lá chắn, đội Quạ Đen cũng giơ lá chắn.

Tiếng thứ hai trống vang lên, lính nô lệ giơ cao trường thương, đội Quạ Đen cũng giơ cao đại đao.

Tiếng trống thứ ba vang lên, thùng thùng không ngừng; trên tường thành, trống trận cũng dồn dập.

Lính nô lệ gào thét, xông về phía quân địch.

Đội Quạ Đen cũng xông lên, tên từ trên tường bắn ra, lại bay cao vượt qua đỉnh đầu, nhắm thẳng về phía kỵ binh đằng sau. Các nô lệ không phát hiện, chỉ ra sức lao lên phía trước, xông qua cầu, nhằm về phía tường cao cùng quân địch áo đen.

Ai biết khi hai quân còn chưa giao nhau thủ binh đã quay đầu, chạy về cửa thành né tránh giao chiến.

Cửa thành vẫn chưa kịp đóng, trên trăm lính nô lệ rít gào xông lên đuổi giết, mặc dù kẻ địch khiếp chiến nhưng bọn họ cũng không thể quay đầu, phía sau bọn họ có kỵ binh trông chừng, có đại doanh đóng quân. Dám quay đầu chỉ còn một con đường chết, thế nên bọn họ vẫn xông lên, thừa cơ tấn công vào trong thành.

Sau cửa thành bằng đồng là ủng thành, đó là bấy, bọn họ biết, nhưng Thập Lạp Côn vẫn đang ở sau rít gào.

"Xông vào! Xông vào cho ta! Kẻ nào dám lùi lại ta giết kẻ đó..."

Ba Ba Hách chợt mắt không ngừng, hấn giơ đao dẫn đầu xông vào. Hắn biết lúc này không thể ngừng, đây là chiến tranh, không phải người chết thì là ta chết, chần chờ chỉ nhận lấy càng nhiều tên từ trên tường thành bắn xuống mà thôi.

Hắn xung phong liều chết xông vào, những người khác cũng bắt chước theo sau, cửa thành phịch một tiếng, bị đóng lại.

Trong lòng bọn họ phát lạnh, lại vẫn áp dụng cách thức của vị Bách phu trưởng A Lăng Đằng bách chiến bách thắng đã dạy khi xưa, năm người một tổ tạo thành hình tròn, lưng kẻ lưng, giơ cao lá chắn chuẩn bị ngăn cản tên bắn tới, đồng thời tìm cửa, mở một con đường máu.

Nhưng trong ủng thành không có mưa tên, chỉ có một dãy bàn dài, bên trên chất đầy đồ ăn nóng hôi hổi.

Giây phút ấy, Ba Ba Hách ngẩn cả người, Da Luật Thiên Tinh cũng sửng sờ, tất cả lính nô lệ đều sửng sờ, mọi người thờ hồn hèn nhìn nhau nhưng không ai dám bỏ lá chắn trên đỉnh đầu xuống.

Ủng thành to như vậy, không có mùi khói, mùi lửa, mùi dầu, chỉ có mùi thơm ngào ngạt của thịt nướng. Bọn họ có thể thấy dê nướng cả con, mì sợi chất cao như núi, còn có thịt, bánh nướng rắc đầy mè vàng nóng hổi, cùng với cháo sữa ngựa nóng hằm hập.

Bọn họ đã treo đèo lội suối mấy ngày đêm, cả ngày nay chưa có gì vào bụng, thật vất vả mới chờ được tới lúc hạ trại ăn cơm, quân địch lại làm nổ tung lều thuốc nổ. Lạp Tô tức giận rít gào phái tất cả lính nô lệ còn đang đói bụng lên chiến trường.

Bọn họ nơm nớp nhìn đồng đồ ăn, không biết là bụng ai vang lên đầu tiên, thậm chí có người còn bởi vì quá đói mà bất giác há to miệng, nhìn đồ ăn chảy nước miếng.

Đúng lúc này, cửa nhỏ thông vào trong thành mở ra, một người người đàn ông đi ra, hét lớn một tiếng.

"Ba Ba Hách!"

Ba Ba Hách nghe tiếng chấn động, quay ngoắt lại, chỉ nhìn thấy người đàn ông bị đòn là đã chết, hấn kinh sợ nhìn trừng trừng người kia.

Tuy rằng người kia cắt tóc, cạo râu, nhưng hấn nhận ra khuôn mặt ấy, nhận ra đôi mắt ấy! Hấn đã từng đi theo người đàn ông này tắm máu chiến đấu nhiều năm.

Hấn thở phì phò, bất giác buông lá chắn trong tay, sau đó là trường thương.

Hấn có thể cảm nhận được các đồng bạn phía sau đều ngây dại, không biết ai hô lên danh hiệu kia.

"A Lăng Đằng, là A Lăng Đằng..."

"Hấn không chết, quả nhiên không chết..."

Bọn họ xôn xao, nhưng không ai dám tiến lên.

Đúng lúc này, Ba Ba Hách thấy một người khác đi ra, đó là A Lợi Lạp về mặt cột nhà, đi theo là tên cầm A A. Trên vai hai người còn khiêng một con dê nướng mỡ nhỏ tí tách.

"Ngu ngốc, các người còn đứng ngây ra đó làm cái gì, đại đội trưởng đội Quạ Đen trong truyền thuyết chính là đại ca của chúng ta!" A Lợi Lạp vác dê, hô: "Những đồ ăn này đều là cho chúng ta!"

Người đàn ông mặc đồ đen kia nhìn mọi người, cao giọng nói: "Ta là Trương Dương! Đại đội trưởng đội Quạ Đen của tòa thành này! Các người muốn rời đi, ta sẽ mở cửa cho các người đi ra ngoài, lần sau gặp lại chúng ta chính là kẻ địch, ta chắc chắn sẽ không nương tay! Nếu muốn ở lại thì để vũ khí xuống, vậy từ giờ trở đi các người chính là huynh đệ của ta! Những

người trong thành này đều là dân tự do, không phân biệt cao thấp sang nghèo, có thịt cùng ăn, có rượu cùng uống, sau cuộc chiến nếu muốn rời đi, ta tuyệt đối không ngăn cản!"

Từng câu từng chữ rành mạch văng vẳng trong ừng thành.

Ban đầu, không có ai động dậy, không ai dám tin tự do tới dễ dàng như thế.

Ba Ba Hách nhìn người đàn ông kia chăm chăm, hốc mắt hơi nóng, hấn buông lá chắn trong tay đầu tiên, cảm trường thương xuống mặt đất, quỳ một gối, hai tay ôm quyền hô.

"Ta Ba Ba Hách nguyện theo đại đội trưởng, thề sống chết công hiến!"

"Ta Da Luật Thiên Tinh nguyện theo đại đội trưởng, thề sống chết công hiến!"

Từng thanh đại đao, trường mâu cắm xuống, từng người quỳ xuống, thề nguyện trung thành.

Trong chớp mắt, trên trăm lính nô lệ binh đã cúi đầu quy hàng.

Nhìn tất cả mọi người trước mắt, Trương Dương ghen ngào, hấn nắm chặt hai tay, tiến lên nâng Ba Ba Hách dậy, giọng khàn khàn: "Đã là huynh đệ, đứng lên uống rượu ăn cơm đi."

Ba Ba Hách đứng lên, nhìn người đàn ông trước mắt, kích động không nói nên lời.

Người đàn ông kia đột nhiên kéo hấn đến, vỗ bả vai hấn hai lần, ghé vào tai hấn nói: "Lâu nay vất vả cho cậu rồi."

Chỉ một câu lập tức khiến hấn lệ nóng lưng tròng, nhiều năm như vậy người đàn ông này chưa bao giờ khen ngợi hấn một câu, ai ngờ lại nói vào lúc này. Hấn nâng tay dùng sức ôm lại người đàn ông đã cứu hấn vô số lần trên chiến trường, vỗ mạnh lên lưng hấn một cái, cười mắng:

"Ta biết Thập Lạp Côn không giết được ngài mà!"

Hấn mỉm cười, lùi lại một bước, nhìn mắt chột nói: "Nói đến Thập Lạp Côn, ta cần cậu đi mời hấn vào, tên kia còn ở ngoài thành chờ cửa mở đấy."

Nhắc tới tên kia, mọi người đều phẫn nộ, Ba Ba Hách nở nụ cười độc ác.

"Đương nhiên, ta đi mời hấn vào ngay."

Trương Dương ngẩng đầu vung tay lên, thủ binh phía trên mở cửa thành, Ba Ba Hách đi qua đường hầm cửa thành, một mình đi ra ngoài.

"Bách phu trưởng, chúng ta đã đánh hạ thành này..."

Ba Ba Hách đứng ở bên cửa, nói chưa xong, Tháp Lạp Côn đã nóng vội giục ngựa chạy qua bên cạnh hắn, vào cửa mới phát hiện mình bước vào một khoảng tối đen.

Hắn nắm chặt dây cương, quay đầu định chất vấn Ba Ba Hách, lại phát hiện cửa thành đã đóng, Ba Ba Hách cầm đao đứng đó. Đường hầm sau cửa thành có người đốt đuốc, hắn giục ngựa quay đầu, chỉ nhìn thấy khuôn mặt hung ác lạnh lùng ấy chớp sáng dưới ánh lửa.

"Tháp Lạp Côn, đã lâu không gặp."

Người đàn ông kia vung cây đuốc, hung hăng đánh tên khốn ấy ngã xuống ngựa. Trước khi hắn ta kịp phản kháng, đã vung đao chặt đầu hắn ta.

Trận chiến đầu tiên, đội quân Quạ Đen toàn thắng!

p. s: Làm cái đoạn 2 anh chị tám trên tường thành bỗng thấy 2 người này đáng sợ với
=>>>>>>>>>>

Chị bắn nát nhà người ta rồi bảo pháo hoa, anh thì tiếp tay cho chị < 3

Chương 22

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp thảo nguyên núi cao, truyền xa trăm dặm, không ai dám tin một tòa thương thành lại có thể đánh thắng đại quân Mông Cổ chưa bao giờ chiến bại. Không chỉ thiêu hủy kho thuốc nổ của đại doanh mà còn nuốt hết toàn bộ lính nô lệ tiến lên nghênh địch.

Đúng vậy, cửa lớn thương thành giống như quái vật. Trong một buổi tối, ba cửa thành lục tục nuốt ba đội nô lệ. Đám nô lệ một khi tấn công vào cửa thành sẽ không quay ra nữa, chỉ có từng đám từng đám quạ màu đen chao liệng phía trên cửa thành.

Quân Mông Cổ nhìn mà sởn tóc gáy, khi màn đêm buông xuống không dám tấn công tiếp nữa.

Lạp Tô mất hết mặt mũi, tức giận chửi mắng tất cả thủ hạ đại tướng trong lều.

Ngày hôm sau, hắn cử binh tấn công, lúc này là tấn công từ thành bắc. Đội kỵ binh đi đầu lại lún vào hố hầm mã, cũng có kỵ sĩ mặc đồ đen từ dưới cát vàng vùng lên, lấy trường đao chém chân ngựa, khiến đội kỵ binh thứ hai cũng rơi xuống hố. Khi bọn chúng ổn định trận tuyến, định đuổi theo, chợt có tiếng hô giết rung trời, cờ màu đen nhiều không đếm được từ cát vàng ngoi lên, giống như có đại quân từ bốn phương tám hướng vây quanh.

Đại tướng dẫn quân kinh hãi, cho là có đại quân đột kích, liền hạ lệnh lùi về đại doanh. Đợi gió lặng cát ngừng mới phát hiện không có viện binh và quân địch, chỉ là địch phái người cầm vô số cờ quạt trên ván xe, giục ngựa chạy qua chạy lại, nhiễu loạn lòng quân mà thôi.

Lập Tô giận dữ, tự tay chém tên tướng quân kia.

Ngày thứ ba, hấn cố ý ngừng chiến một ngày, khi màn đêm buông xuống tự mình dẫn quân từ đầm lầy phía nam thành, lặng lẽ định tập kích ban đêm, cũng đồng thời phái người từ hai hướng khác giáp công, muốn dùng kế dương đông kích tây, đánh lừa quân địch.

Đám kỵ binh giục ngựa xuyên qua đầm lầy trong đêm đen, đại quân lặng lẽ tới gần, mắt thấy tường thành đã ở ngay phía trước, đột nhiên trên tường thành vốn yên tĩnh bỗng đột sáng ngàn vạn cây đuốc, tiếng trống như sấm vang tận trời cao. Ngay lúc ấy, đột nhiên có người dùng tiếng Mông Cổ kinh sợ hô lớn.

"Có mai phục! Có mai phục! Trong đầm lầy có dầu! Chạy mau!"

Hấn vừa dứt lời, mũi tên lửa như mưa từ trên tường thành bắn ra. Đội kỵ binh xung quanh Lập Tô tạo thành đội hình, mấy tên đại tướng hô lớn.

"Đừng mắc mưu! Đừng mắc mưu! Đây là gian kế của kẻ địch!"

Nhưng ai biết mũi tên lửa vừa rơi xuống đất, chỉ nghe bùm một tiếng, lửa nhanh chóng từ trong đầm lầy lan ra, khiến đầm lầy biến thành biển lửa trong chớp mắt. Đám kỵ binh vốn có ý trấn định còn hoảng loạn, chứ đừng nói đến ngựa. Vừa có người loạn, những người khác liền loạn theo, đột nhiên có người giục ngựa chạy đi.

Không chạy thì thôi, vừa chạy ngựa liền vấp vào đá hoặc vò trong nước, thậm chí giẫm vào bẫy sập. Kỵ binh ngã vào đầm lầy, vó ngựa đập vỡ vò đựng dầu trong nước khiến càng nhiều dầu đen tràn ra, người và ngựa dính đầy dầu đen, khiến lửa cháy lan lên người.

Trong phút chốc, toàn quân rối loạn, đầm lầy giống như Luyện Ngục nhân gian.

Có tướng sĩ không cam lòng, dám dẫn binh lao về phía tường thành. Thấy cự mã liền nhảy lên, dẫn cả đội kỵ binh nghiêm chỉnh nhảy qua một loạt cự mã thấp bé. Ai biết vó ngựa vừa chạm đất, tiếng nổ rung trời lại vang lên, ánh lửa bùng lên, nổ tung cả đội nhân mã.

Lần này, không ai dám vượt qua Lôi Trì nữa. Chủ tướng Lập Tô cũng bị bắt lửa, đại quân phải rút về đại doanh. Vừa rời khỏi đầm lầy đã bị kỵ sĩ áo đen giáp công chém giết tơi bời tan tác, cuối cùng vẫn phải dựa vào kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu mới rút được về đại doanh.

Một trận này, Lập Tô mặt xám mày tro, ở trong lều chủ tướng nổi trận lôi đình. Đợi đến khi cấp dưới kiểm kê nhân số mới phát hiện ba ngày ba trận chiến, năm ngàn tinh kỵ hấn mang đến đã chết gần một phần ba. Lúc ấy bọn chúng mới giật mình biết trong thành có cao thủ, vài tên tâm phúc yêu cầu gọi viện quân, bị Lập Tô mắng chửi cho một trận. Nhưng cuối cùng, khi hừng đông tới hấn vẫn phái người tới Hỏa Châu đưa xe công thành không lò và xe bắn đá tới.

Trên tường thành, mọi người mỗi ngày đánh trống khua chiêng, thay nhau lên đánh tạo tạp âm.

Trương Dương và Tú Dạ sắp xếp quân thay phiên nhau về phòng nghỉ ngơi, nhét vải vào trong tai.

Bởi vì có tường thành chắc chắn ngăn cản quân địch, hơn nữa dân tộc thảo nguyên ngay cả đàn bà con gái cũng giỏi bắn cung cưỡi ngựa nên Tú Dạ cố tình nhờ thợ chế tạo cường nỏ có thể lấy chân đạp cho phụ nữ dùng, để họ có thể luân phiên lên tường thành trông coi. Lính nô lệ làm phản tập thể, khiến số lính có thể sử dụng và thay thế trong thành tăng cao. Mấy ngày đại thắng khiến đám đàn ông vừa dính gối liền ngủ. Nửa đêm đội Quạ Đen mặc đồ đen, dưới sự chỉ huy của Trương Dương từ mật đạo bí mật ra khỏi thành, đi đánh lén doanh địch, khiến đối phương trở tay không kịp.

Lính trong đại doanh Mông Cổ mỗi ngày đều bị tạp âm quấy nhiễu, ban đêm lại thường bị đánh lén nên không thể ngủ ngon. Liên tiếp mấy ngày, thỉnh thoảng lại có thuốc nổ từ trên trời rơi xuống xung quanh đại doanh, cháy bên này nổ bên kia, tuy rằng không phải lần nào cũng chết, nhưng bọn chúng cũng không tài nào biết được lần nào thực sự là thuốc nổ có lực sát thương, lần nào chỉ là pháo hoa phát sáng.

Không giống quân Mông Cổ không thể nghỉ ngơi, cả ngày bận cứu hỏa, bị đánh lén mệt mỏi, bên bọn họ người ngựa ăn ngon ngủ kỹ. Ban ngày trốn trong phòng tối, không bị nắng giữa hè thiêu đốt, buổi tối không cần lo sẽ bị địch ném thuốc nổ dày vò. Hai phe đều là dân tộc thảo nguyên, từ nhỏ sống trên ngựa, cưỡi ngựa mà lớn, nhưng mỗi lần giao chiến đội Quạ Đen lại luôn chiếm thượng phong.

Một tuần đi qua, tinh kỵ của Lạp Tô bởi vì ngủ không đủ, mắt đầy tơ máu, tính khí nóng nảy, đồng thời cũng rất e sợ đội Quạ Đen xuất quỷ nhập thần trong đêm.

Mấy ngày nay, không phải bọn chúng không đưa quân đi tấn công thành, nhưng thực sự là không lần nào đánh được. Mỗi khi liều chết đánh tới dưới thành, gác thang công thành sẽ bị mãnh hỏa du quỹ phun dầu đen đầy đủ, tay nắm không được, chân bước không ổn, còn có tên lửa, rập răng sỏi, lời dạ xoa từ trên trời giáng xuống, còn cả đá vụn gạch ngói, vôi tát mắt. Vất vả leo được lên thành, đám lính thủ thành sẽ bất chấp kể cả cùng chết cũng muốn đẩy kẻ địch xuống khỏi tường thành. Cuối cùng có người phát hiện, có vài thủ binh là nô lệ trong doanh nô lệ của quân mình.

Bắt đầu có người xì xào bàn tán, nói trong thành có một nữ pháp sư nuôi quạ đen, chuyên ăn xác chết. Nói đại đội trưởng Quạ Đen là Tử Thần, là U Linh, đánh hạ thành này là không tương, bằng không sao đánh lâu như vậy mà vẫn không thắng được? Bằng không sao nô lệ lại làm phản? Bằng không sao lại thương vong nhiều như vậy?

Cũng có người nói đã thấy quái vật A Lãng Đằng trong truyền thuyết ở trên chiến trường, mặc đồ đen, dẫn quân địch.

Mọi người nói A Lăng Đẳng tới tìm Lạp Tô báo thù, hẳn từ Hoàng Tuyên trở về chỉ vì muốn lấy nốt con mắt còn lại của Lạp Tô, vì lấy thủ cấp của Lạp Tô. Ai cũng biết, chỉ cần ở trên chiến trường, không ai A Lăng Đẳng không giết được, không đầu nào A Lăng Đẳng không chặt được!

Lời đồn này nhanh chóng lan truyền trong đại doanh.

Ngay ngày Lạp Tô ra lệnh bắt kẻ tạo ra lời đồn chém đầu trước công chúng, tiêu kỳ báo lại xe công thành, xe bắn đá cùng viện quân đã vượt núi, chuẩn bị qua khe núi cuối cùng, hôm nay sẽ tới nơi.

Lạp Tô cực kỳ vui mừng, kéo kẻ tạo lời đồn tới khoảng trống giữa đại doanh và cửa thành, tự mình đánh trống khiến thủ binh chú ý, giương giọng hô lớn.

"Người trong thành nghe kỹ cho ta! Ta là Lạp Tô, Đại tướng quân tiên phong của Khả Hãn Húc Liệt Ngột! Thành của các ngươi lớn bằng nào? Tường dày bao nhiêu? Có thể dự trữ bao nhiêu lương thực? Có thể chống lại ta bao lâu? Mấy vạn viện quân của ta đã vượt qua núi, trong hôm nay sẽ tới. Đến lúc đó ta sẽ đập nát tòa thành này."

Lạp Tô cười điên cuồng, tự tay chém kẻ tạo ra lời đồn, móc tim, giẫm lên người người kia, hung hăng cắn quả tim máu chảy đầm đìa, giơ lên cao, há mồm to như bồn máu, nói với tướng sĩ bên này, "Ăn thịt hăn, uống máu hăn, gặm xương hăn, ăn sớng nuốt tươi, bầm thây vạn đoạn..."

Nhìn hành vi dã man của Lạp Tô, Tú Dạ đứng trên đầu tường, giơ trường cung, chỉ lên trời bắn tên.

Tất cả quân địch dưới thành cũng không nhìn được ngẩng đầu lên, chỉ thấy mũi tên bay lên cao, sau đó lại rơi xuống thẳng tắp, cách Lạp Tô ít nhất năm trăm bước.

Lạp Tô thấy thế cười to ra tiếng, kỵ binh phía sau cũng cười vang theo.

"Thành này đã không còn người, cung nỏ trong tay một con đàn bà ngay cả tên cũng không chạm được tới chân ta, không chạm được gót ủng ta..."

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe được trên núi tuyết phương xa vang lên tiếng nổ, đất dưới chân rung lên nhẹ nhẹ, khói đen từ từ bay lên.

Hướng đó là nơi thiết kỵ đang vượt khe núi. Quân Mông Cổ thấy thế liền sợ trắng bệch mặt.

Tú Dạ đứng trên đầu tường nhìn thấy khói đen mù mịt, liền đưa cung nỏ trong tay cho Ba Đồ Nhĩ.

"Tàu tử, tàu làm thế nào vậy? Sao có thể... Sao có thể ra lệnh bằng một mũi tên, khiến..." Ba

Đồ Nhĩ nói đến đây, đột nhiên hiểu ra: "A, là đại ca sao? Đêm qua huynh ấy mang đám Tát Lâm, A Lợi Lạp ra khỏi thành là vì chuyện này?"

Cô mỉm cười, gật đầu.

"Ừ, ta chỉ thông báo với đại ca cậu, cho nổ khe núi." Tú Dạ nhìn tiểu đệ, nói: "Viện quân của Lạp Tô sẽ phải đi đường vòng, cho chúng ta thêm hơn mười ngày. Lát nữa Lạp Tô nhận được tin tức, chắc chắn sẽ cử binh đến tấn công, cậu cho mọi người ăn uống no nê, cẩn thận đề phòng. Nhớ kỹ, dù bọn chúng nói gì đi nữa cũng tuyệt đối không được mở cửa ứng chiến. Chúng ta chỉ cần cầm cự hơn mười ngày, khiến Lạp Tô biến thành trò cười, Thiết Mộc Nhĩ nhất định có thể thuyết phục Biệt Nhi Ca đến cứu viện. Đến lúc đó Húc Liệt Ngột đang tranh ngôi vị sẽ không muốn lãng phí binh tướng tại đây, chắc chắn sẽ đánh chuông thu binh."

Đệ biết! " Ba Đồ Nhĩ ưỡn ngực, nói: "Ba Đồ Nhĩ tuyệt đối sẽ không tự tiện mở cửa ứng chiến!"

Khói đen bốc lên từ núi tuyết...

Đó là Hắc Hỏa.

Cô vốn không định làm ra thứ thuốc nổ đã cướp đi tính mạng phụ thân nhưng viện quân của Lạp Tô tới nhanh hơn cô nghĩ. Thương thành chiến đấu ba ngày tuy rằng đại thắng vì Lạp Tô quá mức khinh địch, nhưng cũng chính vì điều đó đã khiến quân địch quyết định dùng vũ khí công thành với sức công phá lớn.

Lính gác Trương Dương bố trí trên núi mặc dù không biết vũ khí quân địch mang theo là gì, nhưng cô đã dặn dò họ phải người biết vẽ tới, vẽ tất cả những thứ nhìn thấy gửi về.

Vũ khí này người khác nhìn không hiểu, nhưng cô vừa thấy liền biết. Cô từ nhỏ đã cùng phụ thân nghiên cứu vũ khí, ngay cả vũ khí công thành của dị quốc cô cũng từng được nhìn thấy. Hình trên bức vẽ là một chiếc xe bắn đá. Khác với loại xe phải dùng rất nhiều sức người phương đông xưa nay hay sử dụng, loại xe này dùng đòn bẩy, tầm bắn và lực phá hoại chỉ có hơn chứ không có kém.

Cô nhìn mà lo lắng không thôi, với kích cỡ vĩ đại bằng này, tảng đá bắn ra có thể phá vỡ tường thành, dễ dàng phá thành trong một ngày

Cô rơi vào thế bất đắc dĩ, chỉ đành thức suốt đêm làm Hắc Hỏa, để hắc mang lên núi thay thế loại thuốc nổ ban đầu. Cô tuyệt đối không thể để xe bắn đá kia xuống được tới chân núi, phải bất chấp mọi giá hủy diệt nó.

Cô vốn định đích thân đi, Hắc Hỏa uy lực không lồ, nếu người khác thao tác không cẩn thận, rất dễ xảy ra sơ suất. Nhưng hắc kiên quyết không chịu, sau một hồi tranh cãi, hắc nói dựa vào

khả năng cưỡi ngựa của cô, không thể nào lên núi trong đêm, hấn chờ cô thì lại không kịp cản đại quân vượt qua khe núi. Lúc này cô mới nhượng bộ, đồng ý để hấn cùng đội Quạ Đen đi.

Uy lực của Hắc Hỏa còn mạnh hơn cô tưởng, cô có thể thấy đỉnh núi vỡ một mảng lớn.

Giây phút núi nổ tim cô ngừng đập, sợ hấn chết ở đó, sợ tự tay cô giết chết hấn. Cô ép mình không được nghĩ linh tinh nữa, cô biết mình không được xuống tinh thần, không thể thất bại vào lúc này. Nếu bây giờ cô suy sụp, lòng quân sẽ lung lay, khi Lạp Tô tấn công bọn họ sẽ thua trước một nửa.

Nhìn làn khói đen mịt mù, Tú Dạ bắt buộc mình thở, bắt buộc mình duy trì bình tĩnh, bắt buộc mình dời mắt đi, bắt buộc mình mỉm cười giải thích cho Ba Đồ Nhĩ, sau đó giả vờ bình tĩnh xuống khỏi tường thành, trở về nhà cùng A Linh chữa thương cho binh lính.

Cô cẩn thận duy trì mặt nạ bình tĩnh, cẩn thận xử lý tất cả mọi chuyện, lại thấy sống một ngày bằng một năm.

Buổi chiều ngày hôm ấy, Lạp Tô quả thực cử quân đến tấn công, người trong thành thay nhau ra trận phòng thủ, cuối cùng cũng chống đỡ được qua một ngày một đêm.

Đến giữa đêm, hấn vẫn chưa trở về. Cô tự nhủ đó là bởi vì núi cao đường xa, là vì bọn họ phải tránh né kỵ binh Mông Cổ.

Cô bận cả một đêm, không dám nghỉ ngơi, không dám thất thần, không dám nhắm mắt.

Cô bắt mình tập trung vào những người bị thương, chuyên tâm thủ thành tiếp tế tiếp viện không cho phép mình chú ý trời đã sáng, không cho phép mình quan tâm mặt trời giữa hè nắng chói chang đã lên tới đỉnh...

Đã giữa trưa rồi...

Ngoài thành Lạp Tô không ngừng tấn công, nhưng đội Quạ Đen trong thành vẫn phòng thủ vững vàng.

Sau đó là đến hoàng hôn. Sau đó là trời tối...

Chương 23

Là vì đường xa, là vì Lạp Tô tấn công không ngừng, là vì hấn không tìm thấy cơ hội trở về. Hấn ở đâu đó bên ngoài kia, cô biết, hấn nhất định ở đó, nhất định ở đó, nhất định. Cô không ngừng nhủ thầm, bắt buộc mình chăm sóc những người bị thương, giúp nấu cơm, đưa cơm, lại không hề để ý rằng chính cô hai ngày hai đêm chưa có hạt cơm nào vào bụng, không một ngụm nước. Cho đến khi có người cầm một bát cháo thịt đưa đến trước mắt cô, cô mới ngược nhìn.

Là A Linh.

"Ăn cháo đi." A Linh lạnh lùng nói: "Cô cũng không phải thần tiên, không cần ăn cơm uống nước cũng có thể sống được. Đừng để đến cuối cùng chính mình lại gục ngã trước."

Giây phút ấy, vẻ bình tĩnh giả tạo của cô suýt nữa sụp đổ.

Cô cố nhịn xuống, chỉ nâng tay đón lấy bát cháo thịt, bắt buộc mình nuốt từng ngụm cháo ấm áp vào bụng. Cô ăn không biết mùi vị, giống như đang ăn sáp vậy, thậm chí còn không cảm nhận được mùi vị của cháo.

Khi cô ăn xong, A Linh bê bát không đi, trước khi đi, cô ấy dừng lại ở cửa nói một câu.

Người đàn ông của cô mạng lớn, hắn sẽ về thôi. "

Tú Dạ ghen ngào, nước mắt lưng tròng, nhưng cô không cho chúng rơi xuống.

Đúng vậy, hắn còn sống.

Cô biết, hắn nhất định còn sống, nhất định...

Trừ điều này ra, cô không thể có suy nghĩ khác, cô phải tin tưởng hắn còn sống, không bị cô hại chết, không bỏ mạng trong tay cô.

Hắn nhất định còn sống, hắn sẽ về, về bên cạnh cô.

Bởi vì nếu mất hắn, cô không biết liệu mình có thể sống nổi, có thể tiếp tục ăn cơm, hô hấp không nữa...

Đêm tối vắng vẻ.

Ba ngày sau, Lạp Tô cuối cùng cũng ngừng tấn công.

Trong đêm khuya, chỉ có ánh sao lặng lẽ tỏa sáng trên bầu trời cao.

Trên tường thành chỉ còn một đồng lộn xộn, người người mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng chống chọi trong gió rét, nhân lúc quân địch tạm lui mà thay ca ăn cơm, dựa lưng vào tường thành đắp thảm nỉ nghỉ tạm.

Nơi này mặc dù đang là mùa hè, ban ngày nóng như đổ lửa nhưng ban đêm lại vẫn lạnh như đông.

Khi cô lên tường thành xem xét tình hình, Ba Đồ Nhĩ và Da Luật Thiên Tinh đi đến bên cạnh cô, khẽ nói.

"Tàu tử, đại ca đã ra khỏi thành ba ngày ba đêm rồi, có lẽ chúng ta nên phái một đội nhân mã nhân lúc đêm tối ra khỏi thành lên núi tìm."

Gió nổi lên làm mây che khuất ánh trăng, khiến đêm đen càng thêm nặng nề.

Cô đứng trong gió rét, nhìn núi tuyết cao lớn, nhìn chỗ cháy đen phía xa, ép mình nói ra hai chữ. "Không được."

Da Luật Thiên Tinh không nhận được đáp: "Tiểu Dạ, bọn họ có lẽ bị kẹt trong núi, đang chờ cứu viện..."

"Trước khi đại ca mấy người đi đã nói thế nào?" Cô ngắt lời hai người bọn họ, hỏi.

Sắc mặt Ba Đồ Nhĩ đành lại, Da Luật Thiên Tinh siết chặt hai đấm.

"Chàng nói như thế nào?" Cô lại hỏi, đôi mắt vẫn nhìn dãy núi yên ắng, tối đen không một ánh lửa phía xa.

"Không cho phép mở cửa, không cho phép đi ra ngoài bằng mật đạo, dù thế nào cũng phải cầm cự, chờ viện binh của Biệt Nhi Ca đến."

"Còn gì nữa?"

"Nếu đại ca không trở về, tất cả do Ba Ba Hách làm chủ."

"Vậy Ba Ba Hách nói sao?" Cô nhàn nhạt lại hỏi.

Hai người nhìn nhau, im lặng không nói, chỉ có cô chậm rãi lặp lại những lời hần đã nói.

"Không cho phép mở cửa, không cho phép đi ra ngoài bằng mật đạo, dù thế nào cũng phải cầm cự, chờ viện binh của Biệt Nhi Ca đến."

"Nhưng mà tàu tử..."

Ba Đồ Nhĩ còn định nói tiếp, cô lại đột ngột quay đầu, nhìn hần hỏi.

"Nếu bây giờ mở cửa, nếu đi mật đạo, nếu bị quân địch phát hiện rồi tấn công vào, các đệ bảo chàng sao có thể cam tâm? Sao có thể cam tâm? Mạng của chàng là mạng, mạng các huynh đệ không phải là mạng sao?"

Người con gái trước mắt giống như một hòn phách, dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua sẽ bị thổi bay xuống tường thành, nhưng cô vẫn đứng thẳng, rất thẳng.

Hai người bọn họ á khẩu không trả lời được, cho tới lúc này mới phát hiện trong mắt cô đầy

ánh lệ.

"Cho nên, hai người có thể nói cho mọi người: cho dù qua bao nhiêu ngày, dù là ai đến hỏi, đáp án của ta đều sẽ chỉ có một." Cô ngấn lệ nhìn hai người bọn họ, nhìn tất cả thủ binh trên tường thành, đôi môi gần như đã mất huyết sắc nói chắc như đinh đóng cột.

"Không thể."

Đám đàn ông kinh sợ nhìn cô, không ai nói được một lời.

Sau đó cô xoay người sang chỗ khác, lại nhìn về phía ngoài thành, nhìn về phía dãy núi, nhìn về phía đại doanh phía trước, nhìn đêm tối dường như vô tận.

Nhìn đầu vai nhỏ gầy khẽ run bóng lưng đứng thẳng tắp của cô, không ai dám quấy rầy cô, cũng không ai dám đến hỏi cô vấn đề tương tự thế nữa.

Hôm ấy, cô đứng trên tường thành suốt cả một đêm, dùng hai tay ôm lấy mình, nhìn chăm chăm đêm tối.

Đêm đen thật tối cũng thật dài.

Giữa đêm, cô bỗng thấy tận cùng đêm tối phương xa có cái gì đó mơ hồ lóe qua. Nhưng nó chỉ xuất hiện trong một cái chớp mắt, chỉ chớp mắt mà thôi. Ban đầu, cô cho rằng mình nhìn lầm, cho rằng cô quá mức chờ mong nên sinh ra ảo giác, có lẽ đó chỉ là cát bị gió thổi mà thôi.

Cô bắt giác nắm chặt gạch trên tường thành, rướn người về phía trước.

Đêm tối vắng vẻ, vừa sâu vừa đen.

Cô căng thẳng nín thở, mắt không chớp nhìn đường chân trời phía xa.

Bỗng dưng, gió lại thổi, lần này cô đã thấy rõ hơn.

Đó là cò, một lá cò tung bay trong bóng đêm.

Sau đó lá thứ hai, lá thứ ba, trong nháy mắt biển cò đã che kín đường chân trời.

Tốc độ của kỵ binh cưỡi ngựa cầm cò rất nhanh, yên tĩnh không tiếng động từ phía sau tới gần, nhanh chóng tiếp cận đại doanh của Lạp Tô.

Cô vội vàng quay đầu quay đầu, chạy qua tường thành, lao vào thành lâu.

"Ba Ba Hách! Gọi mọi người dậy! Gọi tất cả mọi người trong thành dậy, cầm lấy tất cả vũ khí

có thể dùng!"

"Tẩu tử, có chuyện gì vậy?"

"Biệt Nhi Ca đến, ngay ở phía sau đại doanh của Lạp Tô! Bọn họ muốn tập kích Lạp Tô trong đêm, chúng ta đồng thời phối hợp mở cửa giáp công!"

Ba Ba Hách sững sốt, còn chưa kịp mở miệng, một người thợ xông lên tường thành, vội vã chạy vào, nói: "Bảo cáo đội trưởng, chúng ta ở dưới đất nghe được tiếng ù ù rất trầm, không giống vó ngựa, nhưng số lượng rất đông, không biết là cái gì."

"Nhất định là Biệt Nhi Ca, bọn họ dùng vải bọc vó ngựa để người ta không nghe thấy, nhân lúc đêm tối mà đánh úp!" Tú Dạ thu cầm lấy cánh tay Ba Ba Hách, vội vã nói: "Nhanh gọi mọi người dậy, nhưng đừng nổi trống, đánh rắn động cỏ. Chia mọi người đến các cửa thành đợi mệnh, nghe tiếng trống hiệu lệnh của ta thì lao ra!"

Nghe vậy, Ba Ba Hách không chần chờ nữa, lập tức xoay người ra lệnh cho đội Quạ Đen xuống khỏi tường thành, gọi tất cả mọi người dậy đợi lệnh.

Tú Dạ lo lắng nhìn về phía biển cờ trong đêm đen, trong lòng chỉ mong nhanh chóng chiến thắng. Chỉ cần thắng trận này, cô có thể ra khỏi thành tìm hấn, có thể lên núi tìm hấn.

Trận đánh này nhất định phải thắng, nhất định phải thắng!

Khi cô phát hiện thì cô đã xoay người chạy vội đi lấy Hắc Hỏa, sau đó bỏ nó vào mũi tên gắn lên sàng nổ giữa tường thành.

Lần này, cô nhắm thẳng vào lều tròn màu trắng.

Cô biết lần trước Lạp Tô bị dọa sợ nên đã không ở đó nữa, mỗi ngày hấn đều đổi lều ngủ, căn lều lớn kia bỏ không. Nhưng cô cũng biết trận đánh này không thể thua, cô phải phá hủy căn lều kia, ít nhất làm vậy có thể khiến bọn chúng hỗn loạn. Cô không nhắc được chùy, nhưng A A đi đến bên cạnh, thay cô giơ đại chùy lên.

"A A, chờ một chút, chờ ta đánh trống!"

Tú Dạ giữ lấy cánh tay hấn, ngăn hấn lại, nhìn về phía xa.

Sau đó, ánh lửa đầu tiên sáng lên. Trong đêm tối cô có thể thấy từng đốm lửa được châm lên rất nhanh, từng đốm từng đốm sáng lên, chiếu sáng cả đường chân trời. Sau đó những đốm lửa xếp thành hàng kia được bắn lên trời cao. Cùng lúc ấy cô châm ngòi nổ, cầm dùi, ra sức đánh lên trống.

A A vung đại chùy xuống, cửa thành đồng thời mở rộng. Đám đàn ông giơ cao trường kiếm

đại đao, thét gào xông ra ngoài.

Trong phút chốc, tiếng trống trận dồn dập, tiếng giết rung trời.

Hắc Hỏa bắn vào chính giữa căn lều trắng, tiếng nổ ầm ầm, phát ra ánh lửa kinh thiên, chiếu sáng cả đêm tối, khiến tất cả sáng rực giống như ban ngày.

Cô có thể thấy biển cò tung bay, phía trên thêu hoa văn bằng chỉ kim tuyến, phản xạ ánh vàng chói mắt, đó là cờ hiệu của chủ nhân Hoàng Kim oát nhĩ đoá.

Điều khiến cô không thể tin được là trong biển cò ngàn vạn màu vàng lại có một nhóm cò toàn màu đen đi ở hàng đầu, không kiêng dè gì mà xông thẳng về phía trước chém giết, vọt vào đại doanh của Lạp Tô như tia chớp.

Khi ánh lửa chói mắt tối xuống, nhóm cò màu đen chìm vào bóng đêm.

Nơi đó ở rất xa, rất xa, cô không thể nào thấy rõ, nhưng cô biết đó là hắc, là hắc!

Tim Tú Dạ đập như điên, cuối cùng không thể ngăn được dòng nước mắt trào ra.

Cô vung dùi, ra sức đánh trống trận, một tiếng rồi lại một tiếng, trợ trận cho hắc, lấy tiếng trống ra hiệu lệnh, khiến đội Quạ Đen thay đổi trận pháp theo tiếng trống, tiến lên tập hợp với hắc, cùng kề vai chiến đấu.

Đó là một cuộc giao chiến cực kỳ kịch liệt.

Chủ quân của Lạp Tô dưới sự giáp công của hai quân nhanh chóng bị tách rời. Tuy rằng hắc ta ra sức lãnh binh chống lại, nhưng A Lăng Đằng làm cho người người e ngại lại đang xung phong liều chết xông về phía hắc ta.

Tư thái ấy giống như quỷ thần khiến đại đa số mọi người đều sợ hãi tránh ra theo phản xạ.

Lạp Tô thấy thế quơ lấy đại đao, gào lên tức giận, giục ngựa lao về phía hắc. Hai người so chiêu trong ánh lửa, hai lưỡi đao giao kích giữa không trung, phát ra tia lửa sáng chói.

Mồ hôi, máu, cát bụi không ngừng bắn tung tóe trong không trung.

Khi đao hai bên chạm nhau một lần nữa, thân đao của A Lăng Đằng bật ra một lỗ hồng, lưỡi đao màu bạc bắn ra một mảnh nhỏ, cửa qua mặt hắc. Hắc nghiêng thân đao giảm bớt lực. Lạp Tô nhắc chân đạp hắc, hắc thuận thế xuống ngựa, tay trái lại đồng thời túm Lạp Tô kéo xuống cùng.

Hai người cùng rơi xuống ngựa, vừa ngồi dậy lại xông lên giao đấu chính diện, nâng đao chém về phía đối phương.

Đao của Lạp Tô vô cùng tốt, qua vài chiêu đã làm cho đao của hắn mẻ vài chỗ, tả tơi không chịu nổi. Nhưng hắn vẫn không dừng lại, Lạp Tô cũng sẽ không để hắn có cơ hội dừng lại.

Đây là chiến tranh, không có cái gọi là công bằng.

Gió đang thổi, lửa đang cháy, xung quanh tiếng la giết không ngừng, vó ngựa chấn động mặt đất.

Mắt thấy đao trên tay hắn đã gần hỏng, mắt Lạp Tô lộ ra sự độc ác, hét lớn một tiếng, ra sức vung đao chặt xuống, chỉ nghe rắc một tiếng, lưỡi đao của hắn bị chém đứt.

Trong phút chốc, trong con mắt còn lại của Lạp Tô lóe lên sát ý cùng đắc ý.

Nhưng hắn ta chỉ đắc ý được một giây, bởi vì A Lăng Đằng sau khi gãy đao vẫn không dừng lại. Hắn cầm thanh đao gãy tiếp tục chém, rất nhanh, còn nhanh hơn những lần vung đao trước, nhanh đến mức hắn ta không kịp phản ứng, mặc dù thấy được nhưng thân thể không theo kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn A Lăng Đằng xoay cổ tay cầm nửa thanh đao gãy vào bên mắt đeo băng bột của hắn ta, ghim cả người hắn ta xuống mặt đất.

Đến chết, con mắt còn lại của Lạp Tô vẫn lưu lại đắc ý, sau đó chuyển thành không cam lòng.

Cho đến lúc này, cho đến tận lúc này, hắn ta mới phát hiện tên kia chỉ chờ giây phút này, chờ đao gãy. Hắn ta không cam lòng, tên kia rõ ràng luôn tấn công vào cổ hắn ta, từ lúc bắt đầu giao chiến đã luôn cố tấn công vào cổ! Ai ai cũng nói hắn giỏi nhất là chặt đầu, thế nên hắn ta đã đeo bộ bảo vệ ở cổ! Vì sao lại là mắt? Vì sao lại là mắt...

A Lăng Đằng nhìn con mắt còn lại của hắn ta, nhìn ra sự không cam lòng của hắn ta, nhìn ra sự giận dữ của hắn ta, nhìn ra ý đồ giãy giụa của hắn ta. Nhưng tất cả đã không còn kịp nữa rồi, đao của hắn đã xuyên qua đầu hắn ta.

"Vì sao?" Lạp Tô không cam lòng cố thốt ra câu hỏi.

"Bởi vì ngươi là tướng, mà ta là lính." Hắn nhìn người đàn ông miệng mũi đều trào ra máu tươi, mặt vô cảm trả lời hắn ta: "Ngươi có khôi giáp, bảo kiếm. Thứ ta có trước giờ cũng chỉ là thanh đao rách này mà thôi."

Lạp Tô nghe vậy mới bỗng nhiên hiểu ra, người đàn ông này ngay từ đầu đã ra sức tấn công vào cổ hắn ta chỉ là kế hoạch. Từ lúc đầu, hắn ta đã thua, nhất định thua.

Gió ào ào thổi, hắn nhìn kẻ tàn bạo vô lương, tra tấn hắn mấy năm, đợi hắn ta như con chó không cam lòng hít vào một hơi dưới đao của hắn.

Hắn ở tiền tuyến chinh phạt nhiều năm như vậy, đao trên tay đã gãy vô số lần. Hắn biết không thanh đao nào là không gãy, hắn cũng biết đao của mình tuyệt đối không so được với bảo đao

của Lạp Tô.

Cho nên hắn chờ đao gãy, để cho đao gãy. Hắn biết kẻ địch sẽ vì thế mà lơ là vì quá dùng sức mà không thể kịp thời xoay đao, phải bước lên một bước để giữ được thăng bằng.

Cái hắn cần cũng chỉ là một bước ấy mà thôi.

Ánh sáng trong con mắt còn sót lại đã tan mất, không còn đặc ý và không cam lòng, cũng không còn kích động và tức giận nữa, cái còn lại chỉ là sự trống rỗng.

Hắn buông thanh đao gãy, đứng lên.

Hắn không chặt đầu Lạp Tô, bởi vì hắn không bao giờ phải lấy thủ cấp lĩnh thưởng nữa.

Lúc hắn đứng dậy mới phát hiện người bên cạnh đã lục tục dừng giao chiến. Quân địch vừa thấy Lạp Tô chết, có người bắt đầu xoay người chạy trốn, có người giục ngựa rời đi, có người buông đao kiếm giờ tay đầu hàng.

Bắn người phải bắn ngựa trước, giết giặc giết tướng trước.

Đây là đạo lý không đổi suốt trăm ngàn năm qua.

Binh bại như núi đổ.

Đứng ở trên tường thành, Tú Dạ có thể cảm nhận rõ sự suy sụp của quân địch, cờ của Lạp Tô ào ào ngã xuống. Khi đại chiến kết thúc thì trời đã tảng sáng, cuộc chiến đi qua để lại một vùng đất cháy đen. Chỉ có cờ vàng của Biệt Nhi Ca và cờ đen của đội Quạ Đen còn đứng, cờ của Lạp Tô sẽ không bao giờ tung bay nữa.

Chương 24

Cuộc chiến kết thúc, đội Quạ Đen lục tục lui về trong thành. Cô đứng trên tường thành nhìn từng người đàn ông cưỡi ngựa vào thành, nhưng hắn không có trong số đó. Cô càng lúc càng hoảng, càng lúc càng sợ hãi, cuối cùng cũng không nhịn được ném dùi chạy xuống tường thành, xuyên qua đám người trùng trùng, chen qua cửa thành chật chội, vội vã tìm hắn.

Trong thành ngoài thành nơi nơi đều là người, nhưng không có hắn.

Cô thở hổn hển, chạy lên phía trước. Đám đàn ông thấy cô liền tự động lùi lại nhường đường, bọn họ biết cô đang tìm ai, biết cô muốn tìm ai.

Sau đó đột nhiên cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn ấy trong dòng người đông đúc.

Người đàn ông kia không ngồi trên ngựa, quay lưng về phía cô nói chuyện với ai đó.

Người đàn ông có mái tóc ngắn màu đen, mặc quần áo màu đen, mũ giáp không biết đã rơi ở đâu, áo giáp trên người cũng đã vỡ, khắp người dính đầy cát bụi và máu tươi, nhưng đó là hắn.

Cô biết...

Mặc dù giữa hai người còn cách một biển người, còn cách vài trăm bước, nhưng cô vẫn nhận ra hắn.

Trương Dương! "

Nước mắt tràn mi, cô chạy về phía hắn. Dù biết với khoảng cách xa như vậy, tiếng người âm ỹ như vậy, hắn không thể nào nghe thấy nhưng cô vẫn không kìm nén được mà gọi hắn:

"Trương Dương..."

Dường như cảm nhận được sự tồn tại của cô hoặc thật sự nghe thấy cô gọi, hắn lập tức quay đầu lại, thấy cô đang vội vàng chạy về phía hắn.

Không chần chờ một giây nào, hắn bỏ lại người đang nói chuyện cùng hắn, đẩy đám người ra, chạy về phía cô, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Cô lao vào trong lòng hắn, hắn ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô.

Ánh rạng đông phủ lên hai con người đang ôm nhau thật chặt.

Giây phút ấy, mọi thứ xung quanh đều biến mất. Tiếng ồn ào, khói, lửa, cát, người, ngựa, thậm chí cả mặt trời rực rỡ đang dần nhô lên từ đường chân trời phía xa cũng không tồn tại nữa, chỉ còn lại có hắn và cô.

Tú Dã không thể không chế nước mắt không ngừng chảy xuống, cô rất sợ hắn chỉ là ảo giác, sợ hắn là do cô tưởng tượng, nhưng hắn đã ở trong lòng cô, ngay trong lòng cô, ôm cô.

Người con gái trong lòng hắn thật ấm áp. Mặt cô đầm nước mắt, trong mắt là vẻ kinh hoàng e ngại sợ hãi, hắn không nhìn được ôm chặt cô, xin lỗi.

"Thực xin lỗi, Lạp Tô mấy ngày công thành không ngừng, ta không tìm thấy cơ hội vào thành. Ta không dám mạo hiểm để mật đạo bị phát hiện, mở cửa thành..."

Hắn biết chỉ cần thủ binh nhìn thấy bọn họ trở về, chắc chắn sẽ mở cửa, liều chết xông ra cứu viện. Hắn cũng không thể đốt lửa hoặc dùng khói để nhắn với cô rằng hắn vẫn ổn. Nếu cô có thể nhìn thấy thì quân của Lạp Tô cũng sẽ thấy. Hắn mà làm như vậy sẽ hại chết các huynh đệ

đi theo hấn.

"Ta biết, ta biết..." Cô vùi mặt vào cổ hấn, nước mắt rơi như mưa.

Hấn biết cô sẽ lo lắng, biết cô nhất định sẽ sốt ruột, hấn rất hiểu cô nhưng lại không còn cách nào khác. Lúc hấn ở trên núi nhìn Lạp Tô điên cuồng công thành chỉ hận mình không ở bên cạnh cô, không thể bảo vệ cho cô. Đó đúng là một loại dày vò đáng sợ.

Hấn sợ thành không thủ được, sợ thủ bình không chống đỡ nổi, sợ sẽ mất cô.

Ôm người con gái trong lòng, hấn nghẹn ngào nói với cô: "Ta không thể trở về thành, nhưng ta ở trên núi nhìn thấy khói bếp phía xa, ta biết chắc chắn đó là Biệt Nhi Ca, cho nên đã dẫn các huynh đệ tới đó, khuyên ông ta nhân lúc đêm tối mà tấn công Lạp Tô, đó là thời cơ..."

"Đừng nói nữa, không quan trọng, đều đã qua rồi... Đừng nghĩ, cũng không cần nhắc lại nữa..." Cô ngẩng đầu, rung rung nhìn hấn, vuốt ve khuôn mặt hấn, vết thương trên má hấn, không kìm nén được mà thổ lộ tình cảm trong lòng: "Ta yêu chàng... Ta yêu chàng."

Hấn kinh ngạc nhìn cô, trong nháy mắt ấy dường như hấn không tài nào thở nổi, khẽ hỏi: "Nàng nói cái gì?"

"Ta yêu chàng." Cô rung rung nhìn hấn, chân tình dùng ngôn ngữ hấn quen thuộc nhất, nói: "Chàng là ánh mặt trời trong mùa đông của ta, là bến đỗ trong giông bão của ta, là anh hùng quả cảm trong đêm tối của ta, là người đàn ông cả đời ta... Tình yêu của ta..."

Hấn không thể tin được, nhưng cô thật sự đã nói, dùng tiếng mẹ đẻ của hấn, nói cho hấn nghe những lời tâm tình đẹp nhất trên thế gian này. Từng từ từng chữ đều như dấu ấn, khắc vào tim hấn.

Nhìn người con gái vừa cười vừa khóc trước mặt, nhìn nhu tình ánh lên trong mắt cô, máu trong người hấn sôi trào, không tài nào kìm chế được. Hấn cúi đầu xuống, trước cái nhìn của mọi người, trước mặt tất cả huynh đệ, dưới ánh mặt trời rực rỡ, hôn cô thật sâu.

Ngày ấy, tất cả đều tốt đẹp như vậy.

Chiến tranh đã qua, tất cả mọi người trong thành mặc sức vui vẻ, từng nhà đều lấy ra rượu thịt tốt nhất của mình, kéo người qua đường cùng nhau ăn uống, nhảy múa, ca hát.

Trương Dương và Tú Dạ đi đâu cũng có nhau, nhất quyết không muốn rời khỏi người kia. Cô cùng hấn ăn uống, cùng hấn dọn dẹp, đến gần giữa trưa mới có thể về nhà tắm rửa.

Ai biết, mọi người nhiệt tình đến mức vừa thấy hai người bọn họ liền kéo vào cùng ăn cơm uống rượu. Hấn và cô đi từ cửa thành đến chợ cũng mất cả một buổi sáng.

Thật vất vả mới về được đến ngõ Qua Đen, lại nhận được sự chúc mừng nhiệt liệt của các huynh đệ.

Khi hắn và cô thật sự về tới nhà mình, thật sự có thể nghỉ ngơi thì đã là chuyện của hai canh giờ sau rồi.

Cô đun nước. Trong căn phòng tắm xinh đẹp lại ấm áp, cô giúp hắn rửa sạch bụi bặm, sau đó băng vết thương cho hắn. Cô còn chưa làm xong, hắn đã không nhìn được muốn cô, quần lấy cô, dây dưa không ngừng, hấp thu sự ấm áp của đối phương.

Cô ôm chặt người đàn ông cường tráng trong lòng, cảm nhận cơ bắp hắn căng cứng, khát vọng nóng cháy của hắn, cô bất giác dung nạp hắn càng sâu, run rẩy thô lộ bên tai hắn những tình cảm bị đè nén trong lòng đã lâu.

Điều ấy khiến hắn càng thêm nhiệt tình, dũng mãnh, khiến cô hoàn toàn bốc cháy, triệt để hòa tan trong lòng hắn.

"Ta yêu nàng." Hắn nói, một lần lại một lần hôn môi cô. Yêu cô bằng cả lời nói lẫn hành động.

Cô đáp lại hắn bằng tất cả những cách hắn đã dùng.

Cả đời này, chưa bao giờ dám hy vọng xa vời, không dám mơ tưởng.

Hắn cho rằng có thể có cô ở bên mình đã là tốt lắm rồi. Hắn không dám hy vọng sẽ có được trái tim cô, có được tình yêu của cô, không dám mơ ước cô sẽ tự nguyện ở bên hắn. Chỉ cần được ở bên cô hắn đã thấy vô cùng cảm kích, vô cùng quý trọng rồi. Ai biết cô lại tình nguyện cho hắn càng nhiều, càng nhiều, càng nhiều hơn... Tình cảm đối với cô tràn đầy trong tim, lấp đầy toàn thân.

Hắn dè dặt giúp cô lau khô người, để cô cũng giúp hắn, sau đó lấy quần áo bọc lấy cô, ôm cô đi qua sân, trở lại căn phòng nhỏ của hai người, cùng cô nằm lên giường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, quần thâm dưới mắt thật đậm, cơ thể trắng nõn mấy ngày qua dường như lại gầy đi một ít khiến hắn vừa đau lòng vừa thương xót, đôi tay không tài nào đỡ nổi cô được. Hắn không kìm chế được muốn chạm vào cơ thể cô, vuốt ve khuôn mặt cô. Cô cũng giống hắn, bàn tay nhỏ bé âu yếm cơ thể hắn, mặt hắn, giống như sợ chỉ một giây không cẩn thận, hắn sẽ biến mất vậy.

Từ sau khi lên giường cô không nói gì, nhưng tất cả đã không cần dùng lời nói nữa. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng tình cảm của cô từ đôi tay dịu dàng vuốt ve hắn, nhìn thấy được thâm tình cháy bỏng giống hắn trong đôi mắt đen láy của cô.

Sau đó, cô cuộn mình trong lòng hắn, đôi tay nhỏ bé ôm eo hắn, làm cho tim áp vào tim, cuối cùng cũng an tâm mà ngủ vì mệt mỏi.

Hắn cẩn thận ôm lấy cơ thể bé nhỏ gầy yếu của cô, trái tim nóng quá, ngay cả mắt cũng nóng.

Nhiều năm như vậy, hắn mất đi tất cả trong chiến tranh, đánh mất hy vọng cùng tôn nghiêm, nhưng cô đã tìm lại toàn bộ cho hắn. Hắn nhắm mắt lại, hít vào hơi thở của cô, cảm nhận nhịp tim và sự ấm áp của cô.

Giờ phút này hắn mới biết được mình còn sống là vì cái gì, chịu khổ là vì cái gì. Hắn không cần quan tâm tới tất cả đau đớn, giận dữ cùng tổn thương đã qua nữa, bởi vì hắn gặp cô, bởi vì hắn có được cô, bởi vì cô yêu hắn.

Khi tỉnh lại thì trời đã tối.

Có người gõ cửa, sợ làm phiền cô, hắn xuống giường mặc quần dài, ngoài cửa là Thiết Mộc Nhĩ.

"Đại ca, xin lỗi, đệ cũng không muốn làm phiền huynh, nhưng mấy ông chủ thương hội mở tiệc chiêu đãi Đại Hãn Biệt Nhi Ca trong quán rượu. Họ muốn mời huynh và tâu tử cùng đến."

Tuy không muốn rời khỏi cô, nhưng hắn là Đại Đội Trưởng, cần phải có mặt. Hắn chỉ không hiểu là tại sao lại muốn mời cả cô. Hắn về bên giường mặc quần áo, định đi một mình, nhưng cô cũng đã tỉnh.

"Nàng ngủ tiếp một lát đi, lần này chỉ là xã giao, nàng không cần đi đâu." Hắn biết cô rất mệt, vài đêm chưa chợp mắt nên mới vừa dính gối liền ngủ.

Tú Dạ lắc đầu, giúp hắn lấy áo khoác mặc vào, rồi lại giúp hắn buộc đai lưng. Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, nhỏ giọng nói: "Ta muốn ở bên chàng."

Hắn ghen ngào, bất giác nắm chặt tay cô.

Nói thật, hắn cũng muốn ở bên cô. Cả đời hắn đã phải chịu đau khổ quá lâu rồi, có thể có được cô luôn khiến hắn có cảm giác không chân thật, giống như thực lại giống như đang ở trong mơ.

Cho nên, hắn cũng giúp cô mặc quần áo, chải tóc, sau đó nắm chặt tay cô, cùng cô đi ra ngoài.

Trên đường cái, khắp nơi giăng đèn kết hoa, giống như lễ mừng.

Tuy đã tối nhưng chỗ nào cũng thấy có người nướng thịt uống rượu, đốt lửa trại, cùng nhau vui mừng hát ca. Khi hai người bọn họ đến quán rượu thì các ông chủ đã sớm có mặt. Tú Dạ vốn không quá chú ý đến đề tài của đám đàn ông, cô lúc này vẫn cảm thấy mệt, cho nên chỉ nắm tay hắn, dựa vào bên người hắn.

Nhưng đúng lúc này, Đại Hãn Biệt Ca Nhi cũng tới, vài vị tướng sĩ Mông Cổ toàn thân võ trang đi theo phía sau.

Người đứng đầu phương bắc, lưng hùm vai gấu, bên mép để râu, dưới cằm cũng nuôi chòm râu dê, đôi mắt sáng quắc, khuôn mặt lộ rõ sự khôn khéo giỏi giang.

Tú Dạ nhìn thấy ông ta liền sửng sốt, đó là người đàn ông nói chuyện với Trương Dương sáng nay.

Tuy cô nghe nói người Mông Cổ dũng mãnh thiện chiến, nhưng không ngờ một người đường đường là Đại Hãn lại cũng đích thân lên chiến trường.

Đại Hãn vừa nhìn thấy hấn, lập tức đi nhanh tới.

"Trương Dương! Huynh đệ tốt! Trận ngày hôm nay cậu đánh quá hay!" Nói xong, còn vỗ mạnh lên vai hấn.

Hấn nghe vậy, lập tức khom người chấp tay, trầm giọng nói: "Đây đều là công của Đại Hãn, nếu như không có Đại Hãn đốc sức giúp đỡ, Trương Dương cũng chỉ biết bó tay mà thôi."

Hấn ở trong quân đội nhiều năm, trong lòng biết những kẻ cầm quyền đều thích nghe lời nịnh nọt, dù có công cũng không được kể công.

"Ha ha ha ha, nói hay lắm, Húc Liệt Ngột tàn bạo bắt nhân, dạy tên Lạp Tô cũng y như vậy. Lần này ta đến cũng vì giúp mọi người xả giận một phen!"

Nghe vậy, hấn không vạch trần sự thật là Biệt Nhi Ca đã dẫn đại quân đến từ ba ngày trước, nhưng lại cố ý đứng cách xa ba mươi dặm chờ trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi.

Hấn chỉ cúi đầu càng thấp, nói: "Đại Hãn thánh minh."

"Tốt lắm, tốt lắm, ngẩng đầu lên đi." Ông ta cười ha ha, lại vỗ vai hấn: "Hai huynh đệ ta cùng vào ăn uống no say một bữa..."

Nghe vậy, hấn thu tay, ngẩng đầu lên, lại bỗng thấy Biệt Nhi Ca nhìn người con gái phía sau hấn.

Biệt Nhi Ca nhìn cô, mỉm cười.

"Vị này chính là phu nhân đúng không? Ta nghe người ta nói cô thông tuệ hiền lành, can đảm can trọng, mấy lần giúp Đại Đội Trưởng đánh bại tinh kỵ của Lạp Tô. Ngay cả sàng nổ trên cửa thành cũng do cô thiết kế, là công thật thật sự phía sau cuộc đại chiến này."

Trong lòng Tú Dạ kinh sợ, nhưng bên ngoài vẫn giả vờ bình tĩnh nói: "Đại Hãn hiểu lắm, tiểu

nữ chỉ nhớ được bản vẽ trong sách xem hồi nhỏ, vẽ bảy vẽ bạ, mạo hiểm thử một lần thôi. Cũng nhờ tay nghề của thợ trong thành điêu luyện mới có thể thành công, chứ không phải do tiểu nữ làm ra."

"Hai vợ chồng đúng là khiêm tốn giống nhau."

Biệt Nhi Ca cười nói, sau đó không hỏi thêm gì nữa, xoay người đi vào.

Cô vô cùng lo lắng, biết hẳn cũng thế, nhưng bữa cơm này không thể không ăn. Hai vợ chồng theo Đại Hãn Biệt Nhi Ca đi vào dưới sự hoan nghênh nhiệt liệt của các ông chủ thương hội.

Sau đó, Biệt Nhi Ca không hề để ý đến cô nữa, nhưng khi uống đến đỏ mặt lại một lần nữa đưa ra yêu cầu muốn Trương Dương gia nhập đội quân của ông ta, cống hiến cho ông ta.

"Nếu có được một viên mãnh tướng như cậu, ta đây đi chuyến này không uống rồi."

"Tạ ơn Đại Hãn ưu ái, nhưng Trương Dương chỉ là một kẻ vũ phu, may mắn được ông chủ Tát Bì Nhĩ và các ông chủ khác nâng đỡ mới được làm đội trưởng ở đây. Ngay cả giết Lạp Tô cũng do may mắn mà thôi..."

"Thằng nhóc cậu cũng đừng khiêm tốn nữa, ta biết cậu là A Lăng Đằng, cậu ở dưới trướng Lạp Tô nhiều năm, hẳn lại đồ kỵ với tài năng của cậu, bạc đãi cậu, cho cậu làm cái chức Bách phu trưởng cón con. Nhưng ở Hãn Quốc của ta thì không như vậy, người có năng lực mới trèo lên được địa vị cao. Lần này cậu dẫn quân đại thắng, ta đã được chứng kiến mười mươi, cậu có phong độ của một đại tướng, dũng mãnh vô địch, lãnh binh phá trận như vào chỗ không người. Nếu cậu đầu quân cho ta, ta lập tức giao 5000 thiết kỵ cho cậu thống lĩnh! Phong cậu làm tướng quân tiên phong!"

Các ông chủ thương hội nghe vậy liền nhìn nhau, không ai dám mở miệng nhiều lời. Tuy bọn họ cũng không muốn Trương Dương rời đi, nhưng Biệt Nhi Ca là Đại Hãn, hôm nay lại đặc biệt cử binh cứu viện, cũng đã nói rõ chỉ cần bọn họ hàng năm tiến cống sẽ phái binh trú thành. Hơn nữa Đại Hãn đã nói muốn phong Trương Dương làm tướng quân tiên phong, từ xưa nước tìm chỗ trứng mà chảy, người hướng chỗ cao mà đi, bọn họ mặc dù cần Trương Dương nhưng cũng không tiện nhiều lời.

Dù sao, làm Đại Đội Trưởng đội bảo vệ một tòa thành so với làm đại tướng quân Hãn thì đúng là một bước lên trời.

Quả nhiên, Trương Dương ngay lập tức chấp tay, quỳ một gối xuống, cúi đầu cảm tạ.

"Tạ ơn Đại Hãn!"

Chương trước không đủ like nhưng hôm nay là quốc khánh mà ==>>

Chương 25

Đêm đã khuya...

Ngoại trừ mỉm cười, Tú Dạ ép mình không được lộ ra bất cứ sự hoảng hốt, bất an nào. Hắn ngồi về chỗ, không nhìn cô lấy một cái, chỉ lặng lẽ nắm chặt tay cô ở dưới bàn.

Bữa tiệc chiêu đãi kéo dài rất lâu, thịt nướng được đưa lên hết lượt này đến lượt khác, rượu lại không ít. Mọi người đều uống đến mặt đỏ tai nóng, không ngừng chúc mừng vị tướng quân mới nhậm chức là hắn.

Tới nửa đêm, Biệt Nhi Ca còm no rượu say, mang theo thuộc hạ, vui vẻ trở lại đại doanh ngoài thành.

Trương Dương, Tú Dạ cùng các ông chủ tiền Đại Hãn đến cửa thành rồi mới quay lại. Trên đường về, các ông chủ đều thở dài thở ngắn vì hắn sắp rời đi, nhưng vẫn chúc phúc cùng chúc mừng hắn.

Đi trên đường, hai người lại bị dân chúng tụ tập ở chợ giữ lại.

"Đại Đội Trưởng! Phu nhân! Mau mau, ăn thịt nướng."

"Đại ca! Tàu tử! Đến đây, cùng chúng ta cạn một ly..." Đám đàn ông chơi nhạc, đám phụ nữ hát, mọi người cùng nhảy múa quanh lửa trại. Hắn không cự tuyệt, kéo cô chen vào đám người, thậm chí còn nắm tay cô, cùng nhảy múa với đám ông nhiệt tình.

Cô không biết nhảy cũng chưa nhảy bao giờ, nhưng cô cố gắng phối hợp, giơ tay, vỗ tay, cười vui, cùng ca hát.

Cô chưa bao giờ thấy hắn cười như vậy, chưa bao giờ được nghe hắn hát. Cô thật sự hy vọng được nhìn hắn thiệt lòng thoải mái cười to, nghe hắn hát trong một trường hợp khác, trong niềm vui chúc mừng thật sự.

Đi cùng hắn một vòng quanh thành cô cũng đã nhận ra có mấy người đi theo bọn họ từ sau khi ra khỏi quán rượu.

Ánh lửa chiếu rọi lên mặt hắn, chiếu sáng mắt hắn. Cô biết hắn đang nghĩ cái gì, cô có thể thấy được từ trong mắt hắn. Hắn phải đi.

Hắn vì cô, vì bảo vệ cô mà từ bỏ cơ hội trở thành kẻ cầm quyền.

Từ lúc còn ở trong bữa tiệc, trong lòng bọn họ đều đã biết rõ. Khi Biệt Nhi Ca hỏi về sàng nô nhưng lại không đưa động gì đến thứ thuốc nổ đã phá nát lều Lạp Tô, chấn động trời đất, thì hắn

và cô đều nhận ra rằng Biệt Nhi Ca đã biết bí mật ấy. Từ trước khi đến nơi này, lão ta đã sớm điều tra rõ ràng.

Biệt Nhi Ca muốn tài năng của hần, nhưng đồng thời cũng muốn cô cống hiến cho lão.

Cô là báu vật hiếm có, mà Đại Hãn từ lúc thấy Hắc Hỏa đã phát hiện ra đó không phải thuốc nổ bình thường. Cho nên lão ta mới muốn hần giữ chân hần, kể cả sau khi hần nhận vẫn phái người theo dõi họ.

Sự đồng ý của hần không đủ để khiến Đại Hãn đa nghi an tâm. Biệt Nhi Ca muốn chắc chắn có được cô.

Khi một điệu nhảy kết thúc, hần đưa ôm cô. Tú Dạ tựa vào bên tai hần, thở dốc, lặng lẽ nói nhỏ.

"Chàng có thể làm tướng quân."

Một câu này bao hàm tất cả thâm tình của cô dành cho hần.

Hần có thể làm tướng quân, cô tình nguyện ở bên hần, tình nguyện hy sinh mình để thành toàn cho công danh của hần.

Lòng ngực tràn đầy nhu tình dành cho cô.

"Không, ta không thể." Hần nói nhỏ: "Ta chỉ muốn nàng." Hần không muốn cô vì hần mà bị buộc làm chuyện cô không muốn làm. Hần không muốn hai tay cô vậy máu tươi vô tội. Hần biết nếu như thế, sẽ có một ngày cô không chịu đựng được áy náy nặng nề trong lòng mà chết.

Hần vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn đắm đắm vào mắt cô, khàn khàn nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tiếp tục làm A Lăng Đằng. A Lăng Đằng là một con chó được người Mông Cổ nuôi, một con thú. Ta là Trương Dương, cũng chỉ là Trương Dương của nàng mà thôi, cả đời đều là."

Trong lòng chấn động, cô rung rung nhìn hần, ngẩng đầu hôn hần.

Tiếng nhạc lại vang lên, mọi người lại xoay tròn, vỗ tay, vui mừng ca hát. Ánh lửa bùng bùng lên, khi ánh sáng biến mất thì hai người bọn họ đã không còn ở bên cạnh lửa trại, biến mất trong biển người vui vẻ chúc mừng chiến thắng.

Hần không chào từ biệt ai cả, cô cũng không.

Cô rất muốn nói một tiếng với A Linh, hần cũng không muốn không từ mà biệt với các huynh đệ trong đội Quạ Đen, nhưng dù không nói thì bọn họ đều biết lúc này không còn thời gian để lãng phí nữa rồi.

Bọn họ thậm chí không quay về nhà. Ngoại trừ quần áo trên người, hấn và cô không mang theo bất cứ thứ gì nữa, cứ như vậy rẽ vào ngõ nhỏ quanh co, vội vàng chạy trốn trong màn đêm cho đến tận khi tới mật đạo dưới vọng lâu cạnh tường thành.

Cửa vào mật đạo dưới vọng lâu có để lại lính canh gác. Hấn và cô vào vọng lâu, vốn đã chuẩn bị sẵn một lý do đánh lừa bọn họ, nhưng trong vọng lâu lại không có ai, chỉ có Tát Bĩ Nhĩ cùng Đoàn Tùng Đường cầm một bọc vải đứng đó.

Hấn và cô đều sửng sốt.

Tát Bĩ Nhĩ nhìn hấn, cười khỏ.

"Ta đã biết hai người phải đi, người khác không nhìn ra cậu không tình nguyện, nhưng ta và lão Đoàn đã đi khắp đại giang nam bắc, có chuyện gì mà chưa từng thấy."

Đoàn Tùng Đường đưa gói đồ cho Tú Dạ, nói: "Tiểu tử tử, hãy mang theo cái này, cô cũng đừng từ chối. Chúng ta nợ hai người cũng không chỉ có bằng này."

Tú Dạ nghe vậy, hốc mắt hơi nóng, ghen ngào nhận lấy.

Thấy cô nhận, Đoàn Tùng Đường vui mừng nở nụ cười.

Trương Dương nhìn hai ông chủ trước mắt, cổ họng nghẹn nghẹn. Hấn chấp tay, khàn khàn nói: "Các huynh đệ của ta xin nhờ hai vị chăm sóc."

"Cậu yên tâm, Biệt Nhi Ca vẫn cần sĩ diện, huống hồ chúng ta hàng năm còn có thể cống cho lão rất nhiều tiền, lão sẽ không làm khó chúng ta đâu." Tát Bĩ Nhĩ nói xong, lui một bước, mở ra nói cửa ngầm, nói: "Ngựa của cậu ta đã dắt đến cuối đường. Được rồi, hai người đi nhanh đi, còn chân chừ sẽ không kịp mất."

Biết ông ấy nói đúng, bọn họ không nhiều lời nữa, vội vàng vào cửa ngầm, đi qua mật đạo phía dưới tường thành, thừa dịp đêm tối ra khỏi thành.

Bên ngoài không có ai, chỉ có gió thổi cát bay nhè nhẹ.

Hấn và cô dẫn ngựa ra, cùng lên ngựa, trong gió đêm giục ngựa vội vàng rời đi.

Cô ngồi ở phía sau hấn, ôm chặt người đàn ông phía trước. Khi cô quay đầu, có thể thấy ánh sáng rực rỡ trong thành, vẫn có tiếng nhạc vang vọng, có tiếng cười truyền xa.

Sau đó tòa thành càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ.

Cô quay mặt lại, ôm chặt hấn, biết cả đời mình đều sẽ không quên được tòa thành này, sẽ không quên được người dân trong thành.

Đêm đen.

Mây mù che trắng.

Hai người ở trong gió giục ngựa chạy như điên, muốn vào được núi. Nhưng vừa đi hết thảo nguyên, bước qua suối, đang định vào núi thì trong rừng cây phía trước chợt có một mũi tên phóng tới. Hấn chặn được mũi tên thứ nhất và thứ hai, nhưng mũi tên thứ ba bắn trúng mắt ngựa.

Ngựa bị đau lập tức giương vó, hí dài, sau đó lao đảo ngã xuống đất.

Hấn kịp thời ôm cô nhảy xuống ngựa, còn chưa kịp thở đã thấy mấy tên kỵ binh giục ngựa chạy tới, nâng đao chém hấn. Hấn che chở người con gái phía sau, rút ra đại đao bên hông, chặn trái chém phải, thậm chí kéo ngã một tên kỵ binh, chém đứt tay một tên kỵ binh định bắt cô.

Nhưng kỵ binh từ bốn phương tám hướng mà đến, lúc hấn muốn cứu cô lại có người từ phía sau chém một đao, sau đó là cánh tay hấn, đùi hấn.

Trong đêm tối hấn liều chết chém giết, nhưng cô vẫn bị kỵ binh bắt được, kéo lên ngựa.

Hấn xoay đại đao chém vào chân ngựa, con ngựa bị đau lao đảo ngã xuống. Hấn lôi cô lại bên mình, nhưng lại có kẻ chém tới, nhất nào cũng nhằm vào điểm yếu của hấn.

Hấn vừa đỡ vừa cản, lại có kẻ đến cướp cô đi. Hấn đánh lui người nọ, lại có một kẻ khác tới.

Một mũi tên bắn vào chính giữa vai phải hấn, sau đó là chân trái. Máu của hấn bắn tung toe trong đêm đen. Tú Dạ trong lúc hoảng loạn đã vươn tay ra chắn, muốn cản tên chặn đao thay hấn.

Hấn kéo cô ra khỏi ánh đao tên ảnh, lại có một kẻ dùng roi quất trúng mặt hấn. Hấn không lùi lại, bởi vì cô ở sau lưng hấn. Nhưng gần như cùng lúc đó một cây roi khác lại đánh tới, cuốn lấy eo cô, kéo giật cô sang một bên.

"Buông nàng ra!"

Hấn rít gào cầm đao phi về phía kẻ đang cố kéo cô, nhưng một kỵ binh khác đã bắt được cô, kéo cô lên ngựa. Hấn rút tên trên đùi ra, đâm mạnh vào cổ ngựa. Càng nhiều máu phun ra, hấn gào thét cầm mũi tên vào đầu kỵ binh kia, thuận tay đoạt được đao trên tay kẻ đó, chém đứt roi quần lấy cô.

Hấn lại bắt được cô, cầm tay cô.

Nhưng vì cứu cô, hấn hoàn toàn không đề phòng, một mũi tên khác bắn vào chính giữa ngực

hắn, càng nhiều dao chém vào hắn.

Một dao trên vai, một dao ở chân, một dao ở mắt, một dao xuyên qua mắt hắn...

"Đừng! Đừng mà! Ta theo các người về! Chuyện gì ta cũng làm! Đừng giết chàng... Đừng giết chàng! Trương Dương!"

"Trả nàng lại cho ta! Trả lại cho ta!"

Đúng lúc ấy, có sợi roi dài từ bên cạnh bay tới, muốn cuốn lấy tay chân hắn. Hắn thoát một sợi dây, lại bị sợi thứ năm cuốn lấy cổ. Một kên kỵ binh cầm trường thương màu đen, giục ngựa từ sau đến, đâm cây thương màu đen vào ngực hắn. Đầu thương bạc nhiễm máu xuyên qua ngực hắn.

Cuối cùng hắn bị bắt ngừng lại, quỳ xuống.

"Đừng mà!!!"

Hắn nghe thấy tiếng cô gào khóc đau đớn như xé lòng từ trong đêm đen truyền đến.

Đau từ trong lồng trào ra, nhưng đau nhất lại là tim.

Một ngụm máu từ trong cổ trào ra, từ miệng mũi bắn tung tóe, hắn nhìn vào bóng tối thăm thăm trước mắt, không cam lòng ngựa mất lên trời gào to, vung dao chặt đứt trường thương xuyên qua ngực, cố gắng đứng lên. Máu chảy không ngừng, hắn kéo nửa thanh trường thương đi được hai bước, một thanh trường thương khác lại đâm tới. Lần này là từ phía trước. Tuy hắn bắt được nhưng không còn sức ngăn cản, chỉ cảm thấy thân thương vượt qua tay hắn, đâm vào thất lưng hắn, khiến hắn lùi lại vài bước, ngã xuống đất, làm nửa cây thương vốn đâm từ phía sau hắn càng xuyên sâu qua lồng ngực.

"Trương Dương!!!"

Hắn muốn đứng lên, muốn đáp lại tiếng khóc gọi càng ngày càng xa của cô nhưng đã không còn sức nữa. Hắn chỉ cảm thấy máu tươi không ngừng từ miệng vết thương chảy ra, mang đi tất cả sức lực của hắn.

Vô số tiếng vó ngựa chấn động mặt đất, mang theo cô đi xa.

Đừng mang nàng đi... Đừng mang nàng đi...

Khắp người hắn là máu, đau đớn muốn đứng dậy, thậm chí muốn bò về phía cô nhưng thân thể đã không nghe theo lời điều khiển, chỉ có ngón tay run rẩy. Hắn mở to mắt, bóng đêm lại bắt đầu bao phủ, quán lấy hắn.

Hắn sắp chết, hắn biết.

Hắn không muốn chết! Không muốn chết! Chưa bao giờ hắn muốn sống như vậy! Hắn vừa mới tìm lý do sống sót, mới vừa biết được ý nghĩa của sinh mạng, mới vừa thật sự có được... Vừa mới thật sự có được tình yêu. Vì sao là lúc này? Vì sao?!

Hắn không cam lòng, thật sự không cam lòng, hắn còn tưởng rằng cuối cùng có thể ở bên cô cả đời, thật vất vả mới dám chờ đợi tương lai tốt đẹp, nhưng ông trời vẫn trêu đùa hắn, tám phần là đang cười nhạo hắn dám si tâm vọng tưởng. Hắn vẫn có thể thấy cô khóc gọi, thấy đau khổ hoảng sợ trong mắt cô, những kỷ niệm ở bên cô lần lượt hiện lên trong đầu.

Cô vui, cô giận, cô bi thương, cô vui vẻ.

Nụ cười của cô thật đẹp, còn nước mắt của cô lại luôn bóp nghẹt trái tim hắn.

Ta yêu chàng...

Cô nói, vừa khóc vừa cười, dịu dàng hôn hắn.

Đáng lẽ hắn phải bảo vệ cô...

Hắn sớm nên đoán được Biệt Nhi Ca sẽ chú ý đến uy lực của Hắc Hỏa, lúc đại chiến kết thúc đáng lẽ nên lập tức mang cô đi thật xa. Nhưng hắn rất muốn được ở bên cô, sống tại nơi này, cùng nhau trải qua quãng đời còn lại.

Ta yêu chàng...

Nước mắt nóng bỏng trào ra khỏi hốc mắt, làm nhòe tầm nhìn vốn đã rời rạc của hắn.

Trái tim đau đớn trong lồng ngực cố gắng đập, liều mạng đập, nhưng vẫn càng ngày càng chậm, càng ngày càng yếu.

Gió lạnh ù ù, thổi bay cát vàng, khiến thảm cỏ rạp rờn như sóng, lá cuộn cuộn như thủy triều.

p. s: Cắt ở đây cho nó kích thích nhé ==>>

Chương 26

Một giọt nước mưa lạnh như băng bỗng nhiên rơi xuống.

Rơi trên khuôn mặt dính đầy máu tươi của hắn, sau đó là giọt thứ hai, giọt thứ ba, mưa to tầm tã nhanh chóng nhuộm ướt mặt đất, khiến cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo không rõ.

Trong cơn mưa, một cô gái mặc váy đen, đi chân trần, bước lên nước. Cô ta không đi giày, lại cầm một chiếc ô giấy vẽ, mái tóc dài màu đen rủ xuống đất, cả người gần như hòa vào bóng tối.

Cô ta đi đến bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất, bị chém vô số đao, trên người còn cắm hai cây thương, mấy mũi tên gãy, một thanh đao gãy, còn thoi thóp một hơi.

Toàn thân người đàn ông này dính đầy máu tanh, máu người, máu ngựa, máu của chính hắn. Dù mưa to cũng không thể rửa sạch máu trên người hắn.

Cô ta ngồi xuống, vươn bàn tay trắng như tuyết vuốt ve mặt hắn.

Hắn không có cảm giác, hắn đã sớm mất hết tri giác, nhưng không hiểu sao lại nhận ra sự tồn tại của cô ta.

Đó là A Linh, hắn biết. Người ngồi bên cạnh hắn lúc này là nữ pháp sư áo đen kia.

‘Ta có thể cứu người...’

Cô ta không mở miệng, nhưng hắn lại nghe thấy được giọng nói của cô ta. Giọng nói lạnh lùng mà hờ hững trực tiếp xuất hiện trong đầu hắn, thật rõ ràng.

‘Người chấp nhận trả cái giá nào?’

Đáng lẽ hắn phải cảm thấy sợ, cô ta không phải người thường. Nhưng hắn đã sớm mơ hồ nhận ra điều ấy từ trước, mà hy vọng bỗng nhiên hừng hực đẩy lên khiến trái tim hắn lại đập mạnh liệt.

‘Tất cả. Ta nguyện trả giá tất cả.’

Hắn trả lời trong lòng, không hề chần chừ.

‘Ta cần một người bảo vệ, giúp ta đuổi những vị khách không mời mà đến. Sau khi người sống sót phải đi theo ta, cho đến khi ta cho phép mới thôi.’

Cô ta nhàn nhạt nói.

‘Được.’

Hắn không chút nghĩ ngợi trả lời.

Cô ta cúi đầu xuống, mái tóc dài rủ xuống lồng ngực lạnh như băng của hắn.

‘Người phải biết người là con cháu của người thú, trong thân thể chảy dòng máu người thú. Ta có thể cứu người, có thể trả lại cho người sức mạnh vốn có của người, để người cứu Tả Tú Dạ. Nhưng người sẽ biến thành quái vật, biến thành A Lăng Đằng thật sự.’

Ban đầu hắn không hiểu hết những lời cô ta nói, nhưng cô ta cho hắn xem, khiến trong đầu hắn thấy được bộ dáng ấy. Trong phút chốc, tim hắn suýt ngừng đập. Đó thật sự là quái vật, quái vật đáng sợ. Hắn đã từng được nghe nói về truyền thuyết kia, nhưng hắn không biết ‘nó’ thật sự tồn tại.

‘Nó tồn tại, giống như người tồn tại. Cho nên, thương tích của người mới có thể lành nhanh hơn người bình thường, ở trên chiến trường mới có thể đứng vững vô địch như vậy. ‘Nó’ chính là người, người chính là ‘nó’. Người thú hỗn huyết, máu bị pha loãng nên ‘nó’ mới bị kìm hãm. Có một số người tự nhiên cảm nhận được, có người thì không, giống như người vậy. Nhưng ‘nó’ luôn luôn tồn tại.’

Cô ta cúi thấp đầu hơn, hỏi:

‘Bây giờ, hãy nói cho ta biết, người có còn nguyện ý nữa không?’

Lúc này hắn mới chính thức hiểu vì sao nữ pháp sư lại hỏi hắn nguyện trả giá điều gì. Cô ta có thể cứu hắn, nhưng hắn sẽ không còn là người, không phải người mà là một con quái vật, một dã thú. Cô ta muốn hắn trở thành A Lăng Đằng thật sự, trở thành chó giữ nhà của cô ta.

Nhưng làm vậy có thể giúp hắn cứu cô. Để cô có thể sống sót, sống thật khỏe mạnh, muốn làm gì thì làm, chứ không phải công cụ bị người khác không chế, lợi dụng.

Đối với hắn mà nói, vậy đã đủ rồi.

Cho nên hắn toàn tâm toàn ý nói cho nữ pháp sư kia.

‘Chỉ cần có thể cứu nàng, cái gì ta cũng nguyện ý.’

Tình cảm của người đàn ông này mê mẩn, mãnh liệt giống như lửa, gần như làm cô bị thương, làm máu cô sôi trào.

A Linh vội rút tay lại, tình cảm của người đàn ông kia còn đang lan ra khắp thân thể, dữ dội đến mức làm tim cô đau đớn, máu chạy như điên.

Chết tiệt, vậy cho nên cô mới không thích chạm vào con người.

Cô âm thầm lắng một tiếng, nhìn người đàn ông đang thoi thóp kia, đồng tử của hắn đã giãn ra, cô biết không còn thời gian nữa. Tuy không muốn lại chạm vào hắn, nhưng cô vẫn không thể không buông chiếc ô trên tay, cầm trường thương cắm ở trên người hắn, dùng sức rút ra.

Máu tươi từ vết thương phun ra càng nhiều. Hấn không còn thừa lại bao nhiêu máu, nhưng cô không cần quan tâm đến điều ấy. Cô chỉ lấy lưỡi dao cứa qua đầu ngón tay, nặn ra một giọt máu.

Chớp chớp lóe lên, trên trời vang lên tiếng sấm, giống như không đồng ý với hành động nghịch thiên của cô.

Cô không để ý, nhả máu lên vết thương của hấn, vừa vuốt khuôn mặt lạnh như băng của hấn vừa lẩm nhẩm niệm lời pháp chú thượng cổ xa xưa.

Máu của cô thấm vào trong thân thể hấn, lời niệm của cô chui vào trong lòng hấn.

Hấn có thể cảm nhận được trái tim trong lồng ngực đập mạnh một nhịp, lại một nhịp, sau đó đau đớn đột nhiên từ ngực lan ra khắp toàn thân.

Cô lùi lại, nhìn người đàn ông vốn chỉ còn lại một hơi, hoàn toàn không thể nhúc nhích, vì đau đớn kịch liệt mà ưỡn người, thở dốc từng hơi.

Giây tiếp theo, tất cả vết thương trên người hấn đều bắt đầu khép lại, thậm chí còn đẩy những mũi tên gãy, đại đao, nửa thanh trường thương cắm sâu vào cơ bắp xương cốt hấn ra ngoài. Máu chảy chậm lại cho đến khi ngừng hẳn. Hấn xoay người quỳ rạp xuống đất, thở, mắt mở to, cả người đầm đìa mồ hôi, đau đớn nhìn cô.

Sau đó, bắt đầu biến hóa.

Biến hóa kia quá kịch liệt, khiến hấn nổi gân xanh. Hấn cắn chặt hàm răng, nhưng không thể nào không chế nổi bản thân, cuối cùng vẫn rít gào thành tiếng. Cô nhìn tay chân hấn dài ra, cơ bắp phình lên. Quần áo trên người, thậm chí cả ủng da trên chân, bộ bảo vệ tay bằng đồng trên cánh tay cũng bị sức mạnh đáng sợ đó làm căng nứt, giống như túi da phải chứa quá nhiều nước. Hấn tiếp tục to lên, xương mặt cũng biến hình, bộ lông màu đen nhanh chóng mọc ra khắp người hấn.

Chớp trên trời lại lóe lên, tiếng sấm ừ ừ không ngừng.

Giây phút ấy cô cho rằng hấn sẽ không chịu nổi. Hấn bị thương quá nặng, mặc dù có máu của cô, nhưng vẫn rất có thể vì biến hóa quá đột ngột và kịch liệt mà chết. Không phải người thú hồn huyết nào cũng chịu đựng được quá trình kịch liệt này, nhất là hồn huyết cách quá nhiều đời, máu bị pha loãng như hấn.

Nhưng kết quả hấn vẫn vượt qua được.

Trong mưa rền gió dữ bên, cô thấy hấn từ một người đàn ông biến thành một con dã thú khổng lồ, biến thành A Lăng Đằng mà bộ tộc trong rừng rậm phương bắc đời đời truyền miệng, vừa kính vừa sợ.

Nó màu đen, lông màu đen, mắt màu đen.

Mắt của con người.

Cô ngạc nhiên là nó còn giữ được lý trí, nhưng nó đã làm được. Cô có thể thấy người đàn ông kia từ trong mắt nó.

Trăm ngàn năm qua, cô chưa từng gặp được người thú hồn huyết nào giữ được lý trí trong lần đầu tiên biến hóa, ngay cả sư đệ của 'người đàn ông kia' cũng không làm được.

Nhưng hắn làm được, vì Tả Tú Dạ.

Nói đi cũng phải nói lại, người thú quả thật rất điên cuồng, nhưng cũng vô cùng thâm tình. Cô nghĩ mình không nên quá ngạc nhiên làm gì.

Dã thú màu đen thở ra khí nóng màu trắng, dưới lớp lông dày vẫn có chút run rẩy. Sau đó nó đứng thẳng, móng vuốt khổng lồ vững vàng đứng trên đất, nó cong lưng rồi lại duỗi dài thân thể cường tráng, cuối cùng lắc người vẩy hết nước mưa trên lông.

Sau đó, cái mũi màu đen của nó chun lại, giống như ngửi được mùi gì đó trong cơn mưa. Nó đột nhiên quay đầu nhìn về phía bắc, sau đó nhe răng, lửa giận bùng lên trong mắt.

"Đi đi." Cô nói.

Nó quay đầu, cô nhìn đôi mắt nóng cháy của nó đưa tay chỉ về phía nó vừa đoán.

"Đi cứu người phụ nữ của ngươi, sau khi giải quyết xong mọi chuyện thì quay về tìm ta."

Nghe vậy, nó quay đầu xoay người, chạy như bay.

Hoàng kim oát nhĩ đóa.

Căn lều tròn này rất lớn, đủ để chứa mấy trăm người, giống như một tòa cung điện. Bên ngoài trang trí bằng vàng ròng, hoàng kim chói mắt phản xạ ánh lửa trại cùng đuốc trong đại doanh, cho dù là đêm mưa tầm tã cũng vẫn thấy được ánh lửa từ bên trong phát ra. Từ xa nhìn lại, kim quang tỏa ra bốn phía, giống như một chiếc vương miện màu vàng khổng lồ trong đêm trên thảo nguyên.

Nhưng Tú Dạ bị ép đến đây lại không có tâm trạng chú ý đến những tấm gấm dệt xinh đẹp, không quan tâm đến lều tròn như được làm bằng vàng ròng này. Trong mắt cô đọng đầy nước mắt, quần áo và tóc đã bị nước mưa làm ướt, dính máu đỏ tươi.

Máu của hắn...

Hắn đã chết...

Không thể nào sống nổi.

Cho dù mạnh mẽ như hắn cũng không thể, cô tận mắt nhìn thấy hắn bị trường thương đâm xuyên qua người. Hắn cố đứng lên, một kỵ binh khác lại đâm một thanh trường thương khác, xuyên qua người hắn.

Hắn ngã xuống đất, không đứng lên nữa.

Lúc ấy trái tim cô như bị xé nát.

Cô không kìm nén nổi nỗi đau xé lòng ấy, không ngăn được tiếng khóc đau đớn tuôn ra từ cô họng.

Cuối cùng vẫn là cô hại chết hắn.

Còn tưởng rằng, có thể ở bên hắn đến già. Ai biết hắn lại chết vì cô.

Cô sớm nên biết, sớm nên hiểu rằng từ ngày cô chế tạo ra Hắc Hỏa đã định sẵn cả đời này cô sẽ mất tất cả... Trái tim đau đớn như bị lửa thiêu đốt không ngừng.

Cô bị mang vào Hoàng kim oát nhĩ đóa, bị ném xuống đất. Cô không để ý, không giãy giụa, thậm chí còn không muốn ngồi dậy, chỉ có nước mắt vẫn tuôn ra như suối, không ngừng lại được.

Hắn đã chết...

Vì cứu cô, hắn bị chém hết nhát này đến nhát khác. Dù vậy, hắn vẫn muốn che chở cô, vẫn muốn bảo vệ cô, cuối cùng chết thảm nơi hoang dã.

Cô đau đến không thở nổi. Đúng lúc này, một người người đàn ông đi đến, đứng trước mặt cô, dùng một tấm thảm lông cừu đẹp đẽ quý giá mềm mại đắp lên người cô, sau đó hắn vươn tay nâng cầm cô lên.

"Phu nhân, ta xin lỗi, ta chỉ muốn mời Trương Dương và cô tới đây chứ không có ý muốn giết cậu ấy, đó không phải chủ ý của ta."

Cô không thể ngăn được nước mắt, chỉ có thể dùng đôi mắt đầm lệ, nhìn người đàn ông quần áo đẹp đẽ được xưng là Đại Hãn kia, hỏi lại: "Đó không phải chủ ý của ông?"

"Không phải." Biệt Nhi Ca nhìn cô, nói chắc như đinh đóng cột: "Ta thật sự muốn phong Trương Dương làm tướng quân, nhưng có người vì lợi ích riêng mà làm trái lệnh của ta." Nói xong, ông ta đứng lên, vỗ tay.

"Dẫn người vào cho ta."

Hơn mười tướng sĩ cả người cũng ướt đầm cùng ba vị Đại Tướng mặc chiến bào bị trói gô kéo vào, quỳ gối trước mặt Biệt Nhi Ca và cô.

Biệt Nhi Ca khoanh tay trước ngực, nhìn cô nói: "Đây là những kẻ đã giết trượng phu của cô, bọn chúng bị ba vị Đại Tướng này xúi giục nên đã ra tay giết Trương Dương. Hiện giờ, ta giao bọn chúng cho cô, muốn chém giết muốn róc thịt, muốn lột da chặt tay đều tùy cô xử trí."

Tú Dạ rung rung nhìn đám tướng sĩ Mông Cổ quỳ trên mặt đất, đứng lên, thả lỏng trên người cô trượt xuống cô cũng không thèm để ý.

Mọi người trong lều đều có thể thấy quần áo của cô nhỏ nước, tóc cũng nhỏ nước, nước này hòa với máu để lại vết nước đỏ tươi trên mặt đất.

Cô nhìn đám đàn ông vẽ mặt thờ ơ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đầm nước mắt.

Sau đó, cô quay đầu lại, nhìn người được gọi là Đại Hãn đứng đầu phương bắc, đôi môi sẫm mất hết huyết sắc mấp máy, khàn giọng hỏi.

"Ông muốn ta chế tạo Hắc Hỏa cho ông?"

"Phải."

"Giúp ông đoạt thiên hạ?"

"Phải."

Cô xòe một bàn tay về phía ông ta, ngẩng mặt, yếu ớt hỏi:

"Có thể cho ta mượn đao của ông không?"

Biệt Nhi Ca nhìn cô, rút đao bên hông ra, đưa cho cô.

"Đại Hãn!" Bên cạnh có tướng sĩ thấy thế, không nhịn được lên tiếng ngăn cản.

Ông ta giơ tay lên, ý bảo những người đó câm miệng, vẫn đưa đao tới trước mặt cô.

Tú Dạ dùng bàn tay nhuộm máu cầm lấy loan đao đã được mài vô cùng sắc bén, sau đó từng bước đi đến trước mặt đám đàn ông bị bắt quỳ, nhìn những kẻ đã giết hãn, bị thương khàn khàn nói:

"Ta nói, ta nguyện ý theo các ngươi về, chỉ cần các ngươi tha cho chàng, đừng giết chàng, cái gì ta cũng làm..." Cô đau lòng ngẩng đầu, quay đầu nhìn kẻ đứng đầu Hoàng Kim oát nhĩ đỏa.

"Vì chàng, cái gì ta cũng làm..." Hai hàng lệ trào ra từ đôi mắt ngập tràn đau đớn của cô.

"Cái gì ta cũng làm..."

Nói xong, cô giơ cao đại đao lên.

Mọi người trong lều đều chờ cô vung đao xuống, giết chết tướng sĩ, báo thù cho chồng. Ai biết cô lại chỉ nhìn Đại Hãn, lệ rơi đầy mặt, ánh mắt thâm lương, lạnh giọng trách mắng.

"Biệt Nhi Ca, chuyện ngu xuẩn nhất tôi nay người đã làm chính là giết chết người đàn ông của ta!"

Còn chưa dứt lời cô đã xoay ngược lưỡi đao lại, chém về phía cổ mình.

p. s: Giờ chắc mọi người biết tại sao truyện tên chiến lang rồi hen =>> Vì anh có 1 nửa là sói ahihihi.

p. s2: Haiz, ‘người đàn ông kia’ của A Linh TvT Anh đáng yêu lắm. Bao giờ má Hắc mới cho anh chị lên sàn vậy * con tym mong manh của iem tan cmn vỡ rồi*

Chương 27

Dừng tay! " Nhận ra cô muốn cắt cổ tự sát, Biệt Nhi Ca trợn trừng mắt, sai một bước dài tới, nhắc chân đá vào đại đao trên tay cô, sau đó tát cô một cái, nổi trận lôi đình quát.

"Mẹ nó thật không biết tốt xấu! Ta cho người đường sống người không cần, lại muốn chết?!"

Không ngờ tốc độ của ông ta nhanh như vậy, Tú Dạ bị đánh quỵ rạp trên mặt đất, miệng mũi chảy máu. Nhưng cô vẫn quay đầu nhìn ông ta trừng trừng, lớn tiếng quát: "Người không hạ lệnh? Người nghĩ rằng ta là đồ ngốc sao?! Nếu người không hạ lệnh, bọn chúng dám làm như thế sao? Người giết người đàn ông của ta, còn muốn lừa ta, muốn ta giành thiên hạ cho người? Ta thà chết cũng không chể tạo Hắc Hỏa cho người!"

Nói xong cô định cắn lưỡi tự sát, ông ta lại định tát cô một cái, nhưng đúng lúc ấy bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng náo loạn sợ hãi, cùng với tiếng kêu thảm thiết thâm lương.

Ông ta ngẩng đầu, chỉ thấy một con quái vật màu đen khổng lồ xông vào lều, trong chớp mắt đã nhảy qua tấm thảm dài, gầm gừ vọt tới trước mặt ông ta. Ông ta kinh hãi vội lùi lại.

Đến khi ông ta đứng lại nhìn kỹ liền sợ tới mức dựng tóc gáy.

Đó là một con sói, một con sói đen khổng lồ, đuôi dài, răng sắc, mắt đen, mặc dù đứng bằng bốn chân nhưng còn cao lớn hơn trâu ngựa. Toàn thân nó đen như đêm, khung bố như cơn ác

mộng trong bóng đêm tăm tối nhất.

"A Lăng Đẳng! Là A Lăng Đẳng!"

Hộ vệ trong lều sợ hãi hô, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, người người rút đao nhưng không ai dám tiến lên. Con sói đen đứng trước mặt người con gái kia, nhìn cô chăm chăm.

Mặc dù đã sớm không để ý đến sống chết, nhưng đột nhiên xuất hiện một con sói đen không lồ, đáng sợ chưa bao giờ có vẫn khiến cô lùi lại theo phản xạ. Nhưng nó lại tiến lên theo, ép cô ra sát mép lều.

Khuôn mặt cô trắng xanh, bất giác thở gấp run run. Cô cho rằng con sói sẽ cắn chết cô, nuốt vào bụng, nhưng nó chỉ dùng đôi mắt đen thẫm kia trừng cô... Không, là nhìn cô.

Đôi mắt kia, đôi mắt đen thật quen thuộc, tràn ngập đau khổ, hối hận, cùng tất cả nhu tình?

Tú Dạ ngẩn ra, vừa sợ hãi vừa hoang mang.

Đúng lúc này, có người lấy dũng khí phi trường thương tới. Nó quắc mắt quay đầu, há miệng cắn trường thương. Trường thương rắn chắc bị nó dễ dàng cắn gãy. Nó giận dữ trừng quân Mông Cổ, phát ra tiếng gầm gừ đe dọa.

Bị nó vừa nhìn vừa gầm gừ, mọi người sợ tới mức rút lui, thậm chí có người còn ngã xuống đất.

Nó tức giận nhìn mọi người, nhe răng, gầm nhẹ, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở chỗ Biệt Nhi Ca.

Biệt Nhi Ca có thể thấy lửa giận trong đôi mắt kia, lông tơ khắp người ông ta dựng đứng, đột nhiên nhận ra rằng nó muốn giết ông ta, con quái vật không lồ này tới đây để giết ông ta.

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên ông ta được trải nghiệm cảm giác của con mồi, cái cảm giác khủng bố không đường lui, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Có một giây, ông ta không tài nào nhúc nhích được, nhưng sau đó bản năng sinh tồn khiến ông ta hoảng sợ gào thét với thủ hạ.

"Còn thất thần làm cái gì? Giết nó! Mau giết nó! Bắt tên! Mau bắt tên! Làm thịt nó!"

Nghe ông ta ra lệnh, các tướng sĩ lập tức tỉnh táo lại, ào ào giơ đại đao, cầm cung tiễn trường thương, bắn về phía quái vật màu đen kia.

Nó không nhảy ra, chỉ di động thân thể, dùng thân thể cao lớn bảo vệ cô, vùng đầu há miệng cắn gãy tất cả mũi tên và thương bắn tới.

Nó dùng đôi mắt đen hung dữ trừng Biệt Nhi Ca, như muốn xông lên. Biệt Nhi Ca trong lòng kinh sợ, nhưng các tướng sĩ bên ngoài kịp thời cầm đao xông vào, giương cung bắn tên. Tú Dạ thấy thế, không kịp suy nghĩ, hoảng hốt giơ hai tay, che chở phía sau nó.

"Không!"

Nó lập tức quay đầu lại, cắn lấy người con gái biết chế tạo Hắc Hỏa, lấy thân thể xé rách lều lớn, công cô xông ra ngoài, để lại một lỗ thủng lớn cho gió mưa hất vào.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn chỉ biết nhìn nhau, từ đầu tới cuối cũng không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra, chỉ có Biệt Nhi Ca biết mình vừa nhặt về một cái mạng.

Nhìn lỗ thủng do con thú hoang tạo ra cùng lều vàng đã bắt đầu nghiêng ngả sắp đổ, sắc mặt Biệt Nhi Ca trắng bệch, thở phì phò, giấu bàn tay không ngừng run rẩy ra phía sau, quát.

"Còn không mau đuổi theo! Giết cho ta! Giết con ác sói đó cho ta! Ai có thể giết con thú hoang ấy, ta thưởng vạn lượng hoàng kim! Đặc biệt đề bạt làm tướng quân!"

Các tướng sĩ nghe vậy, vội vàng mạo hiểm mưa gió xông ra ngoài.

Nhưng con sói đen ấy đã sớm mang theo người con gái kia xông vào mưa rền gió dữ tối đen, biến mất không còn tung tích.

Khi nó quay đầu há miệng cắn cô, cô còn tưởng rằng mình sẽ chết.

Nhưng nó chỉ ngậm chặt cô, răng sắc không cắm vào thân thể cô, không xé xác ăn thịt cô.

Con sói đen khổng lồ ấy chỉ ngậm lấy cô, phá tan lều vàng, chạy như bay trong mưa gió. Tốc độ của nó quá nhanh khiến cô không phân biệt nổi được đông nam tây bắc.

Cô thậm chí không biết vì sao mình lại hét lên, vì sao lại cắn tên cho nó. Lúc ấy, thân thể của cô tự hành động, mở miệng liền hô.

Nó chạy khỏi mưa gió, chạy khỏi đêm tối.

Khi nó ngừng lại, cô có thể thấy mặt trời bắt đầu ló rạng ở đường chân trời phía xa.

Sau đó, nó thở phì phò, đặt cô xuống, há miệng buông lỏng cô ra, nhẹ nhàng để cô xuống đất. Cô vội vàng ngồi dậy, sợ hãi nhìn con sói đen ấy.

Nó nhìn cô, sâu trong đôi mắt đen tràn ngập đau khổ khó diễn tả bằng lời.

Nhìn con sói lớn trước mắt, Tú Dạ run rẩy. Cô vẫn thấy sợ hãi, cũng vô cùng hoang mang.

Cô không biết con sói này từ đâu mà đến, không biết vì sao nó lại mang cô đến nơi đây, không biết vì sao nó lại nhìn cô như vậy.

Gió chợt nổi lên, thổi bộ lông nó bay lên.

Mặt trời dần ló rạng ở phía đông xa xôi, tỏa ra một chút ánh sáng, chiếu lên người con sói đen khổng lồ đáng sợ.

Nó ngẩng đầu lên, lùi về sau một bước.

Giây phút ấy cô thấy dưới bộ lông dày dưới cổ nó lóe chút ánh sáng.

Đó là một đồng tiền, vì cổ nó quá to nên dây da căng hết cỡ, thít chặt lấy cổ nó.

Nếu không phải bởi vì nó rất cao lớn, nếu không phải bởi vì chân cô mềm nhũn đứng không được, nếu không phải bởi vì cô ngửa đầu nhìn nó, nếu không phải vừa khéo có gió làm bay lớp lông dày dưới cổ, nếu không phải bởi vì mặt trời ló rạng đúng lúc này, chiếu rọi lên đồng tiền, cô tuyệt đối sẽ không thấy được đồng tiền đeo trên cổ nó.

Cô nhìn dây da siết chặt cổ nó, nhìn đồng tiền cũ kỹ, nhìn con dã thú xinh đẹp lại đáng sợ trước mắt, tim bỗng đập điên cuồng.

Không thể nào, không thể nào, nhưng...

"Trương Dương?"

Cô run rẩy, nghe thấy mình khàn khàn nói.

Con người nó co rút lại, thân thể cứng đờ.

"Là chàng sao?" Cô không thể tin được nhìn chằm chằm dã thú khổng lồ phía trước, hỏi.

Giây phút ấy, nó bưng tỉnh, sau đó đột nhiên nhe răng với cô. Nhưng cô có thể thấy, đau đớn như lửa thiêu đốt trong mắt nó, thiêu đốt trong mắt... Hấn.

Đó là mắt hấn, mắt người đàn ông kia, cô biết.

Khi mới gặp, hấn cũng dùng đôi mắt ấy, mang theo vẻ mặt hung dữ ấy, nhe răng trợn mắt với cô.

Hấn luôn như vậy, luôn dùng bề ngoài đáng sợ hù dọa người khác, che lấp tình cảm của hấn. Có lẽ cô điên rồi, người làm sao có thể biến thành sói? Huống hồ, cô tận mắt thấy hấn chết, bị trường thương xuyên qua người, không ai có thể sống sót nổi.

Không ai...

Nhưng đó là mắt hấn, mắt người đàn ông của cô.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết tại sao hấn lại biến thành như thế, nhưng cô biết nó là hấn, nhất định là hấn, nếu không đồng tiền ấy sao lại ở trên cổ nó?

Cô đứng lên, nó lại lùi về sau một bước.

Bước này khiến sợ hãi trong lòng biến mất hơn nửa, cô không nhìn được lại tiến lên một bước. Mũi nó thở gấp, lại nhe răng, trong cổ họng phát ra tiếng cảnh cáo trầm thấp, thân thể cao lớn tuy cong lên nhưng lại lùi về sau một bước.

Cô không biết mình lấy đâu ra can đảm, nhưng mắt nó, mắt hấn đau thương như thế, chứa đầy tuyệt vọng, cô không kìm chế được vươn tay về phía nó.

Nó rít gào ra tiếng với cô, hàm răng sắc nhọn ở ngay trước mắt cô.

Cô điên rồi, nhưng cô không rút tay về, cô đã sớm mất đi tất cả, mặc dù chỉ có một phần ngàn vạn cơ hội, cho dù nó có thể sẽ cắn đứt tay cô, nhai luôn đầu cô, cô cũng muốn thử một lần.

Nó có thể dễ dàng làm cô bị thương, nhưng nó lại chỉ thở phì phò, lùi về sau, né tránh sự đụng chạm của cô, đau đớn trong mắt càng sâu đậm hơn.

Nó co rút lại càng khiến cô chắc chắn hơn.

"Trương Dương..." Cô hít một hơi, đau lòng không thôi, nước mắt chảy xuống.

Nó thở dốc, con người co rút lại, thân thể cường tráng căng cứng, cái tên kia giống như một con dao đâm vào tim nó.

Đau đớn của nó rõ ràng như vậy khiến tim cô như bị bồng, một giây sau, nó chuyển tầm mắt, quay người đi. Cô biết nó sắp đi.

Nó không muốn thừa nhận nó là hấn.

Trong giây phút đó, cô rất sợ hãi. Cô biết, nếu nó rời đi, sẽ không bao giờ quay lại nữa. Cô hiểu hấn, hiểu hấn hơn bất cứ ai.

Nếu có thể lựa chọn, hấn tuyệt không muốn làm quái vật, không muốn làm A Lăng Đằng, hấn không muốn là con thú hoang trong mắt cô. Hấn thà để cô nghĩ rằng hấn đã chết...

"Không!!!" Không kịp suy nghĩ, Tú Dạ hoảng sợ vội vươn hai tay, nhào lên phía trước, ôm chặt lấy cổ con sói đen đang định rời đi, nức nở hét lên:

"Đừng đi! Chàng đừng đi! Đừng rời khỏi ta! Chàng là của ta! Là của ta!"

Nó cứng đờ, không thể nhúc nhích, cơ bắp dưới lớp lông căng cứng, trái tim trong lồng ngực cường tráng ra sức đập như điên.

Cô ôm chặt lấy nó, vội vàng khóc nói: "Ta không quan tâm chàng là bộ dáng gì, không quan tâm chàng là người hay là thú. Ta chỉ muốn chàng ở bên ta. Là Trương Dương cũng tốt, A Lãng Đẳng cũng thế, ta không quan tâm! Không quan tâm!"

Nó thờ đốc, thân thể cao lớn cường tráng phát run trong vòng tay nhỏ gầy của cô.

"Chàng đã nói chàng là của ta. Chàng đã nói chỉ cần ta muốn chàng sẽ không chết, dù có chết cũng sẽ trở lại bên cạnh ta, bảo vệ ta cả đời cả kiếp. Chàng nói sẽ ở bên ta cả đời." Tú Dạ lệ rơi đầy mặt ôm nó, nghẹn ngào khẩn cầu: "Ta không quan tâm bộ dáng chàng như thế nào, ta chỉ cần chàng không chết, chỉ cần chàng trở lại, trở lại bên cạnh ta. Ta đã không còn gì nữa rồi, chỉ còn lại mình chàng, chỉ còn lại có mình chàng mà thôi, cho nên đừng rời bỏ ta, xin chàng đừng rời bỏ ta..." Nước mắt nóng bỏng trào ra.

Nó gơ chân lên, muốn lùi về sau, nhưng không tài nào lùi được.

Nó nên đi, nên rời khỏi cô. Nó đã biến thành quái vật, thành dã thú, thành A Lãng Đẳng trong truyền thuyết người gặp người sợ, vì tốt cho cô nó nên rời đi ngay lập tức.

Mặc dù cô ôm nó, nhưng tay cô thậm chí không thể hoàn toàn giữ chặt lấy nó. Nó có thể dễ dàng giãy khỏi đôi tay nhỏ gầy kia, nhưng nó không làm được. Con thú khôn kiếp kia không chịu, tim hấn cũng không chịu. Dù là thú hay người đều chỉ có một khát vọng là đứng ở đây, cảm nhận vòng ôm ấm áp của cô, nghe cô vừa khóc vừa nói ra những lời chân tình rung động.

Hấn không thể tin được, không thể tin hấn đã biến thành bộ dáng này mà cô lại vẫn nhận ra hấn, vẫn nhìn ra hấn trong thân thể dã thú này. Cô vẫn nhìn thấu, vẫn nhận ra, dù nó nhắm mắt nhắm mũi dọa cô, cô vẫn không sợ hãi vươn hai tay ôm lấy nó.

Nó muốn đẩy cô ra, rời khỏi cô, nhưng không làm được, chỉ nước mắt đua nhau trào ra, chỉ có tim đau như bị thiêu đốt.

Sau đó, nó nghe thấy cô nói, gắt ôm chặt lấy nó, áp khuôn mặt nhỏ nhắn lên cổ nó, nước mắt rơi như mưa, dùng ngôn ngữ của hấn nói:

"Ta yêu chàng, ta yêu chàng. Chàng là trái tim của ta, là tình yêu của ta. Xin chàng đừng bỏ ta lại một mình, đừng bỏ ta lại. Dù chàng muốn đi đâu, ta đều nguyện ở bên chàng. Chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời, kiếp này kiếp sau, vĩnh viễn bên nhau... Chàng là của ta, cũng giống như ta là của chàng... Ta nguyện cùng chàng thiên trường địa cửu, sinh tử gắn bó, vĩnh viễn không xa không rời..."

Trái tim bỗng đập điên cuồng, trở nên nóng rực, máu khắp cơ thể đồng loạt sôi trào, tất cả lỗ chân lông đều mở ra, rin ra một tầng mồ hôi nóng.

Sau đó, thân thể khổng lồ kia bắt đầu biến hóa, nhỏ dần trong vòng tay cô. Hấn không thể khống chế sự biến hóa của cơ thể. Tình cảm mãnh liệt như thế, khát vọng muốn ôm cô vào trong lòng khổng lồ như thế. Như thủy triều, như cuồng phong, lan ra khắp cơ thể. Đến khi hấn nhận ra thì, da trên cổ đã lại lỏng ra, không thít chặt lấy cổ hấn nữa. Đồng tiền cô đeo cho hấn, lại rủ xuống lồng ngực rắn chắc đầm mồ hôi, bởi vì không thở nổi mà phập phồng lên xuống.

Trong vòng tay của người con gái ấy, hấn lại biến về thành một người đàn ông cao lớn cường tráng.

Người đàn ông của cô...

Hấn run rẩy rũ mắt nhìn người con gái kiên cường lại đứng cảm kia, bàn tay khẽ run.

Cô thở dốc, đồng thời cũng phát hiện ra sự biến đổi của hấn. Tú Dạ ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hấn, đôi tay nhỏ bé dịu dàng vuốt ve tai hấn, hai hàng lệ nóng bỏng trên má hấn, ghen ngào.

"Ta yêu chàng... Ta yêu chàng..."

Hấn không nói ra lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn cô, sau đó không nhin được nữa nâng hai tay lên ôm lấy người con gái gầy yếu bé nhỏ nhưng lại vô cùng dũng cảm kiên cường vào lòng, cúi đầu hôn thật sâu. Cô không lùi lại, ngược lại càng tiến đến, đưa tay kéo hấn lại càng gần, cùng môi lưỡi hấn quấn quýt.

Mặc dù biết hấn đã không bình thường, biết hấn là một con thú hoang, cô vẫn nguyện ý ở bên hấn.

Điều ấy khiến hấn hoàn toàn không thể khống chế bản thân, dã thú trong cơ thể gào thét muốn chiếm lấy cô. Dục vọng mãnh liệt ập đến như dời núi lấp biển, hấn tham lam cắn cái miệng nhỏ của cô, xé quần áo của cô, ngậm bầu ngực mềm mại trắng như tuyết của cô.

Cô thở gấp ra tiếng, nhưng vẫn không lùi lại, run rẩy trong gió và ánh bình minh.

Hấn nên dừng lại, ít nhất hãy chậm một chút, đừng thô lỗ như vậy. Nhưng thú tính trong máu chưa hoàn toàn rút hết, hấn không tài nào suy nghĩ được, chỉ muốn có được cô, muốn lưu lại hương vị của hấn trên người cô.

Cô gái này là của hấn, của hấn.

Hấn không chậm lại được, không dừng lại được. Lúc hấn hoàn hồn, hấn đã ôm cô lên, đâm vào trong cơ thể cô, cùng cô hợp làm một. Khiến hấn không thể tin là cô đã sớm ướt đầm, hơn

nữa cũng gần như điên cuồng giống hần. Cô hôn môi hần, vuốt ve hần, bám lên cổ cùng bả vai hần.

Lúc hần ấn cô về phía mình, cô khẽ kêu. Hần thấy cô nhíu mày, đôi môi phẩn nộn hé mở khẽ run rẩy hít không khí, trong đôi mắt lấp lánh ánh nước cùng bóng hần.

Tú Dạ ôm chặt người đàn ông cường tráng phía trước, áp sát vào hần, hai chân quắn lấy phần eo rắn chắc cứng cứng của hần, cảm giác rõ ràng hần ở trong cơ thể cô. Nóng ấm, chân thật, lấp đầy cô, khiến toàn thân cô đều run rẩy.

Nước mắt không kìm chế được lại trào ra, lúc này là vì vui mừng mà khóc, bởi vì hần còn sống, bởi vì hần là thật, hơn nữa lúc này hần còn ở trong lòng cô, ở trong cơ thể cô, rung động.

p. s: Còn 1c nữa là hoàn rồi * tung bôngggg* Dù rất muốn anh nhai đầu lão Biệt kia nhưng khổ cái lão ý là nhân vật lịch sử có thật nên... Thôi. Haiz

Chương cuối

Hần dịu dàng hôn lên cánh môi run rẩy của cô, liếm hôn nước mắt nóng bỏng trên mặt cô.

Nước mắt hần làm ướt mặt cô, nhiệt độ cơ thể hần sưởi ấm thân thể lạnh lẽo của cô.

Cô cũng hôn lên nước mắt hần, môi hần, vuốt ve mái tóc đã biến dài của hần, vành tai nóng lên của hần, kéo hần lại càng gần, dung nạp hần càng sâu. Trên cánh đồng bát ngát, dưới ánh bình minh, giữa trời và đất, cô và hần trần trụi quấn quýt, đáp lại hần, hoan nghênh hần, yêu hần.

Gió lạnh thổi qua làm mái tóc dài của cô tung bay, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi lên da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi môi ướt át đã lấy lại huyết sắc của cô.

Người con gái trần trụi mà nhiệt tình trước mắt đẹp đến khó tin, hơn nữa cô là của hần, là của hần.

Hần hoàn toàn chiếm hữu cô, cũng để cô chiếm hữu hần, để mồ hôi giao hòa, để da thịt ma sát, khiến hai bên đều nhiễm nhiệt độ cơ thể, hương vị của đôi phương, để linh hồn và trái tim đều giao hòa quấn quýt.

Giây phút bùng nổ, hần không kìm chế được quỳ rạp xuống đất, chôn sâu trong cơ thể cô, ngẩng đầu khàn giọng gào thét, cảm thấy cô cũng ôm chặt hần, không kìm được mà run rẩy yêu kiều kêu thành tiếng.

Hần lại hôn cô, ôm cô, cho đến khi run rẩy và rung động bình ổn.

Tú Dạ ôm hấn, vùi mặt ở đầu vai hấn, cảm nhận nhịp đập con tim cùng nhiệt độ cơ thể hấn, cảm nhận bàn tay hấn vuốt ve lưng cô, đỡ mông eo cô. Dưới ban ngày ban mặt cô toàn thân trần trụi quần giao cùng hấn, cô đáng lẽ phải cảm thấy xấu hổ, nhưng không hiểu sao lại chỉ cảm thấy an tâm, chỉ cảm thấy tất cả thật tự nhiên, thật chính xác.

Chỉ vì hấn đang ôm cô, đồng thời cũng ở trong lòng cô, cô chỉ cần để ý điều này, những thứ khác không còn quan trọng nữa.

Không biết qua bao lâu, hấn lại đứng lên, bế cô lên, mang cô đi qua thảo nguyên. Được hấn ôm thật thoải mái, ngay cả gió sớm thổi qua cũng không cảm thấy lạnh nữa. Cô gần như thiếp đi, sau đó cô cảm giác được hấn ôm cô đi vào một hồ nước nóng. Bất giác mở mắt, mới phát hiện cảnh vật trước mắt đẹp tựa ảo mộng.

Mới vừa rồi cô chỉ chú ý đến hấn, đến tận lúc này mới có tâm trạng ngẩng nhìn bốn phía. Hấn mang cô lên một ngọn núi cao, trước mặt là thảo nguyên xanh mướt như tấm thảm, xa xa là dãy núi sừng sững, trên sườn núi còn có bầy dê đứng rải rác, còn hấn thì ôm cô đi vào một chỗ bốc khói trắng trong ôn tuyền.

Chân trời phía xa là màu xanh lam, phía dưới là thảm cỏ xanh biếc, ánh mặt trời màu vàng chiếu rọi trên người hấn, trên mặt hấn, mà trong mắt hấn chỉ có cô.

Hấn đặt cô đứng trong làn nước ấm áp, dè dặt cẩn thận vốc nước giúp cô tắm rửa. Cô lúc này mới nhận ra tất cả vết thương trên mặt hấn đã hoàn toàn biến mất, trên cổ hấn, ngực hấn cũng vậy, thậm chí cả sẹo trên đùi, trên lưng đều biến mất, ngay cả tóc hấn cũng không còn ngắn ngủn như trước nữa.

Vì che giấu thân phận, trong hai năm qua, hấn luôn giữ tóc ngắn gọn gàng, nhưng hôm nay mái tóc hấn đã dài quá vai. Mái tóc dày đen dài mà ấm áp tựa như lông của con thú hoang kia.

Không chỉ vết sẹo, người đàn ông trước mắt giờ tuấn mỹ, cường tráng như thiên thần.

Nhưng cô biết hấn là người đàn ông của cô.

Bề ngoài của hấn có lẽ không giống xưa, nhưng hấn không thay đổi, vĩnh viễn.

Bàn tay nhỏ bé của cô không tự chủ được nhẹ nhàng vuốt ve những nơi vốn phải có sẹo trên người hấn, trán, gò má, cánh tay, ngực, eo, đùi. Đầu ngón tay của cô từ trên trượt xuống dưới, lại lặng lẽ đi lên, vuốt qua đồng tiền rủ xuống trước ngực hấn, nhẹ nhàng, thương xót vỗ về.

Đồng tiền đã hơi cũ. Lúc trước cô đã cố tình chọn hai đồng tương đối mới, không có vết trầy xước, một đồng cho hấn, một đồng cho mình.

Nhưng giờ phút này, nó đã có chút méo mó, cũ kỹ, còn mẻ mất một góc, phía trên dấu vết bị đao chém.

Chỉ có nó mới chứng minh những đau khổ, những vết thương mà hắn từng phải chịu.

Hắn đứng im không động đậy, chỉ rũ mắt, nín thở nhìn cô.

"Chàng bị làm sao vậy?" Cô ngược mắt, nhỏ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Người con gái trước mắt hắn chưa bao giờ lùi bước, dù bề ngoài hắn là sói hay mất đi tất cả vết sẹo như bây giờ, nàng cũng không tỏ vẻ chán ghét, phản cảm, chỉ khi vuốt ve đồng tiền trước ngực hắn, trong mắt mới hiện lên đau đớn khó có thể che giấu.

Cô yêu hắn...

Hắn có thể thấy tình ý trong mắt cô.

Dù hắn mang bộ dáng gì, cô cũng sẽ yêu hắn.

Suy nghĩ ấy giúp hắn có đủ can đảm nói cho cô.

"A Linh giúp ta." Hắn chậm rãi kể cho cô về những chuyện đã trải qua. "Cô ta nói cô ta cần người bảo vệ, đuổi những vị khách không mời mà đến. Mà ta là con cháu người thú, cô ta có thể giúp ta gọi dậy dã thú trong cơ thể ta, giúp ta sống sót, nhưng từ nay về sau ta phải đi theo cô ta."

Cho nên hắn lựa chọn biến thành dã thú, chỉ vì có thể sống sót, tới cứu cô, sau đó rời khỏi cô.

Cô biết ban đầu hắn định rời khỏi cô.

Chính bởi vì như thế, cho nên hắn mới mang cô tới đây, đến chỗ có nước có cỏ, có núi có dê. Nơi bấy dê tụ tập có khói bếp lượn lờ, cô chỉ cần đi tới đó là có thể tìm được người, là có thể sống sót.

Nước mắt lại doanh tròn.

Gió sớm từ thổi tới làm mái tóc dài của hắn tung bay, cô không kìm lòng được vươn tay vuốt ve khuôn mặt vẫn còn nước mắt của hắn, khẽ hỏi: "Sao chàng có thể rời bỏ ta? Sao chàng có thể có ý định rời bỏ ta chứ? Chàng đi rồi ta phải sống thế nào? Ta sao có thể sống được?"

Ngực chấn động, thít chặt, hắn rũ mắt nhìn cô, khàn giọng trả lời: "Ta đã... Đã không còn là người rồi... Ta thậm chí không biết... Không biết mình có thể hồi phục nguyên trạng hay không..."

"Thì đã sao?" Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: "Cho dù chàng cả đời cũng không thể phục hồi như cũ, ta cũng không muốn sống cô đơn một mình."

Đối với người con gái này, hắn luôn luôn phải bó tay. Hắn đau lòng nhìn cô, khàn giọng hỏi.

"Sao nàng... Lại ngốc như vậy cơ chứ..."

Cô vuốt ve mặt hắn, áp vào hắn môi, nói nhỏ: "Ta nào có ngốc bằng chàng..."

Trong ánh bình minh, hắn ôm cô, hôn cô, hôn lên nước mắt nóng ẩm của cô.

"Ta yêu nàng, kiếp này, kiếp sau, vĩnh viễn." Hắn nói cho cô, khàn khàn hứa hẹn: "Chỉ cần nàng muốn, chỉ cần nàng nguyện ý, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ rời bỏ nàng nữa."

Gió lên thổi tan sương mù, thổi mái tóc của hắn và tóc cô. "Từ nay về sau, sinh tử gắn bó, mãi không chia lìa." Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, chân thành tha thiết nói.

Tú Dạ nín khóc mỉm cười, đôi mắt đầm nước thâm tình khẩn thiết nhìn hắn, nói ra lời hứa hẹn.

"Sinh tử gắn bó, mãi không chia lìa."

Gió thu thổi tới mang theo chút lạnh lẽo, nhưng trái tim vẫn cảm thấy thật ấm áp.

Ôm người con gái mình yêu, hắn hiểu dù trải qua bao năm tháng nữa nàng vẫn sẽ là trái tim của hắn, báu vật của hắn, sinh mệnh của hắn.

Đêm hôm đó, hắn lại biến thành sói, để Tú Dạ ngồi ở trên lưng hắn, bám vào gáy hắn, mang theo cô trở về sườn núi bên ngoài thành.

Nữ pháp sư đứng bên bờ vực, lạnh lùng nhìn tòa thành ánh lửa sáng trưng dưới chân núi. Con lừa kéo xe vì hắn đến mà có vẻ sợ hãi, nhưng một con quạ đen đáp xuống trên lưng con lừa, khiến nó bình tĩnh lại.

Hắn vốn tưởng rằng nữ pháp sư này sẽ ở trong thành, nhưng không, hắn mới đến chân núi đã ngửi được mùi của cô ta.

Cô ta mang theo một chiếc xe có mái che, chờ ở đây như thể đã biết trước hắn nhất định có thể tìm được cô ta.

Tú Dạ từ trên lưng hắn trượt xuống, hắn nhanh chóng khôi phục thành hình người. Quần áo của cô đã bị hắn xé nát, phần còn lại không che chắn được nhiều lắm nên cô chỉ có thể e lệ núp ở phía sau hắn.

Con lừa xao động khiến người phụ nữ đứng bên vách đá quay đầu lại. Khi A Linh thấy cô, trên mặt không có chút kinh ngạc nào cả, chỉ nhàn nhạt nói.

"Quần áo của hai người đều ở trong xe, đi mặc vào đi."

Tú Dạ lên xe, phát hiện A Linh không chỉ giúp cô mang quần áo tới, còn cầm cả gói đồ nhỏ cô luôn đặt bên gối, cô ấy thậm chí còn không quên cây lược gỗ hắc tặng cô.

Trong lòng Tú Dạ ảm áp, giờ mới chợt hiểu ra A Linh đã sớm biết cô sẽ cùng tới đây, cũng biết hắc không thể nào bỏ cô lại. Cô đưa quần áo cho hắc, hắc rất cao lớn, cho nên không lên xe mà đứng ở bên cạnh xe mặc đồ. Còn cô sau khi thay quần áo trên xe xong liền đi đến tìm người phụ nữ đứng bên vách đá nhìn xuống tòa thành kia.

Nữ pháp sư mặc đồ đen ấy không hề quay đầu, chỉ nhìn chằm chằm tòa thành dưới chân núi. Tú Dạ đứng ở bên cạnh cô ấy, nắm tay hai tay, nói cảm ơn.

Cô ấy lạnh lùng nói: "Đừng cảm ơn quá sớm, hai người phải trả giá. Từ nay về sau, hắc thay ta giải quyết phiền toái. Có lẽ sẽ có một ngày, cô và hắc đều sẽ bởi vậy mà mất mạng."

Tú Dạ nhìn người con gái gần như hòa làm một cùng bóng đêm, nói: "Ta nghĩ đó là cái giá hắc cùng ta đều nguyện ý trả."

Nghe vậy, tầm mắt A Linh cuối cùng cũng chuyển từ tòa thành về phía cô.

"Trương Dương thật may mắn."

"Người may mắn là ta." Tú Dạ mỉm cười.

A Linh nhìn cô cùng người đàn ông cao lớn chẳng biết đã đứng ở phía sau Tú Dạ lúc nào. Về mặt hắc u ám như sợ cô làm gì cô gái này vậy.

"Không, người may mắn là hắc." A Linh nói với cô nhưng đôi mắt lại nhìn chằm chằm người đàn ông kia: "Hắc cũng biết. Không phải người con gái nào cũng có thể dễ dàng chấp nhận A Lăng Đằng như thế."

Con người hắc co rút lại, thân thể cứng đờ, đúng lúc ấy cô gái phía trước hắc bỗng nói.

"Ta yêu chàng." Tú Dạ nhìn A Linh, nói: "Chàng cũng yêu ta, vậy là đủ rồi." Người kia nghe xong, đôi mắt đen bỗng sáng lên, hắc rũ mắt nhìn cô gái ấy, trong mắt đọng đầy tình ý sâu đậm.

A Linh nhìn bộ dáng hắc, trong lòng bỗng nhiên đau đớn.

Rất nhiều năm trước, cũng có một người nhìn cô giống hắc nhìn Tú Dạ lúc này.

Cô khẳng khái không chịu thừa nhận, không chịu thừa nhận người nợ đời với cô đặc biệt. Hắc yêu cầu quá nhiều, mà cô đã sớm mất đi tư cách có được và cho hắc.

Tim cô lúc này bỗng đau như bị thiêu đốt.

Tú Dạ thấy đau đớn trong mắt cô ấy, còn chưa kịp nói gì thì nữ pháp sư ấy đã chuyển tầm mắt, vội vàng xoay người đi qua bên cạnh cô, lên xe.

Cô kinh ngạc nhìn cô ấy, sau đó hẩn cầm tay cô.

Tú Dạ ngẩng đầu nhìn hẩn, cũng nắm lấy tay hẩn.

Cô đoán hẩn cũng thấy vẻ mặt và đau đớn không thể che giấu trong mắt A Linh trong một giây ấy.

"Không phải vì ta đâu." Hẩn nói.

"Ta biết." Cô nói.

Cho nên, cô và hẩn cứ cùng nhau đứng tại chỗ nhìn thương thành dưới chân núi, cho cô gái kia thời gian để khôi phục, không quấy nhiễu cô ấy, cho đến khi nữ pháp sư lạnh giọng gọi.

"Còn sống sờ ở đó làm gì? Hai người muốn đứng cả đêm sao? Đi thôi."

Tú Dạ cùng hẩn về xe, hẩn ra đằng trước đánh xe, cô ngồi bên cạnh hẩn. Sau khi lên xe, Tú Dạ quay đầu cách màn xe, hỏi.

"A Linh, cô định đi đâu?"

Cô gái trong xe im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng đáp.

"Đi theo con quạ đen kia đi."

Hai người ngẩng ra, chỉ con quạ đen đậu trên lưng lừa dùng đôi mắt đen lại sáng ngời nhìn hẩn cùng cô, sau đó xòe cánh, bay lên trời.

Hẩn nghe xong, giật dây cương đánh con lừa đi theo con quạ đen.

Con lừa ngoan ngoãn kéo xe đi chậm chậm trong đêm đen

Ánh lửa sáng rực phía sau dần xa, nhưng sao sáng đầy trời vẫn lấp lánh trên bầu trời cao.

Tú Dạ ngồi ở bên cạnh hẩn, nhẹ nhàng dựa đầu lên cánh tay rắn chắc của hẩn, ngẩng đầu nhìn biển sao trên trời. Kỳ thực, cô chẳng quan tâm mình sẽ đi tới đâu, bởi vì đối với cô, chỉ cần có hẩn ở bên thì dù đến nơi nào cô cũng mãn nguyện.

Hẩn dùng một tay ôm eo cô, kéo cô lại càng gần, để cô có thể dựa vào càng sát.

Cô nhắm mắt lại, thở dài một hơi, cũng lặng lẽ ôm eo hẩn, nắm tay hẩn. Dưới ánh sao đầy

trời, bọn họ ngồi sát cạnh nhau.

Gió đêm lặng lẽ thổi qua, làm bay tóc cô và hắt.

Hắt nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Cô biết từ nay về sau, cho dù đi đến chân trời góc biển, hắt cũng sẽ ở bên cô, sinh tử gắn bó, vĩnh viễn không bao giờ rời xa.

Sói

Kinh thành...

Cửa hàng sách cũ phía Nam thành.

Một chàng trai mặc đồ đen đứng ở trong quầy, dùng ấm nhỏ nấu trà.

Chàng trai cực kỳ tuấn mỹ, tóc đen như nhung, nhưng vẻ mặt lạnh lùng, mặc dù mặc áo bào thư sinh, nhưng mái tóc dài đen nhánh mềm mại lại dễ xõa. Chàng trai không giống người đại phú đại quý, quan lớn hậu lộ, bàn tay trắng mà thon dài còn đang cầm khăn lau bàn, nhưng toàn thân hắt lại mơ hồ tỏa ra khí chất khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trên đường người đến người đi, nhưng quái dị là không ai đi vào quán cũ treo biển "Trà" này cả.

Bên ngoài tuy rằng treo biển bán trà, nhưng nếu có người vào sẽ nhìn thấy rất nhiều tầng giá sách, chắc chắn sẽ cho rằng mình đi vào cửa hàng sách, còn là cửa hàng sách cũ. Bởi vì cửa hàng này không chỉ có nhiều sách, mà còn toàn là sách cổ cũ kỹ.

Nếu cẩn thận nhìn lòa còn có thể thấy sau rèm thông ra phía sau có mấy cành cây xanh biếc cùng một khoảng đỏ tươi kinh người.

Đỏ diễm lệ như máu, có chút dọa người.

Có lẽ chính bởi vì thế cho nên tuy cửa hàng ở trên con phố đông đúc nhất nhưng lại hết sức vắng vẻ.

Chẳng qua, cửa hàng không biết là bán trà hay là bán sách này không phải hoàn toàn không có người tới. Đang lúc hắt cho trà thu mới thu hoạch tháng này vào nước sôi thì một thư sinh vội vã chạy qua đường, xông vào.

"Đại ca, đại ca!!!"

Hắt ngược đôi mắt lạnh lùng, nhìn tên ồn ào vung sách trong tay, lạnh nhạt hỏi.

"Chuyện gì?"

"Đề tìm được rồi, tìm được rồi, tìm được nữ pháp sư kia rồi!" Thư sinh xông tới kia không kịp thở nói: "Sở Sinh Tử của nhị ca vừa có một cái tên bị biến mất! Đề tra thì thấy tổ tiên tên kia là người thú!"

Hắn dừng thả trà, đôi mắt luôn bình lặng lóe lên chút ánh sáng.

"Ồ đâu?"

"Phía tây, Bạch Sơn."

Rót cục thì...

Tay áo hắn phát một cái, lò lửa tắt phụt trong nháy mắt.

Nữ pháp sư kia là hậu duệ của thần, máu thịt đều là thứ lữ yêu ma khao khát. Cô ta vì trúng ác chú mà bắt tử, để tránh bị yêu ma xâu xé đã dùng pháp chú bắt yêu thú yêu ma quỷ quái tới bảo vệ. Hai ngàn năm qua, đều là như thế, nhưng mấy trăm năm trước lại bỗng nhiên không cưỡng cầu làm ác nữa.

Hắn vì tìm cô ta đã hao phí bao nhiêu thời gian, hôm nay cuối cùng có tin tức.

Thư sinh mới tới cũng không để ý trà mới mới pha, cầm bình sứ trắng rót cho mình một chén, uống một ngụm, nói.

"Đại ca, hiện tại nên làm thế nào? Đi bắt cô sao?"

"Lão Thất, đệ có biết kia là loại người thú nào không?" Hắn nhìn thất đệ, lại hỏi.

"Đương nhiên." Thư sinh chỉnh lại mũ trên đầu, lại rót cho mình một ly trà, "Đệ làm việc, nào có quên... Tên kia là một con sói đen, còn là hỗn huyết, có lẽ tổ tiên khoảng tám đời trước mới là người thú thuần chủng. Nữ pháp sư kia có lẽ là bí quá hóa liều, bằng không sao lại tìm một người thú máu loãng như vậy, hơn nữa còn là người chết. Nói đi nói lại, cô ta đâu có để ý người ta chết hay chưa. Người phụ nữ kia máu lạnh đến cực điểm, huynh nhớ cái tên họ Lãnh năm sáu trăm năm trước không? Là bị cô ta cưỡng chế biến hóa mới có thể hóa thú, suýt nữa thì mất mạng."

Thư sinh trong quây không mất công sửa trí nhớ sai lầm của lão Thất, chỉ vươn tay về phía một giá sách trong cửa hàng. Một quyển sách cổ bay vèo vào trong tay hắn, hắn rũ mắt nhìn, chỉ thấy trên bìa sách có năm chữ Khải viết bằng bút lông đã phai màu.

Ma My Dị Văn Lục

Hắn lật xem, nhanh chóng lật đến một tờ.

Sói đen

Phía Tây Bắc có sói khổng lồ, lông dày, đen như đêm, móng vuốt sắc nhọn, đuôi dài.

Có thể biến lớn, dũng mãnh vô cùng, yêu ma cũng phải tránh xa, là người thú.

Tộc nhân phân tán khắp nơi. Được người dân vùng rừng núi Tây Bắc sợ hãi sùng bái, gọi là A Lãng Đẳng.

Hắn khép sách cổ, phẩy tay, sách cổ lập tức bay trở về giá. Hắn rời khỏi quầy cũ kỹ, đi thẳng ra cửa chính cửa hàng.

Thư sinh đang bận uống trà thấy thế, vội vàng xách ấm trà đi lên.

Theo hai người bọn họ vừa rời khỏi, quầy, giá sách, bàn, thậm chí sân nhỏ nở đầy hoa hồng yêu dị phía sau lập tức tan biến theo. Thứ duy nhất còn tồn tại trong cửa hàng đó chính là chiếc ấm nhỏ thư sinh mang theo và chén nhỏ hắn cầm trong tay. Nhưng mọi người trên đường lại như không nhìn thấy, không ai chú ý tới cửa hàng không biết là bán trà hay là bán sách đột nhiên biến mất, không ai phát hiện thiếu một cửa hàng, không ai phát hiện trên đường thiếu một biển hiệu viết chữ "Trà" lay động theo gió.

Lão Thất Tàn gia vừa đi theo phía sau đại ca, vừa lắc chén trà uống. Đành chịu thôi, hắn chạy tới đây thật sự rất khát, chỉ sợ mình chậm chân làm lỡ tin tức kinh thiên động địa này.

"Đại ca, thế nào? Huynh muốn tới Bạch Sơn sao?" Hắn kích động hỏi.

"Đệ có gì muốn hỏi sao?" Người đàn ông cũng không quay đầu lại, qua đường, đi thẳng ra ngoài thành.

"Không, đệ hỏi làm gì?" Thư sinh áo xanh vẻ mặt cợt nhả nói, hai tay khẽ động, khu ấm trà cùng chén trà vào ống tay áo, xoa tay nói: "Đến Bạch Sơn, không chừng có thể thuận đường cùng nương nương xin ít đào mừng thọ ăn, dù sao cũng ngay gần."

"Là đòi hay là trộm?" Người đàn ông nhíu mày, nhìn hắn hỏi, khuôn mặt lạnh như băng sương trăm ngàn năm hiếm khi hiện lên chút ý cười.

Mặc dù đã vào thu, nhưng khi hắn cười hoa trong toàn thành dường như lập tức nở rộ.

Lão Thất Tàn gia nghe hắn nói như vậy cũng không giận, chỉ cười ha ha nói: "Nương nương thương đệ, cần gì phải trộm."

Hai huynh đệ vừa tán gẫu vừa đi, nhìn như bước chậm trên đường, thân thể lại như mây như sương, trong nháy mắt đã đi ra khỏi thành. Trong ngày thu toàn thành lại nở đầy hoa xuân, đi thẳng về phía Tây.

Table of Contents

Quyển thượng

Giới thiệu quyển thượng

Lời mở đầu: Chiến tranh

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Quyển hạ

Giới thiệu quyển hạ

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương cuối](#)